

ТЕРИ ГУДКАЙНД МАШИНА ЗА ЗНАМЕНЕНИЯ

Част 1 от „Ричард и Калан“

Превод от английски: Невена Дишлиева, 2011

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Тъмнина — отрони момчето. Ричард се намръщи, нямаше как да е сигурен, че е чул правилно тази прошепната дума. Хвърли поглед през рамо към загриженото лице на Калан. Явно и тя не бе разбрала повече от него.

Момчето лежеше на опърпан килим, разстлан на голата земя току пред една палатка, покрита с нанизни цветни мъниста. Гъмжилото на пазара пред Двореца бе превърнало мястото в същински град, съставен от палатки, каруци и сергии. Тълпи от хора, дошли от близо и далеч, за да присъстват на грандиозната венчавка предния ден, изпълваха пазарището, купуваха какво ли не — от сувенири и бижута до пресен хляб и варено месо, екзотични напитки и помади, цветни мъниста.

Гърдите на момчето се повдигаха едва забележимо с поемането на всяка пестелива глътка въздух, ала очите му останаха затворени. Ричард се надвеси над отпуснатото дете.

— Тъмнина ли?

Малкият кимна едва.

— Тъмнината е навсякъде.

Разбира се, нямаше никаква тъмнина. Над хилядното множество, което изпълваше безразборно начертаните алеи между палатки и каручки, се гонеха снопове утринна слънчева светлина. Ричард предположи, че момчето не забелязва празничната атмосфера наоколо си.

Тези няколко думи, уж нищо и никакви, вещаеха нещо страховито, криеха повече, отпращаха към тъмни сили, които явно се отнасяха за съвсем друго място.

С крайчеца на окото си Ричард следеше как хората забавят ход и наблюдават как Господарят Рал и Майката Изповедник са спрели да нагледат болно момче и майка му. Пазарът беше огласян от весела музика, разговори, смях и оживени пазарлъци. За повечето от минаващите наблизо хора срещата с Господаря Рал и Майката Изповедник беше уникално преживяване, едно от многото в рамките

на последните няколко дни, които щяха да бъдат разказвани и преразказвани по родните им места години наред.

Гвардейците стояха наблизо и също наблюдаваха зорко, не изпускаха от поглед тълпите, които сновяха насам-натам из пазара. Войниците искаха да са сигурни, че никой не е твърде близо до Господаря Рал, нищо че на практика нямаха причина за сериозни притеснения.

В крайна сметка всички бяха в добро настроение. Годишите на война бяха зад гърба им. Сега цареше мир, страната процъфтяваше. Сватбата предния ден сякаш бе знак за ново начало, тържество на един свят от възможности, невъобразим до този момент.

На фона на слънчевото настроение думите на момчето се спуснаха над Ричард като сянка, чието място не е там.

Калан приклепна край него. Сатенената ѝ бяла рокля, символ на длъжността ѝ на Майката Изповедник, сияеше на фона на небето в ранната пролет, сякаш тя бе добър дух, навестил хората. Ричард подпъхна ръка под кокалестите рамене на момчето и го повдигна да седне, докато Калан поднасяше мях с вода до устните му.

— Пийни си само една глътчица, моля.

Момчето явно не я чу. Не прие предложението ѝ, не отпи от меха.

— Сам съм — пророни. — Съвсем сам.

Думите му прозвучаха толкова прочувствено, че Калан, развълнувана, вдигна ръка в безмълвно съпричастие и докосна възлестото рамо на детето.

— Не си сам — успокои го Ричард с тон, който би трябвало да разсее тежестта на страшните слова. — Наоколо има хора. Майка ти също е тук.

Очите под затворените клепачи на малкия се въртяха и стрелкаха на пресекулки, сякаш напрягаше взор в мрака.

— Защо всички ме изоставиха?

Калан отпусна нежно ръка на трескаво повдигащата се детска гръд.

— Изоставиха те?

Момчето, пропаднало във вътрешния си свят, стенеше и пъшкеше. Главата му се мятеше от едната на другата страна.

— Защо ме оставиха сам в студа и тъмнината?

— Кой те остави? — попита Ричард, напрегнал слух, за да е сигурен, че чува правилно прошепнатите думи. — Къде те изоставиха?

— Имах сънища — каза момчето малко по-ясно.

Ричард смръщи чело, изненадан от внезапната смяна на темата.

— Какви сънища?

Объркването и неспособността да се ориентира се завърнаха в думите на малкия:

— Защо имах такива сънища?

На Ричард му се стори, че въпросът е насочен навътре и не изисква отговор. Все пак Калан направи опит.

— Не ни е...

— Небето все още ли е синьо?

Калан и Ричард се спогледаха.

— Съвсем синьо — успокои тя момчето.

Малкият обаче явно не я чу.

Ричард прецени, че няма смисъл да продължава да настоява за отговори. Детето очевидно не беше добре и не се чуваше какво говори. Нямахше защо да рови в бълнуванията му.

Мъничката ръчичка внезапно сграбчи Ричард под лакътя.

Ричард чу звук от вадене на мечове. Без да се обръща, повдигна другата си ръка в безмълвна заповед към войниците зад себе си да са нащрек.

— Защо всички ме изоставиха? — повтори въпроса си момчето.

Ричард се приведе още по-напред с надеждата да го поуспокои.

— Къде те изоставиха?

Очите на малкия се отвориха толкова рязко, че и Ричард, и Калан се стреснаха. Погледът му се впи напрегнато в Ричард, все едно се опитваше да надзърне в душата му. В захвата на тъничките пръстчета около ръката на Ричард имаше повече сила, отколкото би предположил човек.

— В Двореца цари мрак.

Ледена тръпка, подсилена от студен порив на вятъра, пробяга по тялото на Ричард.

Клепачите на момчето се затвориха и тялото му се отпусна.

Въпреки намерението си да се държи внимателно с малкия Ричард си позволи да попита по-остро:

— Какви ги говориш? Какъв мрак?

— Тъмнината... търси тъмнина — прошепна детето и се отнесе в нечленоразделно бълнуване.

Ричард напрегна чело, докато се опитваше да долови някакъв смисъл.

— Какво искаш да кажеш с това, че тъмнината търси тъмнина?

— Той ще ме намери, знам го.

Ръката на момчето, сякаш твърде тежка, за да се задържи, се откъсна и тупна върху чергата. Вместо това Калан впи пръсти в ръката на Ричард, докато двамата чакаха да видят дали момчето ще каже още нещо. Явно най-накрая гласът беше замлъкнал завинаги.

Трябваше да се върнат в Двореца. Гостите сигурно вече ги чакаха.

Освен това Ричард предполагаше, че дори момчето да бе продължило да говори, едва ли щеше да каже нещо по-разбираемо. Погледна майката, която стоеше зад гърба му и кършеше пръсти.

— Плаши ме, като прави така. Съжалявам, Господарю Рал, не исках да ви отклонявам от работата ви. — Изглеждаше преждевременно състарена от грижи.

— Това ми е работата — отвърна Ричард. — Днес дойдох да наобиколя хората, които вчера не успяха да влязат на церемонията. Много от вас са пропътували огромни разстояния. Двамата с Майката Изповедник искаме да изкажем благодарността си към всички, дошли да почетат венчавката на приятелите ни. Притеснително е да видя страдание като това на твоя син. Ще се опитам да намеря лечител, който да каже какъв е проблемът. Може би има начин да облекчим болката на малкия.

Жената поклати глава.

— Водих го на лечители. Не можах да помогнат.

— Сигурна ли си? — намеси се Калан. — Тук имаме хора с големи способности, които биха могли поне да опитат.

— Вече го водих при една жена с огромна сила, Бръшлянена дева сплетница, ходихме чак в Кхарга.

Калан сбърчи чело.

— Бръшлянена дева сплетница ли? Що за лечителна е това?

Жената се поколеба, погледът ѝ започна да се стрелка насам-натам.

— Ами, чувала съм да разправят, че Девите сплетници имали забележителни способности. Надявах се, че може би ще помогне. Ала Джит, така се казва жената, Джит рече, че Хенрик е специален, а не болен.

— Това често ли се случва на сина ти? — попита Калан.

Жената стисна евтиния плат на роклята си.

— Не често. Но се случва. Вижда разни неща. Мисля, че вижда неща през очите на други хора.

Калан притисна длан към челото на момчето за момент, после прокара пръсти през косата му.

— Аз пък си мисля, че просто има треска и тя му докарва кошмари. Целият гори.

Жената кимаше съсредоточено.

— Така му става, треската и другите неща, когато вижда през очите на другиго. — Срещна погледа на Ричард. — Чини ми се, че е някакъв вид пророчество. Това прави, като му стане така. Предсказания някакви.

Ричард, също като Калан, не смяташе, че момчето вижда нещо по-различно от трескави бълнувания, но не го каза гласно. Жената и бездруго беше достатъчно разстроена.

Освен това Ричард не вярваше много-много в пророчества. Падаше си по тях още по-малко дори от загадките, а загадките категорично не му бяха по вкуса. Според него хората придаваха на пророчествата много повече тежест, отколкото би трябвало.

— Не ми звучи никак убедително — призна Ричард. — Според мен е просто треска с температура.

Жената явно не вярваше на нито една негова дума, но в същото време нямаше намерение да противоречи на Господаря Рал. Съвсем до неотдавна името му бе всявало огромен страх из земите на Д'Хара, при това не без основание.

Старите страхове, също като старите ядове, живеят дълго.

— Може да е ял лоша храна — предположи Калан.

— Не, не е — поклати глава жената. — Яде същото като мен. — Огледа лицата им, преди да добави: — Но хрътките започнаха да го притесняват.

— Какво означава това, какви хрътки? — смръщи чело Ричард. Езикът ѝ близна устните.

— Ами... хрътки... диви хрътки май, снощи дойдоха да душат тук наоколо. Тъкмо бях отишла да намеря комат хляб за двама ни. Той се уплашил, като ги видял, та се скрил вътре. Като се върнах, душеха и ръмжаха около входа на палатката ни, козината им щръкнала като четина. Грабнах една тояга и ги разгоних. И сутринта той се събуди в това състояние.

Ричард понечи да каже нещо, когато момчето изведнъж започна да се мята. Нахвърли се на Ричард и Калан с пръсти, извити като заострените нокти на хищник.

Ричард отскочи, като повлече със себе си и Калан, за да я предпази, в същия миг войниците извадиха мечовете си. Чевръст като заек, малкият изчезна в морето от палатки и хора. Двама от войниците мигновено се спуснаха подире му. Момчето се шмугна под една талига и изскочи от другата ѝ страна. Мъжете бяха твърде едри, за да го последват, и се наложи да заобиколят, така че детето спечели десетина крачки преднина. Ричард знаеше, че няма да е задълго.

За нула време момчето, следвано по петите от войниците, се скри между каруци, палатки и хора. Беше грешка да се опитва да избяга от гвардейците от личната охрана на Господаря Рал.

Ричард забеляза ивичка кръв върху opakото на Калановата ръка.

— Нищо и никаква драскотина, Ричард — увери го тя, щом улови погледа му. — Добре съм. Просто не очаквах.

Ричард погледна кървавите дири по собствената си ръка и въздъхна безпомощно.

— И аз не очаквах.

Капитанът на гвардейците, стиснал меч в ръка, пристъпи напред.

— Ще го намерим, Господарю Рал. Тук, в равнината Азрит, няма много места, където да се скрие. Не може да стигне далеч.

Мъжът не изглеждаше никак доволен, че някой, било то и момче, е одраскал до кръв Господаря Рал.

— Както каза Майката Изповедник, драскотина. Но искам да намерите момчето.

Десетина гвардейци удариха юмруци в гърдите си.

— Ще го намерим, Господарю Рал — увери го капитанът, — разчитайте на нас.

Ричард кимна.

— Добре. Щом го намерите, погрижете се да бъде предаден жив и здрав на майка му. Тук е пълно с лечители, които предлагат отварите и услугите си. Доведете някой такъв при малкия и вижте дали няма да може да му помогне.

Щом капитанът се разпореди още войници да тръгнат по дирите на момчето, Калан се приближи до Ричард.

— Трябва да се връщаме в Двореца. Имаме много гости.

Ричард кимна.

— Надявам се, че синът ти скоро ще е добре — рече на жената, преди да се насочи към величественото плато, увенчано от Народния дворец, който Ричард наследи заедно с трона на Д'Хара. Като дете не бе и подозирал за съществуването на тази страна. В много отношения Д'Хара, империята, която сега управляваше, продължаваше да бъде пълна загадка за него.

ВТОРА ГЛАВА

— Един грош, за да разберете бъдещето си, господине?

Ричард спря, за да погледне старицата, седнала с кръстосани крака по-встрани, край стената на един от колосалните коридори на Народния дворец. Жената се беше облегла до колоната на една мраморна арка, която се издигаше на височина няколко етажа. Застина в очакване да види дали си е спечелила нов клиент. До крака ѝ бяха оставени кафява платнена торба и тънък бастун. Беше облечена с обикновена, но спретната и чиста дълга сива вълнена рокля. Върху раменете си бе метнала кремав шал, с който се предпазваше от спорадичните вледеняващи изблици на отминаващата зима. Пролетта бе тук, но засега си оставаше по-скоро обещание, отколкото реалност.

Жената приглади няколко кичура прошарена кестенява коса към слепоочията си, очевидно в опит да изглежда по-представителна в очите на евентуалния клиент. По млечнобялата ципа, забулила очите ѝ, и по начина, по който повдигаше глава, без да гледа никого конкретно, а също и по неуверените ѝ движения, Ричард разбра, че жената не вижда нито него, нито Калан. Единственият способ да възприеме величествената обстановка около себе си бе слухът ѝ.

Зад мястото, където седеше старицата, минаваше един от многобройните мостове в Двореца, издигнат на височината на втория етаж. По него минаваха групички хора, увлечени в разговор, други стояха край мраморните парапети и гледаха към просторното фоайе долу, някои бяха видели Ричард и Калан и придружаващата ги охрана. Голяма част от хората, които кръстосваха величествените коридори, бяха гости, дошли заради празничните събития предния ден.

Въпреки че Народният дворец беше малко или повече под един покрив, на практика той представляваше цял град, сбутан на билото на самотно гигантско плато, изникнало насред равнината Азрит. Тъй като Дворецът беше потомственият дом на Господаря Рал, някои части от него бяха отворени за посещение от всички, но по-голямата част от внушителния комплекс бе дом за хиляди други. Имаше жилищни

помещения за хора от всякакъв ранг, от висши сановници до търговци, занаятчии и работници, а други площи бяха отделени за посетители. Ширналите се коридори със свободен достъп опасваха града дворец и стигаха до всяка негова част.

Недалеч от жената, седнала до стената, имаше магазин, на чиято витрина бяха изложени топове плат. Из целия Дворец беше пълно с всякакви магазини. Навътре в недрата на платото още стотици помещения осигуряваха всичко — от спални помещения за войниците до още и още дюкяни както за местните хора, така и за гостите.

Тесният път, който се виеше нагоре към билото и по който се изкачваха Ричард и Калан след посещението на пазара, бе най-прекият към Народния дворец, но на места се стесняваше толкова, че ставаше опасен, затова не бе отворен за всички.

Главният път за гости, търговци и работници минаваше през гигантската вътрешна порта и потъваше в утробата на платото. Мнозина не дръзваха да се изкачат до Двореца на билото, а предпочитаха да ходят на пазара, който в мирни времена се разстилаше долу в ниското, или да обикалят стотиците магазинчета покрай пътя, обикалящ вътрешността на платото.

Недостъпността на града дворец при вдигнат мост и затворени порти превръщаше вражеските атаки в безсмислено начинание. В цялата история на Двореца опитите за обсада биваха унищожавани още в зародиш, докато вражеските орди пъплеха по враждебната равнина Азрит и дълго преди силите на обитателите на Двореца да започнат да отслабват. Мнозина се бяха пробвали, но на практика не съществуваше реален начин за нападение над Народния дворец.

Старицата трудно би изкачила целия път по вътрешността на самия Дворец. Тъй като беше сляпа, за нея вероятно щеше да се окаже особено тежко. Макар винаги да се намираха кандидати да узнаят бъдещето си, Ричард предположи, че по-нагоре тя вероятно има повече клиенти, готови да заплатят за услугите ѝ, поради което катеренето си струваше.

Той огледа безкрайния коридор, където шумът от стъпки и разговори не заглъхваше нито за миг. Каза си, че жената, бидейки сляпа, навярно долавя по-добре звуците в галериите и по тях може да прецени мащабите на това място.

Стана му мъчно за горката женица още щом я видя да седи край стената — тя никога нямаше да се полюбува на великолепието, което я заобикаляше, на чезнещите високо горе мраморни колони, на каменните пейки и изящно украсените гранитни подове, грейнали под милувката на слънчевите лъчи, нахлуващи през капандурите на тавана. С изключение на родната Еленова гора, където бе израсъл, Ричард считаше Двореца за най-прекрасното място, което бе виждал. Не преставаше да изпитва възхищение пред изключителния ум и усилия, нужни за построяването на подобно място.

През голяма част от съществуването си, както и при първото идване на Ричард тук като пленник, този Дворец бе представлявал престол на зли сили. Имаше и периоди обаче, например сега, когато въплъщаваше мирната хармония и сила, управляващи Д'Харанската империя.

— Грош за моето бъдеще? — повтори Ричард.

— Сделката си струва — увери го жената, без да се замисли.

— Надявам се нямаш предвид, че бъдещето ми не струва повече от грош.

На устните на старицата се разля плавна усмивка. Забулените ѝ очи се взряха с невиждащ поглед.

— Май не вярваш много-много на знамения, а?

Тя протегна ръка с жест на слепец — въпросът ѝ увисна в очакване на отговор. Ричард постави монета в обърнатата ѝ длан. Предположи, че жената няма как другояче да се изхранва, освен като предлага на хората да им предскаже бъдещето. Това, че беше сяпа, в известен смисъл ѝ осигуряваше пазарно предимство. Хората навярно си казваха, че като е незряща, има достъп до някакви вътрешни видения, и това сигурно подклаждаше интереса към услугите ѝ.

— А, сребърна монета, не медна... — кимна тя, като претегли на ръка парата. — Явно си човек, който цени бъдещето.

— Е, и какво крие това бъдеще? — попита Ричард. Не че особено го интересуваеше какво ще му каже една гледачка, но все пак искаше да получи нещо срещу парата си.

Жената извърна лице към него, въпреки че не можеше да го види. Усмивката ѝ се изпари. Поколеба се за момент, преди да отговори.

— Покривът ще се срине. — Имаше вид на човек, изрекъл нещо, което не бе възнамерявал да сподели на глас, все едно самата тя бе

останала изненадана. Замлъкна.

Калан и неколцина от войниците, които го чакаха наблизко, вдигнаха инстинктивно очи към покрива, който захлупваше Двореца от хиляди години. Нямаше опасност да падне.

Странно предсказание, рече си Ричард, но не предсказанието бе истинската му цел.

— Аз пък предричам, че тази нощ ще си легнеш с пълен стомах. В дюкяна малко по-нататък, от лявата страна, продават топла храна. С тази монета ще можеш да си купиш достатъчно. Погрижи се добре за себе си, госпожо, и приятно прекарване в Двореца.

Усмивката на жената се върна, но този път изразяваше благодарност.

— Благодаря, господине.

Рика, една от Морециците, дотича и се закова пред него. Отметна дългата си руса плитка на гърба. Ричард дотолкова бе свикнал с това Морециците да носят червените си кожени облекла, че му бе някак необичайно да ги вижда облечени в кафяво — поредният знак, че войната отдавна е приключила. Въпреки по-малко страховитата униформа в сините ѝ очи се долавяше подозрителност и неодобрение. Това изражение на лицето на Морецица също бе повече от обичайно.

Безукорните черти на Рика помръкнаха.

— Както виждам, вярно са ми докладвали. Ти кървиш. Какво стана?

В тона на Рика се съдържаше не просто загриженост, а нарастващият гняв на Морецица, установила, че Господарят Рал, за чиято безопасност отговаряше с живота си, се е забъркал в неприятности. Не просто проявяваше любопитство — изискваше отговори.

— Нищо работа. Пък и вече не кърви. Беше само драскотина.

Рика хвърли недоволен поглед към ръката на Калан.

— Вие двамата всичко ли трябва да вършите заедно? Знаех си, че не бива да ви пускаме да излизате, без някоя от нас да ви надзирава. Кара ще побеснее, при това съвсем основателно.

Калан се усмихна, явно за да разсее тревогата на Рика.

— Както ти каза Ричард, само драскотина. А що се отнася до Кара, не мисля, че днес би трябвало да изпитва друго освен доволство и щастие.

Рика остави репликата на Калан без коментар и премина на друга тема.

— Зед иска да те види, Господарю Рал. Изпрати ме да те намеря.

— Господарю Рал! — Жената в краката му се вкопчи в крачола на панталона му. — Добри духове, изобщо не разбрах... Съжалявам, Господарю Рал. Прости ми. Не знаех с кого разговарям, иначе не бих...

Ричард докосна с пръсти рамото на жената, за да сложи край на извиненията ѝ и да ѝ покаже, че не е необходимо.

Обърна се към Морещицата.

— Дядо ми каза ли какво иска?

— Не, но по тона му разбрах, че за него е важно. Знаеш го Зед и си наясно с настроенятията му.

Калан се подсмихна. Ричард знаеше прекрасно какво има предвид Рика. Докато Кара от години беше близка на Ричард и Калан, винаги зорко бдяща за безопасността им, Рика бе прекарала доста време със Зед в Магьосническата кула. Много добре знаеше, че Зед често е склонен да смята най-простите неща за спешни. Ричард мислеше, че Рика е започнала посвоему да харесва Зед и се чувстваше длъжна да го закриля. В крайна сметка той все още беше Пръв магьосник, а също и дядо на Господаря Рал. И още по-важно — тя беше наясно колко много го обича Ричард.

— Добре, Рика. Да вървим да видим какво е намислил Зед.

Понечи да направи крачка, но старицата, седнала на пода, го спря, като го дръпна за крачола.

— Господарю Рал — рече, опитвайки се да го придърпа към себе си, — не мога да приема пари от вас, особено при положение че съм скромна гостенка във вашия дом. Моля, вземете си сребърника обратно заедно с моята благодарност за жеста.

— Сделката си е сделка — отвърна Ричард с тон, който би трябвало да я успокои. — Ти спази своята част от нея. Дължа ти пари, задето ми предсказа бъдещето.

Тя пусна крачола му.

— В такъв случай, Господарю Рал, не забравяй знамението, защото то е истина.

ТРЕТА ГЛАВА

Както следваше Рика навътре в частните коридори с уютна ламперия, Калан забеляза Зед да стои с Кара и Бенджамин пред един прозорец, обърнат към малък вътрешен двор пред дълбока ниша, образувана от каменните стени на Двореца, който се издигаше докъдето поглед стига. Обикновена врата без никаква украса недалеч от прозореца осигуряваше достъп до преддверие, където на издигнат каменен подиум, заобиколен от разлистен зелен бръшлян, имаше пейка със сливово дръвче до нея. Колкото и миниатюрно да беше местенцето, все пак предоставяше приятна възможност за бягство извън сградата и пускаше дневна светлина дълбоко в недрата на Двореца.

За Калан бе облекчение да се озове встрани от общодостъпните коридори, далеч от постоянните погледи, които ги съпътстваха неизменно. Испита дълбоко чувство на покой, когато Ричард плъзна ръка около кръста ѝ и я придърпа към себе си за миг. Тя се притисна към него, а той прислони глава върху нейната. Бе момент на близост, каквито обикновено не си позволяваха пред чужди погледи.

Кара, облечена в бялата си кожена униформа, стоеше и гледаше през прозореца към вътрешното дворче. Русата ѝ плитка бе в изряден вид. Червеният ѝ Агиел — оръжието, с което Морещиците не се разделяха и което неизменно висеше в готовност на верижка от китката, се открояваше на фона на бялата кожена дреха като кърваво петно на снежнобяла покривка. Агиелът, който имаше вид на най-обикновена кожена палка, бе не по-малко смъртоносен от жените, които го носеха.

Бенджамин беше облечен в безупречно бяла генералска униформа, на хълбока му блестеше сребърен меч. Мечът не бе просто за украса. Калан го бе виждала в битка безброй пъти, знаеше колко е сърцат, как умее да увеличи хората след себе си на бойното поле. Лично тя го бе произвела в генерал.

Калан беше очаквала да види Кара и Бенджамин облечени неофициално. Напротив. И двамата изглеждаха готови всеки миг да

влязат в битка — нищо че войната беше свършила. Каза си, че явно от тяхна гледна точка няма достатъчно основателна причина да не бъдеш в бойна готовност. И двамата бяха посветили живота си на защитата на Ричард — Господаря Рал.

Разбира се, човекът, когото охраняваха, бе далеч по-смъртоносен от всеки от двамата им. Облечен в одеждите на магьосник воин в черно и златно, Ричард бе самото възплъщение на Господаря Рал. Но не само. На хълбока си носеше Меча на истината — специално оръжие, предназначено за специален човек. При все това, въпреки силата на този меч, истинското оръжие представляваше самият човек. Точно това го превръщаше в истинския Търсач и правеше Търсача тъй забележителен.

— Цяла нощ ли наблюдаваха? — тъкмо питаше Зед, когато Калан и Ричард застанаха край дядото на Ричард.

Лицето на Кара стана червено почти колкото Агиела й.

— Не знам — изръмжа тя, без да откъсва поглед от прозореца. — Беше първата ми брачна нощ и си имах други занимания.

— Разбира се — любезно додаде Зед.

Погледна Ричард и Калан и ги поздрави с бърза усмивка. Калан си рече, че усмивката на стареца претича през устните му една идея по-бързо, отколкото бе очаквала.

Преди дядо му да е успял да каже още нещо, Ричард се намеси:

— Кара, какво става?

Тя го изгледа разгорещено.

— Някой ни наблюдаваше в стаята ни.

— Наблюдавал ви е... — повтори той монотонно. — Сигурна ли си?

Лицето на Ричард не разкриваше какво би могъл да мисли за подобно странно обвинение. На Калан й направи впечатление, че той не отхвърли притесненията й с лека ръка. Освен това забеляза, че Кара не каза, че усещала някой да ги наблюдава. Тя просто каза, че са ги наблюдавали. Кара не беше жена, склонна да се поддава на лъжливи и вятърничави заблуди.

— Вчера беше доста активен ден, имаше доста хора, дошли да присъстват на сватбата ви, така че тези хора ви наблюдаваха двамата с Бенджамин. — Ричард махна с ръка към Калан.

Дори и сега, когато толкова съм привикнал към това двамата с Калан непрекъснато да бъдем обект на чуждо внимание, понякога, когато в крайна сметка се озовем насаме, не мога да се отърся от чувството, че хората продължават да ме гледат.

— Хората гледат Морещиците непрекъснато — отвърна Кара, очевидно недоволна от това, че Ричард е допуснал вероятност тя да си го е въобразила.

— Да, но с крайчеца на окото. Рядко някой се визира в една Морещица открито.

— Е, и?

— Вчера беше различно. Не си свикнала хората да те гледат открито. Вчера всички гледаха теб и Бенджамин — директно. Всички погледи бяха приковани във вас. Не си свикнала с подобно нещо. Не е ли възможно просто да си усещала остатъците от това тъй необичайно за теб чувство да си в центъра на вниманието на толкова много хора?

Кара се замисли над въпроса му, сякаш досега не беше се сетила да погледне на нещата от този ъгъл. В крайна сметка сбърчи чело категорично.

— Не. Някой ме наблюдаваше.

— Добре. Кога за пръв път усети, че някой те наблюдава?

— Призори — отвърна, без да се замисли, тя. — Още не се беше съвсем развиделило. В първия миг си помислих, че в стаята има някой, но бяхме само двамата с Бенджамин.

— Сигурна ли си, че са гледали точно теб? — попита Зед уж най-невинно.

Калан обаче не допусна да я заблуди.

Бенджамин, който до този момент не бе проронил и дума, изглеждаше озадачен.

— Искаш да кажеш, че според теб е възможно някой да е наблюдавал мен?

Зед погледна многозначително високия русоляв д'харански генерал.

— Искях да кажа, дали случайно не са ви наблюдавали и двамата.

— В стаята нямаше друг — изръмжа недоволно Кара.

Зед килна глава към нея.

— Прекарали сте нощта в една от спалните на Господаря Рал.

В напрегнатите сини очи на Кара изведнъж припламна пламъче на осъзнаване. Разбрала какво има предвид той, гласът ѝ от изнервен стана леден и тя изведнъж се превърна в активната страна, провеждаща разпита — роля, която пасваше на една Морецица не по-зле от кожените ѝ одежди. Изгледа магьосника през присвити очи.

— Да не би да намекваш, че някой е надничал в стаята, за да търси Господаря Рал там?

Явно бе разбрала накъде бие Зед.

Зед вдигна кокалестите си рамене.

— В стаята имаше ли огледала?

— Огледала ли? Ами... сигурно...

— В тази стая има две огледала — отвърна вместо нея Калан. — Едно високо отстрани, до шкаф с книги, и още едно, по-малко, над тоалетката.

Тази стая бе един от подаръците на Ричард и Калан за Кара и Бенджамин. Докато пребиваваше в Двореца си, Господарят Рал можеше да избира между доста спални — навярно дъвен защитен метод срещу евентуални покушения. Тук вероятно имаше повече негови лични стаи, отколкото бе могъл да обходи или дори отколкото подозираше, че съществуват. Ричард и Калан искаха Кара и Бенджамин да разполагат с една от най-красивите спални, докато са в Народния дворец. В това нямаше нищо странно предвид факта, че Бенджамин беше началник на гвардейците — личната охрана на Господаря Рал, когато се намира в Двореца, а Кара бе персоналният охранител на Ричард и Калан.

Според Ричард, който бе израсъл като горски водач, една спалня бе достатъчна. Калан беше на същото мнение. Двамата имаха стаи и в Двореца на изповедниците в Ейдиндрил, както и лични покои на още няколко места.

Калан не я интересуваше какви стаи имат и къде, стига двамата с Ричард да са заедно. Всъщност един от най-щастливите ѝ спомени бе как едно лято двамата с Ричард живяха в малката къщурка, която той бе построил за тях в пустошта на Западната земя.

Кара с готовност прие тази стая в Двореца. Несъмнено най-вече защото се намиреше в непосредствена близост до стаята на Ричард и Калан.

— Защо питаш дали в стаята има огледала? — поинтересува се Бенджамин. Неговият тон също се беше променил. Сега той носеше пряка отговорност за безопасността на Господаря Рал на територията на Народния дворец.

Зед повдигна вежда и измери мъжа с многозначителен поглед.

— Както чувам, има хора, които притежават способността да използват черни форми на магия, за да надничат през огледала на други места.

— Сигурен ли си, или са просто слухове? — попита Ричард.

— Слухове — призна Зед с въздишка. — Но понякога слуховете се оказват достоверни.

— И кой би могъл да цели подобно нещо? — Калан долови в гласа на Ричард интонация, характерна за Господаря Рал, когато изисква отговори. Каквото и да се случваше, явно се отразяваше на нервите на всички тях.

Зед завъртя дланите си нагоре.

— Не знам, Ричард. Не е нещо, което владее. Не ми е известно това умение, дори не знам дали е вярно. Както ти казах, носят се слухове, не знам конкретен човек, комуто се е случило.

— Че защо ще им е да наблюдават Господаря Рал и Майката Изповедник? — попита Кара. Сега вече със сигурност бе попритеснена, отколкото докато си мислеше, че обектът на наблюдение са били тя и Бенджамин.

— Добър въпрос — обади се Зед. — Чу ли се нещо?

Кара се замисли за секунда.

— Не. Не чух нищо, не видях нищо. Но усетих, че някой гледа.

Зед присви замислено устни.

— Хм, ще сложа щит около стаята, за да не могат вътре да проникват любопитни очи.

— А този твой магически щит ще сложи ли край на слуховете? — попита Ричард.

Усмивката на Зед най-после се върна на устните му.

— Не съм сигурен. Не знам дали това наистина е възможно и нямам представа дали някой е надзъртал в стаята.

— Истина е — тросна се Кара.

Калан разпери ръце.

— Според мен най-простото решение е да покрием огледалата.

— Не — обади се Ричард, явно потънал в размисъл, докато гледаше към преддверието. — Не мисля, че трябва да се покриват огледалата или да се слага щит около стаята.

Зед вдигна юмруци на хълбоците си.

— И защо не?

— Ако някой или нещо е надзъртало в тази стая и ние покрием огледалата, няма да могат да опитат пак.

— Нали това е целта — зачуди се Калан.

— И така ще разберат, че сме усетили присъствието им и че се чудим защо ни следят.

Зед заби дълъг кокалест пръст в хаотичния облак чуплива бяла коса и се почеса по скалпа.

— Не те разбирам, момчето ми.

— Ами, ако някой се е опитвал да наблюдава стаята, като е възнамерявал да следи мен и Калан, значи вече е разбрал, че в онази стая не спим ние. Така че ако не слагаме щит и оставим огледалата както са си и ако Кара не усети чужди погледи тази нощ, значи ще сме сигурни, че целта на наблюдението не са Кара и Бенджамин. И че този, който наблюдава, наистина търси Калан и мен — тоест вероятно ще се е преместил да търси другаде.

Калан познаваше Ричард достатъчно добре, за да знае, че мозъкът му работи трескаво.

Кара попипа верижката, на която висеше нейният Агиел, и също явно се беше замислила.

— Звучи логично. Ако не се появят пак тази нощ, значи наистина целта им сте вие с Майката Изповедник.

Зед махна с ръка.

— Или пък не е имало нищо и просто си си въобразила.

— Как ще разберем кой е? Кой се опитва да наблюдава стаята?
— попита Бенджамин, преди Кара да има възможност да възрази.

Зед сви рамене.

— Не казвам, че подобно нещо въобще е възможно. Не съм чувал за магия, която да го прави, съществуват само слухове. Струва ми се, че всички тук даваме свобода на въображението си. Да се опитаме тази вечер да сме малко по-обективни, а?

След кратък размисъл Кара кимна.

— Ще внимавам повече тази вечер. Само че не съм си въобразила.

Като гледаше как Ричард се взира с отнесен поглед в преддверието, Калан разбра, че той вече мисли в друга посока. И останалите го усетиха и изчакаха мълчаливо да чуят мнението му.

— Някой от вас да е чувал за Кхарга? — попита накрая той в притихналата стая.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Кхарга ли? — повтори Бенджамин. Закачи пръст на колана си с оръжията и погледна навъсено пода, сякаш се опитваше да си спомни къде е чувал това име.

Зед поклати глава. По очите на Рика Калан можеше да види, че и на нея ѝ е познато, но вместо да отговори сама, стрелна с очи Кара, която се намираше по-високо в йерархията на Морещиците.

— Кхарга се намира в Печалните територии — отговори Кара.

Ричард долови минималната, но смразяваща кръвта промяна в тона ѝ. Сивите му очи се откъснаха от преддверието и се спряха върху нея.

— Къде?

— В Печалните територии — област в периферията на Д'Хара.
— Посочи с ръка през рамо. — На североизток от тук.

— Защо се наричат Печални тези територии?

— До там цивилизацията почти не е достигнала. Нещо като Дивото — откъснати, затворени, враждебни земи, — но не открита равнинна област, а непроходими, безкрайни планини и мрачни гори. До най-отдалечените племена, населяващи тези земи, се стига трудно, може да се каже, че са неоткриваеми. Но ако човек се отправи нататък, за да се опита да ги открие, рискува те да го намерят първи.

Кара изложи всичко това със строго делови тон, като всеки друг рапорт, даден пред Господаря Рал, само дето сега в тона ѝ се долавяше една ледена тръпка.

— Времето там е свъсено и мрачно почти без изключение. Печалните територии почти не виждат слънце. Навярно от там идва и името им.

Предпазливостта, с която Кара изказа това предположение, наведе Калан на мисълта, че наименованието може да се дължи и на друго.

— Но все пак там живеят цивилизовани люде, това е техният дом — прекъсна я Ричард. — В крайна сметка това е част от Д'Хара.

Кара кимна.

— В провинция Фаджин освен престолния град Сааведра има разпръснати из долините градчета, кацнали тук-там планински селца. Но отвъд тези цивилизовани центрове се простират неприветливи, мрачни земи. Хората не се отдалечават от градовете, а наложи ли се, придържат се към малкото пътища. За онези места не се знае много, понеже търговията не е развита, от една страна, защото там няма с какво толкова да се търгува.

— А от друга страна? — попита Ричард.

Кара си позволи кратка пауза, преди да отговори.

— Мнозина от тези, които дръзват да припарят до Печалните територии, повече никога не се завръщат. Обикновено хората избягват да се отдалечават от населените места там. От време на време дори местните жители, които не напускат градовете и официалните пътища, въпреки всичко изчезват без следа.

Ричард скръсти ръце.

— Каква ли е причината за изчезването им?

Кара сви рамене.

— Не мога да отговоря категорично, Господарю Рал. Това е царство на суеверията, черната магия и затворената уста. Хората не говорят за онова, от което се страхуват, за да не ги сполети точно то.

Този отговор не задоволи Ричард.

— Суеверията не са причина хората да изчезват.

Кара на свой ред не трепна от силния му поглед.

— Според слуховете из Печалните територии бродят мършояди от Подземния свят.

При произнасянето на това мрачно предупреждение всички едновременно си поеха дъх.

— И в Средната земя има подобни кътчета — обади се накрая Зед. — Както казваш, донякъде е въпрос на суеверия, но има и места, където приказките за дебнещи опасности са съвсем основателни.

Калан можеше да го твърди с положителност. Тя бе родена в Средната земя.

— Според мен това се отнася и за Печалните територии — съгласи се Кара. — Но нецивилизованите области са по-обширни, по-отдалечени от подобните им в Средната земя. Ако нещо се случи в Печалните територии, няма кой да ти се притече на помощ.

— Защо изобщо там живеят хора? — попита Калан.

Кара сви рамене.

— Колкото и нецивилизовано, сурово или запуснато да е едно място, то си остава дом за хората, родени там. Повечето рядко се отдалечават от родните си места, от нещата, които познават, поради страх от онова, което не им е известно за други райони.

— Кара е права — съгласи се Ричард. — Наред с другото не бива да забравяме, че това е земя, населена с хора, които се борят редом с нас за свободата ни и ни подкрепят. Те също дадоха свидни жертви във войната.

— Така е — въздъхна Кара. — Познавах няколко войници от провинция Фаджин, които се сражаваха достойно. Никой от тях обаче не беше от Кхарга. Доколкото съм чувала, Кхарга е най-враждебното място в Печалните територии. Всъщност там не живеят много хора, ако въобще са останали. Малцина намират повод да се отправят на рисковано пътешествие нататък.

— Откъде знаеш толкова много за тези Печални територии? — поинтересува се Калан.

— Не знам много, честно казано. Мрачният Рал имаше вземане-даване с Печалните територии, така че това е единствената причина да съм чувала нещо за тях. Спомням си, че е споменавал Кхарга веднъж-дваж. — Споменът я накара да тръсне глава. — Печалните територии подхождаха добре на неговия характер, както и на нрава на баща му. И двамата укрепваха властта и авторитета си там чрез груба сила и всяване на страх. Обичаше да казва, че това е единственият начин. Мрачният Рал, както и баща му преди това на няколко пъти са изпращали Морещици там, за да напомнят на местните хора кой е господарят.

Ричард свъси чело.

— Значи си била там, така ли?

— Не, мен не е изпращал. Доколкото ми е известно, никоя от Морещиците, които са живи днес, не е била там.

За момент погледът ѝ се зарея нанякъде.

— Много от тези, които изпращаше там, така и не се върнаха.

Най-сетне сините очи на Кара се спряха върху Ричард.

— Мрачният Рал е изпращал там Констанс.

Ричард забеляза многозначителния поглед на Кара, но не каза нищо. Познаваше Констанс от времето, когато беше пленник на Мрачния Рал.

Констанс бе загинала именно от ръката на Ричард.

Откакто приключи войната, двамата с Калан бяха научили малко повече за Д'Хара, но въпреки това много неща си оставаха загадка за тях. Това беше огромна територия, осеяна с градове, за които никога по-рано не бяха чували, камо ли посещавали. Освен това имаше области, затънтени в отдалечени краища като тези Печални територии, които бяха на такива големи разстояния, че на практика се управляваха сами.

— Повечето от управниците на града и областта в момента са тук — обади се Бенджамин. — Доколкото ми е известно, въпреки отдалечеността и примитивния начин на живот в някои от тези райони никой не е посмял да не откликне на официалната покана за нашата сватба, изпратена лично от Господаря Рал. След като и бездруго са тук, ако искате, можем да ги поразпитаме по-подробно за Кхарга.

Ричард кимна разсеяно — мислите му очевидно бяха отплавали другаде, към следващото неизвестно във вътрешното му уравнение.

— Ричард — прекъсна мислите му Зед, след като стана ясно, че никой от останалите няма да дръзне. — Чувам, че си замислил да правиш нещо с всички книги в Двореца.

— Подреждаме ги — отговори Калан вместо Ричард, който сякаш не чу въпроса.

— Подреждате ги?

— Аха — обади се накрая Ричард. — Тук има хиляди книги и на практика е невъзможно да намериш информация, когато ти трябва. Няма как да знам дали онова, което може да ми потрябва, съществува някъде из библиотеките. Никой не знае къде какво се намира и какво изобщо има тук. Затова се заех да подредя информацията. Тъй като Бердин може да чете на високо Д'Харански и вече знае доста за отделните библиотеки тук, възложих задачата на нея. Натан също помага.

Зед не изглеждаше убеден.

— Това е невероятно сложна задача, Ричард. Дори не съм сигурен дали е възможно, независимо че Пророкът помага на Бердин. Бих искал да видя какво и как правиш.

Ричард кимна.

— Разбира се. Ела, ще те заведа в една от големите библиотеки, където работи Бердин. И бездруго бях тръгнал нататък. Искам да погледна нещо.

Калан се запита какво ли. Щом двамата мъже тръгнаха, Калан поизостана, като дръпна за ръката Кара. Забавиха крачка, като оставиха у останалите впечатлението, че имат да си кажат нещо около сватбата, а също и за вече омъжената Кара — нещо, което, доколкото Калан знаеше, не се беше случвало преди. Кой преди Ричард би направил възможно немислимото — Морещица да се омъжи?

— Какво има? — попита тихо Кара.

Калан погледна Ричард, Зед, Бенджамин и Рика, които вървяха по-напред, увлечени в разговор. Меките килими заглушаваха не само стъпките, но и думите им.

— Нещо става. Не знам какво, но познавам Ричард достатъчно добре, за да знам кога се е запалил за нещо.

— Какво искаш да направя?

— Искам една Морещица да не се отделя от него нито за секунда.

— Майко Изповедник, вече го реших за себе си, когато Зед ни каза, че онзи, който е надничал в стаята ни, всъщност е търсел Господаря Рал.

Калан се усмихна и вдигна ръка на рамото на Кара.

— Радвам се да видя, че сватбата не е притъпила сетивата ти.

— Нито пък твоите. Как мислиш, какво става?

Калан прехапа долната си устна.

— По-рано днес едно момче с треска каза на Ричард, че в Двореца цари мрак. Според мен беше най-обикновено бълнуване, но познавам Ричард и знам, че тези думи са се забили в главата му. Преди да дойдем при вас, една старица, гледачка, спря Ричард и му каза, че „покривът ще се срине“. После, когато влязохме при вас, разбрахме, че някой се е опитал да ви наблюдава в стаята ви.

— Какво според теб си мисли Господарят Рал?

Калан срещна напрегнатия син поглед на Кара.

— Ако познавам Ричард — а аз го познавам, — си мисля, че според него току-що е срещнал третото дете на нещастиято.

— Знаех си, че трябваше да си облека червената униформа.

— Да не избързваме. Просто съм предпазлива. Това, че Ричард си го мисли, не означава, че е вярно.

— Майко Изповедник, когато Господарят Рал стане такъв, проблемите обикновено не закъсняват.

— Права си — съгласи се Калан.

ПЕТА ГЛАВА

Калан гледаше как Зед снове напред-назад по златисточервения килим, отиваше до масивната махагонова маса и се връщаше обратно, дългата му роба се усукваше около нозете при завъртането, сякаш не успяваше да следва притежателя си. Високите прозорци на нивото на балкона осветяваха дългото помещение на библиотеката със студена, вяла светлина. През тези прозорци тя виждаше, че откакто по-рано през деня бяха обиколили пазара, на небето се бяха настанили оловносиви облаци, вещаещи буря.

Макар по протежение на далечната стена на балкона да имаше прозорци, на приземния етаж в библиотеката нямаше. Калан си рече, че библиотеката навярно е някъде в близост до Градината на живота, разположена из огромните площи на Двореца над тях. Поради сложната структура на комплекса беше трудно да се каже със сигурност.

В един далечен ъгъл Натан се беше подпрял на резбована дървена колона, по-широка дори от широките му рамене. С пищна риза с набори, високи ботуши и зелена пелерина, допълнени от меч, той приличаше повече на пътешественик, отколкото на Пророк. Но си беше Пророк. Под топлата жълта светлина на рефлекторната лампа, окачена на колоната в сенчестата ниша, изглеждаше напълно погълнат от книгата, която четеше.

На масата пред себе си Калан видя книги, натрупани на стройни редици и нестройни камари на неравномерни интервали. Между книгите имаше купчини листове, също и лампи, шишенца мастило, писалки и празни големи порцеланови чаши. Рефлекторните лампи на колоните от двата края на редиците рафтове допринасяха за осветяването на закътаните ъгълчета на библиотеката. Въпреки това обаче при тези надвиснали облаци помещението изглеждаше мрачно.

Бердин, облечена с кафява кожена униформа, скръсти ръце и се надвеси над масата. Тя, както и всички останали в помещението, наблюдаваше движенията на Зед. Макар очите ѝ да бяха сини като на

Кара, чупливата ѝ коса бе по-скоро светлокестенява, отколкото руса. Беше по-нисичка от повечето Морецици.

За разлика от посестримите си, Бердин обичаше много книгите и неведнъж бе оказвала неоценима помощ на Ричард в извличането на полезна информация между хиляди томове. Но макар Бердин да подходдаше към книгите с много страст и ентузиазъм, бе не по-малко опасна от всяка друга Морецица.

Най-накрая Зед се закова нервно на място.

— Не съм убеден, че ще стане, Ричард, или поне, че ще стане както трябва. Първо, има толкова много начини да се класифицират книгите, има и книги, които са на повече от една тема. Ако книгата е за град, разположен край река, и я поставиш в раздела за градовете, то после, когато ти потрябва информация за реките, няма да знаеш, че в тази книга при градовете има важна информация за река.

Той въздъхна и огледа библиотеката.

— Цял живот чета и изучавам такива книги и мога да ви кажа от дългогодишен опит, че невинаги е възможно да се разпределят книгите в стройни категории.

— Взели сме го предвид — търпеливо вметна Ричард.

Разгневен, Зед се извърна към безредната купчина на масата и след един бърз поглед към заглавието на книгата най-отгоре я взе. Размаха я пред Ричард.

— А има и книги като тази. Как се класифицира заглавие, което изобщо няма никакъв смисъл?

Бердин се почеса по хлътналата буза.

— Коя е тази книга? За какво е?

Зед я затвори и прочете заглавието.

— „Регула“ — изрече с досада. Огледа няколко страници, после поклати глава примирено. — Не знам какво означава заглавието и след като я огледах, имам още по-малко представа за какво е.

Докато той я подаваше на Бердин, Калан забеляза, че след заглавието „Регула“ на гръбчето има странен кръгъл символ с триъгълник, щампован в кожата. Вътре в кръга с триъгълника лежеше крива — символ, който ѝ беше познат от преди. Донякъде приличаше на цифрата девет, но завъртяна на другата страна.

— А, тази ли... — запрелиства я Бердин. — Част от нея е на високо Д'Харански, но повечето не е. Струва ми се, че е някакъв

справочник.

Зед я изгледа неразбиращо.

— Какво означава това?

— Ами, някои неща разбирам, там, където е на високо Д'Харански, но не съм убедена какво означават всичките тези завъртени черти и символи.

— Ако не си сигурна какво означават — изфуча Зед, — тогава как ще ѝ намериш място?

Ричард вдигна ръка на рамото на Зед.

— Ще я включим в списъка с всички останали книги, които не можем да определим. Засега влизат в раздел „Неизвестни“.

Зед го изгледа продължително.

— Е, това донякъде звучи логично.

— О, не е неизвестна, Господарю Рал — намеси се Бердин. — Както започнах да казвам, мисля, че е някакъв справочник.

— Справочник ли? — Зед размаха пръст над отворената книга, която държеше Бердин. — Пълна е с всичките тези странни символи, не с думи.

— Да, знам — Бердин отметна непокорен кичур кестенява коса от лицето си. — Не съм имала време да я разгледам подробно, но подозирам, че тези символи са древни форми на писменост. На едно място, струва ми се, това е наречено „езикът на Сътворението“.

Зед изфуча.

— Май по-скоро трябва да я сложите в раздел „безполезни“. Струва ми се, че книгите като тази ще са толкова много, че в крайна сметка ще е безсмислено да се влага толкова труд.

— Виж — прекъсна го Ричард, — неведнъж сме се изправяли пред сериозни трудности или не сме успявали да ги предотвратим, защото не сме знаели нужните за разрешаването им отговори.

Преди имаше преписвачи, които се грижеха за подредеността на огромното количество информация във всяка библиотека. Доколкото ми е известно, всеки отговаряше за определени книги или за определена част от дадена библиотека. Ако на някого му потрябва книга, която съдържа информация по конкретна тема, преписвачите се консултират един с друг и пресяват търсенето, докато останат няколко книги, където е най-вероятно да се съдържа търсената информация.

Без всичките онези начетени преписвачи, които знаеха как да се грижат за книгите, огромното познание, скрито в библиотеките, на практика е недостъпно. За да стигнем до отговори, е важно да намерим книги по всяка тема.

От последното ти посещение тук започнахме да изготвяме каталози на всичко. Опитваме се да създадем система, която да включва всички книги във всички библиотеки, така че ако са ни необходими отговори, да има начин да намерим информация по конкретни теми.

Зед посочи масата.

— Тези листове ли имаш предвид?

Ричард кимна.

— Не искам да местя много-много книгите, защото не знам защо са разпределени в една или друга библиотека и защо се намират на определена лавица. Има опасни книги с магия, които се съхраняват в специални шкафове с ограничен достъп, но все още не успявам да схвана логиката на подреждането им. Без да знам причината, не искам да ги местя и да рискувам неволно да породя проблем.

Затова всяка книга записваме на отделен лист — заглавие, местоположение и някакъв вид описание на съдържанието. По този начин можем да разпределим листовите на категории, вместо да разпределяме самите книги.

Що се отнася до примера, който ти спомена, бихме направили лист за книгата в категорията за градовете и копие от същия лист, който да поставим в категорията с реките. По този начин намаляваме до минимум вероятността да пропуснем важна информация.

Зед огледа дългите редици рафтове. В тази библиотека имаше хиляди книги, а тя бе само една от многото в Двореца.

— Това е гигантско начинание, момчето ми.

Ричард сви рамене.

— Разполагаме със съкровищница от информация в десетките хиляди томове в различни библиотеки из Двореца, но нямаме работещо решение за намирането на тази информация, когато ни трябва. Вместо да се съсредоточим върху този проблем, намерих решение. Ако имаш по-добро, бих искал да го чуя.

Тънките устни на Зед се притиснаха една към друга за момент, докато разсъждаваше.

— Май нямам. Трябва да призная, че в думите ти има смисъл. И аз съм се опитвал да правя нещо подобно, макар и в много по-малък мащаб.

— В анклав на Първия магьосник в Магьосническата кула — кимна Ричард. — Спомням си натрупаните на купчини книги там.

Зед се отнесе в спомени.

— Събирах книгите по определени теми, които ми се щеше да са ми подръка, на едно място. Възнамерявах да ги подредя по рафтове, но така и не стигнах до там, пък и в онази библиотека имаше сравнително малко книги. Може би сега, когато войната свърши, ще се върна в Кулата и ще довърша отдавна забравената си работа.

— Господарят Рал искаше да започнем от тук, от тази библиотека, защото тя като че ли не съдържа особено ценни и редки книги — обади се Бердин, като изтръгна Зед от спомените му.

— Докато тук управляваше Мрачният Рал, не съм го виждала да използва тази библиотека, което според мен означава, че книгите в нея не са били от първостепенна важност.

— Не си го виждала... — повтори Зед. — Не може да разчиташ на това, за да твърдиш със сигурност, че тук няма редки... или опасни книги.

— Не мога, вярно е — съгласи се Бердин. — Но някои от другите библиотеки разполагат с книги, за които със сигурност знам, че са изключително опасни.

— Преценихме, че е добро място като за начало — намеси се Ричард, — преди да преминем към по-големи библиотеки с по-ограничен достъп. И ако тук има важни заглавия, ще ги открием, защото постепенно ще съберем листовете с информация на едно място. Така ще знаем къде се намират книгите по определена тема, независимо в коя библиотека са, независимо че може да са разпръснати навсякъде из Двореца.

Зед явно се бе поуспокоил.

— Така звучи по-добре.

— Та значи — обобщи Ричард и вдигна от масата книгата, която Зед и Бердин бяха разглеждали, — когато имаме книга като тази, я отбелязваме с „неизвестна“ или може би със „справочник“, както предложи Бердин.

— Хм, всъщност, Господарю Рал, специално тази книга е малко по-различна. Мислех да говоря с теб по въпроса, за да преценим какво да правим с нея. Тя не е точно „неизвестна“, но не е и съвсем „справочник“.

Ричард скръсти ръце.

— Нали сама каза, че е справочник.

— Вероятно, но не мога да я класифицирам като такава.

— И защо?

— Ами всъщност имах предвид, че ми прилича на справочник, но не съм съвсем сигурна.

Ричард се почеса по веждата.

— Бердин, започваш да ме объркваш.

Морещицата се пресегна и взе книгата. Отвори я на масата и погледна Ричард, все едно се канеше да сподели с него пикантна клюка.

— Виж, тази книга е преподвързана. Това не е оригиналната ѝ корица.

Зед, Калан и дори Кара се приближиха, за да видят по-добре.

Ричард я огледа с подновен интерес.

— Откъде знаеш?

Бердин огледа гръбчето, там, където се свързваше с корицата.

— Ето, вижте, наложени са една върху друга, но не пасват съвсем. Самата книга не е цяла. Голяма част от нея липсва. Тази нова корица е имала за цел да скрепи оцелелите страници.

Ричард наклони глава, за да се опита да разгледа книгата по-добре.

— Сигурна ли си, че голяма част липсва?

— Да. — Бердин обърна на последната страница и посочи думите на високо Д'Харански, с които завършваше текстът. — Виж тук. Запазено е началото на книгата, повечето страници са премахнати. Тук отзад е сложена бележка, в която се обяснява какво са направили.

Ричард вдигна книгата и зачете. Както се бе съсредоточил върху превода, лицето му изведнъж преbledня.

— Какво пише? — не се стърпя Калан.

Тревожният поглед на Ричард намери нейния.

— Пише, че останалата част от книгата е била откъсната и занесена на съхранение в Берглендурч ост Кимермост. Тези няколко

страници са оставени като маркер.

Калан си спомни името. Берглендурч ост Кимермост означаваше връх Кимермост на високо Д'Харански. Връх Кимермост беше мястото, където първоначално е бил издигнат Храмът на ветровете.

Преди три хиляди години Храмът на ветровете, тъй като съдържаше много опасности, някак си бе изхвърлен от света на живота там, където никой не би могъл да го достигне.

Бе скрит и недостъпен в Подземния свят.

През всичките тези години хора се бяха опитвали да достигнат до света на мъртвите, за да проникнат в Храма на ветровете. Оцелели нямаше.

Преди Ричард.

Той отиде сам в Подземния свят и бе първият от хиляди години насам, успял да проникне в Храма.

Когато отключи силата на Кутиите на Орден, за да сложи край на войната, поправи броя на злодеянията, унищожавайки опасностите и капаните, довели до смъртта на огромен брой невинни хора.

Освен това върна Храма на ветровете в света на живота, на първоначалното му място на връх Кимермост.

ШЕСТА ГЛАВА

— Ами... — провлече накрая Зед в настъпилата тишина, — поне знаеш къде се намира останалата част от тази книга. — Рунтавите му вежди надвиснаха над напрегнатите кафяви очи. — Когато ми каза, че си върнал Храма в този свят, спомена, че никой освен теб не може да проникне вътре. Нали, Ричард?

На Калан ѝ прозвуча по-скоро като заповед, отколкото като въпрос.

Въпреки строгостта в гласа на Зед напрежението най-последно напусна тялото на Ричард.

— Да. Каквото и да съдържа останалата част на книгата, то е надеждно заключено.

Ричард въздъхна, докато затваряше странната книга. Върна я на масата.

— Е, Бердин, струва ми се, че трябва да отбележиш на листа с „Регула“ „неизвестен“, а местоположението да обозначиш като тук и в Храма на ветровете.

Зед се обърна към Бердин, сякаш искаше да си остави темата за Храма на ветровете за по-късно, за разговор с Ричард на четири очи.

— Значи си решила да посветиш по една страница на всяка от книгите тук, така ли?

Бердин кимна, както ровеше в дебелилото тесте хартия.

— Всеки от тези листове пази информация за определена книга. В случая всичките книги са пророчески. Слагаме заглавието и ако можем, добавяме по нещо за самата книга.

— По този начин — обади се Ричард, — като отделим по един лист за всяка книга, постепенно ще се сдобием с виртуална библиотека с книгите в целия Дворец. Не мисля, че пророчествата могат да са ни от голяма полза, но поне знаем къде се намира всяка от тези книги и на каква тема е.

Калан не беше убедена, че е голям напредък. Повечето пророчески книги съдържаха хаотични пророчества, а не конкретни

теми. Пророците — хора с дарба, които преди не са се срещали толкова рядко, колкото с течение на вековете, записваха всяко пророчество, което им се яви, независимо за какво е. В резултат на това много от пророческите книги нямаха хронология, нито пък обща тема, поради което бяха изключително трудни за класификация.

Нещо повече, те бяха предназначени най-вече за четене от други пророци. Човек без дарба не би могъл да интерпретира правилно значението на едно пророчество. Пророчеството, писано или изречено, рядко означаваше онова, което му се струва на човек. Значението се криеше по-скоро във виденията, които получаваха пророците.

От отсрещната страна на масата се приближи Натан и всички вдигнаха поглед към него.

— А аз съм тук, за да прегледам всички пророчески книги, за да помогна за подреждането им. Прекарал съм целия си живот в четене на пророчества, така че повечето книги вече ги знам. Изброяването им като пророчества най-често е единственото, което бихме могли да сторим, но тогава поне ще имаме опис на всички и ще знаем кое къде може да бъде открито.

— Помощта на Натан е неоценима — обади се Бердин. — Не се и опитвам да категоризирам книгите с пророчества.

Ричард скръсти ръце, докато се надвесваше над масата.

— Като стана дума за пророчества, Натан, днес по коридорите попаднах на една старица, която предрича бъдещето.

Калан вече се чудеше кога ли Ричард ще стигне до второто дете на нещастиято.

— Сляпа ли беше?

— Да.

Натан кимна.

— Сабела. Срещал съм я. Истинска е.

— Искаш да кажеш, че наистина вижда бъдещето на хората?

Натан едва раздалечи палеца от показалеца си.

— Ей толкова. Същинските ѝ способности не са големи. Повечето от „гледанията“ ѝ са онова, което хората искат да чуят. Така си изкарва хляба. До голяма степен тя прави така, че най-вероятното бъдеще да звучи като че го е видяла във видение. Например може да каже на млада жена, че вижда сватба. Не бих рекъл, че е кой знае какво пророчество — все пак повечето млади жени се омъжват.

Но наред с това има и истинска дарба. Ако не беше така, щях да повдигна въпроса пред теб. Не мисля, че би допуснал в Двореца да се подвизава шарлатанин, който да мами хората с някакви пророчества, по-невероятни от моите.

Калан съзнаваше, че Натан, единственият жив Пророк, когото познаваше, се опитва да пази репутацията на пророчеството като такова. Ричард нямаше много вяра в тези неща, за разлика от Натан. За Пророка опитите на Ричард да избегне това, което му е писано, да наложи свободната си воля, бяха противодействието, от което пророчеството, подобно на всяка друга магия, се нуждае, за да съществува.

— Има ли друг човек, който, макар и не с твоята дарба, да притежава поне някакви истински пророчески способности? — попита Ричард.

— В Двореца има неколцина, които имат известен талант в правенето на предсказания. У всеки човек е заложена някаква искрица дарба. Именно така си взаимодействат с магията, включително с пророчеството. — Натан направи неопределен жест с ръка. — На всеки му се е случвало внезапно да си помисли нещо за приятел или близък човек, когото не е виждал отдавна. Или да изпита внезапно желание да види съответния човек. Случи ли се, установяват, че човекът е болен или дори че е починал. Повечето хора са изпитвали чувството, че човек, за когото не са мислили отдавна, ще ги навести, и хоп, ето ти го на прага. Всекиму се е случвало. Това са все проявления на пророчески способности. Тъй като у всеки от нас се крие искрица дарба, тази способност, колкото и да е скромна, все някога ще сътвори знамение.

При някои хора тя е малко по-силна и на тях се случва по-често да преживяват такива дребни профетически събития. Макар и да не са истински пророчества, каквито получавам аз, тези събития все пак осигуряват някакъв поглед в бъдещето. Има хора, които са достатъчно наблюдателни да обръщат внимание на такива прошепнати знамения.

— Значи има такива хора тук, в Двореца?

Натан сви рамене.

— Разбира се. Има една жена от кухненския персонал. Получава такива дребни предзнаменования. Има и друга, Лорета, работи в една месарница в Двореца. Тя също притежава тази способност в някаква

форма. Всъщност въпросната Лорета отдавна ме тормози да те убедя да се срещнеш с нея. Твърди, че имала нещо за теб, знамение някакво.

— Ти обаче май не искаш много-много да се срещам с нея, а?

— Ричард, срещам поне по десет души всеки ден, които ме молят да използвам влиянието си пред теб, за да им направя една или друга услуга или да си купиш нещо от тях, да им отделиш време, дори да те поканят на чай и да използват случая да ти дадат съвет по важни за тях въпроси. Лорета е добра жена, но е доста странна, затова не съм ти говорил за нея.

Ричард въздъхна.

— Разбирам. Сам аз съм попадал на не един и двама подобни...

Според Калан Ричард проявяваше извънмерно търпение спрямо повечето хора. От нейна гледна точка той им позволяваше да отнемат твърде голяма част от времето му, да го отклоняват от по-важни дела. Но Ричард си беше такъв. Интересуваше се най-искрено и добронамерено от всичко, особено от хората и техните грижи. Калан намираше, че по това той и Зед си приличат. От друга страна, именно това качество на Ричард, макар понякога да поставяше търпението ѝ на изпитание, бе сред причините да го обича толкова.

— Е, какво ти каза Сабела, сляпата жена?

Ричард се загледа някъде в далечния край на библиотеката, преди да върне очи върху Пророка.

— Каза ми, че покривът ще се срине.

Натан застина опулен.

— Подобно предсказание е твърде конкретно. То надхвърля способностите ѝ.

— Е, точно така ми каза. — Ричард забеляза, че лицето на Натан е станало бяло като платно. — Сигурен ли си, че е отвъд способностите ѝ?

— Боя се, че да.

— Знаеш ли какво означава това пророчество?

Калан си помисли, че Натан няма да отговори, но в крайна сметка той се обади:

— Не, не мога да кажа, че знам.

— Ако не знаеш какво означава, тогава защо гледаш така и откъде знаеш, че е отвъд способностите на Сабела? Откъде изобщо

знаеш, че е истинско знамение, а не просто измислено предупреждение, което е решила да размени срещу един грош?

Натан взе тестето листове от Бердин.

— Повечето книги в тази библиотека са познати заглавия, не са някаква рядкост — запрелиства той страниците. — Цял живот чета пророчески книги. Смея да твърдя, че знам почти всички налични пророчества. Повечето книги тук, включително пророческите, са копия, които могат да се намерят на още доста места.

Натан най-сетне намери листа, който търсеше, и го извади.

— С изключение на тази. Това тук е един доста любопитен том.

— И кое толкова му е любопитното? — поинтересува се Ричард.

Високият Пророк подаде листа на Ричард.

— Нищо... поне досега. Затова и не бях обърнал внимание.

Ричард огледа листа.

— „Бележки за края“. Какво означава това?

— Не е много ясно. Творбата е доста древна. Според някои е компилация от откъслечни пророчества, взети от различни източници през вековете. Други твърдят, че заглавието е съвсем буквално и книгата съдържа точно това — бележки за края.

Ричард го изгледа свъсено.

— За края ли? Краят на какво?

Натан изви вежда.

— Краят на времето.

— Краят на времето — повтори Ричард. — А ти на какво мнение си?

— Ето това му е странното — призна Пророкът. — Че не съм на никакво мнение. Тъй като притежавам дарбата, обикновено когато чета пророчества, получавам видения и така разгадавам истинския им смисъл. Тази книга е различна. Сблъсквал съм се с нея на няколко пъти досега, в различни етапи от живота си. Когато я чета, не получавам видения.

Нещо повече — не съм единствен. Част от причините никой да не е сигурен какво означава заглавието е, че и другите пророци са изпитвали подобни затруднения като мен. Те също не са получавали видения от пророчествата вътре.

— Не ми се вижда толкова трудно да предположа защо — обади се Кара. — Според мен това означава, че написаното вътре не е

истинско пророчество. Ти си Пророк. Ако бяха истински пророчества, щеше да разбереш. Щеше да получиш видения.

По лицето на Натан пропълзя лукава усмивка.

— За човек, който не разбира нищо от магия, си успяла да стигнеш до сърцевината на проблема. Това твърдят мнозина, според които написаното вътре е просто откъслеци, взети отгук и оттам и следователно не представляват надеждна информация, или пък са доказателство, че книгата не е истинска. — Усмивката му се стопи. — С тази теория има само един проблем.

— И той е? — изпревари въпроса на Кара Ричард.

— Нека ви покажа.

Натан тръгна по централната пътека, последван от Ричард, Калан, Зед, Кара, Бенджамин и Бердин. Рика не се отдели от вратата на библиотеката, където бе стояла на пост през цялото време, за да гарантира, че никой няма да ги обезпокои. В дъното на стаята Натан започна да оглежда заглавията във висок, изящно украсен шкаф с книги, долепен до стената. Накрая се наведе и извади едно томче от по-долен рафт.

— Ето — обяви и им показа гръбчето, на което бе написано „Бележки за края“. След като потърси известно време, подаде отворената книга на Ричард и му посочи едно място на дясна страница.

Ричард зяпна думите, все едно не можеше да повярва на очите си.

— Какво пише? — не издържа Калан.

Сивите очи на Ричард се извърнаха към нея.

— Пише: „Покривът ще се срине.“

— Искаш да кажеш, че пише същото, което ти каза старицата? — смръщи чело Калан. — А нататък?

— Нищо. Това е единственото изречение на цялата страница.

Натан огледа един подир друг всички в помещението.

— Това е пророчество фрагмент.

Ричард не откъсваше поглед от думите. Бенджамин изглеждаше озадачен. Зед стоеше с каменно лице, което правеше бръчките на слабото му лице да изглеждат още по-изсечени. Бердин бе видимо притеснена.

Кара сбърчи нос.

— Пророчество фрагмент ли?

Натан кимна.

— Пророчество, което е толкова концентрирано, че прилича на фрагмент, на откъс. Обикновено пророчествата са поне малко по-сложни от това и доста по-неясни.

Ричард пак погледна книгата.

— Или просто с празно надуване.

— Надуване ли? — сякаш недочу Натан.

— Ами да. Някой се е опитал да привлече внимание, затова е измислил нещо, което звучи конкретно, но не е.

Натан килна глава на една страна и дългата му бяла коса обърса рамото му.

— Не те разбирам.

— Кога предполагаш, че е писано това?

— Не мога да съм сигурен, но самото пророчество навярно е на няколко хиляди години... поне. Може и да е доста по-старо.

— И не мислиш ли, че за цялото това време поне един-два покрива са се сринали? Просто пророчество, което звучи впечатляващо с констатацията, че ще се срине покрив, но на практика не е нищо повече от това в слънчев ден да обявиш, че ще завали. Рано или късно ще завали, така че подобно предсказание е доста предвидимо. По същия начин с течение на времето, рано или късно, все някой покрив ще се срине. Когато това стане, човекът, който го е предрекъл, ще бъде признат за истински Пророк.

— Звучи ми логично — съгласи се Кара, доволна от това развитие на разговора.

— С теорията ти има само един проблем — възрази Натан.

Ричард му върна книгата.

— И той е...?

— Празните предсказания обикновено свършват с отворен край. Както казваш, рано или късно ще завали. Но истинското пророчество се повтаря. Може да се каже, че знаменieto изплува на повърхността пак и пак, за да напомни на хората за себе си.

Ричард изгледа Натан изпод свъсените си вежди.

— Искаш да кажеш, че понеже тази жена днес е повторила пророчеството фрагмент, това означава, че то е истинско? Че му е дошло времето?

Натан се подсмихна едва забележимо.

— Така работи пророчеството, Ричард.

Калан забеляза, че на входа се е появил някой. По златотканите поли на робата разпозна във фигурата представител на дворецовата управа. Рика размени няколко думи с новодошлия и се завтече по пътеката.

— Господарю Рал, приемът започва. Младоженците трябва да отидат да приветстват гостите.

Ричард се усмихна, докато вдигаше ръце на раменете на Бенджамин и Кара, за да ги поведе към изхода.

— Да не караме хората да чакат почетните ни домакини.

СЕДМА ГЛАВА

Докато си проправяше път към голямата зала, Ричард оглеждаше тълпата, търсейки човека, за когото му разказа Кара. Калан пхна ръката си в неговата и се прилепи по-плътно до него, докато двамата следваха Кара и Бенджамин.

— Знам, че главата ти е пълна с какво ли не, Ричард — прошепна му тя, — но нека се постареем да не забравяме, че това е тържеството на Кара и Бенджамин и от него трябва да останат само мили спомени.

Ричард се усмихна. Знаеше какво има предвид тя. Още от първото тържествено събитие, на което я бе завел при първата им среща, поради една или друга причина явно не се справяха добре с официалната част. Неведнъж нещата бяха приключвали трагично. Но досега живееха в условията на война, бяха в постоянна битка.

— Да, така е. — Притисна я към себе си той. — Страхотна двойка са, а?

— Ето това е моят Ричард, когото обичам — прошепна тя в отговор.

Огромната зала жужеше от разговорите на събралото се за празненството множество. Масите, отрупани с всякакви деликатеси, привличаха тълпи от хора, докато дворцовият персонал, облечен с небесносини роби, сновеше насам-натам с подноси в ръце и предлагаше хапки.

Синият цвят на робите бе избран от Кара. Ричард не я попита защо, но намираше обяснение в това, че Морещиците не носят този цвят. Радваше се, че се е спряла на нещо красиво.

— Хайде — подкани той Кара, като я подбутна лекичко в кръста да се появи пред хората, които бяха дошли да уважат сватбения прием. Щом Кара потъна сред морето от хора, той с радост долови усмивката ѝ през рамо. Чудесата явно нямаха край.

Докато Ричард наблюдаваше как Кара и Бенджамин изискано и с благодост приемат топлите пожелания на хора от близки и далечни земи, които започваха да се тълпят около тях, слушаше разговора между

Калан и Зед с половин уху. Зед ѝ разказваше за всички онези нови неща в Ейдиндрил, за ремонтите, които били предприети в Двореца на изповедниците — мястото, където тя бе израсла, — и за възобновяването на различни дейности.

— Толкова се радвам да чуя, че Ейдиндрил отново кипи от живот — призна Калан. — Двамата с Ричард нямаме търпение да се върнем там.

Макар да имаше стотици жени, облечени в най-красивите си рокли, според Ричард никоя от тях не можеше да се мери по хубост с Калан. Нейната бяла рокля на Майката Изповедник с четвъртито деколте, елегантна и семпла, галеше нежно перфектния ѝ силует. На белия фон дългата кестенява коса изглеждаше още по-великолепна, а зелените очи — направо магически.

Макар да смяташе, че Калан е най-красивата жена на света, Ричард остана заплепен най-вече от интелигентността, която видя в очите ѝ още първия миг, когато застана лице в лице с нея. През годините, докато я опознаваше и откакто я обикна, тя нито за миг не му бе дала повод да се съмнява в първото си впечатление за онова, което бе видял в очите ѝ. Усещането всяка сутрин да се събужда и да поглежда в тези зелени очи беше като да живее в сън.

— Толкова е хубаво да видя това място изпълнено с живот, с хора — тъкмо казваше Зед, — но от мен да го знаеш, Калан, превръщането на пророчеството в търговия не е на добре.

Ричард изведнъж рязко се обърна към дядо си.

— В търговия ли? Какви ги говориш?

Зед прокара пръст по ръбатата си челюст и се позамисли, преди да отговори.

— Ами, откакто войната свърши и хората се прибраха в Ейдиндрил, тук се напълни с какви ли не пророци. Хората са петимни да слушат пророчества, все едно са клюки.

Някои от тях искат да разберат дали ще намерят любов. Други се интересуват от бъдещето на бизнеса или търговията си. Трети вярват, че им предстоят трудности и неприятности и искат да са подготвени за ужасиите, които ги чакат. Има и такива, които са нетърпеливи да узнаят предсказанията за края на света и слушат със зяпнала уста какви знаци предстои да дойдат.

— Знаци ли? Какви знаци? — Ричард остана като гръмнат.

— Е, нали се сещаш... Като например една вечер, когато имаше пълнолуние и месечината бе прорязана от три ивици. Или че тази година пролетта пукна късно. Или че при последното пълнолуние не беше студено... Такива ми ти глупотевини.

— Аха — въздъхна с облекчение Ричард, доволен да чуе, че се касае за обичайните предупреждения за края на света, съпътстващи явления като затъмненията или смяната на сезона. Често се касаеше за най-обикновени събития, които обаче биваха навързвани в „сигурни“ знаци за предстоящ край на света.

У мнозина съществуваше една вътрешна необходимост да повярват, че всичко ще приключи с някакъв катаклизъм. Обикновено в най-скоро бъдеще.

Зед склочи ръце зад гърба си.

— Май всички искат да узнаят какво ще им донесе бъдещето. Пророчеството и предаването на пророчеството — или дори продаването му — явно се превръщат във фикс идея на мнозина напоследък.

Зелените очи на Калан светнаха загрижено.

— Не си спомням в Ейдиндрил да е имало подобна търговия с пророчества. Виждала съм да се случва в някаква степен на други места, но специално за Ейдиндрил не ми е направило впечатление да е чак толкова осезаемо.

— Е, сега вече е. Човек има чувството, че на всеки ъгъл предлагат пророчества и предсказания. За всеки, който иска да узнае бъдещето си, сякаш има по един човек, който твърди, че може да му го каже.

Ричард се примъкна към Калан.

— Нима не е било така от край време? Хората винаги са се интересуваха от бъдещето.

— Не и по този начин. Тук пророчеството е превърнато в търговия, а все повече хора са готови да заплатят за него, след което предават нататък слуховете. Градът се е превърнал във врящ казан от предсказания и всичко това се превръща в мливо за клюки. Държа да ти кажа, Ричард, че вече започвам да се тревожа.

Приближи се един от мъжете със сини роби и предложи на Калан да си вземе чаша от подноса, който държеше в ръцете си. Тя прие, отпи глътка, след което върна вниманието си върху историята на Зед.

— Сега, когато войната свърши, хората не живеят в този постоянен страх. Те са свикнали да изпитват ужас и вероятно това е причината да търсят да чуят някакви страховити предсказания, с които да подхранят духчето на тревогата, след като същинските тревоги са мъртви.

Ричард отпусна китката на лявата си ръка върху ефеса на меча си и отказа предложеното му питие. Не бе вадил меча от първия ден на миналата зима. Би бил щастлив да не му се налага да го прави никога повече.

— Калан е права. Хората от години живеят в постоянен страх, че няма да доживеят следващия ден. Сега, когато войната най-сетне свърши, те се събуждат сутрин с мисълта, че ги очаква бъдеще — истинско бъдеще. И им е любопитно да узнаят какво ще им донесе то. Аз лично бих предпочел всеки сам да изгради бъдещето си, да направи така, че да сбъдне мечтите си, но предполагам мнозина са уверени, че съдбата крие изненади за тях, които пророчеството би могло да разбули.

Зед отпрати с ръка човека с подноса и продължи:

— Възможно е. — Известно време наблюдава жужащото човешко множество. — Но подозирам, че има и още нещо — додаде шепнешком накрая.

Калан се усмихна.

— Виждаш ли? Войната свърши и дори ти не можеш да престанеш да се притесняваш. Време е да се поотпуснеш. Светът живее в мир.

— Мир — изпухтя Зед. Впи и в двама им леден поглед. — Няма нищо по-опасно от мирното време.

Ричард се надяваше Зед да греши — може би, както каза Калан, просто бе свикнал да се тревожи и сега караше по навик. Ричард си мислеше, че знае как се чувства дядо му. Макар и в мирно време, той самият не можеше да престане да се тревожи.

Притесняваше се и заради подозренията на Кара, че някой ги е наблюдавал в спалнята. Както и заради факта че пророчеството на Сабела се съдържаше дословно в книгата, наречена „Бележки за края“. Именно пророчество бе помогнало на него и Калан да се справят с проблемите.

Преди всичко обаче Ричард се тревожеше за онова, което му каза момчето на пазара — че в Двореца цари мрак и тъмнината търси тъмнина. Нямаше основателна причина да се тревожи за думи, които явно бяха изречени в състояние на треска. Зед и Натан не му се видяха разтревожени, когато им сподели случилото се. И двамата решиха, че Калан е права и всичко е било просто бълнувания на едно болно дете.

Но Ричард продължи да се притеснява, думите на малкия не излизаха от главата му. В тях имаше нещо, което като че ли не беше свързано с треската. Те докосваха струна някъде много дълбоко в него. Особено сега, когато хора от всички краища на Д'Хара се бяха стекли в Двореца.

Ричард забеляза, че Рика наблюдава тълпата. Приличаше на ястреб, набелязал мишка. Кара, в другия край на залата, не изпускаше от очи Ричард и Калан, въпреки че се усмихваше и приветстваше гостите си. Той забеляза и други Морещици, разпръснати из цялото помещение, които наблюдаваха зорко. Няколко от тях, по-близо до Ричард и Калан, бяха облечени в червените си кожени униформи. Поради някаква причина не му беше неприятно да ги види. Макар да беше мирно време, се радваше да установи, че са нащрек.

Ричард се надвеси към дядо си.

— Зед, мислиш ли, че това, което казва Натан, е вярно?

Зед смръщи чело.

— Кое?

Ричард се усмихна на преминаващи гости, преди да отвърне.

— Че истинските пророчества се повтарят. Че изплуват на повърхността, за да потвърдят валидността си. Че се повтарят, за да напомнят на хората за себе си, така да се каже.

Зед обиколи с поглед тълпата, преди да отговори.

— Аз не съм Пророк. Дарбата ми не се проявява по този начин. Но въпреки това съм магьосник и като такъв съм изучавал пророчества, наред с други неща, през целия си живот, така че съм наясно. В това, което ти е казал Натан, има известна истина.

— Ясно — кимна Ричард, забелязал капитана на гвардейците, които го бяха съпровождали на пазара същата сутрин, да си проправя път през залата. Поради някаква причина челюстта на мъжа бе стисната в мрачно, припряно изражение.

Хората забелязваха устремната крачка на войника и заотстъпваха да му сторят път, но въпреки това празничната глъчка и смеховете не стихваха. Бенджамин също забеляза мъжа и се изопна, като за миг се преобрази от съпруга Бенджамин в генерал Мейферт. Няколко Морещици се завтекоха към него, явно решили поради сериозното изражение на мъжа, че може да се наложи да го държат настрана от Господаря Рал и Майката Изповедник, които бяха дошли да се забавляват и не биваше да бъдат притеснявани по работа. Кара обаче им направи почти незабележим знак с ръка и те го оставиха да мине безпрепятствено.

Капитанът се закова на място и отривисто удари юмрук в сърцето си.

— Извинете за прекъсването, Господарю Рал.

Ричард леко кимна в отговор на поздрава.

— Не се тревожи. Намери ли момчето, капитане?

— Не, Господарю Рал. Претърсихме навсякъде. Момчето е изчезнало.

Тези думи прозвучаха твърде категорично в ушите на Ричард.

— Все трябва да е някъде. Болен е, едва ли може да стигне далеч. Продължавай да търсиш. Сигурен съм, че хората ти ще го открият.

Капитанът се прокашля.

— Господарю Рал, двамина от моите хора... двама от онези, които отидоха да го търсят, преди малко бяха намерени мъртви.

Сърцето на Ричард потъна в петите при мисълта за това как тези смели мъже са се сражавали дълго и са изстрадали какво ли не, за да загинат сега, когато мирът най-сетне бе тук.

— Мъртви ли? Как са загинали?

Онзи пристъпи от крак на крак.

— Не знам, Господарю Рал. Нямахме наранявания, никакви следи. Не бяха извадили оръжията си. По лицата им не личеше предсмъртна изненада. Просто си лежаха спокойно в един ров между две палатки. Не изглеждаше да са участвали в схватка.

Пръстите на Ричард обвиха дръжката на меча му.

— Никакви рани, казваш?

— Нито драскотина, Господарю Рал. Просто лежаха мъртви.

ОСМА ГЛАВА

Не много след като Ричард изпрати капитана да събере повече хора, които да издирят момчето, делегациите от различни страни, пристигнали за церемонията, съзрели възможност, започнаха да се събират около Ричард и Калан. Докато повечето от тях изразяваха благодарността си заради всичко сторено, за да се сложи край на войната, то имаше и такива, които повдигаха въпроси. Всички бяха нетърпеливи да чуят отговорите, които Господарят Рал и Майката Изповедник ще дадат.

През последните няколко дни Ричард се бе срещал с пълномощници, посланици и емисари, прииждащи от различни места, но пак не можеше да твърди, че познава много от хората в залата. Усмивките и благодарността, както и въпросите, изглеждаха искрени.

След като приключиха с официалната част и изразиха удоволствието си от това, че са поканени, и от радушния прием, гостите един през друг започнаха да задават въпроси за търговската политика и унифицирането на законите. Искаха да получат гаранции, че слуховете за участие на всички във вземането на решения са верни.

Сега, когато неотложните военни въпроси и нуждата от провизии и хора бяха останали в миналото, всички започнаха да се замислят за това как да използват ресурсите и стоките по най-добрия за сънародниците си начин. Беше ясно, че съюзничеството, което всички бяха почувствали по време на войната, е отслабнало и сега всеки се притесняваше, че родината му може да попадне в неизгодна позиция по отношение на законодателството или търговията.

Ричард остави Калан да ги убеждава, че няма да има ограничения в търговията и че няма защо да се притесняват, че едни ще бъдат привилегирани за сметка на други. Голяма част от хората бяха от Средната земя. Тя им напомни за политическата линия, която бе следвала, докато стоеше начело на Средната земя в качеството си на Майката Изповедник, и ги успокои, че сега, когато са част от Д'Харанската империя, това няма да се промени. Спокойствието и

авторитетът, които тя излъчваше, ги изпълваха с увереност, че говори истината.

Някои от официалните гости ѝ припомниха, че в Средната земя повечето от страните бяха имали свои представителства в Ейдиндрил, понякога владетелите на една или друга страна прекарваха доста дълги периоди от време в престолния град, понякога изпращаха емисари или други представители, но при всички положения осигуряваха постоянно присъствие, така че отделните страни да вземат участие в общите събрания или при приемането на закони. Калан ги увери, че Народният дворец сега е официалният трон на властта в Д'Харанската империя, така че ще бъдат направени подобни постъпки техни представители да разполагат със свои места в Двореца и да вземат участие в изковаването на общото бъдеще. Хората не само я изслушаха с облекчение, но и бяха откровено доволни.

Калан беше свикнала да взема решения и се справяше с тази роля с лекота и изящество. Бе израсла предимно сама, тъй като, бидейки Изповедник, от нея цял живот се бяха страхували. Когато Ричард се запозна с нея, той видя с очите си как хората треперят в нейно присъствие. В миналото хората съзираха само нейната ужасяваща мощ, а не същинската жена зад тази мощ, но с течение на времето, докато тя и Ричард се бяха борили за тези народи, започна да се ползва с уважението и възхищението на хората. Те вече не се притесняваха да я гледат в очите.

В най-неподходящия момент, докато Калан отговаряше на въпросите, Натан пристъпи зад Ричард, хвана го за ръката и го дръпна встрани.

— Трябва да говоря с теб.

Както отговаряше на отдавна нерешен въпрос за границите, Калан се сепна. Тъкмо обясняваше, че няма какво да спорят, защото сега всички са част от Д'Харанската империя и на практика няма значение дали на картата има една формална линия или не. Щом гласът ѝ замлъкна, всички погледи се спряха върху високия Пророк. Нямаше човек, който да не го познава. Ричард забеляза, че Натан носи „Бележки за края“, като единият му пръст бе отбелязал конкретна страница.

— Какво има? — попита тихо Ричард, като отстъпи няколко крачки от внезапно притихналата тълпа и взрението в него очи. Явно за

всички въпросите, свързани с пророчествата, бяха по-тревожни от тези, свързани с търговията и границите.

Натан се наклони напред и заговори с поверителен тон.

— Нали ми каза, че момчето, което си срещнал днес на пазара, ти е споменало нещо за мрак в Двореца.

Ричард се изопна и огледа лицата около себе си.

— Съжалявам за прекъсването. Бихте ли ме извинили за момент.

Хвана Натан за ръката и го дръпна няколко крачки назад към двойната врата по протежение на стената в дъното на помещението. Зед отиде с тях, Калан също. Кара и Бенджамин, които стояха недалеч, не пропуснаха дадения им от Ричард знак и привлякоха вниманието на гостите, като ги заразително гледаха как върви възстановяването на разрушените по време на войната сгради по родните им места.

След като се увери, че наблизко няма любопитни уши, Ричард се обърна към Натан.

— Малкият каза, че в Двореца цари мрак. И че тъмнината търси тъмнина.

Без да продума, Натан отвори книгата и я подаде на Ричард.

Ричард тутакси забеляза изречението: „Тъмнината търси тъмнина.“

— Това бяха точните думи на момчето — пророни Калан с неприкрита тревога в гласа.

Ричард се изкуши да предложи версията, че е съвпадение, но знаеше, че няма смисъл.

— Нещо друго, свързано с това пророчество фрагмент... някъде другаде в книгата?

— Не знам — очевидно объркан призна Натан. — Не знам дали дадена част от книгата е свързана с друга. Доколкото ми е известно, не е изключено всичко да е свързано с това пророчество за тъмнината, но може и да няма никаква връзка. Не знам дори дали другото, онова за тавана, дето щял да се срути, е свързано с изречението за тъмнината, дето търси тъмнина.

Ричард знаеше, че е свързано.

Не му се вярваше да е съвпадение това, че момчето е казало изречение от книгата, която съдържащо друго изречение, казано му от старицата. Знаеше, че е изключено нещата да са свързани случайно. Спомняше си изненадата, изписана на лицето на старата жена, докато

му предсказваше бъдещето, че покривът ще се срине, сякаш не това бе възнамерявала да му каже.

Ричард бе научил, че дарбата му често се проявява по уникални начини. Някои текстове го наричаха „камък в езерото“, тъй като той беше центърът във вълничките на събитията. Инциденти, които отначало изглеждаха като случайни събития, често се оказваха елементи, някак си привлечени към него или привличащи вниманието му посредством дарбата му, посредством вълничките, които създаваше около себе си. Тези събития на пръв поглед изглеждаха случайни съвпадения, докато не се загледаше по-надълбоко.

Или докато небето не се сринеше отгоре му.

Сега вече знаеше със сигурност, че не може да допусне тази лъжа и да остави събитията да му се изплъзнат. Трябваше да разрови по-навътре.

Въздъхна дълбоко.

— Добре. Няма какво да сторим за момента. Да не изнервяме хората, като ги караме да си мислят, че нещо не е наред.

— Не сме сигурни, че има нещо не наред — напомни му Зед. Ричард не искаше да спори по въпроса.

— Надявам се да си прав.

— Предвид механизма на действие на пророчествата — напомни Натан на Зед, — твърде вероятно е всички тези неща да са свързани по някакъв начин.

Лицето на Зед се изкриви в кисела гримаса, но магьосникът се въздържа от мнение.

Ричард почука с показалец по ефеса на меча си, докато набързо превърташе събитията в главата си. Не можа да намери никаква връзка между трите. Въображението му не роди нищо.

Не може да е вярно, даде си сметка. Това, дето тъмнината търсела нещо, би могло да е свързано с усещането на Кара, че някой надзърта в стаята ѝ през нощта — в тъмнината.

Обърна се към Натан.

— Нали каза, че имало някаква жена, която работела в Двореца и от време на време получавала предзнаменования.

— Да, работи в кухнята, обикновено помага в рязането на продуктите, нужни на готвачите, но когато в Двореца се съберат повече хора, върши и други неща. Всъщност вероятно би трябвало да е сред

тези с подносителите и сините роби. — Огледа се, като се опита да не изглежда твърде любопитен. — В момента не я виждам обаче.

— Спомена и друга жена, Лорета, ако съм запомнил правилно, която притежавала определени способности. Дето искала да ме види, защото имала да ми казва нещо, някакъв вид предсказание.

Натан кимна.

— Да.

— Веднага щом успея да се измъкна от тук, искам да ме заведеш при нея.

— Ричард, ще те заведа, разбира се, но едва ли е нещо важно. Обикновено се оказва, че нещата не са каквито изглеждат. Хората често вярват, че най-ежедневни и невинни събития могат да се окажат изпълнени с мрачно предзнаменование. Най-често няма скрит смисъл.

— Не бих имал нищо против — пророни Ричард, като продължаваше да оглежда хората. — Значи няма за какво да се тревожа.

— Да, няма. — Натан посочи стената зад тях. — Близо до кухните сме. Лорета работи за един месар, който участва в набавянето на доставките за специални случаи като празненството днес и венчавката. Не е далеч. Когато решиш да се поразходиш, може да отидем да я видим.

— Засега да се връщаме при гостите — кимна Ричард.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ричард се върна при очакващата го групичка официални лица, кметове, регенти, представители и дори неколцина крале и кралици на някои от страните, които бяха съставлявали Средната земя, преди всички да се вляят в Д'Харанската империя. Когато Зед и Калан отидоха с него, Натан пхна книгата под мишница, ухили се широко и закрачи.

Натан, който беше единственият жив Пророк, при това представител на династията Рал, бе добре познат на всички в Двореца. Това, както и цветистият му вид го превръщаха в един вид забележителност. Обличаше се пищно, с богата на набори и дипли риза и модно зелено наметало. Златната ножница и ефесът на меча, полюшващи се на хълбока му, лъщяха в изящна украса.

Ричард си помисли, че за магьосник със способностите на Натан да носи меч е все едно морско свинче да се опитва да се защитава с клечка за зъби. Натан твърдеше, че мечът му придава „елегантност“. Погледите, които получаваше, му доставяха удоволствие, обикновено ги приемаше с широка усмивка и ако идеха от жена, с дълбок поклон. Жените в повечето случаи се изчервяваха и отвърщаха на усмивката му.

Макар да приближаваше хиляда години, Натан често подхождаше към живота с радостта и учудването на дете. Имаше заразителен характер, който привличаше хората към него.

Други, независимо от дружелюбното излъчване на Натан, го смятаха за най-опасния жив човек.

Пророците знаеха бъдещето, а в бъдещето често са стаени в очакване болка, страдание и смърт. Хората вярваха, че ако той реши, може да им разкрие каква съдба ги очаква. Натан бе проводник на пророчеството — той нито си го измисляше, нито можеше да направи така, че да се случи. Но мнозина вярваха, че би могъл. Ето защо го считаха за опасен.

Според други опасността в него беше от съвсем друго естество. Те се страхуваха от него, защото се беше случвало пророчества, разкрити чрез дарбата му, да са започвали войни.

За някои жени аурата на опасността, която витаеше около него, имаше притегателна сила.

Когато Ричард го попита защо му е меч, Натан му напомни, че самият Ричард също е магьосник, а и той бе въоръжен. Ричард възрази с довода Търсачът е свързан с Меча на истината. Това оръжие бе част от него, част от неговата същност. При Натан мечът бе по-скоро атрибут, украшение. Натан не се нуждаеше от меч, за да превърне някого в пепел.

Натан припомни на Ричард, че независимо дали е Търсач или не, независимо как се представя, Ричард е по-опасен от меча, който носи.

— Господарю Рал — извиси глас набит мъж с червена туника, когато всички се събраха около Ричард, — може ли да узнаем дали ни очаква някакво профетическо събитие?

Мнозина закимаха, облекчени, че този въпрос най-сетне е зададен, и се придвижиха напред. Ричард започваше да подозира, че всъщност отговорите на подобен род въпроси са единственото, което ги интересува. Огледа изпълнените с очакване лица.

— Профетическо събитие ли? Какво имаш предвид?

— Ами... — подхвана мъжът и махна неопределено с ръка, — при положение че тук имаме толкова много надарени магьосници, Първият магьосник Зорандер, Пророкът Натан Рал и — мъжът кимна с глава към Ричард — не на последно място ти, Господарю Рал, който неведнъж си доказвал забележителната си дарба, със сигурност имаш поглед в най-дълбоките тайни на пророчеството. Всички ние се надяваме, след като така или иначе сме се събрали тук, че някой от вас ще сподели с нас какво пророчество ви бе открито и какво ни чака занапред.

Хората в залата закимаха одобрително и изразиха гласно съгласието си, усмихнати.

— Искате да чуete пророчество?

Главите продължиха да се движат и хората се струпаха още по-нагъсто, сякаш обединени от желанието да станат част от общата тайна на Двореца.

— Тогава чуите какво ще ви кажа — махна Ричард към притулената сивкава светлина, нахлуваща от прозорците в далечния кран на залата зад тълпата. Всички погледнаха инстинктивно през рамо, после побързаха да се обърнат към Ричард, за да не пропуснат нито една негова дума. — Очаква се незапомнена пролетна буря. Тези от вас, които биха искали да се приберат по домовете си навреме и да не бъдат възпрепятствани от времето, трябва да тръгват незабавно. Забавите ли се прекалено, ще попаднете в капан тук, в Двореца, в продължение на много дни.

Тук-там хората си зашепнаха, все едно Ричард току-що им е разкрил тайните на мъртвите. Но повечето от онези, които очакваха от него да чуят какво бъдеще ги очаква, не бяха чак толкова впечатлени.

Набитият мъж с червената туника вдигна ръка.

— Господарю Рал, това е вълнуващо и убеден съм, доста профетическо, а също и доста полезно за някои от нас, но някак... се надявахме да чуем нещо... по-забележително.

— Като например? — Гласът на Натан отекна така, че накара някои от присъстващите да потръпнат.

Една жена от предните редици, облечена в пищна златиста рокля на волани, подхвърли с престорена усмивка:

— Хм... просто се надявахме да чуем истинско пророчество. Някоя от тъмните тайни на съдбата.

С всеки изминал момент Ричард се чувстваше все по-изнервен.

— Откъде този внезапен интерес към пророчествата?

Жената като че се сепна леко от тона му. Опитваше се да намери какво да отвърне, когато един висок мъж по-назад си проправи път към предните редици и застана пред Ричард. Беше облечен с обикновена черна роба с вдигната якичка, която обикаляше целия му врат. Дрехата му бе закопчана догоре, така че якичката опираше в гърлото му. Носеше тубетейка в същия цвят. Беше абатът, за който Бенджамин бе споменал на Ричард по-рано.

— Господарю Рал — поклони се непознатият, — всички тук чухме предупреждения от хора, озарени с дарбата на прозрението в потока на бъдещите събития. Мрачните предупреждения ни тревожат сериозно.

Ричард скръсти ръце.

— Какво имаш предвид? Кой разпространява такива предупреждения?

Абатът огледа гостите.

— Ами... разни хора по родните ни места. Откакто сме пристигнали в Двореца и като си говорим помежду си, установихме, че всички чуваме мрачни предупреждения от всякакви врачове...

— Врачове ли?

— Да, Господарю Рал. Прорицатели в бъдещето. Макар да живеят на различни места, в различни страни, всички те говорят за мрачни видения от бъдещето.

Ричард свъси чело.

— Какви са тези прорицатели? Едва ли са истински пророци. — Махна с ръка. — Единственият жив Пророк е Натан. Какви са тези хора, в чиито думи се вслушвате?

Абатът сви рамене.

— Може да не са истински пророци, но това не означава, че са ограбени от способности. Капномансерите виждат страшни предупреждения при гаданията си по свещения дим. Харуспексите намират притеснителни знамения във вътрешностите на животни. — Мъжът разпери невинно ръце. — Такива хора, Господарю Рал. Както казах, гадатели на бъдещето.

Ричард не помръдваше.

— Ако тези хора са толкова талантиливи и наясно с бъдещето, тогава защо питате мен?

Мъжът се усмихна извинително.

— Те имат дарби, но качествата им са несравними с твоите, Господарю Рал, нито пък със способностите на забележителните хора, с които си заобиколен. Бихме искали да чуем твоето мнение относно застрашителните предупреждения, за да отнесем думите ти обратно при хората по родните си места. Нещата, които те чуват, ги притесняват и се надяват, че когато се върнем, ще носим новини от Двореца. Пролетна буря, колкото и сериозно да звучи, не би ни разтревожила особено. Това, което ни смущава, са шушуканията и предупрежденията.

Ричард не можа да прикрие гневния поглед, с който обиколи втренчените в него лица.

— Вашите хора искат да знаят какво има да каже Господарят Рал по въпроса?

Главите закимаха. Някои се осмелиха да пристъпят още напред.

Ричард отпусна ръце и изопна гръб.

— Аз ще ви кажа, че бъдещето е това, което сами направите от него, а не това, което някой ви каже. Животът ви не се контролира от съдбата, нито се определя от книгите, не е закодиран в извивките на свински черва. Трябва да кажете на сънародниците си да престанат да се тревожат за пророчества и да започнат да мислят за собственото си бъдеще.

Натан се прокашля и направи припряна крачка напред.

— Господарят Рал иска да каже, че пророчествата са за пророците, за хората с дарба. Само родените с дарбата могат да разберат сложните елементи, преплетени в едно истинско пророчество. Бъдете сигурни, че ние се грижим за тези неща, за да няма нужда вие да ги мислите.

Част от гостите с неохота се съгласиха, че думите на Пророка звучат смислено. Други не останаха доволни. Една слаба жена, кралица на някоя от страните в Средната земя, взе думата.

— Но нали пророчеството има за цел да помага на хората. Всичко е замислено така, че думите, изтръгнати чрез дарбата, да бъдат извлечени през тъмния тунел на времето, за да бъдат полезни на тези от нас, които ще бъдем докоснати от пророчествата. Би ли могло да бъде едно пророчество, ако хората не са информирани какво казва то за тяхната съдба? За какво служи пророческата дарба, ако не за да помага на хората? Каква стойност има, ако остане в тайна?

Натан се усмихна.

— Вие не сте пророчица, Ваше величество, откъде знаете, че съществува свързано с вас пророчество — такова, за което трябва да узнаете.

Тя попипа дългата огърлица на шията си, единият край на която се губеше някъде дълбоко в деколтето ѝ.

— Ами... предполагам...

Ричард отпусна дланта на лявата си ръка върху меча.

— Пророчествата създават повече грижи, отколкото помагат.

— Досега сме се сблъскали с пророчества — намеси се Калан, като пристъпи до Ричард, привличайки вниманието върху себе си, —

които са звучали изключително тежко и страшно по отношение на Ричард и на мен. Ако бяхме следвали мрачните предписания на тези пророчества, ако се бяхме вслушвали в предписанията им за избягване на катастрофата, щяхме да докараме унищожение не само за себе си, а и за живота по принцип. Ако бяхме постъпили така, както искате да постъпим, ако се бяхме вслушали в ужасните предзнаменования, сега всички вие да сте умрели в най-добрия случай или, в най-лошия, да сте станали роби, подвластни на нецивилизовани господари. В крайна сметка тези пророчества се оказаха верни, но не по начина, по който звучаха. Пророчеството е много опасно, ако попадне в неправилни ръце, и човек не трябва да се съобразява с привидния му смисъл.

— Значи твърдите, че не можем да разчитаме да узнаем собственото си бъдеще? — Гласът на кралицата прозвуча поизнервен.

Ричард забеляза гневното пламъче в зелените очи на Калан и изпревари отговора ѝ.

— Твърдим само, че бъдещето не е нещо установено. Човек сам гради бъдещето си. Ако вярваш, че бъдещето ти е известно, това води до промени в поведението ти, в решенията, които вземаш, променя начина ти на живот и плановете ти. Подобни неща могат да имат разрушителни последствия. Трябва да правим най-доброто за себе си, а не това, което пророчеството твърди, че ни очаква.

Бъдещето, поне в по-голямата си част, не се съдържа в пророчеството. Дали определено пророчество е валидно, не всекиму е дадено да разбере.

Макар това да не прозвуча задоволително, поне обра ентузиазма на хората да чуят някое цветисто предзнаменование.

— Пророчеството носи смисъл — взе думата Натан, — но този смисъл може да бъде изтълкуван само от най-талантливите в тази област и мога да ви уверя, че такива неща не са скрити в купчина свински чревца.

Забелязала колебанието в очите на хората, Кара, облечена в бялата си кожена униформа, застана от лявата страна на Ричард.

— В Д'Хара има една приказка: Господарят Рал е магия срещу магия, ние сме стомана срещу стомана. Той неведнъж е доказвал себе си пред всички нас. Оставете магията на него.

Изречени от Морещица, тези думи прозвучаха смразяващо категорично.

Тълпата явно съзнаваше, че не просто ровят там, където не им е работа, а прекрачват граници. Някак посрамени, си засушукаха тихо, че вероятно точно така трябва да направят — да оставят тези неща на хората, които най-много разбират от тях. Всички като че се поотпуснаха, сякаш се дръпнаха от ръба на скала.

С крайчеца на окото си Ричард мярна как една от жените със сини роби, които поднасяха храната, се приближава към Калан и поставя внимателно длан на лявата ѝ ръка, сякаш иска да ѝ довери нещо.

Това най-вече привлече вниманието на Ричард. Обикновено хората не отиваха ей така да поставят длан върху ръката на Майката Изповедник.

Докато се обръщаше към Калан, Ричард видя обсебения поглед на жената и кръвта, обагрила предната част на робата ѝ.

Вече беше тръгнал, когато мярна нож в другата ръка, която се вдигаше към гърдите на Калан.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Времето като че ли спря. Ричард разпозна без капчица съмнение вечната празнина между пулсациите на времето, онзи наелектризиран миг на затишие, преди да се взриви силата.

Намираше се на една крачка по-далеч, отколкото му бе нужно, за да може да спре жената навреме, но и съзнаваше, че е твърде близо за онова, което ще последва.

Нещата бяха излезли от контрола му и той нямаше какво да стори.

Животът и смъртта бяха увиснали в този миг време. Калан не можеше да си позволи да се поколебае. Ричард инстинктивно напрегна мускули, готов да се извърне, макар да знаеше, че каквото и да направи, няма да е достатъчно бърз, за да избегне сблъсъка.

Хората стояха облепени, застинали в шок. Няколко Морецици в червени кожени униформи вече бяха започнали да скъсяват тичешком дистанцията, която Ричард беше убеден, че не могат да покрият. Видя червеният Агиел на Кара да скача в дланта ѝ, ръцете на войниците посегнаха към мечовете, а Зед понечи да изпрати магия. Ричард знаеше, че никой от тях няма шанс да стигне навреме.

В центъра на всичко това Ричард видя как жената стиска Калан под лакътя, докато в същото време другата ѝ ръка описва дъга във въздуха, насочвайки ножа към гърдите на Калан.

В този миг движенията на всички наоколо тъкмо започваха.

В притихналия откъслек време изведнъж се разнесе тътенът на гръмотевицата без гръм.

Времето възвърна устремния си ход още щом мощната вълна изригна в затвореното пространство на банкетната зала.

Натискът във въздуха светкавично оформи обръч.

Хората в близост до центъра изкрещяха от болка и се проснаха ничком на пода, повалени от вълната. Тези по-назад отскочиха на няколко крачки. В шок и ужас те със закъснение вдигнаха длани да прикрият лицата си.

Храна се разхвърча от маси и колички; чаши и чинии се разбиха в стените; бутилки вино, прибори, кутийки, малки купи за сервиране, салфетки и парчета стъкло бяха понесени от ударната вълна и профучаха през залата с шеметна скорост. Щом вълната достигна далечния край на помещението, стъклата се пръснаха. Долната част на пердетата заплющя навън през разбитите прозорци. Ножове, вилици, храна, пиетета, чинии и парчета потрошено стъкло задрънчаха по пода.

Ричард стоеше най-близо от всички до Калан в мига, в който тя освободи изповедническата си сила. Твърде близо. Да си на толкова минимално разстояние от източника на подобна могъща сила беше опасно. Болката прониза всяка частица от тялото му и го повали на коляно. Зед се строполи, неспособен да се задържи на краката си. Натан, който стоеше малко по-нататък, се олюля и успя да улови Кара за ръката, за да ѝ помогне да се задържи.

Когато парчетата натрошено стъкло най-сетне се укротиха, покривките и пердетата притихнаха по местата си, а хората замлъкнаха слисани, жената в окървавената синя роба бе коленичила в краката на Майката Изповедник.

Калан се извисяваше наред уталожващия се хаос.

Хората гледаха в шок. Никой не бе виждал Изповедник да освобождава силата си. Не беше нещо, което се прави пред зрители. Ричард си помисли, че едва ли някой от присъстващите ще забрави случилото се, докато е жив.

— По дяволите, това боли! — изохка Зед, докато разтриваше лактите си и разкършваше рамене.

Щом погледът и умът на Ричард се проясниха от пронизващата болка, която мигом обхвана цялото му тяло, той забеляза, че жената е оставила кървава диря по ръкава на бялата рокля на Калан.

Коленичила пред Майката Изповедник, жената не приличаше ни най-малко на убиец. Беше средна на ръст, обикновена на вид. Масури тъмна коса едва докосваха раменете ѝ. Ричард знаеше, че човек, докоснат от изповедническа сила, не само не усеща болката така, както я усещат околните, но на практика възприятията за болка са толкова далечни и притъпени, че едва ли не са последна грижа. За човек, докоснат от тази сила, Изповедникът беше всичко.

Нямаше значение коя е била жената преди това — вече не бе същият човек.

— Господарке — прошепна тя, — на вашите заповеди.

Гласът на Калан прозвуча леден.

— Повтори какво си сторила. Искам да чуя онова, което ми каза преди малко.

— Убих собствените си деца — изрече монотонно жената. — Мислех, че знаеш.

Думите се врязаха в напрегнатата тишина и, Ричард бе убеден, накараха мнозина да потръпнат. Други ахнаха.

— Затова ли дойде при мен?

— Донякъде — кимна онази. — Трябваше да ти кажа какво съм направила. — По бузата ѝ се изтърколи сълза. — И какво бях принудена да направя.

Сега, когато бе загубила самоличността и съзнанието си, жената плачеше — Ричард знаеше това — не задето е убила децата си, а заради опита да посегне на живота на Калан. Изповедникът, който я бе докоснал, вече беше единственото важно нещо в живота ѝ. Чувството за вина я смазваше.

Ричард се наведе и внимателно стисна жената за дясната китка, докато издърпваше кървавия нож от хватката ѝ. Обезоръжаването ѝ вече не бе наложително, но въпреки това той се почувства по-добре. Онази май изобщо не забеляза.

— Какво те накара да постъпиш така? — попита Калан властно и с такава смразяваща интонация, че всички затаиха дъх.

Лицето на жената се извърна към Калан.

— Трябваше. Не исках да видят този ужас.

— Кой ужас?

— Да бъдат изядени живи, Господарке — отвърна жената, все едно бе най-очевидното нещо на света.

Гвардейците затегнаха обръча около Господаря Рал. Няколко Морещици, които се бяха опитали да попречат на жената, но не бяха успели да стигнат навреме, се плъзнаха зад гърба ѝ. Всяка от тях стискаше своя Агиел.

Калан не се нуждаеше от охрана или Морещици и не се страхуваше от нападение с нож от един човек. Веднъж докоснат от силата ѝ, човек се превръщаше в безпомощен роб на Изповедника и бе

неспособен да ѝ противостои, камо ли да я нарани. Единствената им грижа беше да ѝ доставят удоволствие. Това включваше самопризнания за всяко извършено от тях престъпление, за което би могла да ги попита Калан.

— Какво говориш?

Жената запримига.

— Не можех да допусна да преживеят мъките, които им предстояха. Смилих се над тях, Господарке, и ги убих бързо.

Натан се надвеси към Ричард и прошепна:

— Това е жената, за която ти говорих, онази, която работи в кухнята. Дето притежава някакви способности да вижда бъдещето.

Калан наклони глава към жената, при което онази се отдръпна.

— Откъде знаеш, че са щели да преживеят мъки?

— Получих видение, Господарке. Понякога получавам видения. В това видение видях какво ще се случи, ако останат живи. Нима не разбираш? Не можех да позволя такива неща да се случат на моите съкровища.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че си получила видение, което ти е наредило да убиеш собствените си деца?

— Не — тръсна глава жената. — Във видението ми те бяха изядени живи, остри зъби се впиваха в тях и ги разкъсваха, а те пицяха от ужас и болка. Видението не ми каза да ги убия, но след това, което видях, знаех какво трябва да направя, за да не изживеят тази ужасяваща съдба. Проявих милост към тях, Господарке, кълна се.

— Как така изядени живи? Изядени живи от кого?

— От тъмни създания, Господарке. Черни същества идват за моите съкровища. Тъмни сили, диви, промъкват се в нощта.

— Значи, имала си видение и заради него си решила да убиеш децата си сама.

Беше обвинение, не въпрос. Все пак жената го прие за въпрос и кимна, преливаща от желание да достави удоволствие на своята Господарка.

— Да. Прерязах им гърлата. Кръвта им изтече и бързо изгубиха съзнание, докато плавно се отнасяха към смъртта. Не им се наложи да изстрадат онова, което съдбата им беше приготвила.

— Плавно се отнасяха? — попита Калан през зъби, като едва сдържаше гнева си. — Да не би да твърдиш, че не са страдали, не са се

съпротивлявали?

Ричард беше виждал хора с прерязани гърла, Калан също.

В никакъв случай не можеше да се каже, че плавно се отнасят към смъртта. Бореха се за живота си в ужасяваща, предсмъртна агония, с настървението, с което се бореха за глътката живот, която ги задавяше в собствената им кръв. Такава смърт бе потресаваща по своето насилие.

Жената кимна, докато се мъчеше да си припомни.

— Да, може би малко. Но не задълго, Господарке. Съпротивлявах се за кратко. Не толкова, колкото биха се съпротивлявали, ако бяха оживели и онези нощни твари бяха дошли и бяха изтръгнали вътрешностите им.

Когато Калан вдигна очи при звука на тревожен шепот, тълпата притихна.

— Така става, когато човек си мисли, че вижда в бъдещето. — Тя стигна челюст и стрелна с гневен поглед вторачените в нея гости. — Ето го резултата: без време отнет живот.

Калан насочи гневния си поглед към свитата в краката ѝ жена.

— Възнамеряваше да използваш ножа си срещу мен, нали? Искаше да ме убиеш.

— Да, Господарке. — Сълзите бликнаха наново. — Затова трябваше да ти кажа какво съм направила.

— Какво имаш предвид?

— Трябваше да ти кажа защо съм убила децата си, за да разбереш защо се налага да убия теб. Искях да те спася, Господарке.

— Да ме спасиш ли? От какво да ме спасиш?

— От същата съдба, Господарке. — По бузите ѝ започнаха да се ронят сълзи. — Моля те, Господарке. Не мога да понеса мисълта за онази смърт, която видях, че те очаква. Не мога да понеса мисълта, че тялото ти ще бъде разкъсвано, докато крециш, сам-самичка, без никой, който да ти помогне. Ето защо трябваше да те убия — за да те избавя от тази съдба, както избавих децата си.

Ричард имаше чувството, че коленете му омекват.

— И какво беше това, дете ме изяждаше в твоето видение?

— Същото, което изяде живи децата ми, Господарке. Тъмни твари, черни сили, които те повалят. Няма да успееш да им се измъкнеш.

Жената протегна ръце в умоляващ жест.

— Може ли да ми върнеш ножа, моля те? Трябва да те избавя от тази съдба. Моля те, Господарке, позволи ми да изстрадам болката от това убийство, за да ти спестя агонията и ужаса, които ще изживееш иначе. Моля те, Господарке, позволи ми да те убия бързо.

Калан изгледа несбъднатата си убийца с поглед, изпразнен от всякаква емоция.

— Не.

Кървавите ръце на жената се вдигнаха към гърдите ѝ и се вкопчиха в окървавената ѝ роба. Тя понечи да си поеме дъх, но въздух не дойде. Очите ѝ се облешиха, лицето ѝ пламна. Строполи се на земята, сви се на кълбо настрани и се загърчи в агония. Остатъците от въздух най-сетне изсвистяха и напуснаха дробовете ѝ.

Погледът на Калан се вдигна към изумените зяпачи — безмълвен укор към всеки, който би могъл да си мисли, че пророчеството ще му помогне.

Зелените ѝ очи, които започваха да се изпълват със сълзи, най-сетне се обърнаха към Ричард. Само като я погледна, сърцето му се сви.

Плъзна ръка около кръста ѝ.

— Хайде. Трябва да си починеш.

Калан кимна и се облегна на рамото му, приела предложената ѝ подкрепа. Кара, Зед, Натан и Бенджамин вече бяха започнали да образуват защитен обръч около нея. Морещиците и гвардейците от личната охрана на Ричард отцепиха тълпата.

Калан стисна Кара за ръката.

— Толкова съжалявам. Искрах празникът ви да е перфектен.

— Наистина беше перфектен, Майко Изповедник. Жената не успя да те нарани, ти си жива и здрава, а тази, която направи покушение срещу теб, лежи мъртва. Какво по-перфектно от това? На всичкото отгоре ще ти се наложи да изслушаш една лекция за това дали е безопасно да пускаш хора толкова близо до себе си.

Калан се усмихна, докато се отдалечаваше с Ричард, който я подкрепяше.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Как е тя? — попита Зед, щом Ричард затвори вратата след себе си.

— Добре. — Ричард махна с ръка, за да разсее притесненията на дядо си. — Просто се нуждае от почивка.

Зед кимна. Като магьосник, който някога бе работил с Изповедниците, разбираше по-добре от всеки друг, че след освобождаването на сила Изповедникът се нуждае от време за възстановяване. Никой не се възстановяваше по-бързо от Калан. Беше се случвало в екстремни ситуации изобщо да не почива, след като е използвала изповедническата си сила.

Калан бе по-силна от останалите в много отношения. Точно затова посестримите ѝ Изповедници я бяха избрали за свой водач — за Майката Изповедник. Сега всички останали Изповедници бяха мъртви.

При все това използването на силата ѝ бе изтощително не само физически, но и емоционално. Почти се равняваше на изтощение след проведена екзекуция.

Но не това бе най-лошото. Същината на изтощението ѝ този път се състоеше в съзнаването на това, че се случва нещо зловещо и че е отнет животът на невинни хора. Калан, както и Ричард, не вярваше, че се касае за заблуден от виденията си човек. Тук имаше още нещо. Това, наред с необходимостта да използва силата си пред събралите се да празнуват хора, бе най-изтощителното за Калан.

Зед вдигна глава към внука си — Ричард познаваше прекрасно този поглед.

— Странно е, че тази жена просто се строполи и издъхна.

— И аз си го помислих — кимна Ричард.

— Човек, докоснат от силата на Изповедник, се интересува единствено от това да достави удоволствие на Изповедника, който го е докоснал. — Зед изви вежди. — Няма как да ѝ доставят удоволствие, ако умрат. Освен ако, разбира се, съответният Изповедник не им каже,

че ще ѝ доставят удоволствие, като умрат. Но Калан не е казвала такова нещо.

Дядото на Ричард явно мислеше в същата посока.

— Не ми звучи логично — съгласи се Ричард. — Хората, докоснати от силата на Изповедник, не се строполяват мъртви просто ей така. Има нещо друго, нещо става.

Зед потърка челюстта си с кокалест пръст.

— Може жената да е разбрала колко дълбоко е била отвратена Калан от това потресаващо убийство.

— Не знам, Зед. Не ми се вярва. Целта на Изповедниците е да получат признание за убийства, да разберат истината зад случилото се, зад ужасните деяния. Престъпниците не са отвратени от самопризнанията си. Напротив, обикновено ги споделят с радост, изключително доволни от това, че могат да изпълнят волята на Изповедника, като ѝ отговорят на въпросите. Искат да живеят така, че да ѝ доставят удоволствие.

Кара скръсти ръце.

— Хм, не мърдам от мястото си, докато Майката Изповедник не стане на крака.

Ричард нежно отпусна ръка на рамото на Кара.

— Благодаря ти, Кара.

Ричард вече мислеше за други неща, събираше парчетата мозайка. Когато жената с ножа се опита да убие Калан, колкото и страховито да изглеждаше това в очите на хората, в крайна сметка шансът ѝ за успех бе нулев. Нямаше толкова бърз нож или нападение, които да изпреварят освобождаването на сила от Изповедник. Дори Кара да бе застанала на пътя на ножа, пак не би могла да предпази Калан по-успешно. Никой нападател не би имал шанс срещу Изповедник.

Но тя не можеше да използва силата си, преди да се е възстановила. Ричард бе повече от доволен, че докато това стане, Кара ще се грижи за Калан.

Обърна се към Бенджамин.

— Генерале, би ли разположил хора от двете страни на коридора?

Бенджамин вдигна ръка.

— Вече е сторено, Господарю Рал.

Ричард забеляза гвардейците в далечината. Бяха достатъчно, за да участват в битка.

— Защо не останеш с Кара. Прави й компания. Калан има нужда да си почине няколко часа.

— Разбира се, Господарю Рал. — Бенджамин се прокашля. — Докато бяхте вътре с Майката Изповедник, намерихме двете деца на жената. Бяха с прерязани гърла, както тя каза.

Ричард кимна. Не бе поставял под съмнение думите на жената. Човек, докоснат от Изповедник, не можеше да лъже. При все това при тези новини сърцето му се сви.

— Моля те, генерале, направи още нещо за мен. Изпрати някой да намери Ничи. Не съм я виждал от сватбата ви вчера. Кажй й, че имам нужда от нея.

Бенджамин леко тупна с десния юмрук гърдите си.

— Ще изпратя някого веднага, Господарю Рал.

Ричард се обърна към Пророка.

— Натан, бих искал да ме заведеш при онази жена, за която ми разказа. Дето виждала разни неща и имала да ми казва нещо.

— Лорета — кимна Натан.

Зед и Ричард едновременно последваха Натан. Неколцина от гвардейците останаха с тях, но ги следваха от разстояние. Рика, в червената си униформа, вървеше пред тях.

Натан избра малко по-заобиколен маршрут през частните коридори, а не мина от там, където минаваха всички гости на Двореца, за да се озове в крилото, където живееха персоналетът и различните видове работници. Ричард бе доволен, че не използваша по-популярен маршрут. Хората несъмнено биха го спирали, за да говорят с него. Не му се говореше за търговия и дребни текущи неща. Нито за пророчества. Мислите му бяха заети с по-важни въпроси.

Първо в списъка му бе онова, което каза мъртвата жена за видението си. Бе нарекла заплахата „тъмни сили“. Твърдеше, че тези тъмни сили дебнат Калан.

Момчето на пазара по-рано същата сутрин спомена, че в Двореца цари мрак.

Ричард се запита дали не прави твърде лековато връзка между неща от различен порядък, единственото общо между които е

принадлежността им към нюансите на черното. Дали въображението му не вземаше връх.

Докато крачеше до Зед след Натан, хвърли поглед на книгата, която Пророкът държеше, и си припомни редовете от нея, които съответстваха на чутото по-рано през деня за мрака в Двореца. Може би все пак не преиграваше.

Коридорът, по който крачеха, беше облицован с махагонова ламперия, която с времето бе придобила тъмен, богат оттенък. На двете стени бяха окачени пейзажи. Подовете бяха застлани с пътеки в тъмносиньо и златисто.

Не след дълго се озоваха в сервизните коридори, които осигуряваха достъп на персонала до покоите на Господаря Рал. Те бяха по-семпли, с варосани стени. Тук-там по някоя галерия обикаляше външната страна на Двореца отляво. Отвън сградата бе изградена от плътно прилепнали един към друг гранитни блокове. На равни интервали вдълбани дълбоко в стената прозорчета пропускаха слънчева светлина. Заедно с нея през отворите нахлуваха и талази студен въздух.

През същите тези прозорци Ричард видя как по небето пълзят тежки, тъмни облаци и краищата им закачат високите кули в далечината. Зеленикаво-сивкавите облаци му подсказваха, че предчувствието за надвиснала буря е оправдано.

Снежинки танцуваха, размятани от поривите на вятъра. Ричард беше убеден, че не след дълго равнината Азрит ще бъде застигната от пролетна буря.

Гостите в Двореца щяха да поостанат.

— Насам — показа му с жест Натан двойна врата вдясно. Водеше към частните крила и сервизните коридори, използвани от персонала и живеещите в Двореца.

Хората по коридорите, работници от всякакъв вид, отстъпваха при приближаването на процесията. Ричард и двамата магьосници бяха съпътствани от тревожни погледи. Несъмнено новината за проблемите вече бе достигнала до всеки ъгъл на огромния Дворец и се бе върнала обратно. Всички вече знаеха.

По израженията на мрачните лица Ричард виждаше, че от празничното настроение не е останала нито следа. Някой се бе опитал

да убие Майката Изповедник, жената на Господаря Рал. Всички обичаха Калан.

Е, помисли си той, явно не всички.

Но повечето хора бяха искрени в чувствата си. Случилото се ги изпълваше с ужас.

Сега, след възстановяването на мира, хората вече бяха започнали да си позволяват да очакват бъдещето с радост. Усещаше се нарастващо чувство на оптимизъм. Сякаш всичко бе възможно и предстояха хубави мигове.

Новите притеснения, свързани с пророчествата, заплашваха да унищожат всичко това. Животът на две деца вече беше отнет.

Ричард си спомни думите на Зед, че няма нищо по-опасно от мирното време. Надяваше се дядо му да греши.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ричард и Зед последваха Натан в тесен коридор, осветен от прозорче в дъното. Изведе ги към крилото със стайте на персонала. С варосаните си стени и дъсчен под, излъскан от хилядолетно използване, тази галерия изглеждаше още по-невзрачна и от сервизните коридори. Повечето врати обаче бяха украсени с рисувани цветя или пейзажи, които придаваха на всяко място усещането за домашен уют.

— Тук е — докосна Натан една врата с нарисувано стилизирано слънце. Когато Ричард кимна, Натан почука.

Не получиха отговор. Натан почука по-силно. Когато и втория път не последва реакция, Пророкът стовари върху вратата тежкия си юмрук.

— Лорета, Натан е. Моля те, отвори. — Заблъска здраво. — Предадох на Господаря Рал думите ти, че си получила съобщение за него. Доведох го. Иска да те види.

Вратата се откряна само колкото през процепа да надзърне едно око. Щом видя тримата мъже, жената отвори тутакси.

— Господарю Рал! Ти дойде! — усмихна се тя и облиза празнината, останала на мястото, където някога бе имало преден зъб.

Нисичката ѝ набита фигура бе скрита под пластове дрехи. Доколкото Ричард успя да види, беше навлякла поне три жилетки над тъмносиня рокля. Най-отдолу се провиждаше мърлява, някога бяла жилетка, чиито копчета аха да се пръснат на нивото на хълбоците. Над нея следваше избеляла червена дреха и карирана бархетна блуза с твърде дълги ръкави.

Лорета повдигна единия си ръкав и отметна няколко руси къдри от лицето си.

— Заповядайте, влезте.

Тя потъна обратно в мрачната пещера на дома си, замаяна от щастие, че си има гости.

Колкото и странна да беше Лорета, мястото, където живееше, беше още по-странно. За да влезе, понеже беше по-висок от нея, Ричард трябваше да отмести с ръка висящи от тавана плетени предмети. Бяха десетки, до един различни, макар помежду им да имаше нещо общо. Преди в различен цвят бяха увити около кръстосани пръчици, за да оформят нещо като паяжини. Той нямаше идея за какво служат. Дори човек с най-развинуто въображение едва ли би ги нарекъл приятни, така че Ричард отхвърли вероятността да служат за украса.

Когато Зед го забеляза да гледа изпод вежди, му прошепна поверително:

— Имат за цел да държат злите духове далеч от вратата й.

Ричард не каза нищо за вероятността зли духове, успели да си проправят път от мрачните дълбини на подземния свят, да бъдат спрени от пръчици и прежда.

От двете страни на входа бяха струпани книжа, кутии и книги, които стигаха почти до тавана. През цялата тази неразбория минаваше нещо като тунел, който отвеждаше към вътрешността на дома й. Лорета едва се промъкваше по тясната пътека. Заприлича му на къртица, която се провира в дупката си. Четиримата тръгнаха един след друг и скоро стигнаха в нещо като ниша, която представляваше дневната. Мебелировката се състоеше от малка маса и два стола. През прозорчето, едва видимо между нови купчини книги и вещи, се процеждаше мътна светлина.

Зад масата имаше тезгях, отрупан с листове. Цялото място приличаше на бърлога, издълбана в сметище. И вонеше почти толкова ужасно.

— Чай? — предложи през рамо Лорета.

— Не, благодаря — отвърна Ричард. — Чух, че си искала да говориш с мен.

Зед вдигна ръка.

— Не бих отказал един чай.

— Със сладки? — с надежда попита тя.

Зед отвърна на широката й усмивка.

— Би било прекрасно.

Натан забели поглед. Ричард стрелна дядо си с очи. Лорета се закотви зад нестабилна на вид купчина хартия.

Докато Зед седеше на масата в очакване да му сервират чая, Лорета взе чайник от една етажерка встрани. Водата вътре се поддържаше топла от свещ под металния рафт, заобиколен от камари хартия.

Ричард се притесни от близостта на огън до всичките тези книжа.

— Лорета — подхвана той с надеждата, че тя ще възприеме думите му като желание да ѝ помогне, — опасно е да палиш огън тук.

Както наливаше чай на Зед, тя вдигна глава.

— Да, знам. Много внимавам.

— Сигурен съм, но въпреки това...

— Трябва да внимавам с предсказанията, които правя.

Ричард огледа планините от хартия. Голяма част бяха просто натрупани купчини, но имаше и много дървени касетки, пълни с книжа, и папки, натъпкани до пръсване и нахвърляни една върху друга.

Зед размаха пръст към назъбената планина от хартия встрани от него.

— Това са твои предсказания, така ли? Всичките?

— О, да — отвърна ентусиазирано тя, все едно изгаряше от желание да им разкаже. — Как да ви кажа, цял живот съм получавала предсказания. Според майка ми едно от първите неща, които съм казала, било предсказание. Казала съм думата „пожар“. И... същия ден от огнището се изтърколила горяща главня и ѝ подпалила полите. Не станало нищо сериозно, но тя се уплашила много. Оттогава започнала да записва онова, което казвам.

Ричард се огледа.

— Май още пазиш записаното от нея.

— Ами да, разбира се. — Лорета наля малко чай и на себе си и върна чайника на рафта. Сложи на масата нащърбена чинийка с няколко сладки вътре. — Когато поотраснах, започнах сама да записвам предсказанията си.

— Мммм — простена с наслада Зед, като размаха сладката, — канелени, любимите ми. Много са вкусни.

Лорета му метна беззъба усмивка.

— Сама ги правя.

Ричард се запита къде и как.

— А защо пазиш всичко, което си записала? — попита я.

Тя го изгледа неразбиращо.

— Ами защото това са предсказанията ми.

— Да, това вече ни го каза — продължи Ричард, — но какъв е смисълът да ги пазиш?

— Да ги имам черно на бяло. Толкова са много, че не мога да ги помня, ако не ги запиша. Но по-важното е, че трябва да бъдат съхранени, документирани.

Ричард смръщи чело, полагаше усилия раздразнението да не му личи.

— Защо?

— Всички пророци записват пророчествата си — отвърна тя с тон, който ясно показваше, че според нея е абсолютно излишно да се говори за такива очевидни неща.

— Да, хм, сигурно...

— Другите пророчества не ги ли пазят? Онези, дето ги записват пророците?

Ричард се изправи.

— Имаш предвид пророческите книги ли?

— Ами да — търпеливо рече тя. — Те са записани пророчества, също като моите, нали така? После, понеже те са важни, се съхраняват, нали така? Разбира се, те се съхраняват в библиотеки из целия Дворец. Аз нямам къде да пазя моите, затова ги трупам тук. — Обиколи мястото с ръка. — Това е моята библиотека.

Зед огледа библиотеката на Лорета, докато гризкаше една канелена сладка.

— Та, разбирате, много съм внимателна с огъня, защото това са записани пророчества, а пророчеството е нещо важно. Не бива да се поврежда.

Ричард виждаше пророчеството в нова светлина — не толкова ласкателна.

— Правилно разсъждава — намеси се Зед, като явно не искаше да продължават разговора в тази посока. — А тези канелени сладки са може би най-добрите, които съм ял.

Тя го дари с поредната беззъба усмивка.

— Винаги си добре дошъл за още.

— Благодаря, любезна госпожо. — Зед си взе втора сладка и я заразмахва. — Е, какво пророчество си получила за Господаря Рал?

— А, да. — Тя вдигна пръст до долната си устна и се заоглежда.
— Я да видим къде ги сложих?

— Къде ги сложи ли? — прекъсна я Ричард. — Значи са повече от едно?

— Да, всъщност са няколко.

Лорета отиде до една стена, отрупана с книжа, и наслука издърпа лист. Хвърли му бърз поглед.

— Не, не е това.

Пъхна го обратно там, където го беше намерила. Пресегна се по-встрани, издърпваше един или друг лист, после ги връщаше. Продължи така да рови из различни купчини сред тоновете хартия, харесваше си нещо, зачиташе набързо и го пъхаше обратно.

Ричард и Натан се спогледаха.

— Защо просто не кажеш на Господаря Рал какво е било предсказанието ти за него — предложи Зед.

— О, не, не, боя се, че не бих могла да направя това. Предсказанията ми са толкова много, не мога да ги помня. Като ги запиша, знам, че винаги мога да погледна какви са били, така че спокойно ги забравям. Нали затова ги пиша. За да са ми подръка. Пророчеството е важно, затова трябва да се пази и съхранява.

— Вярно си е — съгласи се Натан, явно не искаше да я разстройва. — Да ти помогнем ли в търсенето? Къде слагаш скорошните си пророчества?

Тя примигна насреща му.

— Как къде, където им е мястото.

Натан се огледа.

— А откъде знаеш къде им е мястото?

— По това, което казват.

Натан зяпна насреща ѝ.

— Тогава как ги намираш? Нали не си спомняш какво казват... тогава откъде знаеш къде би трябвало да се намират и къде би трябвало да си ги сложила? Откъде знаеш къде да ги търсиш?

Тя присви очи, докато осмисляше въпроса.

— Да ти кажа, това винаги е било проблем. — Пое си дълбоко дъх. Копчетата на жилетките ѝ аха да се пръснат, преди да издиша. — Явно не съм намерила добър отговор на този въпрос.

Ако се съди по затрудненията, които Ричард и останалите имаха с разпределянето и подреждането на книгите в библиотеките, явно проблемите с класифицирането на пророчествата бяха общи за всички.

Зед издърпа един лист от близка купчина и надникна вътре.

Размаха го.

— Тук пише само „дъжд“.

Лорета вдигна глава от листовете в собствената ѝ ръка.

— Да, записах това, когато имах предчувствие, че ще завали.

— Това е загуба на време — прошепна Ричард в ухото на Натан.

— Предупредих те, че по всяка вероятност няма да е нещо важно.

— Предупреди ме, вярно — въздъхна Ричард.

Обърна се към Лорета. Тя се беше преместила при друга купчина от хартия, папки и кутии и дърпаше някакви листове почти в самата основа. Ричард тъкмо се канеше да поемат към вратата, когато жената ахна.

— Ето го. Намерих го. Точно където му е мястото.

— Е, и какво казва? — попита Ричард.

Тя се затътри към него с листа в ръка. Посочи с пръст и рече:

— Казва: „Хора ще умрат.“

Ричард се вгледа за момент в напрегнатото ѝ лице.

— Това се случва непрекъснато, Лорета. Хората умират все някога.

— Да, така е — изкиска се тя, докато се обръщаше към нестабилната камара хартия, за да продължи търсенето. На Ричард това пророчество му звучеше не по-ясно от всяко друго.

— Е, благодарим ти...

— Ето още едно — дръпна тя един издаден навън лист. — Небето ще се срине.

Ричард смръщи чело.

— Небето?

— Да, точно така — небето.

— Сигурна ли си, че не си имала предвид, че покривът ще се срине?

Лорета погледна хартията в ръцете си.

— Не, тук пише съвсем ясно — небето. Почеркът ми е много четлив.

— И какво би могло да означава това? — попита я Ричард. — Как е възможно небето да се срине?

— О, нямам никаква представа — изгъркори тя през смях, който приличаше на кискане. — Аз съм само проводник. Пророчеството идва при мен и аз го записвам. Съхранявам го, както се съхранява всяко друго пророчество.

Натан обиколи с ръка пълната с книжа стая.

— Не получаваш ли видения за тези неща, за пророчествата, които ти се явяват?

— Не. Просто пристигат и аз ги записвам.

— В такъв случай на практика не знаеш какво означават.

Тя се замисли за момент.

— Ами, ако пророчеството е за дъжд, признавам, че не е придружено от видение, но пък ми се струва доста ясно, не мислите ли? — Когато Натан кимна, тя продължи: — Но когато каже, че небето ще се срине, нямам никаква представа какво би могло да означава това. Небето не може точно да се срине, нали?

— Не, не може — съгласи се Натан.

— Е — вдигна многозначително пръст тя, — все трябва да има някакъв скрит смисъл.

— Така изглежда — съгласи се Натан. — И как ти се явява такова предсказание, ако не под формата на видение?

Смръщи чело, докато се опитваше да си спомни.

— Ами, явява ми се като думи, предполагам. Не виждам в главата си картина на падащо небе или нещо подобно. По-скоро чувам глас, който изрича думите и аз ги записвам така, както съм ги чула.

— И ги събираш тук?

Лорета огледа безценните си предсказания.

— Явно бъдещите поколения пророци ще трябва да изучават всичко това, за да го разберат.

Ричард едва се сдържаше. Представляваше му усилие да си държи езика зад зъбите. Жената беше достатъчно безобидна. Едва ли съзнателно се опитваше да ги побърка. Просто си беше такава и той нямаше намерение да я променя, не виждаше смисъл да влияе на характера или маниите ѝ. Би било безсмислено и жестоко да каже нещо, което би я накарало да се почувства зле.

— О — пророни тя, обърна се рязко и се завтече към един ъгъл на стаята. — За малко да забравя. Има едно ново, получих го вчера. Дойде при мен най-неочаквано. Това е последното, свързано с теб, Господарю Рал.

Лорета заровичка из купчините, зачиташе по диагонал и пъхаше листовите обратно, откъдето ги беше изтеглила. Накрая намери каквото търсеше. Според Ричард това, че жената съумяваше да намери определено парче хартия сред хилядите, натъпкани в дома ѝ, бе забележително от онова, което всъщност пишеше на листовите.

Забърза обратно, протегнала ръката с намерената записка към Ричард. Той взе документа и зачете на глас.

— „Царицата взема пешка.“ — Вдигна глава, смръщил чело. — Какво означава това?

Лорета сви рамене.

— Нямам представа. Моето призвание е да чувам и да записвам, не да тълкувам. Както ви казах, бъдещите пророци ще трябва да свършат тази работа.

Ричард погледна Натан и дядо си.

— Някой да има представа какво би могло да значи?

Зед направи гримаса.

— Съжалявам, на мен нищо не ми говори.

— Нито пък на мен — поклати глава Натан.

Ричард въздъхна дълбоко за пореден път.

— Благодаря, че ни предаде всичко това, Лорета: „Хора ще умрат“, „Небето ще се срине“ и... — Погледна последния лист, за да си припомни точните думи: „Царицата взема пешка.“ Ами, значи това е. Има ли друго, което би искала да види?

— Не, Господарю Рал, това е всичко. Когато ми се явиха, няхах представа какво означават. Но със сигурност знам, че са предназначени за теб.

— Често ли се случва да знаеш за кого е предназначено дадено пророчество?

Челото ѝ се набразди, докато осмисляше въпроса.

— Не, всъщност не си спомням друг път да съм знаела за кого конкретно е някое пророчество. — Но за теб се говори, че си много необикновен човек, магьосник с голяма мощ, така че явно причината се крие в това.

Ричард погледна чайника със свещта под него.

— Да ти кажа, Лорета, от благодарност, че ми довери своите пророчества, бих могъл да направя нещо за теб в замяна.

Тя кил на глава на една страна.

— За мен ли?

— Да. Мисля, че всички тези пророчества трябва да намерят своето място.

Тя сбърчи чело.

— Своето място ли?

— Точно така. Не им е мястото тук, далеч от всички. Те трябва да бъдат съхранени в библиотека, при другите пророчества. Трябва да намерят своето достойно място в Двореца.

— В библиотека... — ахна Лорета. — Наистина ли, Господарю Рал?

— Разбира се. Нали са пророчества. Библиотеките са за това. Тук има доста библиотеки. Какво ще кажеш да изпратя хора да приберат всичките тези купчини с пророчества и да им намерят подобаващо място в някоя библиотека?

Тя се огледа, явно се колебаеше.

— Не знам...

— Има една доста голяма библиотека недалеч от тук. Можем да складираме предсказанията ти на едно място, да им определим рафтове и един ден пророците да започнат да ги изучават. Ще можеш да ходиш при тях винаги, когато пожелаеш. А получиш ли ново пророчество, ще го записваш и то ще бъде прибавяно към останалите в твоята специална част от библиотеката.

Тя се ококори.

— Специална част? За моите пророчества?

— Именно, специална част — кимна Зед, внезапно схванал намеренията на внука си. — Там за тях ще се полагат нужните грижи, ще бъдат пазени.

Тя вдигна пръст на устните си и се замисли.

— И ще мога да ходя винаги?

— Когато пожелаеш — увери я Ричард. — А когато получиш нови пророчества, ще ги добавяш. Дори би могла да използваш масите в библиотеката, за да записваш думите, които чуваш.

Тя се оживи и стисна ръката на Ричард така, все едно той бе крал, току-що дарил ѝ половината си кралство.

— Господарю Рал, ти си най-милият Господар Рал, който някога сме имали. Благодаря ти. Приемам щедрото ти предложение да се погрижиш за пророчествата ми.

Ричард се почувства леко виновен, задето бе принуден да изрече тази лъжа, но домът на тази жена бе тлеещ пожар, който заплашваше да се разрази всеки миг. Не му се щеше тя да пострада или да умре заради пророчествата си. В библиотеката наистина имаше много място и нямаше проблем нейните книжа да се съхраняват при останалите. Освен това той не можеше да твърди, че пророчествата на тази жена са по-малко ценни от всички останали.

— Още веднъж ти благодаря, Господарю Рал — повтори тя и го пусна.

Щом се озоваха в коридора, Зед рече:

— Това беше много мило от твоя страна, Ричард.

— Не особено. Просто се опитах да предотвратя безсмислен пожар.

— Можеше просто да ѝ кажеш, че ще изпратиш хора да разчистят, за да не стане пожар.

Ричард изгледа дядо си изпод вежди.

— Посветила е живота си на тези записки. Би било жестоко да ѝ ги отнема, при положение че в библиотеката място колкото щеш. Помислих си, че би било добре да я накарам да ги даде с желание, да я направя част от решението.

— Точно това имах предвид, направи го съвсем по правилата на магията и се справи добре.

Ричард се усмихна.

— Както винаги си ми казвал, понякога да направиш номер е магия.

Натан стисна Ричард за ръкава.

— Да, да, много мило наистина. Но нали си спомняш последното ѝ пророчество, за царицата?

Ричард погледна Пророка.

— Да: „Царицата взема пешка.“ Нямам представа какво означава.

— Нито пък аз — рече Натан и размаха книгата, която носеше със себе си. Но го има тук. Точно както го е записала тя — дума по

дума: „Царицата взема пешка.“

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Калан се стресна и се събуди. Някъде в притихналата стая някой я наблюдаваше.

Тя лежеше със затворени очи, но само си почиваше. Не спеше. Беше убедена, че не е заспивала.

Опитваше се да подреди хаоса в главата си. Не ѝ се щеше да мисли за жената, убила децата си. Не ѝ се щеше да мисли за децата и за трагичната им смърт. До какво само можеше да доведе страхът от пророчество.

Не ѝ се щеше да мисли за обърканите и заблуждаващи видения на жената.

Положи неимоверни усилия да прочисти мислите си от всичко това.

Тежките завеси бяха спуснати. В стаята бе запалена само една лампа, при това съвсем слабо. Поставена на тоалетката пред огледалото, лампата едва мъждукаше и не успяваше да прогони тъмната от далечните краища на стаята. Там се събираше мрак, виждаха се само смътните тумбести силуети на огромни гардероби.

Не беше Ричард. Той би я предупредил за присъствието си. Същото важеше и за Кара. Този, когото тя усещаше в стаята, не казваше нищо, не помръдваше.

Но Калан усещаше, че я наблюдават.

Поне така ѝ се струваше. Знаеше колко е лесно човек да изпусне въображението си от контрол. Като се опитваше да разсъждава безпристрастно и логично, не можеше да твърди със сигурност, че не е въображението ѝ, особено след като Кара бе споделила същото предния ден.

Но сърцето ѝ запрепуска, щом се взря в тъмните ъгълчета на стаята, напрегнала взор да долови движение.

Даде си сметка, че ръката ѝ стиска ножа.

Отметна завивката и я избута встрани. Лежеше върху чаршафа. Голите ѝ бедра настръхнаха при допира на ледения въздух.

Внимателно, безшумно спусна нозе на пода. Изправи се, без да се чуе нито звук. Изчака, заслушана, цялото ѝ тяло напрегнато в готовност.

Калан се взираше с такова напрежение в далечния край на стаята, че я заболяха очите. Имаше чувството, че някой отвърща на погледа ѝ.

Опита се да си представи откъде идва наблюдението, но не се спря на никоя посока. След като усещаше нечий очи, но не можеше да прецени къде са, значи навярно все пак бе плод на въображението ѝ.

— Стига — каза си едва чуто.

С уверена крачка се приближи до тоалетката. Чаткането на подметките на сандалите ѝ с препаски, които не бе имала сили да свали, преди да си легне, огласи тъмните кътчета на помещението.

Застанала пред тоалетката, напрегнала взор, увеличи фитила на лампата. Меката светлина победи мрака. Нямаше никого.

В огледалото видя само себе си, полугола, стиснала нож в ръка.

За всеки случай обиколи с уверена стъпка цялата стая. Не видя нищо. Огледа зад завесите, надзърна и зад огромните мебели. И там беше празно. И как иначе? Ричард бе проверил стаята, преди да я остави да си почива вътре. Тя бе свидетел как той огледа навсякъде. Кара и гвардейците пазеха пред вратата. Пиле не можеше да прехвъркне.

Извърна се към високия, изящно гравирани гардероб и отвори масивните врати. Без да се замисли, взе чиста рокля и я облече. Не беше сигурна, че другата, която бе свалила, преди да легне, подлежи на изпиране. Беше трудно да се измие кръвта на деца от бяла рокля. В Двореца на изповедниците в Ейдиндрил имаше хора, които знаеха как да се грижат за роклите на Майката Изповедник. Сигурно и в наследствения дом на Рал имаше хора, вещи в почистването на кръв.

При мисълта за източника на тази кръв я обзе гняв, не съжаляваше за смъртта на майката.

Сепна се и за пореден път се замисли защо онази жена умря толкова светкавично. Калан не ѝ бе дала такава заповед. Намерението ѝ беше убийщата да бъде хвърлена зад решетките. Имаше още толкова въпроси, които би искала да ѝ зададе, но не пред пълна с народ зала. Ако имаше нещо, в което Калан бе добра, то беше разпитването на хора, докоснати от силата ѝ.

Хрумна ѝ, че бе ужасно удобно жената да признае какво е сторила, да разкрие на Калан какво ще ѝ се случи според пророчеството, а след това веднага да издъхне, като по този начин предотврати по-нататъшни въпроси.

След всичко това Калан бе убедена, че Ричард е прав — тук ставаше нещо. А след като е така, то значи жената е била просто марионетка, задвижвана от незнайна ръка.

При мисълта за Ричард на устните ѝ грейна усмивка. Всяка мисъл за него караше сърцето ѝ да пърха.

Щом отвори вратата на спалнята, завари Кара, скръстила ръце, облегната на рамката. Найда, друга Морещица, също беше там. Кара погледна Калан през рамо.

— Как си?

Калан се усмихна.

— Добре съм.

Кара се обърна и отпусна ръце.

— Господарят Рал ми заръча да те заведа при него, след като си починеш. Отиде да се види с абата.

Калан въздъхна уморено. Не ѝ се срещаше с хора, но искаше да бъде с Ричард, а и самата тя би чула какво може да им каже човекът.

— Защо си толкова бледа? — изгледа я през присвити очи Кара.

— Просто съм малко отпаднала — Калан се вгледа в сините очи на Кара. — Би ли ми направила една услуга, Кара?

Кара се наведе напред и нежно хвана Калан за ръката.

— Разбира се, Майко Изповедник. Какво има?

— Би ли се погрижила да ни преместят нещата?

— Да ви преместят нещата? — Кара присви очи още повече.

— В друга стая — кимна Калан. — Не искам да спя тук тази нощ.

— Защо? — вторачи се изпитателно в нея Кара.

— Защото думите ти вкараха странни мисли в главата ми.

— Имаш предвид, че ти също си усетила някой да те наблюдава, така ли?

— Не знам. Бях уморена, сигурно съм си въобразила.

Кара мина покрай Калан и влезе в стаята, стиснала Агиела си. Найда, изваяна като статуя блондинка със същата плитка на гърба като всяка друга Морещица, я последва по петите. Кара дръпна завесите и

надзърна зад мебелите, докато Найда преравяше гардеробите и надзърташе под леглото. Никоя от двете не откри нищо. Калан не мислеше, че ще открият каквото и да било, но наред с това беше наясно, че е безпредметно да разубеждава Морещица да не бъде толкова подозрителна.

— Намери ли някого в твоята стая? — попита Калан, щом Кара вдигна ръце на хълбоците и започна да оглежда стаята с гневно лице.

— Не — призна Морещицата.

— Ще се погрижа да пренесат нещата ви, Майко Изповедник — каза Найда. — Кара може да дойде с теб.

— Добре.

— Някакви предпочитания за спалня? — попита Найда.

— Не. Само не ми казвай коя си избрала, преди да ни заведеш там нощес.

— Значи някой те е наблюдавал — заключи Кара.

Калан я стисна над лакътя и я извъртя към вратата.

— Да вървим при Ричард.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ричард стана, щом вратата се отвори. С крайчеца на окото си видя как Калан се изправя до него, също забелязала Бенджамин да въвежда абата. Двете с Кара бяха пристигнали преди броени минути. Едва бе имал време да я попита как се чувства. Калан се беше усмихнала с отговора, че е добре.

Той обаче долови онзи отнесен поглед в очите ѝ, който говореше друго. Каза си, че има достатъчно причини тя да се чувства разтревожена.

Ричард забеляза още и че Кара се придвижва половин крачка по-близо до Калан от обичайното.

Калан носеше безукорно бяла рокля на Майката Изповедник.

Кара бе облечена в червена кожена униформа.

Генерал Мейферт въведе загърнатия в дълго кожено палто мъж в уютната стая за срещи.

Бенджамин не пропусна да забележи промяната в облеклото на съпругата си, но не каза нищо.

Абатът свали черната си тубетейка, под която се показва рошава руса коса, подкастрирана на паничка. На лицето му имаше мека усмивка. На Ричард му се стори престорена.

— Господарю Рал — протегна ръка да го представи Бенджамин, — това е абат Лудвиг Драйър от провинция Фаджин.

Вместо да протегне ръка за поздрав, Ричард само кимна.

— Добре дошъл, абат Драйър.

Онзи огледа колебливо присъстващите.

— Благодаря, че ме приехте, Господарю Рал.

На Ричард му прозвуча странно. Мъжът не бе искал аудиенция. Беше повикан.

Зед, облечен в най-обикновена роба, стоеше от другата страна на Калан. Огромните прозорци, опасващи стената зад магьосника, вдясно от Ричард, хвърляха студена, отслабваща светлина върху ореховата ламперия и нишите, запълнени с библиотечни шкафове, украсени с

богато орнаментирани декоративни колони. Няколко лампи започваха да преборват мрака с мекото си сияние.

Натан се бе върнал при Бердин, за да провери как върви подреждането на книгите. Ричард бе разположил гвардейците си отпред в коридора, не в стаята. Не му се щеше да притеснява излишно абата. В крайна сметка човекът бе представител на една от областите под опеката на Ричард, не на вражеска страна. При все това видът на облечена в червено Морещица, застанала на една ръка разстояние от Господаря Рал, едва ли можеше да остави госта безучастен.

Нещо повече, по-рано същия ден човекът се бе изказал доста настоятелно по въпроса за пророчествата. Когато жената се опита да убие Калан, извинението ѝ за покушението беше видение за бъдещето. Ричард и Калан не се отнасяха със снизхождение към хората, които допускаха пророчествата да направляват живота им или ги използваша като извинение за причиняване вреда другиму. Тъй като бе присъствал на приема, абатът би трябвало да знае за отношението на двамата към тези неща и да е наясно, че не споделят обща позиция.

Ричард посочи един от удобните столове в другия край на ниската правоъгълна маса с черен мраморен плот, украсен със спирали бял кварц.

— Заповядайте, абате, седнете.

Онзи приседна на крайчеца на стола, гърбът му бе изопнат като струна, дланите скръстени в скута, тубетейката увесена на палеца му.

— Моля ви, Господарю Рал, наричайте ме Лудвиг. Почти всички се обръщат така към мен.

— Добре, Лудвиг. С притеснение трябва да призная, че не знам почти нищо за родината ти. По време на войната единственото, което занимаваше всички нас, беше оцеляването ни. Нямахме време да научим повече за хората, които се биеха самоотвержено в нашите редици. Сега, когато угрозата вече я няма, двамата с Майката Изповедник се надяваме съвсем скоро да имаме възможност да обиколим всички страни от Д'Харанската империя. Понеже знаем съвсем малко за провинцията Фаджин, ще ти бъдем благодарни да ни разкажеш повече за земята, която управляваш.

Лицето на абат Драйтър пламна.

— Господарю Рал, получил си грешна информация. Аз не стоя начело на моята родина.

— Значи не си управникът на провинция Фаджин?

— Мили създателю! Не съм.

Провинция Фаджин в Печалните територии беше една от малките области по периферията на Д'Хара. Ричард си зададе въпроса защо този, който управлява страната, не е тук. Това би било възможност да застане рамо до рамо с хората, които стоят начело на далеч по-големи земи и да получи правото да участва във вземането на решения, свързани с бъдещето на Д'Харанската империя.

Владетелите на близки и далечни земи бяха дошли да почетат тази важна сватба. Макар поводът да бе венчавката на Кара и Бенджамин, цялото събитие бе шанс за представителите на всички страни да се съберат и да се запознаят едни с други. Никой не би пропуснал такова забележително и безпрецедентно събитие. Ричард бе прекарал време с доста от гостите. Едва шепа владетели не бяха в достатъчно добро здравословно състояние, за да пътуват, поради което бяха изпратили свои представители. Някои от владетелите идваха с огромен антураж от посланици, официални лица и съветници.

— Все пак заемаш някаква ключова длъжност, предполагам? — попита Ричард.

— Аз съм най-обикновен човек, имал късмета да бъде призван да работи с хора с повече дарба от него.

— С повече дарба? В какъв смисъл?

— Ами, в пророчески, Господарю Рал.

Ричард и Калан скришом си размениха погледи.

Той се надвеси по-напред.

— Да не искаш да кажеш, че при вас има пророци, истински пророци — магьосници, родени с пророческа дарба?

Онзи се прокашля.

— Не точно, Господарю Рал, поне не като високия Пророк, който си имате тук и за когото толкова съм слушал. Не сме такива късметлии, въобще не става дума за сравнение. Извинявам се, ако съм създал погрешно впечатление. Ние сме миниатюрна и незначима страна. В сравнение с вашия Пророк, нашите имат нищожни способности. Но все пак правим каквото е по силите ни и във възможностите ни.

— Тогава кой управлява провинция Фаджин?

— Властелинът на нашия народ се нарича епископ Ханис Арк.

— Ханис Арк. — Ричард се отпусна назад на плюшения стол и скръсти крака. — И защо той не е тук?

— Не бих могъл да знам, Господарю Рал — примигна Лудвиг.

— Рядко се виждам с епископа. Той управлява от град Сааведра, докато аз живея и работя в малко абатство в планината, което не е много близо до града. С помощниците ми в абатството събираме информация от хората, които притежават достатъчно способности, за да бъдат навестявани от предсказания. Редовно изпращаме откъслеците пророчества на епископа, за да му помагаме да взема решения, важни за управлението на страната ни. Разбира се, ако попаднем на особено значими знамения, незабавно уведомяваме епископа. Това са единствените случаи, при които съм го виждал лично.

Зед направи въртеливо движение с ръка, за да подкани госта да стигне до същината на въпроса.

— Та значи този епископ...

— Ханис Арк.

— Да, Ханис Арк. Явно духовно лице, доколкото разбирам. Значи стои начело на религиозна секта?

Лудвиг поклати глава, сякаш притеснен, че за пореден път е създал погрешно впечатление.

— Титлата „епископ“ е чисто церемониална.

— Значи не става въпрос за религиозна секта, посветена на Създателя? — попита Зед.

Лудвиг обиколи лицата с поглед.

— Ние не се кланяме на Създателя. Не е възможно да се почита Създателят директно. Уважаваме го, благодарни сме за живота, който ни е дал, но не го боготворим. Би било самонадеяно от наша страна. Той е всичко, ние сме нищо. Той не комуникира със света на живота по толкова опростен начин, чрез директно общуване с нас, като ни чува или се вслушва в молбите ни.

Ханис Арк е духовният водач на провинция Фаджин. Той е нашата пътеводна светлина, може да се каже, а не е религиозен водач. Неговата дума е закон в Сааведра и другите градове на страната, както и в останалите части на нашата провинция.

— Ако неговата дума е закон — намеси се Калан, — тогава защо са му необходими предсказания, получени от твоето абатство? Искам

да кажа, след като зависи от словата на хора, обсебени от видения, тогава той не управлява на практика, нали така?

— Майко Изповедник?

— Ако се обръща към хората, които получават видения, значи на практика не е водач на провинция Фаджин. Онези, които получават виденията — всъщност тяхната дума е закон. Те го управляват посредством виденията. — Калан изви вежда. — Не е ли така?

Лудвиг замачка тубетейката между пръстите си.

— Ами... не бих...

— Това превръща теб в човека, който управлява провинция Фаджин — заключи тя.

Лудвиг енергично тръсна глава.

— Не, Майко Изповедник, не е така.

— А как е тогава? — попита тя.

— Създателят не говори директно на нас в света на живите. Ние не сме достойни за такава връзка. Единствените хора, които чуват гласа на Създателя, са луди.

Но от време на време той ни дава напътствията си под формата на пророчество. Създателят е всезнаещ. Той знае всичко, което някога се е случвало. Знае всичко, което някога ще се случи. Пророчеството е каналът, чрез който той разговаря с нас, чрез който той ни помага. След като той вече знае всичко, което ще се случи, ни разкрива част от познанието си посредством знамения.

Лицето на Калан беше станало безизразно — типичното лице на Изповедник, което Ричард познаваше прекрасно.

— Е — подхвана тя, — Създателят дава на хората тези видения, за да прерязват гърлата на децата си?

Лудвиг отместваше очи от Калан към Ричард и обратно към Калан.

— Може би той иска да ги избави от страшния край. Може би той проявява милост към тях.

— Ако той е всичко, а ние сме нищо, тогава защо просто не се намеси и не предотврати този край за децата?

— Защото ние сме нищо. Ние сме под него. Ние не можем да очакваме той да се намесва заради нас.

— Но той се намесва, за да даде пророчество.

— Точно така.

— В такъв случай той се намесва заради нас.

Лудвиг кимна с неохота.

— Но това е в по-общ смисъл. Ето защо всички ние трябвала се съобразяваме с пророчествата.

— А, ясно — отрони Калан. Наведе се напред и почука с пръст по мраморния плот. — Значи щеше да останеш доволен, ако тази жена днес ме беше убила, защото пророчеството, в което вярваш, е божественото откровение на Създателя. Следователно би трябвало да съжеляваш, че съм още жива.

Лицето на мъжа изгуби цвета си.

— Аз съм просто скромен слуга, Майко Изповедник, и събирам за епископа каквото мога.

— За да използва това, което ти му осигуряваш, за да се намесва на страната на Създателя? — попита Калан. — Също както онази жена днес използваше пророчеството като извинение, за да пререже гърлата на децата си.

Очите на Лудвиг започнаха да се стрелкат между Ричард, Калан и пода.

— Той използва само знаменията, които му предоставяме, за да ни напътства. Те са просто инструмент. Например имахме хора, които предрекоха, че това празнично събитие ще бъде белязано от трагедия. Възможно е Ханис Арк да не е искал да присъства в Двореца, след като величавата ни победа се е очаквало да бъде помрачена от трагедия, затова е избрал да не дойде. Ние се грижим да му осигуряваме най-добрата информация. Той сам избира какво ще прави с нея.

— И е изпратил теб — заключи Ричард.

Лудвиг преглътна, преди да отговори.

— Надявах се, че ако дойда в Двореца, ще науча нещо от най-добрите по тези въпроси, ще прозра с тяхна помощ какво крие бъдещето. Епископът прецени, че поради тази причина ще ми бъде много полезно да науча повече за пророчеството, за това какво крие бъдещето.

Калан бе заковала зеления си поглед върху мъжа.

— Може да използваш времето, докато си тук, за да посетиш гробовете на двете деца, на които бе отнет шансът за живот, да видиш какво бъдеще ги е очаквало. Техният живот бе прекъснат от жена,

разчитала на виденията си за бъдещето, за да взема решения за настоящето.

Лудвиг отклони поглед и го заби в земята.

— Да, Майко Изповедник.

Беше очевидно, че не е съгласен с мнението ѝ, но не смяташе да ѝ противоречи. На приема се излъга да изяви гласно становището си, заблуждавайки се, че всички останали ще го подкрепят по отношение на изключителната важност на пророчеството и с вярата, че самият Дворец подкрепя това убеждение, но сега, в присъствието на онези, които поставяха под съмнение убежденията му, смелостта го напусна.

— Какво ще ми кажеш за жена на име Джит? — попита Ричард.

Лудвиг вдигна глава, регистрирал смяната на темата.

— Джит ли?

По погледа му Ричард разбра, че името му е познато.

— Да, Джит. Бръшлянената дева сплетница.

Лудвиг облещи срещу Ричард немигащ поглед.

— Хм, опасявам се, че не знам много — отрони накрая едва чуто.

— Къде живее?

— Не си спомням. — Лудвиг прокара пръсти по повдигнатата си яка. — Не съм сигурен.

— Казаха ми, че живее в Кхарга. Кхарга се намира в провинция Фаджин, нали?

— Кхарга ли? Да, така е. — Езикът му пробяга по пресъхналите устни. — Сега, след като го споменахте, ми се струва, че наистина имам спомен да живее в Кхарга.

Ричард видя как погледът на Лудвиг се отнася нанякъде.

— Разкажи ми за тази жена — Джит.

Абатът погледна Ричард.

— Не зная много за нея, Господарю Рал.

— Осигурява ли ти предсказания?

Лудвиг поклати глава, за да разсее това предположение.

— Не, тя не прави такива неща.

— А какви?

Мъжът посочи с шапката си.

— Тя живее на доста негостоприемно място. Осигурява лечение на някои от хората, обитаващи затъntenите краища на страната.

Простички неща, доколкото знам. Отвари и помади. Но в Кхарга не живеят много хора. Както ви казах, там не се живее лесно.

— Но има хора, които изминават дълъг път през Печалните територии, за да си набавят лековете й? — попита Ричард.

Лудвиг започна да върти тюбетейката в ръцете си.

— Не мога да отговоря с положителност, Господарю Рал. Не съм имал вземане-даване с нея. Не съм сигурен. Хората обаче са суеверни. Мисля, че някои вярват в лековете, които тя предлага.

— Но тя не предлага пророчества.

— Не, не пророчества. Поне аз не знам. Както ви казах, не съм много информиран за нея. — Махна през прозореца. — Не е като вас, Господарю Рал. Вашите пророчества се сбъднаха. Върху ни се изсипва истинска буря. Както предрекохте, едва ли някой ще се осмели да предприеме пътуване през равнината Азрит, поне през следващите няколко дни.

Ричард погледна през прозорците. В стъклата се блъскаха хали на талази, всичко дрънчеше от топчета градушка и твърд сняг. Очертаваше се мразовита, черна нощ.

Той върна поглед върху абата.

— Остави пророчеството на нас, разбра ли?

Онзи се сепна, сякаш за да осмисли думите.

— Господарю Рал, мен не ме спохождат видения за бъдещето. Нямам тази дарба. Аз само докладвам каквото чувам от хората, които я притежават. Мисля, че ако пожелаете, можете да ме накарате да замълча, но това няма да сложи край на виденията за бъдещето. Бъдещето ще дойде, независимо дали ни харесва или не.

Винаги ще има знамения за бъдещи събития. Хората, които получават видения за тях, ще ни ги разкриват, все едно дали го искаме.

Ричард въздъхна дълбоко.

— Виж, тук си прав, абат Драйър.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Навън в коридора, докато Лудвиг си тръгваше, Ричард забеляза към тях да се приближава Ничи. С черната си рокля и дълга руса коса, вееща се зад гърба ѝ, изглеждаше като истински отмъстителен дух, дошъл сред хората да въздаде своя гняв. Лудвиг съзнателно не я погледна, докато се разминаваха, сякаш се страхуваше, че ако го направи, върху главата му ще се стовари мълния. Което всъщност никак не бе невъзможно.

Ричард си помисли, че едва ли има нещо по-страховито от изумителна красавица, която е ядосана, а Ничи изглеждаше направо разярена. Защо ли?

— Какво има? — попита я той, веднага щом я видя да спира.

Тя стисна зъби, преди да отговори.

— Имам работа с глупаци.

— Какво искаш да кажеш? — намеси се Калан.

Ничи посочи там, откъдето идваше.

— Всичко, което ги интересува, са пророчествата. Искат да знаят какво крие бъдещето, какво казват пророците. Мислят си, че сме вещи в тайните на бъдещето и знаем какво ни носи то.

Калан погледна Ричард и попита:

— Кого по-точно имаш предвид?

Ничи отметна през рамо няколко гъсти кичура руса коса.

— Онези хора. — Пак вдигна ръка в същата посока. — Нали се сецате, представителите на различните страни. След приема почти всички се изсипаха да ме питат какво знам за пророчеството и какво крие то за бъдещето им. Разпитваха за знамението, дето накарало онази жена да убие децата си.

Мислят, че знаем всичко, свързано с това пророчество, но че крием информацията от тях. Петимни са да чуят и други подобни, които също си мислят, че умишлено не споделяме с тях.

Калан кимна.

— Разбирам те. И нас ни разпитваха за пророчества.

Ричард прокара пръсти назад през косата си.

— Колкото и да не ми е приятно, си мисля, че е нормално да го очакваме от хора, които току-що са чули, че една жена е убила децата си, за да ги избави от страшната участ, подсказана ѝ чрез видение.

Зед пъхна длани в противоположните ръкави на робата си.

— Хората не могат да избягат от такива мрачни предупреждения. Опасяват се да не излязат верни, страх ги е от последствията и така, сковани от страх, вярват на какво ли не. Можем да се опитваме да ги опровергаваме — Ричард и Калан са се опитвали неведнъж, — но преодоляването на страховете е трудна работа, особено когато си чул за съществуването на такова ужасяващо предсказание, накарало майка да убие собствените си деца.

— Сигурно — сви рамене Ничи. Сините ѝ очи присвяткаха от гняв. — Но това не означава, че съм длъжна да ми харесва. Всичко е заради бръщолевенията на една луда.

— Не те видях на приема — смени темата Ричард. — Къде чу за убитите деца?

Ничи го изгледа изпод вежди.

— Къде съм чула ли? Та аз бях там.

— Там? Как така там?

Ничи скръсти ръце и го загледа, все едно откачилият е той.

— Бях там. Бях на пазара и помагах на хората да си съберат нещата и да се приберат на сушина, преди да ги е връхлетяла бурята. Трябваше да намерим по-надежден подслон, палатките нямаше да ги предпазят.

— Права си.

Ничи въздъхна и поклати глава.

— Така че бях там, на пазара, когато падна първото.

Челото на Ричард се набразди още повече.

— Не те разбирам — какво е паднало?

— Ричард, не ме ли слушааш? Бях там, когато първото дете падна.

Той зяпна.

— Моля?

— Беше момиче, нямаше и десет години. Падна върху талига, набучи се на един от вертикалните колове, дебели повече от моя крак. Полетя с лицето напред и острието я прониза през гърдите. Хората се разкрещяха и се защураха в паниката си.

Ричард примигна, опитваше се да разбере какво му говори тя.

— За какво момиче ми говориш?

Ничи огледа втренчените в нея лица.

— Момичето, което жената бутна от защитната стена на Двореца, от ръба на платото, след като била получила видение.

Ричард се обърна към Бенджамин.

— Нали каза, че си намерил децата.

— Да, и двете.

— И двете ли? — повдигна вежда Ничи. — Децата бяха четири. Паднаха едно подир друго през няколко секунди. Първото, момичето, беше най-голямото. Жената ги буташе от ръба и всичките паднаха току в краката ми. Както ви казах, бях там. Беше потресаващо.

Калан стисна Ничи за рамото.

— Значи е убила още четири?

Ничи не се опита да махне от себе си ръката на Калан.

— Още четири ли? Какви ги говориш? Тя уби четирите си деца.

Калан придърпа Ничи към себе си.

— Имала е две деца.

— Калан, четири имаше.

Ръката на Калан се отпусна.

— Сигурна ли си?

— Да, лично ми призна, докато я разпитвах. Дори ми каза имената им. Ако не ми вярваш, можеш да я попиташ лично. Разпоредих се да я заключат долу в тъмницата.

Зед се приближи.

— Да я заключат...?

— Чакай малко — намеси се Ричард. — Твърдиш, че тази жена е убила четирите си деца, като ги е бутнала от ръба на платото? И ти си я хвърлила зад решетките?

— Разбира се. Вие не ме ли слушате? — Ничи ги огледа смръщено. — Стори ми се, че казахте, че сте чули. Съпругът ѝ разбрал какво е станало и се канеше да я убие. Жадуваше за кръвчицата ѝ. Беше ме страх, че пазачите, които я отвеждаха, са склонни да му я дадат. Съчувствам на човека, но не можех да го позволя. Предпочетох да я хвърля зад решетките, защото си казах, че вероятно двамата с Калан ще искате да я разпитате.

Ричард не можеше да повярва.

— Защо го е направила? Каза ли ти?

Ничи ги гледаше така, сякаш всички се бяха побъркали групово.

— Каза, че имала видение и не можела да понесе мисълта децата ѝ да преживеят ужаса, който ги очаквал, затова решила да ги дари с бърза смърт. Ама нали уж знаете!

— Знаехме за другата — отрони Ричард.

— За другата ли? — Ничи обиколи лицата им с поглед и накрая се вторачи в Ричард. — Каква друга?

— Онази, която прорязва гърлата на двете си деца, а после дойде на приема и се опита да убие Калан.

Тревожният поглед на Ничи намери Калан.

— Добре ли си?

— Да, добре съм. Пуснах изповедническата си сила и я принудих да си признае. Тя ни разказа какво е сторила и защо.

Ничи притисна пръсти към главата си.

— Чакайте, твърдите, че има втора жена, която също е получила видение и е убила децата си?

Калан и Ричард кимнаха едновременно.

— Това би обяснило защо хората са толкова изнервени и настояват да чуят какво крие за тях пророчеството — обади се Ричард.

— Какво става? — попита Ничи.

— Още не знам. — Ричард отпусна дланта на лявата си ръка върху ефеса на меча. — Тази сутрин на пазара видяхме едно болно момче, което каза, че в Двореца цари мрак, после една сляпа жена, която ме предупреди, че покривът ще се срине.

Ничи инстинктивно погледна нагоре.

— Покривът ли?

Ричард кимна.

— Да, а също и някои други неща, но не разбрах всичко.

Тревожните очи на Ничи се обърнаха към Ричард.

— Когато попитах жената какво видение е получила, тя каза, че не можела да допусне децата ѝ да видят какво ще се случи, след като покривът се срине.

— Значи стават трима души, които твърдят едно и също нещо.

— Трима ли?

— Да. — Ричард почука ефеса с палец, докато мисълта му препускаше трескаво по различни безрадостни пътеки, опитвайки се

да разбере накъде водят. — Освен сляпата жена това ми го каза и една прорицателка. С нея стават трима души. Отделно книгата.

Подпряла брадичката си с пръст, Ничи попита:

— Книга ли?

— Натан намери книга, озаглавена „Бележки за края“, която казва дословно същото — че покривът ще се срине, — както и други странни неща, които чух днес.

— Знам книгата „Бележки за края“. — Ничи скръсти ръце и погледна Калан, след това очите ѝ отново се спряха върху Ричард. — Какви странни неща?

— Натан ме заведе при една жена, за да чуя нейните предсказания. Тя каза, че небето ще се срине. „Небе“ не е същото като „покрив“, но между двете има известно сходство. После ми сподели друго свое предсказание, което дума по дума присъстваше в книгата. Но не го разбирам.

— Кое е то?

— Всъщност била го записала преди ден-два. Тя записва всичките си предсказания. Изживява се като Пророк. Въпросното изречение е следното: „Царицата взема пешка.“ Нали ти казах, няма смисъл.

На Ничи не ѝ се видя толкова странно.

— Това е ход от шаха.

— Шах ли? — за пореден път се намръщи Ричард. — Какво е това?

— Не много известна игра.

— Никога не съм чувал за нея. — Огледа останалите. И те не бяха чували тази дума. — Какво представлява? Нещо с топка ли, като Джа'Ла?

Ничи поклати глава.

— Не, няма нищо общо. Шахът се играе на дъска. Има различни фигури — цар, царица, офицер, кон, пешки... такива неща. Царицата взема пешка е ход от тази игра. Означава това, което чувате. Царицата залавя пешката, вади я от играта, един вид я убива, може да се каже.

Зед въздъхна объркан.

— Никога не съм чувал за такава игра.

— Както казах, не е много популярна. Доколкото ми е известно, се играе на две-три затънтени места.

— Като например? — попита Ричард.

— Например в провинция Фаджин. — Ничи махна с ръка към коридора за пореден път. — В Печалните територии, откъдето е абатът.

Ричард погледна надолу по коридора, едва ли не имаше чувството, че е мярнал абата.

— Между другото — прекъсна мислите му Ничи, — каква работа имате с онази невестулка?

— Разпитвах го за една Бръшлянена дева сплетница.

Ничи се нахвърли върху Ричард с длан върху гърдите му и го залепи за стената. В сините ѝ очи кипеше ярост.

— Какво каза? — изсъска през стиснати зъби.

Ричард я хвана за китката и свали ръката ѝ от гърдите си. Яростният поглед не угасна.

— Исках да ми разкаже за една Бръшлянена дева на име Джит. Живее в Кхарга, провинция Фаджин. Защо?

Ничи вдигна пръст пред лицето му.

— Чуй ме, Ричард Рал. Стой настрана от Бръшлянените деви. Ясно ли е? Просто стой настрана. Нямаш защита срещу Бръшлянена дева сплетница. Никой от нас няма. Не я доближавай. Тяхната магия е различна от нашите. Дори мечът ти не може да те защити от такава като нея.

— Искаш да кажеш, че може да се опита да ни навреди?

— Бръшлянените деви са усойници. Ако ги оставиш да лежат под камъка си, най-вероятно няма да те закачат, но започнеш ли да ръчкаш из леговището им, ще излязат и ще те убият още преди да си мигнал. Бръшлянените деви боравят с окултни сили. Не ги доближавай. Ясно ли е?

— Хм, не знаех, че...

— Би било най-добре никога повече да не споменаваш името ѝ. — Ничи за втори път го залепи грубо за стената. — Ясно ли е!

Ричард потърка тила си там, където главата му се удари в камъка.

— Не, не съвсем. Какво е Бръшлянена дева сплетница?

Ничи отпусна ръка. Погледът ѝ се разфокусира и отплава нейде.

— Зло, отвратително, коварно, мръсно, подло същество, оракул, който броди из най-непрогледната тъма на страданието и покварата. Всичко при тях е свързано със смъртта.

— Откъде познаваш тази Джит?

— Не я познавам. Но знам прекрасно какво е Бръшлянена дева сплетница.

— А откъде знаеш?

Сините ѝ очи угаснаха и намериха лицето му. Думите ѝ, смразяващи кръвта, бяха едва доловим шепот:

— Нима толкова лесно забрави, че някога бях Сестра на мрака? Нима не помниш, че някога се бях врекла на Пазителя на отвъдния свят? Че ме наричаха Господарката на смъртта?

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Как ти е ръката? — попита Ричард. Калан извърна глава — досега бе наблюдавала върлуващата навън буря. Цареше такъв непрогледен мрак, че се виждаха само нахвърляни тук-там по-светли петна около прозорците в огромния комплекс на Двореца. По-високите прозорци по стените и горе на кулите представляваха точки светлина, които се рееха в празното пространство, атакувани от откоси сняг.

Успя да забележи, че виелицата е натрупала преспи мокър, тежък сняг. От време на време обръщаше на суграшица и всичко биваше запратено обратно в ледения бял хаос.

Тя простря ръка към Ричард, стаята бе осветена само от една лампа на нощното шкафче. Драскотините, нанесени от момчето, бяха оставили яркочервени следи. Малко болеше, но тя не каза нищо. Опреше ли до нея, Ричард се превръщаше в неумолим воин, а тя не искаше точно сега да подклажда бойния му дух.

Той пое ръката ѝ и я огледа на светлината на лампата. От устните му се изтръгна стон.

— Изглежда отекла.

— Малко е зачервена — рече тя и дръпна ръката си. — Нормално е, така заздравява. Твоята рана как е?

Той вдигна ръка да ѝ покаже.

— И моята е същата. Не мисля, че е по-зле, отколкото може да се очаква.

— При всички положения не е най-страшното, което се случи днес.

— Ни най-малко — съгласи се Ричард.

Отиде при един от шкафовете и затършува. След малко се върна с раницата си.

Калан се усмихна.

— От известно време не я бях виждала.

— Май отдавна не сме пътували. Може би е време. Зед иска да му идем на гости, когато се върне в Магьосническата кула.

— Бих искала да отида в Ейдиндрил, да прекарам известно време в Двореца на изповедниците. Би било хубаво да се уверя, че градът се развива добре след всичко, което преживя.

Тя обаче знаеше, че скоро не се очертава да пътуват към Ейдиндрил и да гостуват нито в Магьосническата кула, нито в Двореца на изповедниците. Умираха невинни хора. Каквато и да бе причината, Калан усещаше дълбоко в себе си, че това ще излезе на преден план. Идеше ѝ да изкрещи срещу непрогледния мрак, който се спускаше над тях, но нямаше смисъл.

Ричард затвори вратата на шкафа.

— При всичко, което става, не знам дали Зед все още ще настоява да се върне в Кулата, преди да сме разбрали какво имаме насреща си и как да се справим с проблема. Радвам се, че е с нас и може да помогне.

Калан проследи с поглед как Ричард сваля препаската на меча през главата си и оставя оръжието си край нощното шкафче. Сложи раницата на леглото и започна да рови в нея. Накрая с усмивка извади малка метална кутийка. Видът ѝ накара и Калан да се усмихне.

— Ела тук — посочи ѝ той леглото.

Щом тя седна, Ричард потопи пръст в кутийката и повдигна ръката на Калан. Нежно намаза раната с билковия мехлем. Беше приятно хладно и мигом уталожил болката.

— Така по-добре ли е?

— Да — усмихна се тя.

Бяха минали години, откак бе виждала за последно тази кутийка с мехлема, който Ричард приготвяше от аум и други билки. Израсъл в гората, той познаваше растенията и знаеше какво да прави с тях. След като нанесе малко от мехлема и върху своята зачервена рана, върна кутийката обратно в раницата си.

Толкова много неща се бяха случили, откак го срещна за пръв път в къщата му на сред гората. Животът и на двама им се беше променил изцяло. Светът се преобърна нагоре с краката, като премина през кошмара на ужасна война. Калан не можеше да изброи всички пъти, когато си бе мислела, че никога повече няма да го види, или се бе страхувала, че той ще умре или — още по-страшно — вече е мъртъв. Ужасът сякаш нямаше край.

В крайна сметка все пак беше свършил. И двамата бяха оцелели, бяха преживели тези тежки и дълги години война и бяха донесли мир на този свят.

Но ето че светът май пак се оттегляше към мрака.

Приседнала на края на леглото, Калан взе в длани здравата му ръка и я долепи до лицето си. Скри безмълвните си сълзи в шепата му. Ричард нежно прокара ръка през косата ѝ и придърпа главата ѝ към себе си.

— Знам — рече тихо, — знам.

Калан го прегърна с две ръце през кръста.

— Обещай ми, че няма да допуснеш това, което идва насреща ни, да те отнеме от мен!

Ричард се наведе и я целуна по главата.

— Обещавам.

— Магьосниците винаги спазват обещанията си — припомни му тя.

— Знам — усмихна ѝ се той.

Всичко потръгваше толкова добре. Бяха се били дълго време, бяха изстрадали толкова много. Не беше честно насреща им пак да се задава опасност, но тя знаеше, че се случва точно това. Знаеше, че и Ричард го усеща. Той я притисна в прегръдката си, докато тя си позволи слабостта да изплаче мъката си. Никога не бе позволявала на друг човек да стане свидетел на слабостта ѝ.

— Какво правим в тази стая? — попита накрая той.

— Просто се опитвам да скрия двама ни от любопитни очи.

— Значи и ти си усетила някой да ни наблюдава, така ли?

Тя сви рамене, притисната към него.

— Не знам, Ричард. Стори ми се, че е така, но не мога да съм сигурна. Звучеше ужасно, когато Кара го спомена. Може просто да съм си въобразила.

Тя го погледна и се засмя през сълзи.

— Но ако се надяваш да се съблека тази нощ, Господарю Рал, не си познал.

Ричард се отпусна по гръб на леглото. Калан допълзла до него и се сгуши, отпуснала глава на рамото му.

— Просто постой така — прошепна, — може ли?

Той я обгърна с ръка и я целуна по челото.

Тя изтри сълзите си.

— Не си спомням кога за последен път съм плакала.

След дълго мълчание той рече:

— Аз си спомням.

Тя се притисна към него. Не можеше да повярва, че той наистина е с нея, че е неин, че наистина и искрено я обича.

Не вярваше, че може да го изгуби в тъмнината, която търси тъмнина.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Калан се събуди от характерния звук от изваждане на Меча на истината от ножницата. Металическият звън я накара да скочи на крака с разтуптяно сърце. Вдигна рязко глава от рамото на Ричард.

— Какво става?

Той беше стиснал меча над главата ѝ. Тихо ѝ прошепна да замълчи и внимателно се измъкна от леглото. Придвижи се плавно като танцьор и застина безмълвен и съсредоточен в мрака.

Калан очакваше във всеки един момент към него да полети нещо от непрогледното черно. Не се случи нищо подобно.

— Какво става? — пророни тя.

— Имаш ли чувството, че някой ни наблюдава? — попита той през рамо.

— Не знам. Бях заспала дълбоко.

— Вече си будна.

Калан се изправи в леглото.

— Не знам, Ричард. Бях почти сигурна, че усещам нещо, но нямам представа дали е било наистина, или е само плод на въображението ми.

Ричард заби поглед в тъмнината в далечния край на стаята.

— Истина е.

При тези думи сърцето на Калан заби още по-учестено. Тя се приближи до Ричард, като внимаваше все пак да не застава на пътя на меча му, в случай че му се наложи да го използва.

— Можеш ли да разбереш какво е?

Мускулите му се отпуснаха.

— Вече го няма.

Калан присви очи, като се взираше напрегнато в слабо осветената спалня.

— Имаш предвид, че вече го няма, понеже си размислил и си сигурен, че е било плод на въображението ти?

Ричард се обърна към нея.

— Не, имам предвид, че когато отвърнах на погледа му, то изчезна. Беше тук. Изобщо не се съмнявам в това.

Мускулите му се бяха отпуснали, но Калан ясно можеше да различи кипящата в погледа му ярост. Това бе магията на Меча на истината, който юмрукът му здраво стискаше. Това бе справедливият гняв на Търсача.

Калан долови тътен на гръмотевица в далечината. Обви тялото си с ръце, за да се предпази от студа.

— Кой или какво би могло да направи такова нещо? Нали разбираш — кой би могъл да ни гледа по такъв начин?

— Нямам представа. Зед също не каза нищо по въпроса.

Ричард прибра меча в украсената със злато и сребро ножница, която стискаше в другата си ръка. Щом острието се прибра в леговището си, гневът напусна сивите очи на Търсача.

Ричард пъкна глава в ремъка и намести оръжието на дясното си рамо. Калан отиде до прозореца и дръпна завесите само колкото да надзърне навън.

— Светло е.

— А бурята?

— Изглежда още по-зле. Ставаш за пророк.

— Страхотно — пророни Ричард. — Сега всички гости ще останат в Двореца и ще продължат да ни разпитват за пророчествата.

— Просто са притеснени, Ричард. Трябва да признаеш, че нещо става. Хората не са глупави. Също го усещат. Ти си Господарят Рал. Очакват от теб да ги защитаваш от нещата, които не разбират и от които се боят.

— Сигурно — сви рамене той и в същия миг на вратата се почука.

След като се обу, той отиде да погледне кой е. Калан видя в коридора Натан, който разговаряше с Бенджамин. На вратата беше почукала Кара. Носеше червена кожена униформа и мрачна физиономия. Щом Натан и Бенджамин забелязаха Ричард и Калан, се спуснаха към вратата.

— Май си спала с роклята — отбеляза Кара, щом Калан застана до Ричард на прага.

— Боя се, че да.

— Аха, значи пак вашата стая са наблюдавали — кимна Кара.

— Не ми харесва идеята да се събличам, когато някой ме дебне.

— Вие двамата с Бенджамин усетихте ли някой да ви наблюдава?
— обърна се Ричард към Морещицата.

— Не, но бях готова, ако някой се появи. Нямахме никого и си рекох, че наистина обектът на наблюдение сте вие двамата, както и предположихте. Нощта мина спокойно — поне до сутринта.

— Защо, какво стана сутринта? — попита Калан.

Натан се наведе напред, нетърпелив да се залови за работа.

— Помниш ли онзи набития с червената туника, който вчера на приема разпитваше дали не ни очаква някакво профетическо събитие?

Ричард се прозя.

— Същият, дето твърдеше, че бъдещето ни извира от миналото и пророчеството е част от това минало? Всичките тези нелепи приказки?

— Именно.

Ричард прокара уморена длан през лицето си.

— Беше доста настоятелен в желанието си всички да чуят моите прозрения за пророчеството и какво ще ни донесе бъдещето. Сигурно няма търпение да се срещна с него и останалите, за да им разкрия какво ги очаква.

— Не точно — каза Натан. — Самият той е получил видение рано тази сутрин.

Ричард се изправи и го изгледа подозрително.

— Нямах представа, че сред гостите има хора, които притежават макар и ограничени способности в тази област.

Натан се приближи.

— Не притежава способности. Това е странното. Съветниците му твърдят, че регентът никога преди не е правил каквито и да било пророчества. Пророчествата винаги го били впечатлявали, винаги търсел хора, които твърдят, че са способни да предричат бъдещето, но самият той не притежавал такива качества.

— Тогава какво е това важно негово пророчество?

— Твърди, че имал видение.

— Но не е казал какво е видял, така ли? — попита Калан.

— Не. Само споделил със съветниците си, че е видял какво ще донесе бъдещето. Според тях бил приказлив човек, но след като споделил за видението си, изглеждал разсеян и се умълчал.

— След като не е разкрил в какво се състои това негово пророчество, тогава какво толкова му е важното? — Ричард отри лицето си с ръка. — И въобще, откъде сме сигурни, че говори истината?

— Не сме, предполагам, но след като споделил със съветниците си за видението, излязъл навън в бушуващата буря, както си бил по пижама, и скочил от платото.

— Самоубил се? — зяпна Ричард. — Без да каже нито дума за това свое видение?

— Нито думичка — кимна Натан.

Ричард вдиша дълбоко, замислен за тъжния край на човека.

— Хм, май Кара ще излезе права — забележителна сутрин.

— Боя се, че това не е всичко, Господарю Рал — вметна Бенджамин. — След необяснимото поведение на регента и предвид двете жени, които вчера убиха децата си, след като получили видение, предложих на Натан да проверим кой какви видения е получавал напоследък, пък дори да е човек с ограничени способности.

Ричард погледна Натан.

— И други ли има?

Натан сви рамене.

— Не познавам всички, които живеят в Двореца. Не може да се каже колко души от обитателите му са получавали дребни предзнаменования. Но познавам един, който от време на време твърди, че вижда бъдещи събития. Не съм го пробвал и нямам представа дали говори истината, дали наистина вижда бъдещето. Но предвид последните събития ми се стори добра идея да го посетим.

Ричард кимна замислено.

— Добре си направил.

— Щом стигнахме до мястото, където живее — продължи разказа Бенджамин, — чухме отвътре крясъци. Изкъртихме вратата и видяхме как мъжът е повалил жена си на пода. Беше я яхнал. Тя се мяташе яростно, за да се опита да му се измъкне. Трите им невръстни деца стояха свити в ъгъла, пищящи от ужас, в очакване на своя ред да бъдат убити, вероятно.

Натан му направи знак с ръка да не драматизира положението повече от необходимото.

— Нищо не се случи. Докато онзи вдигаше ръката си с ножа, за да замахне, с помощта на малко магия го запратах надалеч от жената, за да му попреча да осъществи намеренията си. Генералът и хората му се спуснаха и го обезоръжиха.

— Значи никой от семейството му не пострада? — попита Калан.

— Не — кимна Натан. — Дойдохме тъкмо навреме, за да предотвратим поредната трагедия.

Калан въздъхна.

— Какво облекчение.

— Та значи и този човек е получил видение?

Натан кимна.

— Той е майстор бижутер. Разказа ни, че видял как в дома му нахлуват мъже, за да го ограбят, докато той не си е вкъщи. Във видението крадците измъчвали жена му и децата му, за да ги накарат да им кажат къде крият златото, което бижутерът използва, за да прави накитите си. Те не знаели. Мъжете не им повярвали и с часове изтезавали семейството му до смърт, един по един, за да ги принудят да говорят. Мъжът твърдеше, че не можел да позволи семейството му да бъде сполетяно от такава ужасяваща съдба, затова решил да отнеме живота им със собствените си ръце, вместо да ги остави да страдат.

Ричард изглеждаше озадачен.

— Това не прилича на другите пророчества.

— Хвърлихме го зад решетките, ако искаш да го разпиташ — каза Бенджамин.

Ричард кимна, потънал в размисъл.

Генералът закачи пръст на колана с оръжията си.

— Има и друго, Господарю Рал.

Ричард вдигна глава.

— Какво друго?

Бенджамин въздъхна дълбоко.

— Ами, гвардейците успяха да приберат всички от пазара, заедно с животните им, във вътрешността на платото, преди бурята да ги е застигнала снощи. Докато повечето биваха насочвани навътре, част от войниците обиколиха, за да сме сигурни, че няма някой изостанал, който да загине от студ навън в мизерните палатки на пазара.

Докато обикаляли, открили труп на момче. Разкъсано до смърт. На десетина години, не повече.

— Разкъсано до смърт ли? — попита Ричард. — Какво имаш предвид?

Генералът не трепна при този въпрос.

— Беше частично изядено, Господарю Рал.

Ричард примигна от изненада.

— Изядено ли?

— Да, Господарю Рал. Вътрешностите му бяха изядени. Лицето му беше изгризано. По черепа му личаха следи от зъби. Липсваше едната му ръка и китката на другата. Животните са пирували с него, разкъсали са го, изяли са вътрешностите му почти изцяло.

Ричард помръкна.

— Малко дете навън в бурята, изгубено, далеч от хора, би се превърнало в лесна плячка на вълците и дори на глутница койоти. Може да е бил Хенрик, болното дете, с което говорих — нали избяга.

— Хората ми оглеждаха внимателно всички, които вкарвахме на сушина. Не се бяхме отказали от търсенето на детето, с което ти разговаря. Видяхме се с майка му. Тя ни разказа, че момчето не се е върнало. Беше се поболяла от тревога.

— Значи сигурно мъртвото момче, което сте намерили, е бил Хенрик.

Бенджамин клатеше глава още преди Ричард да е довършил.

— И ние така си помислихме, но не беше той. Описахме дрехите му, за да ги познае майката. Тя каза, че Хенрик не е бил облечен така. Малко по-късно при нас дойде да търси помощ един човек. Отчаяно издирваше сина си. Хората ми го попитаха как е било облечено детето. Мъжът описа съвсем точно дрехите на мъртвото момче.

Ричард притисна устни в отчаяние.

— Това означава, че болното момче, Хенрик, е изчезнало някъде из равнината Азрит. В тази буря досега най-вероятно е застигнато от бялата смърт. Ако преди това не го е разкъсала някоя глутница вълци.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пътят към тъмницата беше дълъг, но Ричард трябваше да го измине. Налагаше се да разпита жената, бутнала четирите си деца в пропастта. Трябваше да се опита да разбере какво става.

Калан отиде да се срещне с част от гостите, за да се опита да уталожить притесненията им във връзка с пророчествата, докато Ричард издирва източника на тези притеснения. Калан нямаше да се остави въпросите им да я объркат. Тя беше добре обучена в дипломатическите отношения.

Де да можеше Вирна, прелатът на Сестрите на светлината, да придружи Калан, за да ѝ помогне да обяснят на хората какви са опасностите от това един обикновен мирянин да се забърква с пророчество. Пророчеството не беше проста работа. То не бе предназначено за хора, които не притежават дарбата. Представляваше един вид лично съобщение, предавано от пророците от миналото. Единствено Пророк можеше да получи виденията, съпътстващи истинско пророчество, и по този начин да разбере истинския му смисъл.

Вирна знаеше доста за тези опасности. В крайна сметка Сестрите на светлината бяха държали Натан в плен в Двореца на пророците близо хиляда години от страх пророчествата му да не достигнат до знанието на обикновени хора.

Вирна би могла да разколебае хората в убеждението им, че могат да разберат какво им казват пророчествата. За жалост тя, заедно с Чейс и семейството му бяха заминали за Магьосническата кула веднага след сватбата на Кара. Там имаше момчета с дарбата, които се нуждаеха от надзор и обучение. Очакваше се Зед също да се завърне в Кулата, но той предпочете да остане за приема, а сега бурята и смущаващите събития от последните дни допълнително го бавеха.

Щом Ричард се отдели от ръждясалите железни стъпала на стълбата, капитанът на тъмничарите застана мирно и го поздрави с юмрук в гърдите. В отговор Ричард само сведе глава. Огледа се на

мъждивата светлина на факлите и изтръска мръсотията от дланите си. Мирисът на горяща смола задушаваше вонята.

Капитанът изглеждаше притеснен да види Господаря Рал да слиза лично в тъмницата. Тревогата му нарасна, щом видя след него от стълбата да се подава Найда. Червената кожена униформа на високата Морецица и русата ѝ коса изпъкваха на фона на мизерната влажна каменна стаичка. Докато кимаше за поздрав на Найда, капитанът ѝ се усмихна любезно. Беше очевидно, че се познават.

Ричард си даде сметка, че Морециците не са неизвестни в тъмниците, особено пък в тази. В миналото враговете — реални или въображаеми — бяха захвърляни в тези тъмници и Морециците изтръгваха с мъчения информация от хората с дарбата.

Някога и Ричард бе лежал в тази тъмница и знаеше прекрасно за какво се касае.

Посочи желязната врата.

— Искам да видя жената, убила четирите си деца.

— И мъжа, който се опита да убие семейството си?

— Да, него също — кимна Ричард.

Капитанът пхна огромния ключ в ключалката. В първия момент тя не поддаде, но после езикът се превъртя и мъжът с усилие издърпа тежката порта, само колкото през процепа да може да се провре човек. Закачи ключовете на колана си и взе от една маса фенер, после се отправи към вътрешната тъмница. С добре отработено движение Найда грабна друг фенер, окачен на забит в стената гвоздей.

Преди Ричард да успее да мине през вратата, тя се изпречи пред него и го изпревари. Господарят Рал явно познаваше добре навика на Морециците да бъдат винаги първи, за да проверяват за опасности. Отдавна бе установил, че животът му е по-лесен, ако ги остави да го правят, и не понечи да спори за такива дреболии. Пазеше заповедите си за тогава, когато наистина имаше смисъл да ги дава. И поради тази причина Морециците ги приемаха като закон.

Капитанът поведе неочакваните посетители из лабиринт от тесни коридорчета, които на доста места бяха врязани направо в скалния масив. Дори след хиляди години следите от длета личаха ясно, както когато бяха издялани в камъка.

Минаха покрай врати на килии, където бяха хвърлени престъпници. На светлината от фенера на капитана Ричард мярна

подаващи се навън пръсти, които се промушваха през миниатюрни отвори в железните врати. През черни пролуки надзъртаха очи. Щом затворниците мярваха Найда зад капитана, пръстите се отдръпваха и очите се скриваха в тъмното. Отникъде не се чуваше нито гък. Никой не искаше да привлича вниманието на една Морещица.

В края на една особено тясна и извита галерия, откъсната от останалите, капитанът спря пред килия вляво. Във вратата нямаше вкопчени пръсти, не надничаха очи. Щом тежката врата се отвори, Ричард разбра защо. Външната врата не водеше направо към килия, а към малка вътрешна стаичка с друга врата. Затворникът бе там, в стаичката в дъното, зад по-малката втора врата.

С помощта на клечка капитанът взе огън от фенера си и запали друг, окачен на стената.

— Тези килии се охраняват от щитове — обясни той в отговор на въпроса, изписан на лицето на Ричард.

Макар Дворецът да бе обвит с мощна магия, която подсилваше дарбата на всеки от рода Рал и намаляваше способностите на всеки друг, щитовете около килиите представляваха допълнителна защита при задържането на човек с дарба, независимо колко е неговата сила. Що се отнася до хората с дарба, рискове не се поемаха.

Капитанът вдигна фенера, за да надзърне в малкия отвор на втората врата. След като се увери, че затворникът не се кани да го нападне, отключи. Използва цялата си тежест, за да отвори вратата. Изскърцаха възмутени ръждясали панти. Щом процепът стана достатъчно голям, за да може през него да се пъхне Ричард, капитанът отстъпи от прага, за да го изчака.

Найда, стиснала Агиела си в ръка, влезе първа. Затворничката седеше на земята. Оттласна се назад, докато гърбът ѝ опре в стената. Не беше кой знае колко разстояние. Закри очите си с длан, отвикнала от светлината. Въобще не изглеждаше опасна. Освен за децата си.

— Разкажи ми за видението си — каза Ричард.

Жената погледна първо Найда, после него.

— Кое видение? Получих много.

Не този отговор очакваше да чуе Ричард.

— Видението, което те накара да убиеш децата си.

В очите на жената затанцуваха пламъчета от фенера. Не отговори.

— Четирите ти деца. Бутнала си ги от ръба на скалата. Убила си ги. Разкажи ми за видението, което ти е дало основателна причина да направиш такова нещо.

— Сега децата ми са в безопасност. За тях се грижат добрите духове.

Ричард реагира достатъчно бързо, за да попречи на Найда да забие Агиела си в жената.

— Недей — рече ѝ тихо.

— Господарю Рал...

— Казах, недей.

Не изпитваше съчувствие към тази жена, но и не виждаше смисъл да я измъчват с Агиел.

Найда му хвърли бърз поглед, след което насочи Агиела към жената.

— Отговори на въпроса, иначе ще се погрижа да остана насаме с теб и тогава никога повече няма да ти мине през ума да не отговориш на въпрос на Господаря Рал.

Жената вдигна очи към него.

— Господарят Рал?

— Да, точно така: Господарят Рал. А сега отговори на въпроса му.

— Какво беше това видение, което те накара да убиеш децата си? — повтори Ричард.

— Нямам деца благодарение на теб! — Жената заслони лицето си с длан в очакване на Агиела.

Ричард вдигна крак на пейката, издълбана в скалния масив. Опря лакът на коляното си, докато се надвесваше към жената.

— Какви ги говориш?

— Не можеш да ни защитиш от това, което ще ни сполети, когато покривът се срине. Ти само се бунтуваш срещу предупрежденията на пророчествата. — Жената повдигна брадичка в жест на непокорство. — Сега поне децата ми няма да се страхуват от това, което ги очаква.

— А какво ги очаква?

— Ужасни неща!

— Какви ужасни неща?

Тя понечи да отговори. Остана зяпнала и изненадана от това, че няма какво да каже.

— Ужасни неща и точка — отсече накрая.

— Искам да ми кажеш какви са тези ужасни неща, които ще се случат — настоя Ричард.

Тя запримига объркано.

— Не знам... не...

Внезапно ръцете ѝ се вкопчиха в гърлото и тя се строполи на каменния под, замята се в конвулсии и след това притихна.

Ричард се извърна към някой зад гърба си, дясната му ръка светкавично намери ефеса на меча.

Там нямаше никого.

— Какво става? — заоглежда се Найда в търсене на заплаха.

Ричард също се огледа.

— Стори ми се, че усетих нещо, но сигурно е просто заради мястото.

Наведе се над жената. От устните ѝ излизаше червена пяна. Беше очевидно, че е мъртва.

— Хм, и това ако не е забележително — отрони Найда. — Трябваше да ми позволиш да използвам Агиела. Така поне бихме имали шанс да получим отговори.

— Не искам да използвате това нещо върху хората, освен ако не е абсолютно наложително.

Тя го изгледа застрашително с поглед, който всички Морецици умееха безотказно да извикват на лицето си. Ричард беше наясно, че е качество, съпътстващо лудостта им. Знаеше го, защото бе прекарал известно време в техния свят.

— Наложително беше — изсъска тя. — Около теб заплахата нараства. Глупаво е да се колебаем и да отстъпваме пред това, което е нужно да сторим, за да те предпазим от опасността. Пострадаш ли ти, ще пострадаме всички. Това, което е заплаха за теб, е заплаха и за нас.

Ричард не ѝ възрази. Каза си, че навярно е права.

— Помислих си, че ако използваш Агиела, ще я убиеш на място.

— Е, сега няма как да разберем.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ричард си замълча. Не беше в настроение да спори за това какво е сторено и какво би могло да се промени. Предпочете да обърне гръб на мъртвата жена и да прекрачи прага навън, където го чакаше капитанът.

— Жената е мъртва. Заведи ме да видя мъжа, когото докараха тук тази сутрин — бижутера, — преди той също да е издъхнал.

Капитанът хвърли бърз поглед през вратата, сякаш очакваше да види кръв, после махна с ръка.

— Ей там е, Господарю Рал, отсреща.

Незабавно отключи външната врата и превъртя ключа в ключалката на втората. След като надникна през миниатюрната шпионка, отвори.

Найда се пъкна пред Ричард и влезе, стиснала в едната си ръка фенера, а в другата — Агиела.

— Ах, ти, копеле! — изкреця затворникът и се хвърли към Ричард още щом го мярна на прага.

Агиелът на Найда се вряза във врата му. Онзи отскочи назад с вик, стиснал гърлото си с ръце и едва дишащ от болка.

Този път Ричард не възрази срещу използването на Агиела. Мъжът бе дал на Морещицата съвсем основателна причина.

Ричард започваше да губи търпение и не отдели време за любезности.

— Днес си се опитал да убиеш семейството си. Защо?

— Заради това, което ги очаква — ето защо. — Гласът му беше дрезгав и мрачен от Агиела. Очите му се блещеха и мятаха гневни искри. — Заради теб! — Заедно с думите от устата му се изстреля кръв. — Мъжът заби пръст срещу Ричард. — Защото не искаш да се вслушаш в пророчествата. — Наложил се да преглътне от болка и заради кръвта, която обуздаваше гласа, но не и яростта му. — Имаш се за твърде важен, за да се съобразяваш с пророчествата. По-добре се замисли.

— Знам достатъчно за пророчествата — отвърна Ричард. — Нещата не са толкова прости, колкото си мислиш.

— Напротив. И преди съм имал видения за бъдещето и няма нищо сложно за разбиране. Нещо повече — виденията ми винаги са се сбъждали.

— Какви видения си имал?

Онзи все още се държеше за гърлото. Гневът му се поохлади. Преди да отговори, стрелна с поглед Найда.

— Например усещам кога клиент, когото не съм виждал отдавна, ще се появи и ще направи поръчка. И скоро той идва. Веднъж изработвах пръстен за един човек и докато работих, усетих, че той ще умре, преди да съм завършил поръчката. Умря на другия ден.

— Това е различно — поклати глава Ричард. — Това са дреболии, незначителни предчувствия. Няма нищо общо с пророчествата.

— Нали се сбъдват. Нали всичко, което предусещам, се сбъдва точно както ми се е явило.

— Да предусетиш, че някой ще се върне, за да направи нова поръчка при теб, не е същото като да получиш видение, което да те накара да убиеш семейството си.

— Не убийство! Пощада!

Мъжът скочи, готов да сграбчи Ричард за гърлото. Найда го спря с Агиела си. Той се строполи на пода, скръстил ръце на гърдите си, задъхан от разтърсваща болка. Морещицата застъпи гърба му с крак и се наведе над него.

— Ако опиташ това още веднъж, ще те накарам да съжаляваш, че си се родил. След като приключи с теб, ще ме проклинаш до гроб, но ще се научиш да се държиш както подобава. Ясно ли е!

Разтреперан и омаломощен от бавно отшумяващата болка от докосването на Агиела, той кимна, докато се опитваше отчаяно да си поеме дъх. Найда го подбутна с крак. Той се строполи. Накрая успя да се надигне и да се опре в стената, като хвърляше на Ричард гневни погледи.

— Семейството ми ще бъде подложено на невъобразими изтезания, защото ме държиш затворен тук и не мога да ги даря с милостив край.

— Чух всичко за видението ти. Дори да е вярно, ти си този, който ще е отговорен за болката, било то поради мъчения или смърт, и то само защото нито за миг не спря да помислиш, че е възможно да има и друг вариант.

Човекът примигна объркано.

— Друг вариант ли? Какво искаш да кажеш?

— Ами, да приемем, че наистина вярваш в предчувствието си, че крадците ще измъчват жена ти и децата ти, за да ги накарат да им разкрият къде държиш златото.

— Вярно е!

— Добре, да речем, че е вярно. Тогава защо не направиш нещо, за да защитиш семейството си?

Онзи преглътна, все още не можеше да си поема нормално дъх.

— Да ги защитя ли?

— Да. Ако толкова те е грижа за тях, защо не направиш каквото е нужно за тяхната безопасност. Защо не потърсиш някой — гвардейците или Натан Пророка, или мен?

— Никой няма да ми помогне. Никой няма да ми повярва и няма да може да попречи на тези мародери да посегнат на жена ми и на децата. Семейството ми ще бъде подложено на мъчения.

— Заради теб. — Ричард изчака онзи да го погледне изпод вежди и продължи: — Мъжете от видението ти искат да разберат къде е скрито златото. Жена ти и децата ти не знаят, затова няма как да им разкрият местоположението. Крадците не вярват и продължават да ги измъчват.

— Да, точно така! — извика онзи и размаха пръст пред Ричард.

— Те ще изстрадат тези мъчения и ще умрат, защото ти не вярваш във видения и не ги приемаш за истина.

— Не, те ще страдат, защото ти не ги приемаш за истина.

Онзи се сепна, объркан.

— Но аз ги приемам.

— Ако беше така, единственото, което трябваше да направиш, бе да кажеш на жена си и децата си къде е златото. Да им разкриеш тайната, така че ако някой някога се опита да им стори зло, да му го дадат. Трябваше да направиш само това и видението нямаше да се сбъдне. Освен ако не цениш златото повече от семейството си.

— Не! Разбира се, че не!

— Тогава защо не им каза къде криеш златото? Или друг вариант — защо не ги заведе някъде, където ще са в безопасност?

Човекът изглеждаше искрено объркан.

— Не знам.

— Защо първата ти мисъл беше не да ги защитиш, а да ги убиеш?

Лицето на затворника бе станало пепеляво. Нямаше отговор на този въпрос.

— И аз съм получавал подобни заплахи за любимите си хора — продължи Ричард. — Моята единствена мисъл винаги е била да ги защита, да опровергая пророчеството. В крайна сметка успях. Без да ги убивам.

Човекът сведе поглед към пода. Увереността, яростта му се бяха изпарили.

Когато обаче очите му за пореден път намериха Ричард, в тях пак се бе разгоряла страст.

— Сега ти ще си виновен за страданията и смъртта им! Ти ме държиш тук зад решетките, при положение че знаеш какво ще се случи. Семейството ми ще преживее невъобразима агония, защото не ми позволяваш да ги избавя от видението си, като ги даря с милостива смърт. Страданията им ще са заради теб. И то само защото не изпълняваш дълга си към своя народ и не се вслушваш в пророчествата.

Ричард не каза нищо. На лудостта нямаше с какво да отвърне.

Мъжът опря гръб в стената и се изправи. Погледна гневно Ричард.

— Ти не заслужаваш да бъдеш Господарят Рал. Скоро всички ще го разберат.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Калан се опита да предразположи гостите, като най-напред даде изискан обяд. Масите в залата бяха отрупани с плата месо, риба, дивеч и всякакви деликатеси и сладкиши. На плотове бяха подредени вина. Музиканти свиреха лека, успокояваща музика, докато сервитьори разнасяха из тълпата цветни, подсладени с мед питиета. Гостите вдигаха тежките чаши от подносите и се наслаждаваха на сладостните нектари.

Докато гледаше множеството, Калан се почувства ужасно самотна. Де да можеше Ричард да е с нея. Липсваше ѝ. Но той си имаше работа. Както и тя.

Тръгна да обикаля жужащата тълпа, докато хората вкусваха от храните, отпиваха от виното и си вземаха нектар от подносите, а тя се усмихваше и поздравяваше всеки лично, без самата тя да сложи и залък в уста, благодареше им, задето са я уважили с присъствието си, и се грижеше да не им липсва нищо. Имаше достатъчно персонал, за да осигури на гостите каквото е нужно.

Мнозина носеха със себе си пророчества и настояваха, че това е най-ключовото им оръжие за намиране на правилния подход към бъдещето. Според тях Калан и Ричард щяха да направят добре, ако проявяваха повече внимание към такива предсказания. Калан слушаше търпеливо, от време на време любезно задаваше въпроси, за да си изясни едно или друго твърдение.

Кара, която нямаше вяра никому, дори на владетелите на страните от Д'Харанската империя и техни съюзници във войната, не се отдалечаваше на повече от една ръка разстояние от нея. На няколко пъти, докато Калан обикаляше из залата, хората я спираха, за да я питат дали в кухнята имат едно или друго ястие. Калан тутакси отправяше въпроса към неизменно следващия я представител на персонала, за да може желанието на гостите да бъде незабавно изпълнено.

Щом изисканият обяд най-сетне приключи, тя покани всички в съседна зала, където се качи на подиум, за да могат всички да я видят. Кремавите стени, украсени със сложни мотиви, и сините килими, поръбени със златисто, придаваха на помещението мекота и уют.

През стената от двойни врати, които извеждаха към терасата, Калан видя, че бурята е потопила света в бяло. Вятърът сегиз-тогиз разтърсваше стъклата и те дрънчаха.

Сега, когато хората бяха нахранени и отпуснати, Калан се качи на подиума и долепи длани в очакване разговорите да утихнат и вниманието на всички да се спре върху нея. С периферното си зрение забеляза в залата да влиза Ничи. Магьосницата застана до най-близката зад Калан маса, покрай която се издигаха внушителни столове с високи облегалки, резбовани така, че да приличат на орли с разперени крила. Някога Калан и Ричард ги бяха използвали, за да приветстват в Двореца официални лица, голяма част от които сега се намираха в залата.

Калан си пое дълбоко дъх и започна:

— Знам, че мнозина от вас се притесняват за посоката, в която ще поеме бъдещето. Чух, че се интересувате какво казват пророчествата по този въпрос. Доста от вас споделиха тревогите си лично с мен, при това без заобикалки. Тъй като знам, че всички ние тук искаме да изградим нашето общо, успешно бъдеще, бих искала да ви дам възможност да изкажете гласно своите притеснения.

Калан изчака да види усмивки по лицата на множеството, след това продължи:

— Както вече знаете, появиха се някои проблеми, причинени от хора, които си мислят, че са били навестени от пророчество. Някои от тях са се вслушали в страховете си и се е стигнало до непростими последствия. Самите вие с очите си видяхте една от тези жени вчера и чухте какво е сторила с децата си в резултат на едно такова видение за бъдещето. Децата ѝ за жалост са мъртви и вече нямат бъдеще. Пророчеството явно не е успяло да ги избави и само е довело до ненавременната им смърт.

Ето защо Ричард не е тук сред нас днес. Наложил се да се заеме с тези въпроси, наред с някои други сериозни проблеми, свързани с пророчества. Като магьосник с дарба и в качеството си на Господаря Рал негова отговорност е да решава такива въпроси. Всички знаем след

случилото се през последните няколко години, че той е повече от способен да се справя с какво ли не.

Но в същото време съпругът ми не искаше да пренебрегне вашите въпроси и тревоги, затова ме помоли да бъда тук сред вас днес, за да можем да поговорим за всичко, което ви вълнува. — Калан разпери ръце. — Така че ако някой иска да каже нещо, моля да го направи сега, пред всички, за да решим въпроса по най-прозрачния начин.

Хората изглеждаха доволни.

Кралица Орнета се възползва тутакси от предоставената ѝ възможност.

— Нашето притеснение е — подхвана тя и пристъпи напред, скръстила тъничките си голи ръце пред гърдите, — че пророчеството е най-важният ни водач.

— Пророчеството не е най-важният ни водач — възрази Калан. — Най-важният ни водач е разумът.

Кралицата опроверга мнението на Калан с категоричен жест.

— Пророчеството ни показва какво трябва да направим, ако искаме народите ни да процъфтяват за в бъдеще.

— Ако вярвате, че то разкрива какво ще се случи, тогава няма значение дали го знаете или не. Не можете да промените предначертаното, иначе не би било пророчество, а просто предположение.

Погледът на кралицата помръкна.

— Пророчеството ни е дадено, за да ни помага, достига до нас посредством магия, то е нашият водач в бъдещето, което разкрива пред нас.

— При всички положения — прекъсна я Калан, като отправи успокоителна усмивка към тълпата — ние се справяме с него, както вече ви казах. Не е нужно да се притеснявате и да се занимавате с разни заплетени пророчества. Освен Сестрите на светлината при нас е и Натан и той помага на Ричард по въпросите, свързани с пророчества. Разполагаме и с други хора с дарбата, като Първия магьосник Зорандер — тя вдигна ръка — и магьосницата Ничи. Изобщо не споменавам самия Ричард. Дори сега, в този момент, той се занимава с тези дела, понеже е негов дълг и отговорност. Мога да ви уверя, че Господарят Рал се отнася към отговорностите си изключително сериозно.

— Да, и ние така чухме — потвърди престорено снизходително кралица Орнета.

Калан сви рамене.

— Какво повече искате?

Кралицата повдигна кокалест лакът, докато с другата ръка небрежно попипваше колието си.

— Майко Изповедник, аз искам онова, което всички ние тук искаме. Искаме да чуем мрачните предупреждения за бъдещето. Искаме да знаем какво казва пророчеството за тези събития.

— Мога да ви уверя, че приемаме всичко това много сериозно. В крайна сметка с вас сме от една и съща страна на барикадата и имаме общ интерес Д'Харанската империя да просперира за в бъдеще. Моля да разберете, че пророчеството е много специфична област. Хората с пророческа дарба и опит в тази материя се справят достатъчно добре. Всичко, което може да бъде направено, вече се прави.

Тълпата притихна, всички очи бяха приковани в широкоплещестия крал Филип от западната част на Средната земя, който пристъпи напред. Беше герой, който се бе борил яростно за тяхната кауза и от самото начало бе лоялен съюзник на новосформираната Д'Харанска империя. Макар в залата да имаше много хора с неговия ранг, всички го погледнаха с уважение.

Беше облечен с великолепа военна куртка в тъмночервеникав цвят, която подчертаваше внушителната му фигура. На хълбока му, окачен на по-светъл широк кожен колан, блестеше гравирани церемониален меч, украсен със злато и сребро. Въпреки че беше изящен като украшение, в ръцете на притежателя си този меч се превръщаше в страховито оръжие. Калан познаваше краля като разумен владетел, но наред с това бе наясно с избухливия му нрав.

Жена му Катрин, негова неизменна сянка, се плъзна зад него. Беше облечена с прелестна тъмнозелена рокля, украсена със сърма и красиви шевици. Изглеждаше невероятно. Макар да бе кралица с не по-малко власт от съпруга си, държавните въпроси не я вълнуваха особено.

Освен това си личеше, че е в напреднала бременност. Калан знаеше, че двойката очаква първото си дете и сега, когато войната бе приключила, нямаха търпение то да се роди.

Крал Филип обиколи с ръка пълната зала.

— Всички тук сме владетели на страните, които съставляват Д'Харанската империя. Мнозина от нас ти бяха верни, Майко Изповедник, и преди това, в Средната земя. Нашите хора се биеха, проливаха кръвта си и загиваха, за да можем днес да стоим победоносно тук. Те имат право чрез нас да чуят как ще изглежда бъдещето, за чието сбъдване се борихме тъй яростно. В тяхна чест, като техни представители, трябва да бъдем информирани какво гласи пророчеството, за да гарантираме, че всички ще се съобразят с него и няма да го пренебрегнат.

Мощна вълна от одобрителни възгласи изрази съгласието на аудиторията с мнението на крал Филип.

Кралица Орнета, която явно не бе склонна да отстъпи лидерската си позиция в изразяването на общата воля, вдигна кльощава ръка над тълпата, за да призове към тишина.

— Пророчеството е нещо, в което трябва да се вслушваме. От теб, Майко Изповедник, искаме да ни разкриеш какво казва пророчеството, за да направим нужното и да се съобразим с него.

— Но нали прекарах толкова време с вас, за да изслушам притесненията ви и да ви обясня защо пророчеството не е за всеки.

Кралицата се усмихна по онзи покровителствен начин, който при някои кралски особи се превръща в театрална дарба.

— Така е, направи го — рече тя, като поглеждаше към крал Филип, сякаш да му даде знак да я остави да говори. — Но всички ние чухме мрачните предупреждения на прорицатели от различни страни, всички те надарени с някаква пророческа дарба. Поради тази причина с нетърпение очаквахме това събиране. Случва се нещо важно — всички знаци са налице.

Искаме да знаем какви мрачни предзнаменования крие пророчеството, за да можем, след като тази ужасна буря отmine, да изпроводим вестители по родните си места, които да предупредят сънародниците ни за надвисналите опасности. Пророчеството няма никаква стойност, ако остане в тайна.

Калан изопна гръб. Усмивката ѝ угасна и на нейно място се появи изражението на Изповедник. Умението на кралицата да си придава застрашителен вид не можеше да се мери с това на Калан.

Тълпата притихна гузно.

— Изобщо не съм убедена, че бихте искали да чуете какво гласи пророчеството.

Кралица Орнета не се възползва от току-що предоставения ѝ от Калан шанс да оттегли предизвикателството си.

— Майко Изповедник, всеки от тук присъстващите е благодарен за вкусната храна, с която ни нагости. Ти си наистина умела домакиня, но това, което наистина искаме, за което настояваме, е да бъдем информирани какво гласи пророчеството, за да сме сигурни, че двамата с Господаря Рал ще се погрижите предписанията му да бъдат изпълнени.

— Точно така — намеси се крал Филип, като вдигна юмрук, за да акцентира върху думите си. — Трябва да знаем, че двамата с Господаря Рал сте готови да склоните глава пред това, което пророчеството твърди, че трябва да бъде направено.

— О, значи искате от нас да сме готови да склоним глава пред пророчеството, независимо какво ни кара да правим, макар да ви обясних, че да се разтълкува едно пророчество не е никак проста работа? Продължавате да настоявате, че самите думи определят смисъла на пророчеството и човек трябва да се съобразява с тях? Така ли? Страхувате се, че няма да сме достатъчно силни, за да сторим това?

Откъслечни гласове тук-там из залата извикаха в знак на съгласие. Други закимаха. Трети се впуснаха да говорят един през друг, като твърдяха, че точно това имали предвид.

Калан кимна мрачно.

— Всички ли са единодушни?

Беше очевидно, че да.

— На пророчеството трябва да се служи — обади се кралицата, щом глъчката утихна. — То трябва да бъде разкрито и с него трябва да се съобразяваме.

Крал Филип, застанал недалеч от кралица Орнета, скръсти категорично ръце в ясен жест на съгласие.

Гневният поглед на Калан се премести от кралица Орнета върху бременната кралица Катрин.

— Значи ти също избираш пророчеството за своето неродено дете? След като видя какво донесе то на други невинни деца? Как ги дари единствено с болка и ужасяваща смърт.

Катрин хвърли загрижен поглед на съпруга си, преди да се изопне решително и да кимне.

— Създателят ни е дарил с пророчеството. Трябва да се съобразяваме с него, Майко Изповедник.

Погледът на Калан за пореден път обиколи залата.

— Сигурни ли сте в това?

Хората припряно потвърдиха. Някои размахаха юмруци, за да демонстрират убедеността си.

— Ами... — Калан поклати глава бавно и мрачно. — Надявах се да ви убедя, че пророчеството и действията, базирани на него, трябва да бъдат оставени на хората, които разбират от тези неща, но след като настоявате, не ми остава друг избор, освен да се съобразя с желанието ви.

Хората явно останаха доволни най-сетне да се изпълни желанието им, макар ентузиазмът им донякъде да бе поугасен от отговорността, която заявиха, че приемат доброволно.

— Ще получите това, което искате — обяви Калан. — Ще чуете това, което има да каже пророчеството.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Всички пристъпиха напред, нетърпеливи най-сетне да чуят онова, което никой от тях не беше чувал: истинско пророчество, взето от пророческите книги.

Калан погледна през рамо към мрачната магьосница, която наблюдаваше безмълвно. Всички погледи се залепиха за жената, която притежаваше повече сила, отколкото повечето от тях бяха виждали и изобщо можеха да си представят.

Непроницаемата красота на Ничи и ледената ѝ самоувереност само допълнително увеличаваха внушението за опасност.

— Ничи, би ли донесла насам книгата, която носиш, за да прочетем пророчеството, което наскоро открихме — онова, в което се говори за непосредственото ни бъдеще и ролята, която всички тези хора тук играят в него?

— Разбира се, Майко Изповедник — кимна Ничи.

Мекият, копринен глас на жената само потвърди неприязънта ѝ към онова, което беше чула до момента. Макар всички да бяха въодушевени от сериозността на ситуацията и от перспективата да чуят истинско пророчество, което рядко излиза от стените на тези охранявани стаи, хората бяха предпазливи и респектирани от авторитета на Ничи. Морещицата Кара бе представлявала откровена заплаха, докато леденото присъствие на Ничи всяваше ужас на съвсем друго ниво. В изящната си черна рокля с дълбоко деколте тя отговаряше напълно на званието Господарката на смъртта, което всеки в тази зала знаеше, но не смееше да произнесе гласно, а само шепнешком, в потайни разговори.

Желанието да бъде чуто пророчество обаче взе връх над страховете им. Явно хората бяха направили своя избор.

— Моля те, прочети на тези добри хора какво точно гласи текстът му. — Калан стрелна тълпата с гневен поглед. — Не спестявай нищо. Боя се, че те заявиха достатъчно ясно, че искат да им бъде

разкрито пророчеството така, както е записано, и възнамеряват да следват предписанията му.

— Ти направи каквото можа, за да ги предупредиш, Майко Изповедник.

— Вярно е — кимна Калан.

Ничи взе книгата от масата. Сложи я в сгъвката на ръката си и пристъпи до Калан. Не се усмихваше. Нещо в стойката ѝ, в хладното изражение накара всички да отстъпят с половин крачка назад от подиума.

— Това, което държа в ръцете си — повдигна за миг книгата Ничи, — е ключова пророческа книга, написана от велик Пророк от епохата, когато пророческата дарба е била в апогея си. Както всички вие подозирахте, тя съдържа страшни пророчества от най-сериозно естество, които налагат конкретни действия от всички нас.

Хората пристъпиха напред на предишните си места.

Ничи отвори книгата, задържа на една страница и аха да започне да чете, но пак вдигна поглед.

— Тъй като става въпрос за изключително древен материал, текстът е на високо Д'Харански — езикът, който се е говорил по онова време. Някой от вас разбира ли високо Д'Харански?

Повечето от присъстващите поклатиха глави и се заоглеждаха да видят дали някой сред тях ще заяви, че владее този древен, почти забравен език. Разбира се, никой не го владееше. Ричард го бе научил, но освен него бяха останали едва шепа хора, които разбираха високо Д'Харански. Ничи бе една от тях.

— Е, в такъв случай — пусна хладна усмивка Ничи, — тъй като аз говоря свободно високо Д'Харански, ще ви преведа написаното, вместо да го чета на оригиналния език — стига да няма възражения.

— Разбира се, че бихме искали да чуем превода — тросна се кралица Орнета и пак скръсти ръце, все едно гълчеше нископоставен дворецов служител. — Слушаме те.

Студените сини очи на Ничи се впиха в кралицата, така че лицето на онази загуби част от руменината си.

— Както желаете, Ваше величество.

Калан си помисли, че би искала и тя да има такъв мек, сякаш копринен, красив глас като на Ничи. Този тембър ѝ прилягаше идеално. Лееше се плавно и приковаваше вниманието. Освен това

притежаваше способността да променя регистрите си и от изкусително-примамлив да потъмнява до смъртоносно-застрашителен.

Ничи бавно, внимателно отгърна страницата и огледа текста, докато намери каквото търсеше.

Крал Филип прегърна кралицата си и я придърпа към себе си. Калан видя как Катрин погали корема си, сякаш да успокои ритачното си бебе.

Калан се насили да отвърне глава от бременната жена и да потисне личните си чувства и мисли.

Ничи почука по страницата.

— Ето го. Тъй като е толкова важно, ключово пророчество, е доста дълго и подробно. Извинявам се, но ще трябва да чета бавно и внимателно, за да ви го превода точно.

— Да, да — нетърпеливо я прекъсна кралицата. — А сега би ли започнала най-сетне?

Останалите я подкрепиха с жестове и възгласи.

— Много добре — прокашля се Ничи. — Пророчеството гласи: „След победата, наред върлуваща пролетна буря, каквато не е виждана от много години, когато владетелите на всички страни се съберат, лошите ветрове на промяната ще донесат вихрушка от предстоящи събития, която ще заплаши да захвърли света в страдание, ужас и унищожение. Мрачни опасности дебнат потайно, готови да отмъкнат нощта, да преследват невинните, да ги погълнат.“

Хората ахнаха. Ничи ги погледна изпод вежди и изчака ахкането да утихне. Щом се възцари тишина, тя продължи:

— В този откъслек от време, в този важен, бурен момент, докато владетелите са се събрали, съдбата на света ще зависи от онова, което ще бъде стореното тогава, защото друга възможност да си осигурят благоприятно бъдеще няма да имат.

Хората останаха със зяпнала уста, не смееха да помръднат, докато чакаха Ничи да продължи да превежда, за да разберат какво им препоръчва да направят пророчеството, за да се избегне този ужасен изход и да се гарантира благоприятно бъдеще. Ничи огледа множеството, за да е сигурна, че всички я слушат с внимание. Нямахше защо да се тревожи. Погледите бяха заковани върху нея.

— „Както самият живот трябва да се обнови, като премине през смъртта, за да бъде непрекъснато възраждан чрез прясна кръв, така и

водачеството на владетелите трябва да бъде подновявано. За да бъдат избегнати зловещите челюсти на съдбата, владетелите на всички земи, докато са се събрали, трябва да бъдат пречистени. Бъдещето за нов живот, нова надежда може да бъде постигнато само по този начин. Да не бъде извършено това пречистване поради страх да не бъде пролята кръвта на тези малцина, би означавало народите на тези владетели да бъдат застигнати от времена на страдания, болка и смърт. За да се обнови животът, да се гарантира, че просперитетът и сигурността на всички земи ще разцъфнат след пролетта, кръвта на владетелите трябва да бъде пролята. Тъй е писано и тъй трябва да бъдат пожертвани животите на събралите се владетели, за да бъде избавен светът от невъобразими страдания.“

Пронизителният поглед на Ничи бавно обходи залата. От копринен гласът ѝ беше станал смъртоносен.

— Ето, чухте пророчеството. Пророчество, което разкрива какво мрачно и ужасно бъдеще ни чака, ако не се вслушаме в него. Пророчество, което, както всички вие настоявате, трябва да бъде изпълнено. Пророчество, което повелява всички вие да умрете.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

В залата се възцари мъртвешка тишина. Никой не смееше да мигне. Гостите дори не дишаха.

— Но... но... — заекна кралица Орнета.

— Няма но — прекъсна я Калан с глас, който много напомняше за смъртоносната заплаха в тона на Ничи. — Пророчеството невинаги се разкрива напълно чрез думите. То може да има окултен смисъл... вече ви го казах. И Натан ви го каза. Също и Господарят Рал.

Натан и други хора с богат опит в тази тайнствена материя на забуления смисъл, скрит в пророческите слова, спешно помагат на Господаря Рал с това конкретно пророчество, за да се опитат да разберат дали има вероятност в този случай пророчеството да носи друг смисъл освен очевидния. Това е работа на пророците — да дешифрират истинския смисъл на пророчествата. Както двамата с Ричард няколко пъти ви казахме, пророчеството не е предназначено за обикновените хора и трябва да бъде оставено на специалисти.

Един министър от южна Д'Харанска провинция, облечен в дълга до земята тъмносиня роба, пристегната в кръста с богато орнаментиран златен колан, повдигна пръст.

— Да, разбира се, че сте права, Майко Изповедник Вече се убедихме. Сигурно ще е най-добре...

— Все пак обаче — прекъсна го Калан категорично и властно — понякога пророчеството означава точно това, което казва.

— Но е възможно да носи и някакъв скрит смисъл, нали? — попита крал Филип.

Калан изгледа краля с безстрастно изражение, което бе усъвършенствала като всеки Изповедник още от ранна възраст. Тази маска се бе превърнала в неразделна част от нея от първия път, когато беше освободила изповедническата си сила върху някой осъден и му бе заповядала да признае истината за извършените от него ужасни престъпления.

— Искахте да чуete пророчество, за да сте сигурни, както сами се изразихте, че двамата с Господаря Рал сме готови да склоним глава пред това, което то твърди, че трябва да се направи. Както каза кралица Орнета, на пророчеството трябва да се служи. То трябва да бъде разкрито и с него трябва да се съобразяваме.

Кралица Катрин, от чиито очи бликаха сълзи, покри с ръка корема си, сякаш да защити нероденото си дете, и погледна съпруга си. Той не смееше да срещне очите ѝ.

Притеснението на кралица Орнета премина във възмущение.

— Не може да говорите сериозно. Просто не вярваме...

— Генерале — провикна се Калан.

Генерал Мейферт пристъпи от единия ъгъл на помещението и отдаде поздрав с юмрук в униформената си гръд.

— Майко Изповедник?

— Екипите за екзекуция по местата си ли са?

Думата „екзекуция“ изпрати тревожен шепот сред редиците на гостите.

— Да, Майко Изповедник. Готови сме. Обезглавяванията могат да започнат веднага.

Тълпата подивя.

— Обезглавявания ли? — извика министърът. — Вие да не сте полудели? Сигурно се шегувате... Не можете!

Калан го изгледа с безстрастния поглед на Изповедник, изправен пред осъден на смърт.

— Пророчеството иска кръвта на хората, които са се събрали тук. Казано е съвсем ясно. — Калан се извърна към Ничи. — Права ли съм?

— Да, Майко Изповедник. Не може да има никакво съмнение в превода ми. — Все пак Ничи погледна в книгата. — Казано е категорично: „За да се обнови животът, да се гарантира, че просперитетът и сигурността на всички земи ще разцъфнат след пролетта, кръвта на владетелите трябва да бъде пролята.“

Калан погледна министъра.

— Уверявам ви, че при обезглавяване се пролива достатъчно кръв. Така ви гарантираме, че ще служим добре на пророчеството.

— Ами ти? — извика кралица Орнета. — Ти също си владетел. Ако включва нас, трябва да включва и теб!

— Аз избрах да вярвам, че пророчеството няма предвид да включва и мен. — Калан вдигна ръка над главите им и продължи: — Но е ясно, че включва всички вас.

От всички краища на залата, където досега бяха стояли невидими, пристъпиха гвардейци от личната охрана на Господаря Рал, облечени в спретнати кожени униформи с метални ризници отгоре, от коланите им висяха лъскави мечове, брадви, ножове и боздугани. Войниците се смесиха с гостите, започнаха да ги хващат за ръцете, за да гарантират, че никой няма да избяга.

— Няма да застанем зад нищо подобно! — възмути се кралицата.

— Всъщност — спокойно отвърна Калан — не е нужно да заставате.

— Така е по-добре — изпуктя кралица Орнета, докато двама от войниците я сграбчваха от двете страни.

— Това би затруднило такъв вид екзекуция. — Гласът на Калан бе леден. — Всеки от вас ще бъде положен на колене, за да може главата му да бъде наместена на масивния пън. Екзекуторът ще свърши работата бързо и ефикасно. Подготвили сме достатъчно екипи, за да гарантираме, че всички ще бъдат обезглавени експедитивно. Ще служим на пророчеството. Чрез вашата жертва вашата земя и вашите сънародници ще бъдат спасени. Така казва пророчеството.

Кралица Катрин пристъпи напред, вдигнала едната си ръка върху корема.

— Но моето дете още не е имало шанса да живее. — Сълзите мокреха бузите ѝ. — Не можеш да обричаш на смърт нероденото ми дете!

— Катрин, не аз обрекох на смърт детето ти. Ти сама каза, поправи ме, ако греша: „Създателят ни е дарил с пророчеството. Трябва да се съобразяваме с него“. Ето, както виждаш, не аз, а пророчеството иска това. Ако не друго, чрез настояването ти да се придържаш към пророчеството ти сама обрече детето си.

Калан застана с гръб към тълпата и се насочи към изхода.

— Нима наистина възнамеряваш да ни обезглавиш? — провикна се обезумелият министър. — Сериозно ли?

Калан се завъртя.

— По-сериозна съм от смъртта — изсъска тя, сякаш изненадана, че някой се съмнява в намеренията ѝ. — Опитяхме какво ли не, за да

ви убедим, че пророчеството е предназначено за онези, които разбират мистериозното му естество, но никой от вас не пожела да ни чуе. Свиках екипи за екзекуция, в случай че и последният ни опит да ви убедим се провали и продължете да настоявате да чуете пророчеството и да искате да го последвате. Това и направихте всички до един, ето защо не ми остава друг избор, освен да изпълня желанието ви. Вие направихте своя избор.

Тълпата обезумя, хората запротестираха, че не са имали намерение да узурпират трона на Господаря Рал или Майката Изповедник.

В един момент министърът се отскубна от ръцете на един войник и се свлече в краката му. Долепи чело до земята. Когато другите разбраха какво прави, последваха примера му. Скоро всички официални лица и владетели, дори бременната кралица Катрин, бяха на колене, подпрени на дланите си и долепили глави в пода. Войниците не направиха опит да ги спрат.

„Господарят Рал ни ръководи. Господарят Рал ни учи. Господарят Рал е нашата защита. В твоята светлина ние процъфтяваме. Твоята милост ни закриля. Твоята мъдрост е нашето спасение. Живеем, за да ти служим. Животът ни ти принадлежи.“

Това беше отдаването към Господаря Рал, което само допреди два дни бе произнасяно по два пъти на ден в Народния дворец и така бе от стотици, ако не от хиляди години. На сватбата на Кара Ричард съобщи пред всички, че животът на хората си е техен, не негов, и не вече не иска никой да му се кланя — нито на него, нито на когото и да било. В крайна сметка нали се бяха преборили с тиранията.

Макар отдаването вече да не беше задължително, хората очевидно мислеха, че моментът е подходящ да засвидетелстват пред Калан своята вяност.

Калан остави напевът да продължи още известно време, докато в един момент отсече:

— Станете, деца мои.

Това бе традиционният призив, използван от Майката Изповедник, когато пред нея коленичат поданици. Тя рядко спазваше старите традиции.

Този път обаче го направи с готовност.

По нейна заповед хората постепенно започнаха да се изправят. Бяха доста по-кротки и изглеждаха изпълнени със значително повече уважение.

— Майко Изповедник — обади се една жена, облечена в рокля от розова и кремава коприна, — ние изисквахме, вместо да слушаме. Не мога да говоря от името на другите, но за себе си мога да кажа, че съжалявам. Не знам точно какво ни беше влязло в главата, но сбъркахме. Вие с Господаря Рал направихте за нас неща, каквито никой преди това, камо ли владетел, не е правил. Изкарахте ни от пустошта на отчаянието. Трябваше да ви се доверим и да си дадем сметка, че ни мислите само най-доброто.

Калан се усмихна.

— Извинението е прието. — Тя огледа тълпата. — Някой друг споделя ли това мнение?

Всички се спуснаха към подиума и потвърдиха, че го споделят.

Калан не искаше да ги държи в повече напрежение.

— Ами май изглежда, че сме събрали екипите за екзекуция напразно. Ако сте съгласни да оставите пророчеството в наши ръце, ви обещаваме да направим всичко по силите си, за да разбудим истинския му смисъл и да се съобразим с него, ако преценим, че е нужно, за да защитим всички по най-удачния начин. С последния си дъх, ако се наложи.

Много от присъстващите се разридаха с облекчение, включително кралица Катрин. Тук-там някои падаха на коляно и целуваха края на роклята на Калан, която стоеше на подиума над тях. Тази практика не ѝ беше по вкуса.

— Стига толкова — укори ги нежно тя. — Моля ви, изправете се.

Ужасната тежест на страха се вдигна от тълпата. Всички, включително кралица Орнета, бяха благодарни, че мъчителната случка приключи по такъв начин. Беше очевидно, че повечето се срамуват от поведението си. Калан също си отдъхна с облекчение.

Пред подиума се изви опашка от хора, които искаха да благодарят лично на Майката Изповедник, задето промени решението си, и да я уверят, че ще оставят нея и Ричард да решат проблема с пророчеството както намерят за добре. Всички се извиниха за отношението и обещаха повече да не проявяват вироглавство и да не се поддават на неразумни пориви.

Калан прие извиненията и обещанията за сътрудничество благосклонно и увери хората, че няма да остане с лоши чувства към тях за в бъдеще.

Когато хората най-сетне напуснаха помещението, Бенджамин се присъедини към Калан, Кара и Ничи край масата на подиума.

— Голяма актриса си, Майко Изповедник — усмихна се Бенджамин. — Дори аз се изпотих за момент, а знаех прекрасно какво правиш.

Калан въздъхна.

— Благодаря ти за помощта, Бенджамин. Ти и хората ти се справихте чудесно. Помогнахте ми да разреши сериозен проблем, макар и да спечелих желанието им за сътрудничество не по начина, по който бих искала.

— Но се справи. Важното е, че всичко свърши. — Той я изглежда озадачен. — Откъде ти хрумна такава подмолна идея?

— Това е един номер, който научих от Зед малко след като се запознах с Ричард. — Калан поклати глава, разсеяна от тревожни мисли. — Но се боя, че това не е краят. Засега просто отклонихме проблема. Случва се нещо, което няма никаква връзка с отношението на тези хора. Познавам повечето от тях. Имат добри сърца. Стояха плътно в редиците ни в най-черните моменти от войната и се биха с всички сили и средства. Мнозина загубиха семействата си. Всички се разделиха с близки и познати.

Те просто не бяха на себе си. Някой или нещо ги манипулира. Засега като че ли се справихме с проблема, но той не идва от тях, така че съм убедена, че ще изплува пак.

— Калан е права — каза Ничи. — Понякога колкото и да е добър един човек, се поддава на чувствата на тълпата и в главата му се загнезждат други идеи.

Кара смръщи чело.

— И ето че ти забиват нож в гърба.

— Трябва да предотвратим това — кимна Ничи. — Докато не стигнем до източника на случващото се, боя се, че все още не държим нещата в свои ръце.

Кара въздъхна в знак на съгласие.

— Да се надяваме, че Господарят Рал съвсем скоро ще разбере какво става.

Калан посочи книгата, която държеше Ничи.

— Каква е тази книга всъщност?

Ничи я вдигна.

— Тази ли? Когато изпрати да ми предадат, че се нуждаеш от помощта ми, и разбрах каква е работата, не се намирах в близост до библиотека, затова се пъхнах в първата кухня, която ми попадна, и взех това. Книга с рецепти.

— Хм, сготви прекрасно пророчество — поздрави я Калан.

Ничи се усмихна разсеяно.

— Де да бяхме успели да попречим и на онези две жени да убият децата си.

— Поне мъжа спряхме, бижутера — успокои я Бенджамин.

Калан кимна.

— Надявам се Ричард да е успял да научи нещо полезно при посещенията си в тъмницата.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ричард затвори двойната врата след себе си и пристъпи в малкото фойе. Знаеше, че Калан го очаква. Нямахше търпение да я види, да се откъсне от всички останали и да остане насаме с нея.

Още щом той се появи на прага, тя вдигна глава и го видя в огледалото. Седеше на тапицирана пейка пред тоалетката и решише дългата си коса.

— Е, как мина срещата? — попита той. — Доколкото разбирам, са осъзнали, че би било по-мъдро да оставят пророчеството на нас.

Въпреки умората и всички неприятни изживявания долу, в тъмницата, Ричард не можа да сдържи усмивката си, щом я видя, щом се взря в живите ѝ зелени очи, след като тя остави четката и се обърна да го посрещне.

— Зарадвах се да го чуя, макар че не съм се съмнявал, че ще се справиш. — Той я прегърна през кръста, а с другата си ръка отметна кичур коса от лицето ѝ. — Радвам се, че беше тук, за да вземеш нещата в свои ръце. Боя се, че аз само бих се ядосал и бих ги изплашил до смърт. Не притежавам твоето търпение и дипломатичност. Е, какво им каза, за да ги вразумиш?

— Заплаших ги, че ако продължават така, ще им отсека главите.

Ричард се засмя на шегата ѝ и я целуна по челото.

— Представям си как си ги омагьосала да ти се подчинят и накрая са били готови да ядат от шепата ти.

Калан склочи длани отзад на тила му.

— Ричард, за момента ги разубедих, но тук става нещо.

— Не бих ти възразил.

— Какво ти каза жената, която е убила четирите си деца?

Ричард въздъхна и ръката му пусна кръста ѝ.

— Каза, че ужасни неща ще се случат, затова убила децата си, за да ги избави.

— Какви ужасни неща?

— И аз това я попитах. Не можа да ми каже точно. В един миг просто се строполи, също като онази, която се опита да те убие по-рано днес.

— Умря, така ли? Просто се строполи по същия начин?

— Да, боя се, че да. Загърчи се в агония и издъхна досущ като другата, която ти докосна. Това потвърждава, че смъртта ѝ няма нищо общо с теб и твоята изповедническа сила.

Калан извърна глава, потънала в мисли, Ричард огледа просторната зала. Всеки от релефните бели панели на гофрирания таван беше украсен с позлата в геометрични фигури. Стената зад леглото беше покрита с мека, подплатена кафява материя. Леглото беше сгъшено под изобилен балдахин от ефирна материя, която галеше високите странични подпори, изваяни в стилизирани фигури на жени, и ги превръщаше във въздушни вълни на добри духове, разперили фините си криле. Срещу канапе бяха подредени няколко стола с кафеникавозелена копринена тапицерия.

— Не съм виждал тази стая преди.

— Нито пък аз — кимна Калан. — Имах тежък ден с всичките онези гости, така че полегнах за няколко минути. Не усетих да ме наблюдават като предния път. Може би тази стая е достатъчно отдалечена от останалите, за да не ни достигнат любопитните очи. Май този път ще можем да се насним добре.

— Не бих отказал — разсеяно подметна Ричард, докато оглеждаше стаята за признак, че нещо или някой би могъл да ги наблюдава. Не долови нищо необичайно.

Стаята изглеждаше доста по-голяма от предишните две, които бяха използвали. Високите гардероби с бели повърхности, наподобяващи пукнатини, се извисяваха отстрани на леглото. Срещу столовете имаше удобно на вид канапе с ниска масичка, на която бе оставена купа сушени плодове. Ричард си взе няколко парченца сушена ябълка и задъвка, докато обикаляше, нащрек за нещо нередно, за нещо, което да подскаже проблем.

Имаха си достатъчно проблеми.

Беше почти сигурен, че гостите са били любопитни да разберат защо Господарят Рал не е сред тях в залата. Също така не се съмняваше, че Калан им е отговорила, че се занимава с проблемите, които ги вълнуват. Навярно си бяха помислили, че ги поставя на заден

план, че ги пренебрегва. Не можеше да ги държи в течение на всяко свое действие, нито пък би имал времето да го направи.

— Как мислиш, защо изведнъж започнаха да се случват тези неща? — попита Калан. — И защо сега?

— Ами, онази жена, която се опита да те убие вчера на приема — започна Ричард, докато надничаше зад тоалетката, — май не беше с всичкия си.

— Че откога очакваш от убийците да са с всичкия си?

— Не ти ли се струва, че този опит за убийство беше доста нелеп. Присъстващите в залата може да са си помислили, че си се отървала на косъм от смъртта, но двамата с теб сме наясно, че не е толкова лесно човек да сполучи при тези условия. Ако истинското й намерение е било да те убие, би могла да избере какви ли не други начини, при които да има повече шансове.

— Двамата с теб го знаем, но може би тя не.

— Възможно е.

— Изглеждаше решена да го стори. В крайна сметка, нали преди това бе убила децата си. Сигурно си е мислела, че ще ме изненада, че просто може да излезе от тълпата и да ме наръга.

— А може и да не си го е мислела.

— Какво искаш да кажеш?

Ричард дръпна завесите, за да надзърне навън през стъклените врати. Снегът беше скрил почти всички парапети и бе затрупал орнаменталните им извивки, като единствено каменните колони по ъглите бяха останали непокрити. Сега снежинките се трупаха на тежки, мокри късове. Вятърът рисуваше с тях спирали и ги размяташе на талози. Когато поредният му порив разклати вратите, Ричард провери дали са надеждно заключени.

— Може би истинската цел — отрони той — е била хората да изпитат страх от пророчеството, да се уплашат от виденията на тази жена, от собствените си видения и от бъдещето като цяло. Направи го пред доста голяма аудитория. Да я видят, обляна в кръв, след като е убила децата си, защото е имала видение — това ще да е оставило трайно впечатление у повечето присъстващи. Дали пък това не е било истинската цел.

— Вижда ми се доста свободно предположение, Ричард. В крайна сметка нападението й и освобождаването на моята сила върху

нея бяха предвидени както от онази жена, с която ти се видя, Лорета, така и от „Бележки за края“. И двете пророчества твърдят дословно едно и също: „Царицата взема пешка.“ Не ми звучи убедително целта на опита за убийство да е била да се внуши някаква идея на хората. Просто се потвърждават някои пророчества. Поне в конкретния случай.

Ричард се извърна към нея и отпусна завесите да паднат обратно на мястото си. Повдигна вежда.

— Поне така изглежда. Ако пророчеството твърди, че еди-коя си статуя ще падне, и някой се погрижи тя наистина да падне, за да изпълни предзнаменованието, това реално означава ли, че пророчеството е осъществено? Или просто някой иска да изглежда така?

— Как да разбере човек?

— Това винаги е проблемът при пророчествата, нали така? Но има и още нещо, поне така си мисля.

Калан духна лампата на тоалетката, после се приближи до нощната масичка и намали фитила на останената там лампа, докато светлината помръкна до слабо мъждукане. Стаята потъна в уютен полумрак.

— Искаш да кажеш, че някой нарочно е искал да изглежда, все едно е било изпълнено пророчеството?

— Всъщност тревожи ме това, че е възможно тук да има нещо повече от видимото. И точно това предрича пророчеството. Според мен пророчеството казва, че жена, която ще попадне под твоята сила, всъщност е била използвана от други.

Калан разтърка ръце, за да ги стопли.

— Значи според теб това не е пророчество, което казва какво ще направя аз — „Царицата взема пешка“, — а е предупреждение, че нечия невидима ръка е манипулирала събитията? Използвала я е като пешка?

Ричард кимна.

— Именно. Мисля, че някой крои нещо. Мисля, че всъщност пророчеството е предупреждение. Лорета беше записала и още нещо: „Хора ще умрат.“

Погледът на Калан потърси неговия.

— Хора умират непрекъснато.

— Да, но през последните няколко дни умряха доста хора при крайно мистериозни обстоятелства. Двата войници на пазара, които отидоха да търсят болното момче, бяха намерени мъртви, шест деца бяха убити, майките им загинаха впоследствие, един от гостите скочи от ръба на платото, а после и онова момче, дете беше нападнато от животни и изядено.

— Когато навържеш нещата по този начин, предсказанието като че ли хвърля сянка върху мистериозната смърт на доста хора. — Калан отпусна нежно ръка на неговата. — Но при момчето беше друго. Най-вероятно е бил нападен от вълци. Ужасяващо е, но не и мистериозно като при другите.

— Не обичам съвпаденията — повдигна вежда Ричард.

Калан въздъхна.

— Да не се замисляме толкова за тази смърт, да не я превръщаме в част от нещо по-голямо просто заради някакви наши си притеснения.

Ричард кимна в знак на съгласие, макар да не бе съвсем съгласен. От много мислене го заболя главата.

— Трябва да поспим.

Тя се огледа.

— От доста време съм тук, а нито за миг не усетих някой да ме наблюдава. Искаш ли да се съблечем и просто да си легнем като нормални хора?

Ричард виждаше колко е уморена. Самият той се чувстваше по същия начин. Предната нощ не бяха успели да си починат.

— Добре, звучи чудесно.

Калан се завъртя с гръб към него и вдигна косата си, за да може той да разкопчае роклята ѝ. Ричард се справи с копчето и спусна роклята по раменете ѝ, като лепна по една нежна целувка на всяко. Беше приятно разсейване от всичките черни мисли, които се рояха в главата му.

Калан се измъкна от роклята и я сложи на една пейка до стената. Ричард се захласна по изящните форми на освободеното ѝ от дрехата тяло, докато тя енергично прекосяваше стаята, за да се пъкне под чаршафите. На света нямаше по-грациозно създаване от нея — поне от негова гледна точка.

Тя сви колене под одеялото, така че да заприличат на две островърхи планини, и ги обгърна с ръце.

— Ричард, престани да мислиш за пророчество, което стои в книга вече хиляда години. Трябва да поспиш.

— Права си — усмихна се той.

— Тогава защо стоиш така? — Тя го повика с пръст. — Хайде, ела при мен, Господарю Рал, моля те. Замръзвам.

Не се наложи да го моли втори път.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ричард замаяно целуваше чувствените извивки на шията ѝ, когато едва доловимо шукване, непринадлежащо на притихналата стая, го накара да вдигне глава.

Калан се надигна на лакти под него и затаи дъх, погледът ѝ проследи посоката на неговия.

— Какво има? — прошепна тя тъй тихо, че той едва я чу.

Ричард постави два пръста на устните ѝ, за да ѝ покаже да не говори повече, и се съсредоточи в онази част на стаята, където стояха гардеробите.

Усещаше нещо там, тъмно петно в нишата. Същество, което го наблюдаваше.

Тежките завеси бяха спуснати, но дори да не бяха, нямаше да е по-различно — нощта беше погълната в черните дълбини на бушуващата буря. В стаята гореше една-единствена лампа, при това с намален фитил, така че смътните, огромни силуети на гардеробите не се виждаха. Всъщност почти всички предмети в стаята бяха изчезнали в мрака, така че бе почти невъзможно да различат онова, което евентуално се бе промъкнало вътре и ги наблюдаваше.

Ричард напрегна взор, за да се опита да види по-ясно в полумрака, да опише силуета на нещо, което му се стори по-тъмно дори от околния мрак. Би могло да е сянка, поне така му се стори.

Докато се взираше, усещаше как отвързват на погледа му. Беше сигурен, за разлика от предния път, че не само е наблюдаван, ами и долавя присъствие в стаята.

Присъствието бе леденостудено и зло.

Изобщо не искаше и да си представя какво би могло да е. В крайна сметка отвън в коридорите охраняваха неговите специално обучени гвардейци. Това не бяха войници, които заспиват на пост или се отегчават и губят съсредоточеност. Те бяха елитът на д'харанските войски. Никой от тях не би допуснал дори мисъл за заплахата да доближи Ричард и Калан.

Каквото и да беше, то не се бе промъкнало покрай гвардейците, охраняващи спалнята.

Каквото и да беше, то имаше тъмен и смътен силует и като цяло не бе особено едро. Нещо дебнеше, притихнало и безмълвно, вклинено между двата огромни тъмни гардероба.

Какво ли чакаше?

Навън се чуваше как вятърът вие и стене, как от време на време блъска врати, след което стихва и стаята пак потъва в тишина. Единственият звук вътре, който Ричард можеше да чуе, беше дишането на Калан и слабото съскане на горящия фитил на лампата.

Той беше сигурен, че онова, което наблюдаваше, не бе нищо повече от неясно тъмно петно или просто изглеждаше така, защото в спалнята беше толкова тъмно, че очертанията на сянката се размиваха.

Каквото и да беше, беше по-черно от катран.

Каквото и да беше, взорът му не трепваше.

Каквото и да беше, нямаше сърце.

На Ричард му хрумна, че може би наподобява куче, вторачено в тях.

Докато се взираше и напрягаше да види по-добре, осъзна, че май повече прилича на малко дете, навярно момиченце, пълзящо на четири крака, дългата ѝ коса спусната над приведената глава, докато се примъква по пода.

Съзнаваше също така, че това не може да е истина. Нищо не можеше да припари в стаята. Поне така му се щеше да вярва.

Все едно дали беше истина или не, Ричард знаеше, че Калан вижда същото, което вижда и той. Усещаше как сърцето ѝ блъска яростно в гръдния кош.

Мечът му беше изправен до нощното шкафче. Ричард се намираше по средата на леглото, прегърнал Калан. Оръжието бе извън обхвата му, точно там, където не би могъл да го стигне.

Нещо, някакво вътрешно усещане, му подсказа да не мърда.

После си рече, че може да не е било вътрешно усещане, а просто паника от това, че вижда тъмен силует да пристъпва към тях.

При всички положения предпочиташе да не се движи.

Съществува, ако изобщо беше същество, а не игра на притулената светлина или пък плод на въображението му, остана неподвижно като камък.

Ричард си каза, че ако се окаже просто сянка, ще се почувства като пълен идиот.

Но сенките не наблюдават.

Това ги наблюдаваше.

Неспособен да устои повече на безмълвното напрежение, той бавно, много бавно започна да се надига от Калан, за да се опита да достигне мечата си.

Още с първото му помръдване съществото започна да се разгъва, постепенно да се изправя сякаш в отговор на движението. Чу се мек звук, отчетлив, като потракване на облечени в плат клечки. Или по-скоро като ударени една в друга кости.

Ричард замръзна.

Съществото не.

Щом онова се надигна, главата му започна да се завърта. Ричард чу сподавен пукот, все едно съществото бе мъртво и вкочанено и гръбначният му стълб пукаше от усилието да произведе движение.

Главата продължи да се вдига, докато Ричард най-накрая видя святкащи очи, които го фиксираха изпод свъсени вежди.

— Добри духове — пророни Калан, — какво е това?

Ричард не смееше дори да предположи.

Откъм другия край на стаята със светкавична бързина съществото внезапно скочи към леглото.

Ричард се метна към мечата си.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

С крайчеца на окото си Калан видя как тъмното петно се стрелва към тях, докато Ричард се откопчваше от прегръдката ѝ, за да се хвърли към стената.

Полетя към ръба на леглото, протегнал ръка да докопа ефеса на меч си. Изтърколи се от леглото, издърпа меч и с плавно движение се приземи на крака. Металическият звън на Меча на истината проряза тишината като гневен вик и изпрати вълна от тръпки по кожата на Калан.

Щом тъмната сянка скочи към тях, Ричард се завъртя, за да посрещне нападението лице в лице. Калан се наведе рязко, за да не стои на пътя на острието.

Мечът описа дъга във въздуха със светкавична бързина. Острието изсвистя, докато разсичаше празното пространство, за да достигне сянката.

Острият като бръснач метал се вряза в мастиленочерното петно.

Но още докато мечът го достигаше, тъмното същество се изпари, сякаш изгуби форма, разпадна се на въртопчета и спирали и изчезна.

Ричард застана край леглото, стиснал меч си, задъхан от ярост. Доколкото Калан можеше да прецени, източника на събудения му гняв вече го нямаше. Някъде в далечината се чу приглушен грохот на мълния, фитилът на лампата на масичката между столовете и канапето изсъска тихо.

Калан се премести през леглото и застана до Ричард. Огледа се в мрака, напрегнала взор да види дали сянката не е изплувала някъде другаде. Дали би я видяла, ако наистина се бе преместила?

— Не усещам никой да ни наблюдава — каза, без да престава да оглежда тъмнината за безмълвна заплаха.

— И аз не усещам. Няма го.

Калан се запита докога ли. Дали съществото би могло да изникне другаде в стаята?

— Какво ли е, как мислиш? — Тя седна до Ричард, пръстите ѝ пътъом обърсаха мускулестата му ръка и продължиха нататък към лампата на нощното шкафче, за да увеличат фитила.

Под въздействието на гнева, извиращ от меча, Ричард огледа внимателно всяко ъгълче на спалнята, осветено от укрепналата светлина на лампата.

— Де да знаех — отрони той, щом накрая прибра меча в ножницата. — Кара ме да се вирам във всяка сянка, да се вслушвам във всеки звук, да се тревожа дали нещо е там или е плод на въображението ми.

— Напомня ми за детските години, когато си мислех, че под леглото ми се крият чудовища.

— Има само един проблем.

— И той е? — попита тя.

— Че не е плод на въображението ни. И двамата го усетихме. И двамата го видяхме. Това нещо беше тук.

— Мислиш ли, че това същество тази вечер беше същото, което усетихме да ни наблюдава преди?

Ричард я погледна.

— Имаш предвид, дали мисля, че това въображаемо чудовище в спалнята ни е същото въображаемо чудовище от стаята ни предната нощ?

Колкото и да беше притеснена, Калан не успя да сдържи усмивката си.

— Така като го каза, звучи смешно.

— Каквото и да е, си мисля, че е същото, което ни наблюдаваше и преди.

— Но досега не го бяхме виждали. Защо ни се показва тази нощ?

Той нямаше отговор. Въздъхна като израз на безсилието си.

Калан обви с ръце тялото си и се сгуши по-близо до Ричард.

— Ако не знаем какво става и кой или какво ни наблюдава, как можем да се надяваме да го спрем? Как изобщо ще спим занапред?

Той я прегърна, за да я успокои.

— Не знам — отвърна горчиво. — Де да знаех.

На Калан ѝ хрумна нещо. Погледна го.

— Тук силата на Зед не е голяма, но Натан е Рал. Неговите способности се увеличават. Може би ако се скрие някъде наблизко или

заеме стаята до нашата, той би могъл да усети откъде идва заплахата, къде е скрит този, който ни наблюдава. Ако може да усети нещо, докато онова същество наблюдава нас, Натан би могъл да изпрати някой да го залови.

— Не ми се вярва да стане.

— И защо?

— Защото не мисля, че заплахата идва тук, от Двореца. Както сама каза, Дворецът намалява силата на всеки, който не е Рал. Струва ми се, че за да са успели да направят нещо такова, вероятно се крият някъде другаде. Според мен проектират това, тази сила, или наблюдението си, или каквото е там, в нашата стая някъде извън Двореца.

— Значи няма как да им попречим? Искаш да кажеш, че ще трябва да се примирим с това, че някой ни наблюдава в спалнята ни всяка нощ?

Калан видя как челюстите на Ричард потръпват нервно, докато той стискаше отчаяно зъби.

— Градината на живота е създадена като специално поле — рече той полу на себе си. — Чудя се дали този щит би могъл да ни скрие от любопитни очи.

Калан поде идеята му.

— Този тип полета са създадени да предотвратяват странична магия, независимо колко е мощна, както за да влиза, така и за да излиза.

— В такъв случай... — отрони той замислено.

Калан скръсти ръце.

— По-скоро бих спала там на земята, отколкото на огромно меко легло, което попада под чужди погледи.

— Разбирам те — каза Ричард. — Може би точно това трябва да направим.

— Чувствам се като в някаква игра — отрони Калан и започна да се облича.

Ричард седна на пейката в долния край на леглото и също пъхна крак в панталона си.

— И аз. Само не мога да разбера защо ще му е на някого — или на пророчество — да ни разиграва по такъв начин.

Калан отвори едно чекмедже и извади някогашните си дрехи за пътуване.

— Може би пророчеството се опитва да ти помогне.

Ричард свъси чело, докато се закопчаваше.

— Това, което ме притеснява — рече накрая и се наведе да си вземе ризата, — е, че пророчествата, които сякаш казват едно и също, използват различни думи. На едно място се казва, че покривът ще се срине, а на друго, че небето ще се срине. Покривът и небето не са едно и също. Но двете предупреждения имат нещо общо — и в двата случая нещо пада от горе. Пък и все пак „покрив“ и „небе“ някак са свързани.

— Може би в оригинала е било казано едно и също, но думата се е изместила при превода. Или пък е предвидено да звучи неясно.

Ричард обу единия си ботуш.

— Или може би покривът и небето са метафори.

— Метафори ли? — попита Калан, докато придърпваше нагоре по дългите си крака панталоните.

— Да, като онова: „Царицата взема пешка.“ Това говори красноречиво, че ти ще поразиш онази жена със силата си. Това, че е наречена пешка, показва, че е била използвана. Тя беше марионетка. Мисля, че скритата ръка, направляваща тази марионетка, е искала всички гости на Двореца да присъстват на представлението.

— Искаш да кажеш, че покривът е метафора за небето или обратното?

— Възможно е — кимна Ричард. — Нали разбираш, както нощното небе може да бъде наречено покрив от звезди.

— В такъв случай, как мислиш, какво означава това пророчество, свързано с падането на покрива или небето?

— Това, което ще се срине около нас, може да е животът или светът.

На Калан не й прозвуча никак добре.

И двамата се сепнаха от пронизителен виещ звук, дошъл откъм коридора отвън.

Нещо тежко се блъсна в масивната двойна врата на спалнята. В първия момент Калан си помисли, че двете крила ще изскочат от пантите, но се задържаха.

Ричард и Калан притаиха дъх, вторачени във вратата.

— Това пък какво беше? — прошепна тя.

— Нямам представа. — Пръстите на Ричард намериха дръжката на меча. — Да видим.

Ричард откряна вратата само колкото да могат да надзърнат навън в коридора. Рефлекторните лампи, окачени по стените, осветяваха пространството пред вратата и малко по-нататък, където се пресичаха няколко коридора. През тясната пролука Калан видя въоръжени до зъби мъже да се щурат трескаво насам-натам.

По мраморния под на коридора имаше пръски и локвички кръв.

В краката им до вратата лежеше едро черно куче, промушено с две стрели. В тялото му имаше още няколко видими рани, от които сълзеше кръв.

Ричард отвори вратата докрай. Главата на мъртвото животно се килна през прага. Един от войниците, видял Ричард и Калан при вратата, се завтече при тях.

Беше здравеняк. Спря се, задъхан.

— Извинете, Господарю Рал.

— Какво става тук? — попита Ричард.

— Ами, това куче обикаляше из коридорите, лаеше по хората и се зъбеше. Накрая се видяхме принудени да го убием.

— Откъде се взе? — попита Калан, застанала отстрани до Ричард.

— Сигурно е на някой от хората долу на пазара. Когато всички бяха пуснати вътре заради бурята, животните също влязоха. Конете и мулетата бяха вкарани в конюшните, но кучетата останаха при собствениците им. Мисля, че в хаоса някои от тях са избягали. Специално това черното явно се е отскубнало от стопанина си и е хукнало да обикаля из коридорите.

Ричард приклепна край мъртвото животно и го погали по рунтавата козина. Дори в смъртта зъбите на кучето бяха оголени в зловеща гримаса. Ричард го потупа по врата, обзет от горчивина за нелепата му смърт.

— Значи този приятел е избягал от собствениците си?

— Така ми се струва, Господарю Рал. Забелязахме го да тича из коридорите, насочвайки се насам. Опитахме се да го уловим, но в крайна сметка беше твърде разярено и се наложи да го умъртвим. Съжалявам, че ви обезпокоихме.

Ричард махна с ръка.

— Не се притеснявай. Тъкмо се канехме да тръгваме към Градината на живота. — Пак погали животното по черната козина. — Жалко, че се е наложило горкото приятелче да умре.

Макар обяснението на войника да звучеше достатъчно разумно, Калан не можеше да се отърси от мисълта за думите на жената, която се опита да я убие: „Тъмни твари, черни сили, които те повалят. Няма да успееш да им се измъкнеш.“

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Високо в сърцето на Народния дворец, Ричард и Калан, придружавани от отряд гвардейци, се отправиха сред лабиринт от кръстосващи се коридори, които оформяха рамената на централната фигура от заклинанието, опасващо комплекса на Двореца. Тези рамена, следващи извивките на сложна формула, даваха допълнителна сила на Градината на живота.

Стъпките на войниците отекваха от излъсканите гранитни подове и огласяха огромните пространства между черните гранитни колони, разположени по дължина на широките галерии. Между всеки две колони имаше по една лъсната до блясък плоча, чиито разноцветни прозирни жилки я превръщаха в истинско произведение на изкуството.

Въпреки придружаващата Ричард и Калан процесия из коридорите бяха позиционирани още войници. Тази част на Двореца винаги бе строго охранявана и с ограничен достъп.

Ричард спря пред величествения портал и плъзна поглед по издяланите в дървената плоскост плавни хълмове и гори. Изящните картини върху вратите бяха запечатани със злато.

Градината на живота бе създадена като специално поле, задържащо в себе си евентуална опасна магия, която можеше да стане наложително да бъде освободена. Освен това то защитаваше хората, владеещи тази магия, от нечестива намеса. Зад обкованите със злато порти бе освобождавана магическа енергия, родена от способностите на наистина опасни хора. Великолепните врати, подобно на много други предмети в Двореца, служеха, за да напомнят — при боравенето с такава потенциално опасна материя — за красотата и значимостта на самия живот.

Също така Градината играеше ключова роля в някои от най-важните събития в живота на Ричард. При първото си посещение тук той се бе намирал в най-тежкия си период. Но на същото място бе постигнал и най-величавите си победи.

По нежното докосване на ръката на Калан разбра, че тя се е досетила какви мисли му се въртят в главата.

Накрая отвори едно от крилата на масивната врата. Гвардейците заеха позиции нагоре и надолу по коридора, докато Ричард и Калан влязоха сами в Градината на живота.

Озовали се вътре, те бяха облъхнати от замайващия аромат на цветя, чието великолепие се изливаше от двете страни на алеята, водеща към центъра на залата. Отвъд цветята група фиданки оформяха горичка край покрит с бръшлян каменен зид. Зад него започваше централната част на огромното помещение — поляна, оформена в идеален кръг. Обръчът от трева беше прекъснат от ниска ограда от бял камък, върху която имаше гранитна плоча, въздигната на два ниски резбовани постамента.

Високо горе таванът с прозорци от оловно стъкло пропускаше дневна светлина. Нощем през тези прозорци се виждаха звездите и гледката винаги бе карала Ричард да се чувства малък и самотен.

Тази нощ през стъкления покрив не се виждаше нищо. Прозорците бяха покрити с дебела пелена от сняг. Щом проблесна светкавицата, той забеляза, че наслоеният от вятъра сняг е отънял до тънко одеяло, през което светлина все пак проникваше, но на други места, откъм подветрената страна, прясната бе тъй дебела, че дори светлината от мълнията не успяваше да пробие солидната завивка. В залата отекна продължителен гръм, от който земята под краката им потрепери.

След като запали няколко от факлите, забити около зелената трева, Ричард седна при Калан на ниската ограда в края на горичката. Дватамата се загледаха в пейзажа, все едно се намираха на планинска ливада.

Щом ръката му намери нейната, Калан трепна.

— Какво има?

Тя повдигна дланта си и я огледа за кратко.

— Малко е болезнено, няма нищо.

Той забеляза, че драскотините по опакото на дланта ѝ са подпухнали и искряха в гневно червено. Драскотините по собствената му ръка също бяха червени, но не изглеждаха толкова зле като при Калан.

Той пое пръстите ѝ и обърна дланта ѝ, за да я огледа по-подробно на светлината на факлите.

— Изглежда по-зле.

Тя дръпна ръката си.

— Скоро ще е по-добре.

Потърка ръце, за да се стопли, и смени темата.

— Не усещам някой да ни наблюдава. Ти?

Известно време Ричард остана заслушан в съскането на факлите, погледът му обиколи просторната зала.

— И аз не усещам.

Той забеляза, че толкова ѝ се спи, че едва си държи очите отворени. Напрежението от това да са под нечие наблюдение не само ги беше държало будни, но и беше накъсало на неспокойни откъслечи малкото сън, който успяваха да си откраднат. Той я прегърна през раменете и я придърпа към себе си. Калан се сгуши в него и отпусна глава на рамото му.

Ричард си каза, че трябва да проснат завивките си и да поспят. Беше му приятно да е сред дървета. Напомняше му за времето, когато спеше почти изцяло под звездите. Напомняше му за Еленовата гора, където за пръв път срещна Калан.

— Обратно в гората — отрони тя със замечтан глас.

Ричард се усмихна.

— Да, обратно в гората.

— Поне малко удоволствие.

И за него беше така. Навън бурята продължаваше да вилнее, но под снежния покров всичко беше спокойно. От мястото си Ричард различи струйки вода, които се прокрадваха през стъклото, и разбра, че скоро снежната виелица ще обърне на градушка или дори на дъжд. Обърнеше ли на дъжд, това обикновено означаваше край на пролетната буря. Но не беше изключено и да е апогеят на бурята — време на унищожителни ветрове и мълнии.

— Мислиш ли, че сме в безопасност? — попита Калан.

Той се огледа пак и видя, че погледът ѝ е фиксиран върху покрива. На места преспите бяха огромни, дъждът сплъстяваше снега и го превръщаше в огромен товар.

— Не знам. Нямам представа каква тежест е предвиден да издържи.

— И аз това си помислих... — прошепна тя сякаш на себе си. — Дали някога досега е поддавал. Може да се окаже доста опасно, ако се пропука, а отдолу има хора.

Ако покривът се срине.

Оловното стъкло бе покривът на тази зала.

Ако небето се срине.

В тази зала стъкленият покрив бе небето.

Ричард стана. Изведнъж разбра двете пророчества. На практика казваха едно и също.

— Мисля, че трябва да се махаме от тук.

— Май си прав. Няма да е много приятно, ако цялото това стъкло се стовари отгоре ни.

В този момент удари мълния, залата бе окъпана в ярка светлина, чу се оглушителен гръм. Докато Ричард закриваше лицето на Калан и я извърщаше от ослепителната светлина, забеляза как мълнията насича на зигзаг тежката метална конструкция, която държеше стъклото над центъра на помещението.

Чу се дрънчене на стъкло, навсякъде се разхвърчаха отломки. Едно парче уцели Калан по рамото, друго се заби в бедрото на Ричард.

Веднъж пропукал се от мълнията, ударила металната решетка, стъкленият покрив, притиснат от огромния си товар от сняг, не издържа и полетя надолу. Светкавицата се стрелна директно към пода на залата.

Щом невероятната тежест, понесла се шеметно надолу, се удари в пода със сила, от която цялото помещение се разтресе, през отвора в тавана се стрелна втора мълния и тутакси стигна до пода.

Натискът на цялата тази маса от мокър сняг и мощната светкавица изпратиха през стаята ударна вълна, която изгаси всички факли.

Във внезапно настъпилата тъмнина Ричард чу оглушително пращане от пропукуването на камък.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Ричард и Калан се втурнаха да бягат под летящите във всички посоки отломки, покрили уши с длани срещу оглушителния звук от трещенето на мълнии и пропукването на камък. На фона на примигващата на пресекулки светлина от светкавицата Ричард, хвърлил поглед през рамо, успя да види как подът на централната част на залата пропада. Огромните гранитни блокове стенеха, усукани и разместени, и като не издържаха на напрежението, поддаваха. В разширяващата се дупка полетя трева, пръст и пясък, сякаш някой бе обърнал пясъчен часовник.

Когато парчетата стъкло от тавана най-сетне изпопадаха, Ричард вдигна глава и видя зейналата дупка, обиколена от стърчащи парчета тежък метал. За щастие по-голямата част от тавана около нея все още си беше на мястото. Доколкото можеше да прецени отдалеч, строителите се бяха презапасили и бяха подсилили конструкцията, така че да издържи и при непредвидени обстоятелства. И наистина в крайна сметка бе издържала няколко хиляди години. Но трудно можеше да се предвиди комбинацията от огромни количества сняг, станали неимоверно по-тежки заради лапавицата и ледения дъжд, и ударени от мощни мълнии. Всичко това бе дошло в повече на покрива.

Вятърът нахлу през отвора, завихри в залата суграшица и сняг, които се замятаха като бесни из помещението и бяха всмукани във фунията на пода. Като държеше под око небето за падащи парчета стъкло, Ричард издърпа острия къс от крака си и го хвърли настрани. Бързо извади кремък и огниво от раницата си и запали една факла, поставена на метална стойка недалеч. Като се притесняваше да няма ранени или убити заради пропадналия под, той се втурна към ямата още докато пръстта и пясъкът продължаваха да изтичат през нея.

Калан го дръпна за ръкава.

— Ричард! Назад. Останалата част от пода може да пропадне и да заминеш с него.

Той протегна ръката си с факлата, напрегнал взор да види нещо. Пламъкът плющеше на поривите на вятъра, нахлуващ през зейналия покрив. Ричард се наведе и надникна, доколкото можа, в черната яма на пода. Явно подът на Градината на живота бе поддържан от поредица кръгово разположени арки, които образуваха сводест таван под нея.

— Май престана — каза той. — Струва ми се, че светкавицата е повредила конструкцията, която поддържа залата отдолу, така че тежестта на падналия сняг се е врязала в слабото място, но иначе всичко изглежда стабилно. Виждаш ли ей там? Светкавицата е уцелила най-тънката част на свода, между две тежки арки.

Калан пристъпи към него.

— Сигурен ли си?

— Напълно. — Ричард приклепна и протегна факлата напред, за да се опита да види нещо на долния етаж. Не беше стая от Двореца, както бе очаквал.

— Виж там — посочи вътре в дупката и вляво. — Има стълбище.

Калан се намръщи и пристъпи още малко напред.

— Нямаше изход към това стълбище.

— Права си. Явно някога е имало стълбище към Градината на живота, което е било зазидано.

— Не разбирам защо — призна Калан. — Това помещение е построено с конкретна функция. Не виждам смисъл да е било затворено отдолу впоследствие. Всъщност по-странното е, че изобщо някога е имало стълба. Подобен отвор би отслабил възможностите на полето.

— Може да не разбираме причините, но явно е така.

Ричард отиде още по-напред. Останалата част от пода, поддържана от гредите на системата от сводове под него, изглеждаше непокътната.

— Стълбището може някога да е водело към Градината на живота, но свършва с площадка. Виждаш ли, ето там? Вече не стига дотук. Трябва да отида да разгледам.

Калан поклати глава.

— Площадката е твърде далеч, за да скочиш.

Ричард се изправи и протегна факлата, за да огледа по-добре.

— Има барака, където градинарите държат инструментите си. Тези дървета не бива да бъдат оставяни да израснат твърде нависоко,

така че не може да няма стълба.

Щом отвори вратата на бараката, Ричард наистина намери вътре дървена стълба. Подаде факлата на Калан. Стълбата беше тежка, но все пак успя да я вдигне сам.

Отиде до зейналата в пода дупка и спусна стълбата в нея, докато долната ѝ част опря в площадката. Отгоре остана да стърчи достатъчно, че да намери стабилна опора в пода.

Ричард вдигна глава да огледа още веднъж назъбената дупка в покрива. Продължаваха да се сипят снежинки, но вятърът бе понамалял. Облаците се разкъсваха и започваха да се провиждат звезди. Бурята отминаваше.

— Защо не останеш да ме чакаш тук — пробва той, докато прехвърляше крак през стълбата.

— Не си го и помисляй.

— Е, поне изчакай, докато стигна до площадката, за да сме сигурни, че стъпалата държат.

Калан склони. Застана на ръба на дупката, стъпила на един щръкнал в нищото каменен блок, с факла в ръка, наблюдаваше как той слиза по стълбата. Ричард вдигна глава да я погледне и очите му се спряха върху разместените гранитни блокове, които му напомниха за ред криви зъби, сякаш потъваше в пастта на каменно чудовище.

Щом слезе от стълбата и стъпи на площадката, периметърът около него засия в прозрачна зеленикава светлина, излъчвана от магическа сфера, поставена на метална стойка на стената. Ричард бе виждал и друг път тези древни устройства. Чрез тях се осветяваха различни части на Народния дворец и недрата на Магьосническата кула, също и други места. Приличаха на масивни стъкленни кълба, но в тях имаше вложена древна магия, така че при доближаването на човек с дарба мигновено започваха да светят.

Ричард взе от стойката стъклената сфера и светлината ѝ придоби мекота.

Калан слезе от стълбата и застана до него.

— Поне не се налага да носим факлата.

— Аха — разсеяно отрони Ричард, взрян в тъмнината. — Нещо не разбирам.

— Какво имаш предвид?

Той разкъса паяжините пред себе си.

— Бих предположил, че тук ще има някаква стая или нещо подобно, но както изглежда, май от хиляда години не е стъпвал човешки крак. Може и от повече.

Калан огледа дебелиите слоеве прах, който покриваше стените.

— Доста повече.

Щом Ричард тръгна надолу по стълбите, внимателно пристъпи около каменни отломки, пясък и пръст, които покриваха голяма част от стъпалата. Калан, вдигнала ръка на рамото му, го следваше надолу, като също внимаваше да не се спъне някъде.

Най-долу на дългата стълба се озоваха при входа на стая. Стените бяха от гранитни блокове, високите арки извайваха сводест таван, който поддържаше централната част на Градината на живота. Тъмният камък, чиято повърхност бе мръсна и разронена, изглеждаше дъвен. Тук не бе прониквала дневна светлина от хилядолетия.

Централната част на пода не бе равна, а се издигаше в нещо като купол, оформен от масивни каменни ребра. Заради тази издутина бяха принудени да заобиколят по периферията на помещението. По повърхността ѝ бяха изпопадали доста отломки от горния етаж, но повечето се бяха изсушили в ниското покрай стените — единственото място, откъдето бе възможно да се мине. Ричард тръгна да заобикаля купола, като се катереше по отломките. Калан преодоляваше огромни каменни късове, паднали от тавана.

Стаята явно нямаше друго предназначение, освен да служи за сервизно помещение за оглед на Градината на живота. И другаде в Двореца имаше подобни и от тях се осъществяваше инспекцията на основи или на скрити части на поддържащи колони, свързки и греди, така че Ричард ни най-малко не се изненада.

Все пак му се стори странно подземие да е откъснато от Градината на живота. Стълбищната площадка, върху която сега се опираше градинарската стълба, явно е била съзнателно отделена. Тъй като тази част от пода на Градината на живота се бе сринала, нямаше начин да се разбере дали е имало някакъв път за качване на горния етаж. Може би е било просто строително съоръжение, което по-късно е било спряно от употреба.

— Насам — извика Калан. — Тук в ъгъла има вита стълба, която води надолу.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Ричард държеше сияещото кълбо пред себе си, докато си проправяше път по спиралата от клиновидни стъпала. Нямаше парапет, поради което слизането в тъмнината бе доста опасно, особено при всичката пръст и отломки, изпопадали от Градината на живота при рухването ѝ. На места се налагаше Ричард да спира и с крак да разчиства място, където да стъпят безопасно.

Докато се спускаха все по-надолу и по-надолу в непрогледния мрак, тясната шахта на стълбището се разшири в тъмна, мъртвешки притихнала стая. Сферата, която носеше Ричард, осветяваше достатъчно, за да видят, че голото помещение е изградено от каменни блокове. Нямаше врати, не се виждаше какъвто и да е друг отвор. Стаята беше абсолютно празна, с изключение на нещо като каменен блок, поставен в средата.

— Това пък какво е? — попита Калан.

Ричард сви рамене и се огледа.

— Не знам. Не мога да го оприлича на нищо. Може би е просто складово помещение.

— Едва ли има смисъл да запечатват най-обикновено складово помещение по такъв начин.

— Така е, права си — съгласи се Ричард.

Наистина беше така. По нищо не личеше в помещението да се влиза откъдето и да било. Ричард тръгна да обиколи стаята и при движението му тук-там започнаха да светват същите сфери. Щом направи пълно кръгче, на всяка от четирите стени замъждука по едно кълбо. Приблизеше ли се към някое от тях, светлината се усилваше, отдалечеше ли се — отслабваше. Все пак осветяваха достатъчно, че да разсеят непрогледния мрак.

Съсредоточен да открие някакъв знак, който да подсказе по някакъв начин за какво е било използвано това място, Ричард не обърна почти никакво внимание на безличния монолитен блок, поставен в средата на стаята. Мина му през ум, че може да е останал

при изграждането на дворцовите стени. Единственото странно нещо беше, че бе идеално равен със стените, все едно местоположението му е било внимателно преценявано. Доколкото Ричард можеше да види, каменният блок не играеше никаква роля от строителна гледна точка.

Откъм стълбата долитаха снежинки, които се смесваха с вдигнатия от крачките на Ричард и Калан прахоляк. Високо горе бурята продължаваше да бушува, ала не можеше да стигне чак до утробата на Двореца. Снежинките, осветени от светлите кълба по стените, искряха.

Бърз оглед потвърди първоначалното му впечатление, че в стаята не се влиза по никакъв начин — нямаше други стълби, нито врати. Витата стълба, по която слязоха в притихналото като гроб помещение, беше единственият им изход.

Ричард не можеше да определи точната причина, но от това място настръхваше.

Мъртвешки тихата стая сякаш бе място, създадено да бъде запечатано и забравено. Но защо ще му е на някого да запечатва и погребва празно помещение?

Калан се приближи до него.

— Има нещо зловещо в тази стая.

— Може би защото е като задънена улица. Единственият изход е стълбището, по което слязохме.

— Аха — пророни тя. — Не бих искала да остана затворена тук. Тук никой никога не би те намерил. Защо ли е запечатано като гробница?

Ричард поклати глава. Нямаше отговор на този въпрос.

Едва ли не очакваше да види кости по пода, но всъщност нямаше жива душа. На някои от по-ниските етажи в Двореца имаше погребални помещения, но Градината на живота се намираше на най-високото ниво, пък и гробниците представляваха величествени постройки за оказване на почит към мъртвите. От тях не би трябвало да се излъчва такова чувство на запустеност, каквото изпълваше това място.

Като се огледа по-внимателно, Ричард мярна нещо в ниското край далечната стена. Стори му се като тясно первазче в камъка, може би каменен блок, който не е бил равен с останалите. Той поднесе кълбото към мястото, за да разгледа по-добре, и се приведе. Избърса

слой прах и откъртени люспици гранит от повърхността и различни метални лентички, струпани на стегнати, спретнати купчини.

Изтегли една и я обърна на светлината, за да се опита да разбере какво представлява и за какво служи. Лентичките бяха малко по-дълги от средния му пръст и се огъваха лесно. Изглеждаха съвсем еднакви. Подредени прилежно и плътно една до друга, покрити с прах и мръсотия, изглеждаха неразделна част от стената, като перваз.

Калан се наведе, напрегнала взор.

— Как мислиш, какво е това?

Ричард изправи огънатата лентичка метал и я остави при другите върху купчината.

— Не са маркирани по никакъв начин. Просто някакви метални ленти.

Погледът на Калан се плъзна по дължина на стената.

— Има такива на доста места по пода. Сигурно десетки хиляди лентички или стотици хиляди. За какво ли служат и защо са заровени тук?

— Сякаш са оставени и забравени. Или пък са скрити.

Калан сбърчи нос.

— Защо ли някой би крил метални лентички?

Ричард само сви рамене и продължи да се оглежда в търсене на нещо друго, което да им подсказва за какво е била предназначена тази стая. Не намираше никакъв смисъл в това място. Прокара странично подметката на обувката си по пода. Беше камък, покрит с навярно хилядолетен прах и парченца олющен от стените гранит. Макар да бе видял с очите си, че таванът горе, непосредствено под Градината на живота, е с арки, тук се виждаше равна плоча, явно фалшива, навярно някога измазана с хоросан, но днес в същия мрачен, неприветлив цвят като стените.

С изключение на металните ленти и странния каменен блок в центъра, стаята не беше забележителна с нищо. Освен може би с това, че не водеше наникъде. Ако подът на Градината на живота не се бе сринал, изобщо не биха и заподозрели наличието на това погребано помещение. Ако покривът не беше паднал, тази стая най-вероятно щеше да си остане неоткрита още няколко хиляди години.

Докато Калан прокараваше пръсти по стената в търсене на следа от надпис, гравирани в камъка, или евентуално скрит изход, Ричард

насочи вниманието си към квадратния блок, поставен в средата на мрачната стая. Странно, каменният под свършваше на известно разстояние от блока, като се образуваше тесен улей. Блокът му стигаше малко над кръста. Ако двамата с Калан се пресегнеха от срещуположните страни, щяха да си докоснат пръстите.

Не му хрумваше никакво предположение за това какво ли представлява блокът и какво прави там. Сред кръжащите из въздуха снежинки Ричард се приведе, за да се опита да види по-добре на светлината на сферата, и плъзна ръка по масивната странична стена на блока.

С изненада установи, че всъщност не е каменен, както си бе помислил първоначално, а е направен от масивен, тежък метал.

Потърка наслоените от вековете прах и мръсотия, за да се опита да разгледа по-добре. Отгоре металът беше корозирал и мръсен, поради което наподобяваше нацърбената повърхност на камък, но нямаше съмнение — беше метал. Под мръсотията, там, където Ричард бе прокарал дланта си, сферата освети лъскаво петно.

— Виж тук — извика Ричард.

Калан погледна през рамо.

— Какво има?

Той почука с юмрук. Макар блокът да изглеждаше масивен и тежък, при допира изкънтя на кухо.

— От метал е. И погледни насам, ето тук.

Повдигна сферата, за да може и Калан да види по-добре. Върху блока различа прорез, който се спускаше надолу по страничната стена. Вътре бяха пъхнати няколко от онези странни лентички с неясно предназначение.

Калан дръпна една, за да я разгледа. Доколкото Ричард можа да прецени, не се виждаха никакви надписи или знаци — същото важеше и за останалите, които бяха натрупани покрай стената.

Излъска още малко от повърхността на блока.

— Тук отстрани май има някаква емблема или нещо подобно. Трудно е да се каже.

Земята се разтърси с тежък глух тътен, от който и двамата подскочиха. Веднага след това от центъра на блока към тавана се изстреля светлина. Пръстта от улея около блока подскочи от внезапното разтърсване и във въздуха се вдигнаха пращинки.

Ричард и Калан едновременно отстъпиха назад.

— Какво направи?

— Не знам — отговори Ричард. — Потърках отстрани с длан, за да видя какво има под прахта.

Откъм сърцевината на блока се надигна механично ръмжене. От търкането на метал в метал се чуваха стържещи звуци. Сякаш прещрака тежък механизъм, който бавно се съживяваше и започваше да трака все по-силно. Ричард и Калан отстъпиха още малко назад, без да знаят какво да предприемат. Изведнъж светлината, която се бе изстреляла от центъра на хоризонталния плот, стана кехлибареножълта. Ричард се наведе и различи върху повърхността на метала дупчица, през която излизаше светлинният лъч.

Тогаво вниманието му привлече още светлина, която се процеждаше от другаде. Заобиколи и изтри прахта от хоризонталната плоскост на металната кутия. Различи процеп с дължина две педи, но съвсем тесен, покрит с дебело стъкло, което образуваше нещо като прозорче.

Стъклото беше дебело и вълнообразно, но с помощта на светлината, която извираше някъде отвътре, Ричард успя да погледне към вътрешността на металната кутия. Различи множество механизми, зъбчати колела, оси и движещи се части, които съставляваха сложна и работеща вече машина.

Някои от лостчетата, задвижващи по-миниатюрните колелца, бяха с големината на кутре. Но имаше и огромни скрипци с гигантски оси, които сигурно тежаха тонове. Диаметърът на някои от механизмите надвишаваше човешки бой, имаше колела със зъбци, по-дълги от ръка. Тежката конструкция, която удържаше всичко това, бе не само колосална по размери, но и изключително сложна.

Масивните елементи бяха ръждясали и корозирали. При завъртането на механизмите и придвижването на зъбците едни към други се посипа ръждив пращец, отлюспен след хилядолетия застой, и люспиците се понесоха из вътрешността на металната кутия като облак ръждива мъгла.

Ричард напрегна взор през мътната пелена, но дъно не се виждаше. Не беше лесно да се различи каквото и да било между сложните, заплетени елементи, масивните лостове, дебелите колкото човешки кръст оси и масивните зъбчати колела, но единственото, което

мярна, бяха още и още подобни механични елементи в дълбочина, докато в един момент по-горните пластове закриваха гледката към подолните. Заради облака прах и ръжда, вдигнат при задвижването на механизмите, вътрешността на кутията изглеждаше изпълнена с дим.

Ричард се отмести, за да може и Калан да надзърне през таеното прозорче. Щом тя се дръпна, той откри още един отвор отстрани на машината, вляво от прозорчето и малко по-надолу. Приклепна и вдигна светещото кълбо към мястото. Процепът приличаше на тесен улей. Вътре бяха пъхнати още няколко от металните ленти.

Калан посочи към тавана.

— Ричард, виж.

Светлината, която извираше от дупчицата на хоризонталната плоскост на блока, прожектираше на тавана някакъв символ. Фигурата, очертана от лъчи светлина, се завърташе в синхрон със задвижването на механизмите долу.

Като гледаше през прозорчето, Ричард различи колела и механизми, които се подреждаха под дупки в метални плаки, поставени над лъча светлина, за да прожектират съставения от множество елементи символ на тавана, докато други механизми завъртаха цялата композиция и въртяха изображението.

— Това е същата емблема като тази отстрани на кутията.

— Откъде идва светлината? — попита Калан.

— Вероятно е нещо подобно на светещите кълба, които светват при доближаване.

Ричард заобиколи машината, като продължи да я разбужда от дългия ѝ сън. На всяка от страните имаше същата емблема — символът, който се въртеше на тавана.

Изведнъж, както го гледаше, Ричард го разпозна.

— Добри духове — прошепна той едва чуто.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Калан откъсна очи от тревожното лице на Ричард и погледна сияйния символ, изваян от ивици кехлибарена светлина, които бавно се въртяха по тавана.

— Познат ли ти е?

Ричард кимна, докато наблюдаваше сложната емблема от светлина над кутията.

— Регула.

Звученето на тази дума никак не се хареса на Калан. Имаше чувството, че я е чувала. Присви чело, опитвайки се да си спомни къде. Накрая се сети.

— Имаш предвид същата дума, „Регула“, която видяхме изписана на онази книга в библиотеката?

— Същата — кимна Ричард. — Този символ бе изобразен на гръбчето на книгата.

— Точно така — смаяно отрони Калан, — сега се сещам.

Докато той съсредоточено изучаваше изтъкания от светлина символ над главите им, Калан притисна пулсиращата си ръка към стомаха. Тази вечер състоянието ѝ се бе влошило — откакто видяха онова същество, което ги наблюдаваше. Болката се врязваше в ръката ѝ с такава сила, че ѝ се насълзяваха очите. Пристъпът постепенно отмина. Калан изпусна дъха, който бе задържала в дробовете си.

Бе изтърпявала далеч по-сериозни наранявания и много по-силна болка, така че това сега не я притесняваше особено. Приемаше го като досадно неразположение. От друга страна, знаеше, че и най-дребната раничка може да доведе до тежка инфекция, затова си каза, че е време да помоли Зед да погледне, преди нещата да са се влошили. Старият магьосник щеше да помогне.

Беше се случвало Ричард да използва дарбата си, за да лекува, но не можеше да го прави по своя воля като други магьосници. Поне що се отнася до дребни проблеми. Неговата дарба беше не само по-мощна от тази на Зед, Натан или Ничи, ами и работеше по неповторим начин.

Навярно защото Ричард беше магьосник воин, силата му изискваше наличието на неотложна необходимост или гняв, за да се съживи в него. Изцелението на една драскотина, пък била тя и болезнена, не бе достатъчно. Зед щеше да свърши по-добра работа.

Но на фона на проблемите, които създаваха гостите в двореца и онези странни пророчества, плюс съществуването, дето ги наблюдаваше и ги нападна неочаквано в тъмното, а сега и сриването на пода в Градината на живота и разкрилото се под нея помещение, имаха поналежащи грижи. Когато им останеше малко свободно време, щеше да помоли Зед да погледне раната ѝ.

— Знаеш ли какво означава „регула“? — попита Калан.

Без да откъсва глава от прожектирания на тавана символ, Ричард кимна.

— Да, но е трудно да се намери точен превод. На високо Д'Харански „регула“ означава да регулираш.

— Звучи ми просто.

Сивите му очи най-сетне намериха нейните.

— Звучи просто, но не е. Има различни значения, които са далеч по-определящи от този елементарен превод.

Известно време Калан остана взряна в очите му.

— Хм, би ли ми подсказал по някакъв начин, за да се опитам да разбера?

Ричард прокара пръсти през косата си, явно обмисляйки как да го обясни.

— Би могло да се каже, че регула представлява... ами, един вид автономна регулация, но като... — Направи физиономия, докато се мъчеше да намери точната дума. Накрая се сети: — Като да контролираш със суверенна власт.

— Суверенна власт ли?

— Да. Един вид както природните закони регулират света на живота.

Чутото не се понрави на Калан.

— Значи можем да приемем, че след като този символ го има и в книгата, книгата би могла да ни помогне да разберем изобразеното тук. А навярно и да си обясним наличието му в това скрито помещение?

— Възможно е — съгласи се Ричард и пак заоглежда ивиците светлина по тавана. — Но има един проблем.

— А именно?

— Символът може да е същият, но е огледален спрямо онзи от гръбчето на книгата.

Калан поклати глава. Звучеше ѝ напълно неразбираемо. За нея това, което виждаше, представляваше сбор от кръгчета с вписани в тях драсканици, триъгълничета и други неразгадаеми елементи, каквито не си спомняше да е виждала другаде.

— Как изобщо си го запомнил, откъде знаеш, че е същият символ? Изглежда толкова сложно, как можеш да си сигурен, че е същото, а на всичкото отгоре да прецениш, че е огледален?

Той пак я погледна.

— Защото разбирам малко от езика на символите. Всъщност много от заклинанията представляват символно изобразени идеи. Вместо да се използват думи. Имам склонност да помня символи — дори тези, които виждам за пръв път. Тъкмо благодарение на това си умение съм успявал да разгадая не една загадка. Това, което виждам тук, до голяма степен е ново за мен. Но елементите са ми странно познати.

Калан въздъхна и разсеяно измъкна една от металните лентички от отвора до прозорчето. Този път нещо ѝ привлече вниманието. С изненада установи, че върху металната повърхност има знаци. Приблужи лентичката до очите си. Видяното я изуми.

— Ричард, виж. — Докато той се навеждаше, тя поднесе лентичката на светлината, за да му покаже. — Тук има нещо.

Ричард взе лентичката от ръката ѝ и внимателно огледа символите, които сякаш бяха прогорени в метала.

— Всеки символ е различен — отрони повече на себе си, отколкото на нея.

Калан погледна процепа, откъдето бе взела лентичката.

— Вътре има още две. — Дръпна ги и след бърз оглед му ги подаде.

Той ги пое една по една, съсредоточен върху видяното.

— Още символи. Но всички са различни. Върху всяка лентичка е изобразена различна емблема. Ето върху тази например има цяла серия изображения, докато най-долната е само с две-три. Когато машината забоботи по-силно, сякаш в работата ѝ се бяха включили цял куп нови чаркове, Ричард се наведе да надзърне през процепа на прозорчето.

Калан видя извиращата отвътре светлина да се отразява на танцуващи по лицето на Ричард ивици, съставляващи части от символите.

— Виждам лентичка метал да се изсулва от купчината от другата страна. Влиза в машината и се насочва надолу към вътрешността.

Калан доближи глава до неговата, като се опитваше да види това, което ѝ обясняваше той. Забеляза как далече долу сред чарковете, лостовете и осите една миниатюрна пинсета стиска метална лентичка. Пинсетата беше прикачена към голямо колело, което повдигаше лентичката до улей, където поредица от рамена я придвижваха напред, за да я поеме накрая друга механизирана пинсета.

Калан и Ричард се извърнаха едновременно, когато някъде от дълбините на машината изригна фонтан от ярка оранжева светлина. С крайчеца на окото си Калан видя как по металната лентичка пробягва блестящ лъч. Силният сноп светлина прелетя светкавично, но никак овладяно. Лъчът беше толкова мощен, че се видя движеща се, искряща, нажежена до бяло светлина, засияла през капака на металната кутия, там, където лъчът пробиваше през него изотдолу.

Щом едно зъбчато колело завъртя лентичката, я пое друг механизъм и я обърна така, че символът, прогорен от долната страна на метала, се падна отгоре. В точния момент пинсетите се отвориха и един механизирани лост се завъртя и пъкна металната лентичка през процепа отстрани на машината.

Калан чу тупването ѝ в улея.

Ричард и Калан се изправиха от прозорчето и се спогледаха.

— Видя ли това? — попита той.

— Трудно би го пропуснал човек — кимна тя.

Ричард взе металната лентичка. Тутакси я постави отгоре на машината и поклати глава, после духна на пръстите си. Подбутна нагорещената метална пластина за няколко секунди, докато изстине, после въодушевено я взе и се вторачи в гравирания върху нея символ.

— Ами това? Познато ли ти е? — попита Калан.

Ричард я погледна смутено.

— Не съм съвсем сигурен. Не е точно същото, но доста прилича.

— Точно същото като кое?

Ричард пак я погледна.

— Символното изображение за огън.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Коридорът пред Градината на живота бе изпълнен със стотици тежковъоръжени войници. Всички бяха наежени и в готовност. Калан си помисли, че няма начин да не са чули мълнията, стоварила се върху Градината на живота. Вероятно бяха чули и грохота от счупено стъкло и срутването на тавана. Несъмнено се бяха запитали какво ли става зад портата на Градината.

Може би го бяха изтълкували като някакъв вид магическо нападение и сега стояха в готовност да бъдат извикани да защитават Двореца.

Калан обаче знаеше, че колкото и да са притеснени, никой от тях, дори Морещиците, не би дръзнал да прекрачи прага на Градината на живота, докато вътре се намира Господарят Рал — освен ако той лично не ги извика, разбира се.

Мрачното изражение на Ричард и решителната му крачка навярно само бяха потвърдили, че мъжете в коридора са взели правилното решение да останат навън. Единствените хора с редовен достъп до Градината бяха от персонала, който поддържаше тревата, цветята, храстите и дърветата. Само най-доверени служители на Двореца биваха допускани да работят в Градината. И въпреки това работата им бе под постоянното зорко наблюдение на гвардейците от личната охрана на Господаря Рал.

По време на войната, когато съществуваше постоянна угроза и в Градината на живота бяха заключени за съхранение редица опасни магически предмети с невъобразима мощ, дори тези хора не бяха допускани вътре, за да изпълняват задълженията си и да се грижат за растенията. В резултат Градината бе придобила запуснат и призрачен вид, който в известен смисъл съответстваше на всеобщото настроение в Двореца.

След края на войната бяха нужни доста усилия и труд, докато Градината възвърне своето великолепие.

Калан обаче имаше чувството, че достъпът до това място за пореден път ще бъде ограничен и вътре ще може да се влиза само след изрично разрешение, дадено лично от Господаря Рал.

През цялата си история Градината на живота бе представлявала място, където Господарят Рал е можел да извършва някои от най-могъщите магии. Включително и място, при нужда превръщало се в портал към подземния свят.

За повечето хора магията бе загадка, поради което се страхуваха от нея. Калан знаеше, че магията може да е величаво, удивително, великолепно потвърждение на живота. Но тя познаваше и обратната страна на магията, нейната тъмна и опасна страна. Повечето хора познаваха магията като мрачна, тайнствена опасност. За народа на Д'Харанската империя Господарят Рал бе закрила срещу злокобните опасности на магията. От своя страна тези войници бяха стомана срещу стомана. Те биха пожертвали живота си, за да изпълнят своя дълг. А отговорност на Ричард, в качеството му на Господаря Рал, беше да се справя с всички свързани с магията въпроси.

Явно Градината на живота за пореден път се бе оказала арена на опасна магия.

Найда, скръстила ръце, стоеше пред редиците войници и наблюдаваше приближаващите се Ричард и Калан. Морещицата беше в червената си униформа. Явно беше в лошо настроение, но за една Морещица това не беше нещо необичайно.

— Какво става тук? — попита тя.

Пътном Ричард я сграбчи за ръката и я дръпна да тръгне с него, като главата му се извърна към командващия войниците:

— Никой да не влиза вътре. Никой. Ясно ли е?

Мъжът удари с юмрук гърдите си.

— Разбира се, Господарю Рал.

Командирът тутакси разпредели постове пред вратата и издаде заповеди на останалите да заемат позиции по коридора и на пресечните точки с другите коридори. Настана движение и глъчка, дрънчеше метал, войници се втурнаха да заемат определените им позиции.

Ричард се надвеси над Найда.

— Извикай Бердин. Доведи я в библиотеката.

Найда, която той продължаваше да влачи със себе си за ръката, посочи напред.

— Онази библиотека долу ли имаш предвид, там, където Бердин работеше?

— Да. Иди и ѝ кажи да ме чака там. После доведи и дядо ми. Няма да е зле да се погрижиш да се съберат и Ничи, Натан и Кара.

— Всички? Сега, посред нощ?

— Посред нощ — кимна Ричард.

Найда се промуши покрай Ричард и погледна Калан.

— Какво става?

— Покривът се срина.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Калан бе отпуснала пулсиращата си ръка в скута, докато седеше на дървен стол в библиотеката, недалеч от Ричард, и се опитваше да преведе няколко абзаца от книга, написана на непопулярен език, който по някаква случайност бе учила. Едва фокусираше погледа си. Ричард се нуждаеше от помощта ѝ, за да засече някои описания от книгата, която изучаваше Бердин.

Калан се прозя и дочула раздвижване, вдигна глава. В този миг през далечната врата в залата влетя Зед. Полите на робата явно едва успяваха да догонят разбеснелия се магьосник. Ричард откъсна поглед само за секунда и продължи да чете съсредоточено книгата, която бе погълнала вниманието му. Калан се върна към работата си, но от време на време поглеждаше с крайчеца на окото си към Зед, който продължаваше да крачи устремно по златистосините пътеки. Лицето му, набраздено от дълбоки бръчки, потъна в сянката между рефлекторните лампи, окачени по стените, и края на рафтовете с книги.

— По дяволите, Ричард, какво става тук?

— Не е нужно да ругаяш. Просто искам да те видя, това е.

Зед спря от другата страна на тежката махагонова маса.

Най-сетне видели възможност да го догонят, полите на простата му магьосническа роба се завъртяха около краката му. Той се вгледа в лицето на Калан, за да се опита да открие някакъв намек за естеството на проблема, преди да насочи вниманието си обратно към Ричард.

— Имам основателна причина да ругая. Случайно да знаеш какво е да те събуди Морещица посред нощ?

Калан погледна прозорците на балкона. Навън беше тъмно като в рог. До видело имаше още доста време. Даде си сметка, че няма да имат възможност да поспят. Поне бурята като че се беше поукротила.

Ричард не вдигна глава от книгата.

— Всъщност случайно знам. С Агиел ли те събуди?

— Разбира се, че не.

— Тогава, повярвай ми, няма от какво да се оплакваш.

Зед заби юмруци в хълбоците си. След като още веднъж измери с поглед лицето на Калан, явно премисли какво ще каже. Гласът му омекна.

— Какво става, момчето ми?

— Случи се инцидент.

Зед го изгледа свъсено.

— Инцидент. Какво по-точно имаш предвид? Да речем, готвачът е прегорил олиото — такъв тип инцидент ли?

— Не точно. — Ричард въздъхна и се облегна на стола, за да погледне дядо си. Калан видя умората и безсилието в сивите му очи. — Намерихме нещо заровено под Градината на живота.

Зед килна глава на една страна.

— Какво означава „намерихме“? Как така го намерихте?

— Таванът падна.

— Таванът... — Нов поглед към Калан. Тя се усмихна вътрешно.

Зед погледна през рамо, щом в библиотеката влетя Натан, следван от Ничи, Кара, Бенджамин и Найда.

— Какво става тук? — избумтя гласът на Натан.

— Май таванът на Градината на живота е паднал — обяви Зед. — Все още не знам какво е направил Ричард, за да предизвика срутването.

— Аз ли? Нищо не съм...

— В такъв случай пророчеството фрагмент е изпълнено — прекъсна го Натан. — Както и да е, не ми звучи чак толкова важно... поне не достатъчно, че да ни будите посред нощ.

Ричард скръсти ръце и изчака и двамата магьосници да млъкнат. Щом го погледнаха с невинни очи в очакване на обяснение и той беше сигурен, че повече няма да се обаждат, продължи:

— Има и още. Стъкленият таван бе покрит с тежък, влажен сняг. Когато падна, се приземи насред пода в Градината на живота. Тежестта и силата на удара, заедно с падналата мълния, на свой ред доведоха до сриване на пода. — Ричард отри лицето си с морна ръка. — Долу има заровена стая, в която явно не е стъпвал човешки крак от хилядолетия.

Зед отпусна длани на масата и се надвеси напред със смръщено лице.

— Явно в тази стая е имало нещо, което те е накарало да изпратиш Найда да ни събуди посред нощ.

— Явно.

Натан се обърна към Зед.

— Какво според теб има там?

— Хм, че аз ли трябва да знам?

Ничи ги обиколи с гневен поглед.

— Вие двамата няма ли да му дадете възможност да се изкаже?

Зед изкриви уста в кисела гримаса.

— Добре де, какво имаше вътре?

Бердин се надвеси напред и потупа книгата, в която се взираха двамата с Ричард.

— Според Господаря Рал онова говорело на този език.

Зед и Натан замигаха едновременно в почуда.

— „Онова“ ли? — попита Ничи. — Какво имаш предвид?

— Да, кажи ни, какво имаш предвид? — кимна Натан.

— Бердин преиграва. — Ричард плъзна една метална лентичка към дядо си. Тя се завъртя по махагоновия плот, по повърхността ѝ пробягаха отблясъци от лампата, след това забави ход и спря.

— Във втора стая под Градината на живота има машина, която надписва тези метални ленти със символи.

— Машина ли? — зяпна Зед.

Натан изви глава, за да огледа металната лента на плота.

— Машина, която надписва символи?

— Да. Струва ми се, че тези символи са някакъв вид език. Това имаше предвид Бердин, като каза, че „онова“ говори.

Зед приглади назад неуправляемата си рошава бяла коса.

— Машина... — Много внимателно взе металната лентичка. Рунтавите му вежди се свъсиха, докато я оглеждаше щателно. Натан надзърна през едното му рано, Ничи през другото. Кара, Бенджамин и Найда също се опитваха да видят нещо.

— Какви са тези символи? — попита Зед. — Никога не съм виждал подобно нещо.

Ричард повдигна книгата, за да видят гръбчето ѝ. Не изглеждаше по-ведър от дядо си.

— Символи от тази книга: „Регула“.

Зед огледа книгата, все едно беше опасен пратеник на самия Пазител.

— Явно е същото.

— Боя се, че да — потвърди Ричард.

— Знам някоя и друга дума на високо Д'Харански — продължи Зед, — но тази не ми е позната... регула. Какво ли означава?

— Означава да регулираш чрез суверенна власт.

— Суверенна власт — изпухтя Зед.

Натан изви вежда.

— Ричард е ограничен в превода си.

— Доста ограничен — просъска Ничи през зъби.

Калан седеше, изпаднала в безмълвна тревога какво ли е предназначена да регулира тази машина, наречена Регула. Всичко, свързано с нея — размерите, сложното устройство, начинът, по който прогаряше надписите на този древен език върху металните лентички посредством насочени лъчи светлина, и особено фактът, че беше скрита и заключена там от хилядолетия, а все още функционираше, — накара стомаха ѝ да се свие на топка.

Щом Натан взе лентичката от Зед, за да я огледа по-добре, Зед пак махна с ръка към книгата.

— А каква е връзката между книгата и тези лентички?

— Според мен книгата е точно това, което Бердин предположи в началото — справочник, някакъв вид учебник. Мисля, че тази книга помага за разшифроването на символите, за да може да се разбере какво казват лентичките.

— В такъв случай е добре, че разполагаме с нея — внимателно подметна Натан, при което си пролича, че не му се вярва всичко да е толкова просто. — Какво успя да разбереш досега за тези символи?

Ричард зарея поглед за момент, преди да отговори, явно не му се щеше да си го признае на глас.

— Боя се, че нищо.

Натан помръкна още повече.

— Не спомена ли, че книгата е предназначена да помага при разшифроването на тези лентички.

— Така си мисля. Но не се получава.

Дядо му го погледна изпод свъсените си вежди.

— Как така не се получава? Ако наистина е това, което си мислиш, би трябвало да се получава.

— Знам — пророни едва Ричард. — Само че не става.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Зед за пореден път се вгледа в металната лентичка, която Натан му подаде обратно, и присви очи, докато я обръщаше към светлината. Накрая се отказа с недоволна въздишка.

— Значи твърдиш, че машината, която си открил, изписва тези символи? Що за машина би могла да направи подобно нещо?

— Представлява огромен метален куб. — Ричард посочи с ръка. — Голям е горе-долу от тук до края на масата ей там. Има малък процеп, покрит със стъкло, през който може да се гледа вътре. В кутията има всякакви механизми и чаркове, които работят в синхрон. Като погледнеш през прозорчето, се вижда, че стига много по-надолу, отколкото изглежда отвън. Не е поставена върху пода, а някак извира изпод земята.

Зед огледа отворената на масата книга.

— Можеш ли да разпознаеш някой символ от тези в книгата, който да е като изобразените върху лентичките.

— Ами, символите са един вид език — както гостилничарят поставя над вратата на странноприемницата си табелка с халба бира или ковачът заковава на портата си подкова. Така и тези символи носят някакво послание, само че в случая е по-сложно. Някои от символите върху лентичките са ми познати, но голяма част от изобразеното върху тях не прилича на никой от символите, които съм виждал преди. Тъй като тези символи присъстват в книгата, ми се струва, че тя е справочник за разшифроване на металните лентички.

— Това ли имаше предвид Бердин, като каза, че „онова“ говорело? — попита Ничи.

Ричард кимна. Посочи книгата и огледа многозначително останалите.

— Тази книга, „Регула“, нарича символите „Език на Сътворението“.

— Това си е напредък на този етап — обади се Натан. — Особено при положение че книгата не предлага шифър към символите,

както ти си мислеше в началото.

— Сигурно така ми се е сторило, но сега съм на мнение, че истинското предназначение на книгата е по-скоро свързано с това, което ви споделих току-що. От друга страна, фактът, че не съм успял да разбера как да я накарам да работи, не е причина да мисля, че разшифроването не е истинското предназначение на книгата. Пропускам някакъв ключ, с който да превъртя ключалката към скритите тайни, това е.

Зед откъсна поглед от Ричард, за да се взре пак в металната ивица, която държеше в ръката си. Накрая заговори с тих, притеснен глас.

— Разпознавам някои фрагменти от тези символи.

— От Магьосническата кула — кимна Ричард.

— Значи това са символи като онези, изписани по стените на Кулата. И представляват символни изображения на конкретни идеи.

— Може да се каже, но не само.

— В какъв смисъл не само? — попита Натан. — Ако един символ изобразява нещо — както например череп с кръстосани под него кости е предупреждение за смъртна опасност, — то става въпрос за конкретно послание. Така че какво означава „не само“?

— Според мен важното е как се използва комбинацията от символи — продължи Ричард. — Доколкото мога да разбера от тази книга, конкретните изобразителни средства не са просто емблематични репрезентации на себе си, като халба, подкова или, в твоя пример, череп с кръстосани кости.

Вярно е, че някакви части от тях са разпознаваеми като независими символни единици, но ми се струва, че това не изразява напълно намерението за употребата им тук. Благодарение на тази книга, по начина, по който са навързани по-сложните изображения, мога да видя, че на практика те са част от един комплексен език, а не са откъснати една от друга идеи. Мисля, че тези символи на практика придобиват едно или друго значение в зависимост от това как се комбинират.

Този е най-простият. — Ричард почука по металната лентичка на масата. — Той е различен: символ, който представлява една идея, поне доколкото мога да разбера аз. Този символ не е свързан с нищо друго, така че в този случай не мисля, че целта е била значението да бъде

променено от друг елемент. Тук значението е самостоятелно. Тази самостоятелна идея е единственото, което е искала да каже машината.

Зед изглежда Ричард с невярващ поглед.

— Което е искала да каже машината? Това пък какво означава? Какво е искала да каже машината?

— Огън.

Зед за пореден път вдигна вежда.

— Огън ли?

— Да. Това е символът за огън. Поради някаква причина не успях да си помогна с книгата, но разпознах символа, понеже съм го виждал във верификационната мрежа за заклинанието Лавинен огън... помниш ли го?

Ничи скръсти ръце.

— Определено го помня.

Зед изсумтя, че той също си го спомня прекрасно.

— Че защо тази машина ще изписва „огън“, ако наистина пише това, върху метална лента?

— Не знам — призна Ричард с въздишка. — Надявах се вие тримата да слезете в онази стая и да огледате машината, за да видим дали няма да ви хрумне нещо. Може да е просто интересно съоръжение от отминала епоха, но може да е и нещо повече, а ако е така, бих искал да знам. Може да го захранва някаква магия. Може би някой от вас се е сблъсквал преди с такава сила и ще я разпознаете.

— Откъде знаеш, че се захранва чрез магия? — попита Натан.

Ричард сви рамене.

— Че с какво друго? Определено не го задвижва водно колело. Светлината, която извира отвътре, наподобява тази на магическите светлинни кълба, които се задействат при доближаване. Надявам се, че някой от вас ще може да разпознае какъв тип магия използва машината, а може би дори и какво е било или какво е предназначението ѝ. Притеснява ме нейното местоположение — в самото сърце на Двореца, под Градината на живота, която представлява ядрото на сложното заклинание, оплитащо целия Народен дворец.

Зед започна да върти пак и пак металната ивица, изучавайки я с жаден поглед.

— Добре — рече накрая. — Ще погледнем. Ти успя ли да разбереш от книгата нещо за другите символи, изобразени върху

лентичките?

— Досега единственото, което знам, е, че елементите на различните символи са предназначени да бъдат свързвани — че навързването им един за друг значи повече от всяка отделна част. Поне това гласи обяснението на високо Д'Харански — според него последователността от частите, когато бъдат събрани заедно, оформят език.

— Езикът на Сътворението — заключи Зед кисело.

— Да. Поради това си мисля, че е грешка да се опитваме да тълкуваме символите поотделно. Опитаме ли се, губим представа за истинското значение, изразено чрез комбинацията. Тези нанизии от символични надписи са езикът на Сътворението. Само дете не мога да разбере как да го разшифровам.

Зед посочи с една метална лентичка.

— Значи твърдиш, че тези последователности от символи всъщност трябва да се комбинират като думите в изречение, за да предадат някаква информация, да разкажат нещо, така ли?

Бердин повдигна вежда към Ричард.

— Добри духове, нима не е чудо? Най-сетне той слуша какво му се говори!

Зед не й обърна внимание.

— Значи, ако не сте разбрали нищо от езика на книгата, няма начин да разберете какво означават тези по-дълги поредици от символи.

Ричард почука с писалка по масата.

— Боя се, че не бихме могли.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ничи изглеждаше доста по-притеснена от Зед или Натан и в изражението ѝ нямаше и следа от скептицизъм. Калан знаеше, че Ничи се е научила да вярва на Ричард безусловно и с непоклатима вътрешна увереност. Самата Калан, разбира се, изпитваше онова още по-дълбоко чувство на доверие, което единствено любовта е способна да породя. Зед, който до голяма степен бе отгледал Ричард, го познаваше достатъчно добре, за да е наясно дори повече от Ничи доколко може да се вярва на думата му, но, от друга страна, именно защото го бе отгледал, му беше трудно да си признае на глас или да се въздържа от допълнителни въпроси, целящи да изключат всяко съмнение.

Ничи не приемаше с лека ръка нищо казано от Ричард, затова продължи да разпитва.

— Защо тази книга не функционира така, както би трябвало? Какво трябва да се направи, за да заработи? Какво липсва?

Ричард въздъхна.

— Не знам.

Този отговор не задоволи Ничи.

— Все нещо трябва да си научил.

Той прокара длан по отворената книга.

— Ако се съди по това, което съм научил, би трябвало да работи, но уви. Двамата с Бердин се въртим в кръг и не стигаме доникъде. По същество книгата казва: „Когато се съчетае с тези елементи по този начин, този символ означава това и това.“ Но когато приложиш правилата, последователността от символи се превръща в нищо значещи глупотевини. Нямам ни най-малка представа защо не функционира така, както би трябвало.

Зед махна неопределено с ръка към книгата.

— Може би тази книга, „Регула“, всъщност по никакъв начин не е свързана с машината или поне не толкова, колкото ти си представяш. В крайна сметка, при положение че разполагаме с машина, скрита от незнайно колко хилядолетия, и с книга с неясен произход, голяма част

от която липсва, как да сме сигурни, че между двете съществува пряка връзка?

— Много просто — сви рамене Ричард. — Отгърна на първа страница и завъртя книгата към дядо си. — Този символ тук, който е изобразен на цялата първа страница, е същият, който виждаме и на гръбчето. Той показва какво представлява книгата, за какво е. Същият символ го има и на четирите страни на машината.

— Има един и същи символ върху книгата и върху машината, така ли?

Ричард потвърди с кимване.

Зед се замисли за момент.

— Имаш ли някаква идея какво означава символът?

— Боя се, че не.

Зед закрачи припряно насам-натам.

— И това е върху машината? Същата рисунка? Съвсем същата, до последния детайл?

— Абсолютно идентична — потвърди Ричард. — Цялата емблема, всяка линия, всеки елемент, всичко. Опитах се да я дешифрирам с помощта на преводи в книгата, но не мога да разбера нищо. Уж би трябвало да стане, но не става. — Ричард посочи центъра на фигурата. — Този символ ето тук, в средата, ми прилича на стилизирано изображение на числото 9.

Зед се вгледа мрачно.

— Да, май на това прилича.

— Защо ли е тази деветка в средата? — попита Калан. Струваше й се странно да види число сред толкова много окултни елементи. Особено неприятно й беше усещането, че горната част на деветката е оформена като змийска глава. Мразеше змии.

Зед продължи да оглежда сложния символ.

— Деветката е важен отключващ елемент. Той свързва редица закони на магията, които имат мощно въздействие върху събитията. Тройките са основен елемент на всяка магия. Наред с други свои предназначения те се използват и за удостоверяване на магия. Тройките са съставен елемент на деветките — всяка деветка се състои от три тройки. Тройките дават сила на деветките, помагат за превръщането им в съзидателен елемент. — Зед обиколи с пръст рисунката. — По всяка вероятност този триъгълник ето тук е с такава

цел. Има три страни. Трябва да ти кажа, Ричард, че умножените тройки често създават проблеми.

— Имаш предвид нещо като трите деца на нещастieto ли? Че лошите новини вървят по три?

Зед кимна.

— Мисля, че тази поговорка не идва от нищото. Тези три символа при ъглите на триъгълника са поддържащи елементи в конструкцията на мрежата. Те спомагат за привързването ѝ към деветката, за да се подсили връзката, да стане тя по-мощна.

— В такъв случай имаш ли предположение какво би могло да означава? — попита Ричард, докато изучаваше емблемата.

Зед се почеса по бузата.

— Нищо не ми хрумва.

Ничи пристъпи напред и проследи изображението с пръст, но без да докосва хартията.

— Виждате ли как тази деветка в средата завършва с ченгел?

С този кротко зададен въпрос Ничи сякаш се бе превъплътила в ролята на учителката, която някога бе обучавала Ричард — неговата наставница, заела се със задачата да го научи да използва дарбата си. Усилията ѝ се бяха оказали безплодни, но вината не беше нейна. Просто дарбата на Ричард беше абсолютно уникална, без аналог. Тъй като никой не разбираше механизма на действието ѝ и нямаше представа как функционира, бе невъзможно да бъде обучен да я използва.

По едва доловимата промяна в поведението на Ничи Калан заподозря, че магьосницата знае нещо за изображението в центъра на емблемата.

Калан веднага разбра, че Ричард е останал със същото впечатление.

— Е, и? — попита той.

— Какво ви говори този ченгел? На какво ви прилича? Защо изобщо е там?

— Деветка с ченгел превръща това в нещо повече от обикновена мрежа, която използва обикновено число девет — заразсъждава на глас Ричард. — Значи има за цел да закачи някакви неща едно за друго или да закачи самата деветка за нещо.

— Трябва да има причина да е там — продължи Ничи.

— Закача всичко това — намеси се нервно Зед, като посочи цялата емблема, — каквото и да е то, заедно.

— Или пък го закача за гостоприемник — властно и сериозно обобщи Ничи.

Ричард вдигна глава от емблемата.

— Гостоприемник ли?

Ничи явно бе очаквала той да я погледне.

— Някой или нещо, за което е предназначено. Гостоприемник. Целта е да бъде закачено бързо за него. Е, какво представлява този ченгел?

— Какво представлява ли? — Ричард бе изцяло съсредоточен върху урока, който му се преподаваше, макар все още да не разбираше за какво точно иде реч.

— Какво каза Зед за тази фигура?

Ричард погледна дядо си за момент, после върна вниманието си върху Ничи.

— Каза, че била съзидателна.

— Това какво ти говори?

Ричард отпусна брадичка на върховете на пръстите си, докато се взираше в извитата линия в долния край на деветката.

— Звучи логично — отрони повече на себе си. — Сигурно е свързано със Сътворението. Свитата деветка е почти като в ембрионална форма...

— А ченгелът? — попита Ничи толкова тихо, че Калан веднага разбра: въпросът беше предназначен лично за Ричард.

— Деветката е Сътворението, животът — прошепна той. — Животът е цикъл. Раждане, живот, смърт. Живот и смърт ведно. Сътворението има нужда от смъртта, за да даде възможност на живота да продължи да съществува, да продължи да се завръща. Смъртта идва след Сътворението.

Ричард внезапно вдигна глава.

— Този ченгел е смъртта.

В стаята се възцари мъртвешка тишина.

Погледът на Ричард бе залепен за Ничи.

— Ченгелът е символното изображение на смъртта, на Пазителя на отвъдния свят, който дебне безспир, за да разреже живота.

Калан усети как по ръцете ѝ пробягват тръпки.

Сините очи на Ничи разкриха вътрешното ѝ задоволство от внезапното прозрение.

— Много добре, Ричард.

В този момент, докато тя и Ричард, магьосницата и магьосникът, се визираха взаимно в очите си, сякаш в стаята нямаше никой друг, сякаш не съществуваше никой друг. Калан се запита дали дори Зед е бил запознат с нюансите на смисъла, свързани с тази фигура, които Ничи току-що преподаде на Ричард.

Усмивката на Ничи угасна.

— Не ми харесва тази работа, Ричард. Изобщо не ми харесва. Хората не си създават толкова грижи и не си правят този труд, за да ги заровят просто ей така... освен ако не се е появил сериозен проблем. Да видим всичките тези елементи, които боравят с такива тъмни сили, в средата на всичко това, е потвърждение на думите ми.

Ричард се загледа в символа, очевидно объркан.

— Защо деветката е обърната?

Всички се надвесиха към масата, за да разгледат символа, сякаш го виждаха за пръв път. Натан гледаше книгата изпод вежди, без да може да даде обяснение. Ничи поклати глава, неспособна дори да направи предположение.

— Обърната ли? — надникна Зед към изображението.

— Да. Цялата емблема наопаки. Личи по това, че деветката също е на обратно.

— Добър въпрос — съгласи се Зед. — Просто бях решил, че е така, и толкова. Но сега, като го спомена, виждам, че е на обратно.

Ричард продължи да се взра в рисунката. Внезапно погледна дядо си.

— На обратно... това е! — Скочи на крака. — Зед, ти си гений!

— Да, това ми е ясно. — Кривна глава на една страна. — Но... какво по-специално те подтикна да заключиш, че в конкретния случай съм надминал себе си?

— Току-що ми помогна да разбере как функционира тази книга. — Погледна към Бердин. — На обратно е. Всичко в книгата е на обратно.

— На обратно ли? — свъси чело Бердин.

Ричард кимна, после се обърна към дядо си.

— Правилата, които прилагаме, не действат и вследствие на това преводите не вършат работа. Не би трябвало да представлява особена трудност да извършим превода така, че да започнем да разбираме изображенията върху лентичките, но се оказва, че преводите не вършат работа. Ти ми помогна да разбере защо.

Зед го изгледа повече от подозрително.

— И защо?

— Направено е от съображения за защита на информацията — обясни Ричард и си седна на мястото. — Всичко е наопаки спрямо гледната точка на машината.

— Какво имаш предвид? — попита предпазливо Ничи.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Зед махна с ръка, като държеше да е първият, който ще зададе въпроса:

— Как така на обратно? Кое е на обратно?

— Символите в книгата — отвърна Ричард. Вдигна книгата, за да покаже на Калан емблемата на гръбчето. — Този символ е същият, който е изобразен и на машината долу. Нали помниш?

— Помня, да. — Калан не разбираше накъде бие той. — Всички са еднакви — онези отстрани на машината, онзи от първата страница на книгата и на гръбчето. Ако наистина са еднакви, значи явно са били нарисувани нарочно така, защото са част от езика на Сътворението. В такъв случай какво те кара да си мислиш, че са на обратно?

— Именно — подкрепи я Зед. — Сам каза, че книгата не ти помага да разшифроваш каквото и да било, така че, доколкото ти е известно, деветката във всички тези емблеми би трябвало да е на обратно. В крайна сметка тя е стилизирана, не е речено, че трябва да е буквална. Елементите в символите често са стилизирани. Невинаги изглеждат точно като нещата, които изобразяват. Змийската глава, която образува горната част на деветката, е стилизирано, а не буквално изображение. Символът за огън на другата лентичка не изглежда съвсем като огън, а също е стилизация. Твърде е възможно всичко да е така, както Калан предполага — че е замислено така, защото е част от езика.

— Не са както трябва — настоя Ричард. — Всички са обърнати наопаки. Всички са погрешно изобразени.

Зед разпери ръце.

— Ако всички, които видяхме, на всичките места изглеждат по един и същи начин, от къде на къде ще твърдиш, че са погрешно изобразени?

Ничи смъмри разгневения магьосник да мълчи и се обърна към Ричард, любопитна да го изслуша докрай.

— Откъде знаеш, че са погрешно изобразени? Как разбра, че са на обратно?

— Защото ние ги гледаме отвън навътре. Машината обаче ги вижда от другата страна.

Ничи свъси чело и придоби изражение, от което повечето хора биха загубили ума и дума. Очите ѝ останаха втренчени в Ричард.

— Вече няколко пъти споменавах, че машината „вижда“. Какви ги говориш, как така машината ще вижда?

Ричард притисна длани една в друга и изопна разперените си пръсти, за да им покаже.

— Машината използва светлина, за да прожектира символа на тавана — същият, който е изобразен и на гръбчето на книгата. Лъчът, с който го прожектира, идва от долу, от вътрешността на металната кутия, и се отпечатва горе на тавана.

Ничи изпъна тяло, започваше да разбира.

Зед, който продължаваше да не схваща, заби юмруци в хълбоците си.

— Е, и?

— Ами, всичките онези символи от всичките страни на машината и в книгата са едни и същи, но този, който е прожектиран на тавана, благодарение на светлината, извираща от вътрешността на машината, е огледален. Горе на тавана деветката беше на обратно. Емблемата, прожектирана от вътрешността на машината върху тавана, е такава, каквато изглежда, гледана отвътре на машината — ако се гледа отвътре навън. Това би видяла на тавана самата машина. Така самата тя вижда емблемата.

— Как така вижда собствената си емблема? — объркан попита Зед. — Сигурно се шегуваш.

Ричард придърпа към себе си лист хартия и потопа писалката в мастилницата, след което нарисува едра, черна деветка. Обърна я така, че Зед да я види добре.

— Ето това е, което машината чертае със светлина, това вижда тя — деветка.

Зед направи въртелив знак с ръка.

— Продължавай.

Ричард обърна листа с гръб към Зед и го поднесе към една лампа, за да се вижда.

— Когато погледнеш към вътрешността на машината, онова, което тя вижда като деветка, за теб ще изглежда така, обърнато.

Емблемата, която виждаме навсякъде, нейните отпечатьци, изглежда така, все едно гледаме отвън към вътрешността на машината. Но от гледна точка на самата машина това е огледално изображение на символа. — Ричард обърна пак листа, за да може Зед да види деветката в нормалния ѝ вид.

Калан се надигна от стола, изведнъж прозряла колко просто нещо им обяснява Ричард.

— Ама разбира се, Ричард е прав, всичко е наопаки.

Зед ги изгледа, сякаш лудостта внезапно бе станала заразна.

— Говорите все едно машината е жива. Това са просто чаркове и лостове, нали сам го каза. Машина.

— Разбира се.

Подпрял длан на единия си хълбок, Зед закрачи, потънал в размисъл.

— Мразя да го казвам — отрони накрая, — но колкото и налудничаво да звучи, в крайна сметка това твърдение е логично. Опасните книги, свързани с магия, обикновено са предпазвани по някакъв начин, за да не бъдат използвани неправомерно. В първия момент може да звучи откачено, но подобно обръщане май наистина би могло да върши добра работа за защита.

— Но пък е доста лесна за разбиране — обади се Бердин. — Вярно, на Господаря Рал му отне известно време, докато се сети, но все пак успя. Според мен, за да върши работа срещу опасна магия, такава защита би трябвало да е измислена по-добре.

— Така ли мислиш? — Зед бавно поклати глава, докато погледът му се отместваше от Бердин към Ричард. — Единствената причина да се сети беше, че активира магията, която му показва прожектирания символ. Имам чувството, че само правилният човек би могъл да го направи. Много видове магия са предназначени за използване от конкретен потребител. Дори някой друг да бе открил тази машина, едва ли друг освен Ричард би могъл да я задейства — така си мисля. Като го е направил, той си е набавил решението, което му е било необходимо, за да направи така, че книгата да работи в негова полза и той да си послужи с нея, за да разбере какво има да му каже машината.

Не ми се вярва друг да би могъл да стигне до разрешаване на загадката. Защитата всъщност е била двойна.

Зед метна металната лентичка на масата.

Ричард се загледа към стария магьосник.

— Е, сега пък в твоята уста звучи, все едно машината е жива.

Зед само се усмихна.

Най-сетне Ричард седна и придърпа стола към масата.

— Бердин, трябва да преобърнем всички правила, които записахме, и да ги свържем обратно с преводите от високо Д'Харански.

Бердин потопи писалката в мастилницата и извади нов лист хартия.

— Може ли да ми подадеш една от металните лентички.

Ричард взе лентичка от масата. Повъртя я между пръстите си, преди да разгледа символите, прогорени в нея. После я сложи най-горе на листа пред Бердин, за да може тя да се консултира с нея.

— Ще отнеме известно време — обърна се Ричард към Зед, докато вземаше книгата в ръце. — Но вече установихме връзките, така че да се надяваме, че оттук насетне ще потръгне по-лесно.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Ричард насочи вниманието си към Бенджамин, който стоеше по-назад заедно с Кара и Найда и наблюдаваше зорко.

— Искам да те помоля нещо, генерале.

Бенджамин пристъпи напред.

— Да, Господарю Рал?

С обратния край на писалката си Ричард посочи тавана.

— Организирай екип работници и се погрижи да ремонтират покрива на Градината на живота. Трябва да стане възможно най-скоро.

Бенджамин удари юмрук в гърдите си.

— Ще бъде направено, Господарю Рал.

— Зед, Натан, Ничи, докато двамата с Бердин работим по превода, слезте при машината и се опитайте да разберете нещо повече за нея.

— И бездруго бих искал да погледна — кимна Зед.

— И, Бенджамин, искам да свършиш още нещо — подхвърли Ричард през рамо. — Виждаш ли тази странна чупка в стената? Струва ми се безумно в тази стая да се врязва такъв ъгъл. Намираме се някъде под Градината на живота. Ще те помоля да потърсиш чертежи на тази част на Двореца.

Бенджамин погледна чупката.

— Чертежи ли?

— Да, искам да разбера какво освен машината се крие под Градината на живота. Колко надолу стига самата машина и докъде в Двореца отива. Трябва да знаем с какво си имаме работа. Интересува ме къде е дъното на тази машина. Не сме чак толкова далеч под Градината, та нищо чудно да се окаже, че основата се пада някъде около тази странна чупка.

Бердин също изгледа с недоверие мястото в стената, където сочеше той.

— Господарю Рал, този рафт там, до стената...

— Знам — прекъсна я тихо Ричард. — Там намерихме книгата. Това е още една причина да подозирам, че машината е от другата страна на тази стена. Искам да разбера колко надълбоко в Двореца стига.

Бенджамин увеси пръст на колана си.

— Докато превеждате символите, аз ще разбера това, Господарю Рал.

— Двете с Найда ще ти помогнем — включи се Кара. — Морещиците познават всички коридори — и обществените, и тези със специален достъп. От нас се очаква да се придвижваме бързо из Двореца в случай на внезапно нападение, така че сме наясно с всички входове, галерии, връзки между стаите и тайни пасажии.

— Добре — кимна Ричард. — Да се надяваме, че ще успеем да разгадаем символите върху лентичките, преди да сте проучили въпроса с машината.

Натан забодя пръст в книгата.

— Мислиш ли, че е достатъчно точна? Че в тази книга има нужната информация, за да декодираш всички символи?

— Да, струва ми се — потвърди Ричард.

Натан не изглеждаше доволен.

— Ако е вярно, ако книгата е начин да се преведат символите и цялата информация, която ти е необходима, е вътре, тогава коя част от книгата липсва? Коя част от нея е занесена в Храма на ветровете?

Ричард измери Пророка с поглед, преди да отговори.

— Според малкото казано по този въпрос страниците, които са занесени на съхранение в Храма на ветровете, са тези, които обясняват предназначението на машината.

— Не звучи много успокоително — обади се Зед.

На Калан също й прозвуча доста смущаващо. Без да знаят предназначението на машината, те нямаше да могат да преценят с какво си имат работа. Това, че машината бе запечатана и скрита, й се струваше като лоша поличба.

Ричард внимателно плъзна ръка около кръста на Калан и смени темата.

— Защо не отидеш с тях?

— Защо? — трепна тя.

— Преводите, които вече направи, ми помогнаха. Двамата с Бердин вероятно ще останем да работим тук цяла нощ. По-добре иди и си почини. В Градината на живота ми се струва, че ще си далеч от любопитни очи. Може да успееш да поспиш, докато с Бердин разшифроваме символите, а Зед и останалите проучват машината.

— Ще я държим под око, Ричард — успокой го Ничи. — Няма да допуснем нечи очи да я следят, докато спи.

— Благодаря, Ничи. Зед, може би когато стигнете в Градината, ще ти остане минутка да погледнеш ръката на Калан. Влошава се.

Изражението на Зед отрази тревогата на Ричард.

— Разбира се.

Калан си даде сметка, че не е изненадана от това, че Ричард знае колко я боли ръката. За нея беше почти невъзможно да скрие от него каквото и да било.

Щом чу далечния вой, погледът ѝ отскочи към прозорците горе. Осъзна, че звукът не идва от там. От другаде беше, но тя не можеше да определи откъде точно.

Калан си спомни пророчеството, което направи жената, преди да умре — че я преследват тъмни сили и ще дойдат за нея в нощта. Думите на жената изплуваха в съзнанието ѝ: „Тъмни твари, черни сили, които те повалят. Няма да успееш да им се измъкнеш.“ Втресе я.

Като забеляза, че явно никой друг не беше чул воя, си помисли, че може би е доловила друг звук, който погрешно е интерпретирала като вълчи вой. Ричард беше прав — беше ужасно уморена. Целуна го по бузата и прокара длан по раменете му на раздяла. Той я спря за ръката. Толкова ѝ се искаше той да дойде и да си легне при нея, да бъдат заедно, да усеща закрилата му. Постепенно ръката ѝ се измъкна от нежните му пръсти и тя последва другите към Градината на живота.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Ханис Арк, надвесен над плетеницата от линии, свързващи съзвездията от елементи, които съставляваха езика на Сътворението, записан върху древния небесносин свитък, разгърнат сред безпорядъка на писалището му, не остана изненадан да види седемте призрачни силуета да се носят из помещението като парлив дим, довян с дъха на тягостен повей. Сякаш сонм безплътни форми, прекрачили от друг свят и понесени на крилете на вятъра, те се рееха в орляк без определена форма сред неподвижните притихнали планински мечки и зверове, изправени на задните си крака, горичката от каменни пиедестали беше пълна с масивни книги със записани пророчества и равномерно разпределени витрини с чудновати експонати, стъклото отразяваше пламъците на огъня в огромното огнище, разположено отстрани на стаята.

Тъй като седемте рядко използвана врати, кепенците на прозорците на сутерена няколко етажа по-надолу бяха подканващо откренати. Макар те често да предпочитаха прозорците, на практика се нуждаеха от тях не повече, отколкото от вратите. Можеха да се промъкнат през всяка пролука, през всяка цепнатина, като дим, надигнал се в ранна утрин над застоял воден ръкав, прорязващ торфена пустош.

Отворените кепенци бяха един вид заявление, предназначено да бъде видно от всички, включително от седемте, че Ханис Арк не се страхува от нищо.

Мнозина в Сааведра, престолният град на провинция Фаджин, разположен в широката долина под цитаделата, залостваха домовете си нощем.

Всички в Печалните територии го правеха.

В крайна сметка да се затвориш в дома си нощем, защото се страхуваш от онова, което дебне навън, беше мъдро решение. Макар да беше вярно за хората в града, бе два пъти по-обяснимо за онези, които обитаваха отдалечените райони. Нощта беше пълна с реални

опасности, същества със зъби и нокти, които дебнеха и от които човек определено би трябвало да се бои. Имаше и други страховити същества, които жертвата обикновено не забелязваше, докато не станеше твърде късно.

Ханис Арк обаче не се страхуваше от обитателите на нощта. Той подчиняваше тези същества на собствената си воля, контролираше ги и се превръщаше в източник на техния страх, а не в тяхна жертва. Нажежените въглени на страховете полагаше в сърцата на други, за да бъдат последните винаги готови да му служат.

Ханис Арк искаше хората да се страхуват от него. Страхуваха ли се от него, значи щяха да го уважават, да му се кланят. Той се стараяше да не оставя околните без основателна причина да са изпълнени със страх към него.

Не, за разлика от повечето обитатели на Печалните територии, Ханис Арк не живееше в страх. Напротив — движеше го непрестанна, кипяща ярост, която сякаш бе живо същество. Тя не даваше възможност на страха да намери в какво да се вкопчи.

Нестихващата му ярост представляваше ярка звезда, която го напътстваше безспир. Тя бе винаги там, за да привлича вниманието му, да го съветва, да го гълчи, докато го подтикваше да поправи генерално сбърканите неща. Гневът не бе просто негов постоянен спътник, но и негов доверен приятел, единственият му приятел.

Сиянието на десетките свещи на стойката в дъното на стаята потрепна, щом седемте фигури минаха покрай тях, сякаш се канеха да ххнат вихрушката, надигаща се от пламъците.

Мохлер, старият писар, приведен над масивната книга, която беше отворена на една стойка наблизо, се изправи, сякаш до слуха му беше достигнал звук. Една от седемте сияйни форми се плъзна покрай него и прокара дългата си като пипало ръка по челюстта му. Онзи се огледа, като че усетил докосването, но така и не съзря източника.

Мохлер нямаше сетива да види фамулусите.

Но застаналата на стража край вратата жена имаше.

Писарят докосна бузата си със сбръчкани артритни пръсти, но като не успя да намери обяснение какво е породило усещането за допир, отпусна ръка край тялото си и съсредоточи вниманието си обратно върху записването на последните пророчества от абатството, докато седемте се извиха спираловидно под сводестия таван и се

плъзнаха край каменните арки, за да се шмугнат под масивните греди и да огледат мрачната, потопена в мъждивата светлина на свещите стая.

— Ти си на ход — напомни Ханис Арк на прегърбения писар.

Мохлер хвърли поглед назад и видя, че господарят му го наблюдава.

— А, да, аз съм — рече и остави перото, после загърби книгата и се затътри към каменния постамент, върху който бе разтворена дъска с гравирани алабастрови и обсидианови фигури.

Бе имал предостатъчно време да обмисли следващия си ход. Всъщност беше разполагал с почти цяла нощ. Ханис Арк не припираше. Вече беше предвидил всички възможни ходове на Мохлер. Нито един от тях не беше добър, макар да имаше такива, които можеха да се окажат не чак толкова фатални, колкото други.

Мохлер колебливо протегна ръка и премести една алабастрова фигура в друго поле, като измести от там мастиленочерния ѝ обитател и го сложи отстрани на дъската. Навярно с часове бе обмислял този ход — благодарение на него се сдобиваше с ключова вражеска фигура и заемаше позиция, от която можеше да се надява на победа.

Ханис Арк се надигна и скръстил ръце зад гърба си, закрачи към дъската. Потърка кокалчето на показалеца си в мършавата си буза, сякаш загубата на фигура му бе дошла като гръм от ясно небе и следващият му ход изискваше обмисляне. Нямахше нищо такова.

Епископът сложи черната пешка на бялото поле пред нея. Мохлер се бе надявал противникът му да изиграе точно този ход и бе готов. Без да се замисли, припряно взе пешката и постави на нейно място алабастровия си топ така, че да застрашава противника.

Ханис Арк бе очаквал тази проява на прибързаност от страна на възрастния писар. За разлика от повечето хора, Ханис Арк не бе заразен от проказата на нетърпеливостта. Цял ден се бе упражнявал в сдържаност и търпение именно заради този момент, точно както се беше упражнявал в продължение на десетилетия за други неща. Накрая се пресегна и с елегантния си пръст подбутна обсидиановата царица към полето с противниковия топ, за да го избута. Приклеци белия топ в сгъвката на кутрето си и го отстрани от дъската. С премерен жест остави пленената фигура отстрани.

— Шахмат.

Завладян от неочаквана паника, погледът на Мохлер се защура из дъската в търсене на спасение. Рунтавите му вежди накрая се повдигнаха и той въздъхна примирено.

— Ами това е, значи. Боя се, че за пореден път доказах, че не съм достоен противник за уменията ви, господин епископ.

— Остави ме сам.

Онзи вдигна глава.

— Господин епископ? — Ръката му посочи книгата. — Не съм довършил преписването на сведенията.

— Става късно. Скоро ще се оттегля. Останалите сведения от абатството ще препишеш заранта.

Мохлер се поклони.

— Разбира се, господин епископ. Както желаете. — Тръгна да се отдалечава, но се сепна и се обърна. — Имате ли нужда от нещо, преди да ви оставя? Нещо за ядене или пиене?

Една от фамулусите се завъртя около писаря и започна да се закача с него. Мохлер се заоглежда, беше почти сигурен, че усеща нещо, че долавя присъствието ѝ. Накрая се отказа, навярно отдавайки всичко на старите си кокали, и върна погледа си към епископа в очакване да чуе волята на своя господар.

— Не. Утре рано сутринта ще искам да прегледам най-новите сведения от абатството.

— Разбира се, господин епископ — поклони се онзи дълбоко. Спря с длан на дръжката на вратата, сякаш се опитваше да проникне в мрачните мисли на господаря си.

— Ще получите отмъщението си, господин епископ. Последните пророчества ще ви докажат, че чакането си е струвало. Вие ще заемете полагащото ви се място като владетел на Д'Хара, напълно съм убеден. Това поне пророчеството го твърди.

Ханис Арк го стрелна с гневен поглед, опитвайки се да прецени дали онзи раболепничи, или наистина го мисли. Различи искрицата надежда в погледа на другия и разбра, че думите са били искрени. Някои хора имаха нужда от управление с желязна ръка. Мохлер беше от тях — човек, който намираще утеха в това да битува в сянката на велики хора.

Нещо повече, Мохлер бе присъствал лично. Познаваше яростта, която кипи в гърдите на господаря му, и знаеше причината за нея.

При тази мисъл Ханис Арк бе навестен от спомен, който го спохождаше вече безчет пъти — разтърсващо, разпокъсано, нащърбено видение как влачат баща му из двора в тъмна доба, а той се мята яростно и се съпротивлява, къдне се във вяроност на династията Рал, въпреки че огромните войници започват да го пронизват с копия; Ханис Арк вижда себе си, вкопчен в майка си, която трескаво откъсва тънките му ръчички от тялото си и го блъска под една пейка, за да тръшне бързо капака ѝ над него и да не позволи на онези да дойдат и да измъкнат и сина ѝ; спомен за убийственото, пронизително свистене на тежкия боздуган с остри шипове, който лети устремно към главата на по-голямата му сестра, застанала на входа, застинала от ужас; за виковете и стенанията на пребитата му до смърт майка; за всичката онази кръв пред входа и по паважа в двора; за примрялата фигура на сестра му, просната на камъните; за труповете на родителите му до нея; за писъците на слугите, станали свидетели на клането; за заглъхващите им виковете, докато се отдалечават с бяг, за да спасят собствената си кожа.

За надзъртане изпод капака на пейката, за да види въоръжените до зъби войници да се мятат обратно на седлата и да потъват в галоп в нощта, изпълнили кървавата си задача.

За спотайване в мрака цяла нощ, треперещ от ужас, че ще се върнат да го търсят.

За часовете по-късно, малко преди зазоряване, когато Мохлер, един от младите, току-що постъпили на работа служители се върна от града в цитаделата и го завари да се крие в пейката и го измъкна от там.

Всичко това, защото Панис Рал искаше да стъпче всяка потенциална съпротива срещу династията Рал още преди изобщо да се е породила. Беше разпоредил на войниците си да колят наред — всяка, реална или въображаема, заплаха за неговия престол. Дори второразредният владетел на провинция Фаджин в далечните Печални територии, който не хранеше никакви лоши помисли към династията Рал и винаги бе заявявал своята лоялност, бе намерен за виновен, задето един ден може да представлява потенциална заплаха, поради което той и семейството му трябваше да загинат, защото бяха извършили греха да съществуват.

Но с лукавите селяци, както ги наричаха, шега не бива. Дори хората с дарбата с право се страхуваха от окултните им сили. Панис Рал знаеше, че такива сили и способности, каквито се крият в Печалните територии, могат да представляват заплаха, но с щурма срещу владетеля на провинция Фаджин допусна грешка. Нанесе удара си едно поколение по-рано.

Докато вътре в него бушуваха пламъците на яростта, Ханис Арк знаеше, че заплахата за владичеството на династията Рал този път е реална. Той щеше да се погрижи за това. Никога повече нямаше да трепери от страх пред един Рал. Злото щеше да бъде поправено.

Той щеше да получи своята мъст.

Говореше се, че новият владетел Рал, Ричард Рал, бил различен от Панис Рал и нямал нищо общо с Мрачния Рал, който успя да надскочи баща си по коварство и злосторничество, но това за Ханис Арк нямаше никакво значение.

Освен че бе зъл и коварен, Мрачният Рал беше и човек, отдаден на една своя страст. Тъй като Ханис Арк все още не бе готов да нанесе своя удар, отклони вниманието на Мрачния Рал с един дар, подхранващ страстта му — подари на Мрачния Рал онова, което той копнееше да притежава най-много на този свят. Даде му една от кутиите на Орден, която отдавна лежеше скрита в Печалните територии. На Ханис Арк не му трябваше кутия на Орден, а Мрачният Рал копнееше да я притежава и ето че този дар откупи автономността на Ханис Арк, наред с някои други полезни услуги.

Доколкото Ханис Арк беше чул, страстта на Мрачния Рал в крайна сметка се бе превърнала в негова гибел и той бил погубен от ръката на собствения си син — Ричард Рал. За Ханис Арк не беше изненадващо един Рал да посегне на баща си.

Това, че Ричард Рал не се бе намесил в управлението на Печалните територии и не бе изявил никакво желание да го направи, не променяше нещата от гледна точка на Ханис Арк. След като бе владетел на Д'Хара, той би могъл да промени мнението си във всеки един момент, както бяха правили неговите предци.

Освен другото той беше Рал, а това само по себе си бе повече от достатъчно, за да определи съдбата му.

Новият Господар Рал беше извел Д'Харанската империя до велика победа, потъпквайки тираничната заплаха за самото

съществуване на живота. С това той неразумно бе спасил живота и на Ханис Арк — човекът, който сега се канеше да го унищожи.

Новият Господар Рал, подобно на баща си преди това, изобщо не подозираше какви способности притежава Ханис Арк. Епископът би могъл да нанесе своя удар и по-рано, още докато Ричард Рал създаваше Д'Харанската империя и се биеше във войната за нейното оцеляване, но тогава това би означавало война. Би било трудно да оцелее срещу невероятното могъщество на Императорския орден.

Затова той бе решил да се сниши, да запази силите си за точния момент, да развива способностите си и да остави Ричард Рал да води сам тази дълга и трудна война. Ханис Арк нито веднъж не изпрати подкрепление, както би постъпил всеки верен поданик на Д'Харанската империя. Той остана невидим и продължи да работи върху плановете си. Сега, когато войната бе приключила, дойде моментът да въздаде отмъщението си над династията Рал.

Говореше се, че новият Господар Рал бил уважаван, почитан и дори обичан от мнозина. Беше мъж в разцвета на могъществото си, завоевател и герой.

Ханис Арк беше доволен, че има насреща си достоен противник. Така падението на Рал щеше да е още по-пагубно, още по-болезнено, а триумфът на Ханис Арк още по-забележителен и удовлетворяващ.

Въпреки всичко Ханис Арк беше наясно, че едното убийство не би постигнало нищо друго, освен да превърне Ричард Рал в светец. А това на свой ред нямаше да спечели на Ханис Арк престола на Д'Харанската империя.

Той съзнаваше, че не може просто ей така да убие любимия Господар Рал и да очаква да се нанесе в Народния дворец и да управлява Д'Харанската империя. Нямаше да е толкова лесно. В крайна сметка като владетел на далечна провинция Ханис Арк бе непознат за повечето хора.

Никой не би се съобразявал с неговото управление. Поне все още не.

На първо време Ханис Арк трябваше да направи така, че хората да престанат да вярват на Господаря Рал, на човека, на способността му да ги закриля от справедливите им страхове. Веднъж загубил уважението на народа си, Ричард Рал лесно щеше да бъде изместен от престола.

И тогава, в този момент на хаос и паника, Д'Хара щеше да бъде готова да скъса оковите на династията Рал и най-сетне да приветства човека, готов да се погрижи за страховете им от бъдещето.

Докато Мрачният Рал бе отдаден на манията си по кутиите на Орден, а Ричард Рал водеше дълга война за Д'Харанската империя, Ханис Арк работеше върху средствата за постигането на дългосрочната си цел — изместването на династията Рал от властта. Търпението му най-сетне щеше да бъде възнаградено.

Сега целта бе обозрима. Средствата бяха налице.

— Не се тревожи, Мохлер, аз ще управлявам Д'Хара — рече тихо той. — Този ден ще настъпи по-скоро, отколкото сме си представяли. Великите механизми на промяната са задвижени. Компонентите вече се движат, при това в моя полза. Няма връщане назад. Скоро ще дам на династията Рал шах и мат.

— Пророчеството е на ваша страна — кимна Мохлер. — Разбира се, господин епископ, Създателят също е на ваша страна. Винаги съм вярвал, че той ви закриля от онзи злощастен ден, в който родителите ви бяха убити, защото той има по-велики планове за вас. Той ви помогна да пораснете и да преодолеете всички препятствия по пътя си. Създателят ще се погрижи да се справите и с това, последното.

— В такъв случай очаквам с нетърпение деня на новото пробуждане от мрака, както казва пророчеството.

Човекът не знаеше, че пробуждането от мрака вече е факт.

Човекът не знаеше, че седемте фамулуси, сбутани една в друга горе при тавана, наблюдават, слушат. Ханис Арк бе наясно, че безплътните фигури ще докладват всяка дума на Бръшлянената дева.

— Скоро, господин епископ, вие ще управлявате Д'Хара. Вие ще управлявате империята.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Мохлер не вдигна взор да посрещне непогръдващия поглед на синеоката жена, която го наблюдаваше, щом той отвори вратата. Малцина имаха куража да я погледнат в очите. Щом старият писар затвори обкованата с метал дъбова врата на излизане, Ханис Арк се върна на писалището си.

Докато нагласяше тъмните поли на робата под краката си, за да седне на тежкия кожен стол, следеше с крайчеца на окото си как седемте се приплъзват по-наблизо.

Летящите им роби излъчваха мека, синкава руменина, в която проблясваше нещо ефимерно. Движеха се с плавна елегантност, робите им не застиваха на място нито за миг, създаваха у него впечатлението, че всъщност ги наблюдава някъде другаде, че ги вижда в ефимерния свят на непрестанен нежен бриз.

Отдалеч всеки от седемте силуета изглеждаше като най-изящното и фино създание, съществувало някога. Сякаш бяха изваяни от въздух и светлина, а не от плът и кост. Докато плавно се приближаваха, той си помисли, че приличат досущ на добри духове. Въпреки това беше напълно наясно, че са всичко друго, но не и това.

Шест от тях се отнесоха в групичка нанейде, като лико в езеро, наблюдаваха отстрани, докато седмата се спусна още по-наблизо до другия край на писалището.

Фигурата се поприведе и Ханис Арк най-сетне успя да надзърне под скриващата главата ѝ гугла, да види сбръчканата плът на белезникавото ѝ лице, възлестите синкави вени, брадавиците и язвите, обезобразяващи разкривените ѝ черти, увисналите дупли кожа, очите с цвят на жълтък. Тя се усмихна злокобно и в усмивката ѝ той съзря обещание за извънмерна болка и страдания, които би могла да му причини, стига да поиска.

Ханис Арк изобщо не се стресна. Напротив — възмути се от проявената липса на уважение. Не се постара да прикрие недоволството в гласа си.

— Джит изпълни ли задачите, които ѝ възложих?

Фамулусът постави възлеста длан на писалището и се надвеси над него. С дълги, извити нокти, осеяна с мазоли кожа и изпъкнали релефно стави, ръката ѝ приличаше повече на птичи крак.

Намираше се достатъчно близо, за да разтърси повечето хора до дън душа, достатъчно близо, за да парализира жертвата си от страх. Ханис Арк се разтревожи от близостта ѝ не повече, отколкото тя от неговата.

Гласът ѝ се надигна като съскане по повърхността на коприна.

— Дръзваш да искаш нещо от нас, от нашата господарка?

Ханис Арк изплющя с ръка и стовари ножа си с всичка сила като закова деформираната ръка на фамулуса за плота. Онази нададе скрибуцащ писък, тъй силен, че сякаш можеше да напука стъклата на витрините и близките каменни стени. Беше писък, какъвто той си представяше, че надават изтръгнатите от най-черните дълбини на подземния свят. Кошмар, събуден за живот.

Ръцете на шестте замахаха яростно, досуц знаменца в силна буря. Събраха се около пленената си другарка, сякаш не можеха да повярват, че е прикована тъй светкавично, цъкаха изумени една към друга на език, който звучеше като трошене на миниатюрни птичи костици.

— Изненадах ли ви? — изви вежда епископът. — Изненадахте се, че най-обикновен нож може да ви нарани?

Онази нададе поредния скрибуцащ писък, достатъчно силен, че да събуди и мъртвите, и започна да дърпа неистово ръката си, за да се опита да се освободи от приковаващия я нож. Синкавите ѝ черни устни се разкривиха в грозна гримаса, оголвайки зъби. Напразно.

Тежкото писалище са разтресе и затрепери, краката му се вдигаха от пода при всяко дърпане на ръката ѝ, докато онази безуспешно се мъчеше да се освободи. Другите шест се заизвиваха във въздуха около нея, беснееха, изпълнени със съчувствие. В един момент я сграбчиха, за да се опитат да я освободят, но от ножа се изстреля светкавица, която ги прониза, принуждавайки ги да я пуснат.

— Какво ми стори? — изскрибуца прикованата.

— Хм, не е ли очевидно — приковах те към писалището си.

— Но как!

— Точно в момента този въпрос едва ли би трябвало да те вълнува. Би трябвало да те занимава само това, че не съм обикновен човек и ще е в твой интерес да проявяваш нужното уважение към мен. Както вече си разбрала, притежавам достатъчно способности, за да се справя с такива като вас седемте, нагли гущерояди. Както и с вашата господарка.

Погледът на ранената записвятка, изпълнен с объркване и яростна ненавист.

Ханис Арк се усмихна мрачно.

— Нима Бръшлянената дева сплетница не ти е обяснила поне това, когато те е призовала изпод земята, за да ѝ служиш? Ами — усмивката се разшири, — сигурно е имала причини. Сигурно вие седемте не сте били достатъчно важни за нея.

— Ще страдаш за това — изсъска онази.

— Току-що ти казах, че би било добре да ми демонстрираш повече уважение, а вместо това ти ме заплашваш?

Той се надвеси към фамулуса и впи гневен поглед в подивелите ѝ очи, докато стискаше дръжката на извитата като ятаган сабя, опряна в писалището край десния му крак.

— Заради тази обида ще изгубиш ръката си. Заплашиш ли ме отново, ще се разделиш и със съществуването си.

Направи светкавично мощно движение с ятагана. Острието профуча във въздуха и със светкавична бързина отсече ръката на фамулуса от китката. Освободена, онази започна да се мята и върти, обезумяла от болка, изхвърча назад и се заблъска в каменните стени, събори една стойка с книга отгоре и счупи стъклото на един от шкафовете.

Дланта остана забодена с ножа, а онази част от китката, където се бе врязал ятаганът, бе заклещена дълбоко в плота на писалището.

— О, виж тук, загуби ценна кръв — подигравателно подметна епископът. — Ах, каква загуба, колко жалко.

Другите шест се оттеглиха на безопасно разстояние, или поне така си мислеха, изведнъж станали по-предпазливи, уплашени да не прибързват с отговора.

Щом фамулусът с отрязаната ръка поспря, за да стрелне мъчителя си с убийствен поглед, Ханис Арк я посочи с пръст и ѝ направи знак да се приближи обратно. Онази се понесе към

писалището колебливо, разкривените ѝ черти бяха допълнително обезформени от ярост и страх. Ханис Арк забеляза, че въпреки яростта, въпреки колебанието тя все пак му се подчини.

Колко бе приятно да види, че започва да проявява повече уважение.

— Никога повече не ме заплашвай. — Тонът му бе леден. — Ясно ли е!

Онази погледна отсечената си китка, която продължаваше да лежи забодена за писалището.

— Ясссно — изсъска.

— А сега ми отговори на въпроса. Господарката ти изпълни ли задачата?

— Тя наблюдава онази, която искаш да бъде наблюдавана. И все още чака призованата. Хрътките са по петите на другия и ще ѝ го доведат. — Вдигна оцелялата си ръка и го посочи. — Пипне ли го, задачата ѝ ще бъде изпълнена и ще приключи с теб.

— Тя живее на моя територия и ще прави точно каквото ѝ заповядам, когато ѝ заповядам, в противен случай ще изгуби протекцията ми.

— Джит няма нужда от твоята протекция.

— Без моята протекция Кхарга не би била онзи безопасен рай от получовеците. Тя ще се превърне в месо за гозбата им. Както и всички вие.

Фамулусът застина за миг, докато изучаваше очите му.

— Получовеците ли? Получовеци няма. Това са само прашасали легенди от стари времена.

— О, получовеците съществуват, не знаеш ли, че правят изключителни оръжия? Оръжия, които могат да се използват срещу мъртвите. — Той изви вежда. — Как мислиш, кой изработи този нож, с който те приковах към писалището?

Мрачният поглед на фамулуса се спусна към ножа, който пробиваше разчленената ѝ ръка, преди накрая да го изгледа с убийствен поглед. Този път се позамисли, преди да заговори, и реши да премине в защита.

— Получовеците не са заплаха за нашата господарка. Дори да съществуват, си остават заключени отвъд Северната стена, както е от хиляди години.

Ханис Арк се подсмихна.

— Вече не.

Фамулусът изви горната си устна в зловна гримаса.

— Поредната лъжа. Получовеците не могат да преминат Северната стена.

— Не е и нужно. Ходих оттатък Стената и се разхождах сред тях, разговаряхме. Те ме слушаха и в крайна сметка избраха да ми се кланят като на суверен. В замяна аз им отворих портите. Сега ловуват из Печалните територии... но само там, където аз им кажа, че е позволено, и преследват тогава, когато аз реша.

Онази го измери с поглед.

— Правиш грешка, като си мислиш, че можеш да контролираш получовеците.

— Джит е тази, която трябва да се притеснява да не допуска грешки.

— Джит може да се грижи за себе си — изсъска фамулусът. — Не ѝ е нужна твоята закрила, нито пък на нас. Получовеците не биха дръзнали да дойдат в Кхарга. Те се страхуват от Джит, както се страхуват от Стената. Няма да посмеят.

Останалите шест се приплъзнаха по-близо до другарката си, за да потвърдят думите ѝ.

— Ходили ли сте отвъд Северната стена? — Ханис Арк знаеше, че не са. Стената действаше в двете посоки — така бе от хиляди години. — Не знаеш нищо за това, от което се страхуват и от което не се страхуват. Не прави грешката да си мислиш, че знаеш.

Ханис Арк освободи ятагана от плота на масата и посочи с него.

— Те не ловуват в Кхарга само защото аз съм ги предупредил да не стъпват там. Позволя ли им, тукати ще плъпнат... особено ако им предложи разфасованите ви трупове за казаните им.

Седемте едновременно отстъпиха и проявиха достатъчно разум да замълчат.

— Всички вие, включително Бръшлянената дева, както и населението на Печалните територии, както и получовеците отвъд Северната стена, сте мои поданици. Всички вие живеете под мое управление. Всички вие ми дължите своята вяност, ако искате да се възползвате от привилегиите, които получавате в замяна.

Любопитството на една от тях надви предпазливостта ѝ.

— Какви привилегии?

Ханис Арк изви глава на една страна.

— Ами, привилегията да ви бъде позволено да живеете, разбира се.

Никоя от седемте не го попита какво има предвид.

— Предайте на Джит, че е в неин интерес да прави каквото ѝ е казано. Предайте ѝ думите ми. Предайте ѝ, че е в неин интерес да се погрижи фамулусите ѝ да проявяват подобаващо уважение към нейния владетел, в противен случай няма да ви останат ръце, с които да я храните.

Всички се отдръпнаха още малко, страхът по лицата им бе видим.

Завъртяха се рязко, готови да се отдалечат.

— Заповедите ви ще бъдат изпълнени, господин епископ — рече безръката. — Ще предадем вашите думи на господарката.

— И добре ще направите.

Ханис Арк проследи с поглед как се извиват като струйка дим и изчезват в цепнатините около масивната врата. На излизане, както Мохлер преди това, се постараха да не срещат погледа на жената, застанала на пост край входа.

Яростта на Ханис Арк продължаваше да кипи. Той щеше да оправи неправдите. Духът на баща му щеше да наблюдава от нишата си в подземния свят, докато синът най-накрая въздаде мъстта си над династията Рал.

Това бе събуждането на новия ден в Д'Хара — не само в буквалния смисъл. Наближаваше краят на вековния мрак под игото на Рал.

Ричард Рал скоро щеше да загуби властта. Щеше да загуби всичко. Ханис Арк щеше да се погрижи за това. И тогава скованият от страх народ щеше да се сдобие с нов водач.

Най-сетне щеше да има справедливост.

Ханис Арк освободи ножа си от плота на писалището, заедно с острието се вдигна и вече отпуснатата отрязана китка. Той я поднесе към жената на прага и тя пристъпи към писалището.

— Би ли изхвърлила това?

Докато онази посягаше да вземе ножа, той дръпна ръката си обратно.

— Не, имам по-добра идея. Постави я във витрина тук, така че посетителите да могат да я виждат.

Жената в червена кожена униформа се усмихна мрачно.

— Разбира се, Господарю Арк.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Ричард се прозя. Вдигна глава от сложния превод, с който се бореше, и видя Зед да крачи към него през библиотеката. През високите прозорци над главата му зората бе започнала да розовее и разкриваше ясно небе.

Необичайната пролетна буря приключи, но по всичко личеше, че ще се окаже само предвестник на по-сериозни проблеми. За Ричард нямаше съмнение, че предстоят неприятности, само дето не можеше да предположи от какво естество са. Обземаше го онова познато чувство на безпокойство, че не е наясно какво на практика се случва.

Всичките тези неща — от момчето на пазара до бурята, през необичайните смъртни случаи, до странно звучащите пророчества и внезапно заработилата след хилядолетия в неизвестност машина — бяха твърде фрапиращи съвпадения. А съвпаденията винаги го изправяха на нокти. Най-много го притесняваше машината която откриха — нещо му подсказваше, че именно тя стои в основата на проблемите.

Преводите от металните лентички само потвърждаваха подозренията му. След като установи, че всичко в книгата е наопаки, работата по превода, макар да бе еднообразна и скучна, потръгна. Колкото повече научаваше от тези преводи, толкова повече нарастваше тревогата му.

Докато дядо му прекосяваше библиотеката, Ричард забеляза, че Зед не крачи с обичайната си динамичност. За момент видя в него най-обикновен старец — един уморен стар човек. Вгледа се в бръчките по лицето на Зед и разбра, че магьосникът също е разтревожен и мисли за неприятностите, които ги бяха сполетели. От преливащото от ентузиазъм и някак детско изражение на Зед не бе останала и следа. Това повече от всякакви думи за Ричард бе залог за сериозността на ситуацията. Както и преводът на символите, изписани върху лентичките.

Ричард похлупи книгата с длан, за да не се обръщат страниците, когато с периферното си зрение мярна онова, което търсеше.

— Ето го първия — извика на Бердин и посочи компонента на страницата. — Това търсех. Как се превежда?

Бердин погледна и прочете обяснението на високо Д'Харански.

— Свързано е с падането.

Ричард вече бе започнал да схваща езика на Сътворението и знаеше значението на доста от символите. Просто искаше да потвърди най-ужасните си страхове. Бердин му помогна.

— Това е последният символ, така че...

— Така че прекратява действието на обекта — довърши изречението му Бердин едва чуто. Тя все още не бе разбрала онова, което знаеше Ричард. Докато изписваше думите, прокара език по устните си, после запрелиства книгата.

— Трябва ми обектът.

Ричард посочи металната лентичка.

— Ето го. Ако е обърнат, значи това е частта, която търсим.

Зед се закова пред масата и присви очи към листа, върху който пишеше тя.

— Какво си написала тук?

— Превода от езика на Сътворението на написаното върху онази лентичка — обясни Ричард. — Как е Калан? Успя ли да излекуваш ръката й?

— Нали съм магьосник! — Той посочи листа пред Бердин. — Значи разбрахте как функционира книгата? Символите в нея?

— Да — кимна Ричард. — Всъщност е доста забележително. Символите са изключително добре измислена и компактна форма на език. Нещо, за което на нас са ни нужни изречения и дори цели абзаци, може да бъде изразено на езика на Сътворението в един кратичък ред символи. Нужни са само няколко елемента, съчетани по правилния начин, и ето ти цяла история или огромно количество информация. Способността на този език да предава смисъл е изключителна, освен това е много компактен.

Ричард отдавна се бе научил да борава със символи. Разбираше езика им, начина на изобразяване на нещата, знаеше как функционират при заклинанията. Оказваше се, че много от символите, с които вече

боравеше, произхождат от езика на Сътворението. Без да го знае, той отдавна се бе научил да ползва този език.

След като веднъж започна да използва книгата и да превежда символите, в един момент през нощта всичко си дойде на мястото и той започна да разполага вече известни му неща в този нов език, знаеше как да използва познанието си, за да интерпретира употребените от машината символи. Беше като да отвори врата, за чието съществуване не подозира. В миг на просветление нещата, които вече знаеше, си дойдоха на мястото и той започна да разбира този нов език.

Бе започнал да осъзнава, че е по-скоро като научаване на нов диалект на познат му език. В резултат на това бе започнал бързо да схваща принципите му. Вече не му беше нужна книгата „Регула“, за да разбира символите.

Зед взе лентичката, за да я огледа отново, сякаш би могъл по някакъв вълшебен начин изведнъж да я разгадае. Не стана точно така.

— Ами, след като се е получило, какво пише тук?

Ричард посочи с опакото на писалката.

— Специално на тази пише: „Покривът ще се срине.“

Зед свъси чело.

— Искаш да кажеш, като в пророчеството, което спомена? Онова от сляпата жена? Онази Сабела, която си срещнал във фойето?

— Именно.

— След предупреждението за тъмнината в Двореца, което получи от момчето долу на пазара?

— Да, точно — кимна Ричард.

— Момчето, което ти се беше сторило, че бълнува.

— Тогава ни се стори, че бълнува, да, но може би не сме били прави. След неговото предупреждение получих предсказанието на възрастната жена, което се оказа същото, казано ми по-късно от Лорета и от машината. Момчето каза нещо друго, но тогава възприех и него като бълнуване на трескав. Думите му бяха: „Той ще ме намери, знам, че ще ме намери.“

— Да, наистина звучи като бълнуване на човек с треска.

Ричард взе друга лентичка.

— Тази се намираще най-долу в купчината, която намерихме до машината. Кое означава, че е била първата, появила се, откакто

машината се е събудила там долу, в тъмното. Когато я преведохме, едва повярвах на очите си. На нея пише: „Той ще ме намери.“

Зед направи знак към лентичката, която държеше Ричард.

— Искаш да кажеш, че машината е предрекла, че ще я намериш?

Ричард сви рамене.

— Знам ли...

— Сигурен ли си, че си превел изречението точно?

Ричард погледна към вратата и видя към тях да крачи Натан.

Той също изглеждаше сериозен и мрачен.

— Сега, след като разполагам с нужния ми ключ — да — отвърна Ричард. — Няма никакво съмнение. Всичко се нарежда идеално. — Ричард се пресегна и взе трета метална лентичка. — Ето тази, върху която бях разпознал символа за огън, се оказва, че се превежда прекрасно през високо Д'Харански. И означава точно това — огън.

— Какво за огън? — попита Натан още преди да е спрял.

Зед взе лентичката от ръцете на Ричард и я показа на Натан.

— Преводът потвърдил подозренията на Ричард. Наистина означава огън и нищо друго.

В далечния край на библиотеката Ричард забеляза Лорета, която беше помъкнала огромен наръч от предсказанията си. Щеше да е доста трудоемко да пренесат всичките ѝ камари с листове от стаята ѝ в библиотеката. Ричард с облекчение видя, че цялата тази хартия вече е на път да намери по-сигурно убежище.

— Огън — намръщи се Натан.

— Да, точно така — каза Ричард. — На друга пише: „Той ще ме намери.“ Същите думи, които ми каза болното момче на пазара. На трета пък пише онова, което ми казаха Лорета и сляпата жена, Сабела — че покривът ще се срине.

Натан забодя юмрук в хълбока си.

— Може да се каже, че съм тук във връзка със Сабела.

— Така ли? Какво за нея?

— Създава проблеми. Част от гостите отишли при нея, за да чуят пророчествата ѝ. Продължават да настояват да разберат какво ще им донесе бъдещето.

Ричард въздъхна.

— О, страхотно. И какво им казва тя?

— Огън — отрони Натан.

— Моля?

— Огън. Това била единствената дума, която произнесла. Онези се върнали при другите и им казали. И сега всички са в паника и очакват в Двореца да избухне пожар. Неколцина от онези, които спели, преди малко изхвърчаха от стаите си по нощници, изпаднали в ужас, защото сънували пожари.

— Любопитно — промърмори Зед и потърка брадичката си.

Ричард мярна Лорета, която крачеше забързано към тях.

— Господарю Рал! Господарю Рал! — викаше тя, размахвайки лист хартия. — Ето те! Толкова се радвам, че те намерих.

Ричард се надигна, когато тя, останала без дъх, спря до него.

— Какво има?

Тя вдигна длан на гърдите си, докато дишането ѝ се поуспокои. После му подаде листа.

— Имам ново пророчество за теб. Записах го както винаги. Щях да го сложа при другите на сигурно място, докато те видя, но ето те тук.

Ричард погледна листа. На него беше написана една-единствена дума: ОГЪН.

— Какво пише? — попита Зед.

Ричард му подаде листа. Челото на магьосника се сбърчи, докато очите му сезираха в единствената дума.

— Имаш ли някакво предположение какво би могло да означава? — попита Ричард жената, докато подаваше листа на Натан.

Онази поклати глава.

Високият Пророк огледа внимателно самотната дума, после вдигна глава.

— Точно като Сабела.

— Ти как мислиш? — обърна се Зед към Ричард. — Някаква идея?

Ричард въздъхна.

— Боя се, че...

Внезапно прозрение го накара да спре насред изречението.

Хвърли писалката на масата и хукна към изхода.

— Хайде! — извика през рамо. — Знам какво означава! Знам къде е пожарът!

Зед, Натан и Бердин се спуснаха подире му. Дори Лорета се завтече да ги догони.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Докато тичаше по сервизния коридор, Ричард надуши дима. Тази позната миризма, тъй характерна за всеки един бивак, винаги му бе вдъхвала усещане за топлина и закрила, но в сградата на Двореца тя вещаеше ужасни неща. Зави зад последния ъгъл и видя димът да бълва на гъсти черни облаци изпод една врата в дъното на коридора.

Бердин го сграбчи за ръкава, за да не му позволи да избърза пред нея. Каквато и опасност да се зададеше, Морещиците винаги правеха всичко възможно да стоят плътно до Господаря Рал. При поява на заплаха за живота му Бердин тутакси губеше приветливия си вид и се превръщаше в непоколебимата строга Морещица, готова да се справи с всеки риск. Докато тичаше, въртеше Агиела в юмрука си, сякаш за да си вдъхне повече увереност, че ѝ е подръка.

От другата страна на плътната димна завеса Ричард успя да различи втурналите се към мястото гвардейци. Някои от тях бяха понесли кофи. По дъсчения под се изливаше вода. Няколко жени, събудени от врявата в този ранен час, бяха наизлезли пред вратите, стиснали нощници пред устата си, за да се предпазят от задушливия дим, докато покрай тях тичаха войници.

— Какво става? — появи се иззад ъгъла Натан. Зед беше плътно след него.

Ричард посочи.

— Стаята на Лорета гори.

Лорета се закова на място, останала без дъх. От тичането лицето ѝ бе пламнало, а косата ѝ стърчеше във всички посоки.

— Стаята ми! — Тя преглътна в опит да вдиша достатъчно въздух. Дланите ѝ притиснаха слепоочията. — Пророчествата ми!

Войниците с кофите изритаха вратата. Черният дим, наблъскан с искрици и горящи парчета хартия, се шумугна навън в коридора и отлетя към тавана. Огнените езици заоблизваха стените. Войниците плиснаха вода през вратата. Предвид количеството дим и горещината

Ричард не вярваше няколко кофи вода да помогнат за потушаването на стихията.

Като видя как войниците изливат вода в стаята ѝ, Лорета изпищя. Разблъска Зед и Натан.

— Не! Ще ми съсипете пророчествата!

Ричард знаеше, че е твърде късно да се тревожи за това. А и водата не представляваше сериозна заплаха за пророчествата ѝ. Стисна Лорета за ръката и я дръпна да спре. Знаеше, че ако зависи от нея, тя би изтичала в горящата стая, за да се опита да спаси безценните си пророчества. При този гъст дим и както се беше задъхала, щеше да загине за броени секунди.

Горещината, дори от разстояние, бе непоносима. Ричард с облекчение огледа каменните коридори — Дворецът бе изграден предимно от камък. Все пак имаше и дърво — подовете, гредите над главите им. Трябваше да се погрижат да потушат пожара възможно най-скоро.

Притекоха се още войници с още кофи вода. Тичаха към вратата, извърнали глави, за да се предпазят от жегата, и изливаха водата в стаята. Разбеснелите се жежки пламъци се опълчваха дръзко на водния враг. Както Ричард си бе помислил, усилията на огнеборците се оказваха безнадеждно неефективни.

Зед също го знаеше. Притича покрай Ричард и като се шмугна под разстилящия се из целия коридор черен дим, продължи нататък към адските порти.

С едната си ръка разбута събралите се там войници, а другата простря към напиралите отвътре пламъци и дим. Ричард видя как въздухът пред дланта на дядо му затрепери и димът започна да се връща обратно в помещението, но отвътре напирала нови и нови талази пушек, които още не бяха готови да се предадат. Горещината принуди Зед да отстъпи.

— По дяволите! Това място отслабва магията ми.

Натан най-сетне настигна Зед и на свой ред вдигна длани срещу напирания отвътре дим, като добави и своята дарба в борбата срещу стихията. Въздухът потрепери още веднъж и този път пушекът като че ли се поукроти, а пламъците покорно се прибраха в стаята. Най-сетне извиращият през прага пушек бе победен и в коридора остана да се носи черна смрадлива мъгла.

Натан беше от династията Рал. Магията на Двореца не намаляваше неговата дарба. Той пристъпи по-близо, като за пореден път простря длани напред към прага. Докато удържаше Лорета, Ричард наблюдаваше как Натан започва постепенно да върти длани, като запечатва стаята и задушава огъня в зародиш. След няколко напрегнати минути пожарът стихна и Пророкът изплете мрежа, която да охлади останките от дома на Лорета.

Щом Натан влезе в стаята, за да се увери, че всичко е наред, Ричард позволи на Лорета да го последва. Разплакана и съкрушена, тя влезе след Натан.

Разпери отчаяно ръце.

— Пророчествата ми! Скъпи Създателю! Пророчествата ми са унищожени!

Ричард се убеди, че жената е права. Тук-там по ъглите като че ли бяха останали купчини, които не изглеждаха напълно съсипани, но всичко беше покрито със сажди и разпиляно в пълен хаос.

Лорета се строполи на колене и загреба с шепи безполезната влажна пепел.

— Унищожени са — захлипа тя.

Ричард сложи ръка на рамото ѝ.

— Ще запишеш нови, Лорета. Можеш да използваш библиотеката, за да записваш новите си пророчества.

Тя кимна разсеяно. Той се съмняваше, че го е чула.

Хората се бяха събрали навън в коридора, за да гледат какво се случва. Много от тях покриваха носовете си, за да не дишат задушливата миризма.

Ричард разпозна доста от гостите, които по-рано бяха на приема. Всички изглеждаха мрачни. Огънят явно потвърждаваше пророчеството, което всички бяха чули същата сутрин. Като си мърмореха предупреждения един на друг, хората се разотидоха. Кара разцепи тълпата, все едно в коридора нямаше никого — очакваше всички да се отстраняват от пътя ѝ, щом ги доближи. Така и ставаше. Никой не смееше да остане на пътя на Морещица, особено когато изглеждаше толкова ядосана като Кара. Последното, което хората тук биха желали, бе да привлекат върху себе си вниманието на Морещица.

— Добре ли си? — попита тя Ричард и получи кимане в отговор.
— Чух, че имало проблем.

— Пророчествата на Лорета се запалиха — обясни той.

Сред тълпата Ричард забеляза Лудвиг Драйър, абата от провинция Фаджин. Лицето му бе придобило каменно изражение, докато оглеждаше случващото се. Накрая си проправи път през тълпата и се приближи до Ричард.

— Има ли пострадали? — попита.

— Не — отвърна Ричард. — Домът на Лорета е пълен с хартия. Нищо чудно, че избухна пожар.

Лудвиг погледна през вратата.

— Особено след като е предречено от пророчество.

— Кой го казва?

Абатът сви рамене.

— Ами, първо сляпата старица. Плюс още неколцина.

Ричард забеляза, че голяма част от хората в тълпата зад абата следят разговора им.

— Жената използваше жив огън в стаята си — извиси глас той.

— Навсякъде беше пълно с листове. Лично я предупредих да премести всички хартии, преди да е избухнал пожар.

— Така или иначе, беше предречено от пророчество.

— Човекът е прав — обади се Лорета, щом излезе от стаята със сломено сърце. — Самата аз получих това пророчество. Записах го и го дадох на Господаря Рал — обясни тя на абата, докато триеше сълзите от бузите си. — Боя се, че вече всички знаем какво е означавало.

Абатът извърна смръщеното си лице към Ричард.

— Значи си получил опасно пророчество за пожар в Двореца и не си го споделил с никого от нас? Запазил си го за себе си?

— Току-що му го дадох и той хукна право насам — отговори Лорета, преди Ричард да си е отворил устата, като неволно го избави от задължението да обяснява сам. — Нямахме време да предупредим когото и да било, нито да направим нещо, за да спрем пожара навреме.

Абатът въздъхна притеснено.

— Все пак, Господарю Рал, няма да е зле да се отнасяш поотговорно към пророчествата. Особено когато то може да има такива последствия и да е опасно за живота на други хора. Твоят дълг в крайна сметка е да закриляш поданиците на Д'Харанската империя. Ти си магия срещу магията и животът на всички нас зависи от теб.

Пророчеството е магия, дадена ни от Създателя, и ти трябва да я приемаш на сериозно.

— Мисля, че Господарят Рал приема пророчеството най-сериозно — намеси се Натан и стрелна онзи с гневен поглед.

— Добре — отстъпи Лудвиг. — Добре. Така и трябва. — Зяпачите закимаха.

Кара завъртя Агиела в юмука си. Насочи червеното оръжие към лицето на абата.

— Господарят Рал няма нужда да му казваш какви са отговорностите му, нито да следиш как ги изпълнява. Господарят Рал ни закриля.

Убийственият тон на Кара представляваше неприкрито предупреждение, че мъжът е прекрачил границата.

Накрая Лудвиг все пак се осмели да продължи.

— Мечът ти не може да те защити от пророчеството, Господарю Рал. Не може да защити никой от нас от бъдещето. Това, което ни защитава, е пророчеството. Именно затова Създателят е дарил човечеството с дарбата на пророчеството.

Гневният поглед на Ричард накара абата да потръпне и да сведе глава към земята.

— Достатъчно.

Лудвиг отстъпи колебливо назад и се поклони учтиво.

— Както заповядаш, Господарю Рал.

След като се бе отдалечил на безопасно разстояние, той се завъртя и си тръгна, последван от неколцина от другите гости.

— Позволи ми да го убия — изпрати го със смръщен поглед Кара.

— Нека аз — изсъска Бердин. — Малко тренировка ще ми е от полза.

Ричард също го изпрати с поглед.

— Де да беше толкова просто.

— О, ще стане съвсем просто — успокои го Бердин.

Ричард поклати глава, докато гледаше как тълпата се разпръсква.

— Убиването на хора не е начин да се поддържа мирът.

Кара явно беше съгласна с Бердин, но реши да смени темата.

— Бенджамин би искал да те види. Обещах му да те намеря и да те заведа в Градината на живота.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Докато Ричард минаваше между фланговете гвардейци и прекрачваше прага на Градината на живота, следван по петите от Зед, Натан и Кара, забеляза, че вече е издигнато скеле. По дъските най-отгоре сновяха работници. Някои изрязваха деформираната арматура, докато други се занимаваха с изработването на новата конструкция и стъклата, за да може покривът да бъде затворен.

Слънцето беше изгряло и помещението бе окъпано в светлина. Вътре патрулираха гвардейци от личната охрана на Господаря Рал, като не изпускаха от очи работниците горе на скелето и в същото време следяха изкъсо дупката в мрака долу.

Всичките тези хора в Градината на живота смущаваха Ричард. Той беше свикнал да намира лично убежище тук. Помисли си, че вероятно дедите му от поколения назад са използвали това място по същия начин — като параклис за усамотение, където, макар да бяха сътворявани някои от най-опасните магии, съществували някога, беше спокойно кътче, предлагащо тихо уединение.

Бенджамин, който разговаряше с един гвардеец, забеляза Ричард и се завтече към него. Работниците на скелето продължиха да работят, но не можеха да се въздържат да не хвърлят скришом погледи към Господаря Рал.

— Господарю Рал, добре ли си? — попита Бенджамин. — Чух, че имало пожар. Майката Изповедник също се тревожи.

— Добре съм. — Ричард посочи с пръст през рамо към дядо си и Пророка. — Добре, че Зед и Натан бяха там. Успяха да го потушат.

— Радвам се да го чуя.

Ричард се огледа.

— Къде е Калан?

Бенджамин посочи нащърбената дупка в пода.

— Долу е с Ничи, при машината са.

Ричард се насочи към стълбата, а Кара застана до Бенджамин.

— Казах на Господаря Рал, че искаш да го видиш.

Бенджамин направи крачка напред към Ричард.

— Да, вярно е. Получих информацията, която искаше, Господарю Рал.

Ричард спря пред стълбата, която водеше надолу към зейналата дупка.

— Имаш предвид, че си проучил докъде надолу стига машината ли?

Бенджамин кимна.

— Преди всичко ти се оказа прав. Онази чупка в библиотеката под нас е свързана с това нещо тук долу. Налага се стената да бъде закривена по този начин, за да заобиколи машината, която е от другата ѝ страна.

От другата страна на стената с рафта, на който бяха намерили „Регула“. Пак се запита за местоположението на книгите в библиотеките. Никога не бе разбирал как са подредени. Може би защото знаеше за тях твърде малко.

Ричард хвана стълбата и пусна Зед и Натан пред себе си. Той ги последва, а накрая влязоха Кара и съпругът ѝ. Щом слязоха от стълбата, се наложи да заобиколят по-едри отломки, след което продължиха надолу по спираловидната стълба. Като вървяха един подир друг, заслизаха към утробата на машината.

Притихналата стая под тях бе осветена от призрачната светлина на магическите кълба. Калан го посрещна с усмивка, очевидно си отдъхна, като видя, че е жив и здрав. Скръстила ръце и потънала в размисъл, Ничи изучаваше мълчаливо металната кутия и само стрелна новодошлите с бърз поглед. Ричард се зарадва да я види, защото знаеше, че с нея Калан е в безопасност.

— Май е тихо — каза Ричард.

— Мъртвешки тихо — потвърди Калан.

— Не е издала нито звук, нито пък се е появила странната светлина, за която спомена — отърси се от мислите си Ничи. — Потънала е в мълчание, както през всичките хиляди години досега.

Зед прокара кокалестите си пръсти по повърхността на машината, едва ли не със страх да я натисне повече, но, от друга страна, в невъзможност да се въздържи да я докосне.

— Двамата с Натан заварихме същото — ни дума, ни вопъл.

Не можеше да се каже, че Ричард е недоволен от тази новина. Нямахше нищо против тази чудесия да потъна в мълчание за още хиляда години.

— Как ти е ръката? — попита той Калан.

Тя я вдигна и я завъртя, за да му покаже. Там, където доскоро бе подуто и зачервено, се виждаше само бледа розова ивица.

Калан се усмихна към Зед.

— Въпреки трудностите, които има с дарбата си тук, в Двореца, Зед успя да я излекува. Забележително постижение бих казала.

Зед махна с ръка, притеснен от ласкателството.

— Не беше кой знае какво да излекуваш драскотина. Просто не ме карайте да върна нечия глава на раменете или друго по-сериозно нещо.

Ричард си отдъхна, след като видя, че Калан е добре. Една грижа по-малко. Пак насочи вниманието си към генерала.

— Успя ли да проследиш откъде минава това нещо през Двореца?

— С моя помощ — отговори Кара, като по примера на Зед прокара пръст по повърхността на машината, сякаш отправяйки предизвикателство към спящия звяр.

— Е, колко етажа надолу стига?

Генерал Мейферт премести тежестта си на другия крак.

— Боя се, че не мога да отговоря на този въпрос, Господарю Рал. Не успяхме да стигнем до основата. Все още не.

— Не спомена ли, че си намерил плановете на долните етажи.

— Така е, намерихме ги. И успяхме да установим, че машината минава през целия Дворец.

Малко е да се каже, че Ричард остана изненадан. Градината на живота беше почти най-високата точка на комплекса. Под нея имаше много етажи и нива.

— Чак до долу? Толкова ли е голяма?

— По-лошо, Ричард — отвърна с тревожен глас Калан.

— Боя се, че Майката Изповедник е права. След като се сдобихме с чертежите на сградата и видяхме как е устроена сърцевината на Двореца, слязохме в инспекционните тунели на основите под най-долния етаж. Пробихме малка дупка в една от стените на основата и зад нея намерихме солиден метал. —

Бенджамин чукна с кокалчетата си металната кутия — Точно като това и точно като зад стената на библиотеката.

Ричард се беше вторачил в притихналата машина, осветена от сиянието на магическите сфери. Не изглеждаше чак толкова висока. Наведе се и надникна през прозорчето. Още предишния път успя да прецени, че отива много по-надълбоко, отколкото изглежда, много по-дълбоко от пода, върху който стояха.

— Ако минава през основите на Двореца и се връзва в платото, значи няма как да се каже докъде стига.

Никой не наруши неловкото мълчание. Ричард огледа мрачните им лица едно подир друго.

— Кажу ми — подкани накрая Ничи.

— Хм... — въздъхна неловко Бенджамин, — истината е, че открихме още от машината по-надолу.

— По-надолу ли? Имаш предвид в коридорите, които минават през платото?

— Не съвсем — включи се Кара, явно недоволна от това колко бавно тече разговорът. — Продължихме да картографираме все по-надолу, докато установихме как машината минава през Двореца и как са разположени около нея стаите и стълбищата. Натан и Зед помогнаха при чертежите. Тази машина създава толкова сложна структура в Двореца, че през цялото време никой не е и подозирал, че зад стените на различните стаи и стълбища е скрито нещо толкова голямо.

— Винаги сме знаели, че Дворецът е построен във формата на заклинание. — Натан посочи над тях. — Градината на живота е централният възел на заклинанието, откъдето извира неговата сила.

Ричард се намръщи към Пророка.

— Значи допускаш, че поради естеството си Градината на живота крие машината в централния възел?

— В известен смисъл, но не точно — каза Натан. — Централният възел скрива наличието на машината просто заради местоположението ѝ в централната част на заклинанието. За да работи заклинанието, централният възел не бива да бъде пробиван от страни, нито отдолу, така че стълбите и коридорите долу са разположени в същата форма, която диктува заклинанието. Ето защо стаите и коридорите заобикалят машината. На практика те избягват

пробиването на възела, но не избягват машината и не се опитват да я скрият.

Ричард потъна в размисъл, разсъждавайки над формата на заклинанието. То представляваше символ. Ричард познаваше мотивите в него. Знаеше как функционират — поне на теория.

— Разбира се — каза, разсъждавайки на глас. — Не можеш да пробиеш оста на формата. Мрежата на заклинанието не е двуизмерна, а триизмерна. Нещо долу ще наруши сливането на осите по същия начин, по който коридор, минаващ през центъра на Градината на живота, би нарушил нейното поле. — Той вдигна поглед към всички хора с дарбата, които го гледаха втренчено.

— Централната част на заклинанието е заобиколена от стаи и коридори от долу, за да бъде защитен възелът.

— Точно така — каза Ничи. — И зад тези стени се намира машината.

Удивителните заключения започваха да се избистрят в главата му.

— Това сливане на осите в заклинанието се подхранва отдолу. — Прозрението го свари неподготвен. — Поради тази причина коридорите и стълбите, които се изкачват в Двореца до този централен възел през платото отдолу, се вият спираловидно нагоре.

— Да, така е — потвърди Кара. — Стълбите и коридорите се вият по спирала нагоре, точно както стаите в двореца под нас. Това на практика ни улесни много в съставянето на чертежа. Височината може да е голяма, но основният спираловиден модел е прост, стига веднъж да разберете как функционира.

Ричард не можеше да си представи една Морещица да нарича магията нещо просто или да разбира начина ѝ на действие. Огледа присъстващите един подир друг.

— Нима искаш да кажеш, че машината изминава целия път до центъра на тази спирала и нагоре през платото?

— По-лошо — призна Кара. — След като започнахме да правим чертежа, с помощта на Натан и Зед, които ни показваха как точно изглежда заклинанието, успяхме да слезем надолу през Двореца и да открием централната шахта на този възел. В централната област се намира машината. Това ни позволи да направим чертежа, минавайки през платото.

— Но не сте пробивали платото, за да видите дали машината се намира вътре? Така че не сте сигурни, че стига толкова навътре?

— Не се наложи — обади се Бенджамин.

Кара скръсти ръце.

— Изпратих Найда с още няколко Морещици, като им дадохме изготвената от нас карта, за да съпроводят Бенджамин долу в катакомбите. Разбира се, същият модел се оказа валиден и за тунелите там. Те са защитени по същия начин, както и Дворецът над нас.

Ричард кимна.

— Така и би трябвало, защото подхранват оста на заклинанието — полето, което представлява Градината на живота. Заклинанието трябва да е непокътнато. Не можеш да го пробиеш от долу, иначе цялата работа няма да функционира.

— Ами, там долу, в най-долните нива на катакомбите, в ядрото на онези тунели — именно там изкопахме дупка за инспекция. — Бенджамин почука притихналата машина. — И ударихме на метал.

На Ричард му се зави свят, като си представи какво би могло да означава това. Машината, която се издигаше през Двореца и стигаше нагоре току до Градината на живота, пробиваше цялото плато, издигайки се от равнината Азрит далеч в подножието му.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ричард изобщо не можеше да си представи какво би могло да означава това — каква е тази машина, кой я е направил и защо е била запечатана толкова хилядолетия.

И още по-страшно — защо изведнъж се бе събудила от дългия си сън.

Предполагаше, че каквато и да е била целта на машината, е твърде вероятно да е излязла от употреба и каквато е голяма, може да е създавала повече проблеми, та да не си е струвало да се разглобява и просто е била зазидана и забравена.

Да, допускаше, че машината е запечатана, защото е създавала проблеми. Но това не обясняваше защо се е върнала към живот.

Тъй като засега не можеше да отговори на нито един от тези въпроси, Ричард се обърна към дядо си.

— Е, какво успя да научиш за природата на тази машина?

Зед явно губеше търпение и се огледа смутено. Преди да отговори, погледна Натан и Ничи.

— Боя се, че нищо.

Не това бе очаквал да чуе Ричард, най-малко пък от Зед.

— Нищо ли? Съвсем нищо? Все нещо си съумял да разбереш.

— Не, съжалявам.

Ричард разпери ръце в безсилие.

— Но нали това чудо си служи с магия. Не можеш ли поне да кажеш нещо за магията, която използва?

— Ти така си мислиш — постави ръка върху машината Зед. — Така и не регистрирахме наличие на магия. Машината се оказа мъртва като гроба, в който е положена. Доколкото можем да преценим, представлява просто бездейна купчина чаркове, лостове, зъбчати колела и валове. Погледнахме вътре докъдето можахме, но така и не разбрахме нищо полезно. Всички чаркове като че ли са направени от най-обикновен метал, макар и да са доста сложно изработени.

Ричард прокара пръсти назад през косата си.

— В такъв случай какво е задействало машината първия път?
Зед сви рамене.

— Пробвахме каквото се сетим, за да я накараме да заработи пак, да реагира, да направи каквото и да било, но уви. Пуснахме магически нишки, използвахме заклинания за анализ и изпращахме тестови магии, но така и не доведоха до нищо.

— Да не би да е просто защото Дворецът ограничава силата ти — предположи Ричард.

— Аз все пак съм Рал, със силата ми тук всичко е наред — отвърна Натан, докато прокарваше длан по машината, — но с това нещо силата ми се оказа точно толкова безполезна, колкото и тази на Зед.

Ричард се обърна към Ничи. Тя имаше по-различни способности от Зед или Натан. Владееше субстрактивната магия. Ричард се надяваше, че уникалната ѝ дарба навярно би могла да долови нюанси на магията, недостъпни за Зед и Натан.

— Все би трябвало да можеш да кажеш нещо за нея.

Още преди той да е довършил изречението си, тя вече клатеше глава.

— Точно така е, както казва Зед. Никой не успя да усети никаква магия — включително аз. Калан ми каза какво е станало, когато сте открили машината. Цепнатината, където сте намерили металните лентички със символите по тях, е празна. Оттогава насетне машината не е произвела нито звук.

Ричард въздъхна отчаяно.

— Но как ги прави всичките тези неща?

Ничи отпусна скръстените си ръце и се протегна към машината.

— Какво прави? Откакто ти беше долу при нея последния път, не е помръднало нито колелце, не сме видели нито лъч светлина. Стои си безмълвна и неподвижна, както е стояла вече хиляди години.

— Но всичките тези чаркове вътре в нея се движеха и въртяха, облени в особена светлина с оранжеви оттенъци.

— И аз го видях — намеси се Калан. — Не може и двамата да сме си го въобразили.

— Не казваме, че сте си го въобразили — вдигна ръка от машината Зед и въздъхна. — А само че лично ние не видяхме нищо от

нещата, които описвате. Ако не се събуди пак, няма да разберем какво точно се е случило.

Всъщност Ричард изпита облекчение, че машината е потънала в мълчание. Това означаваше, че имат един проблем по-малко за решаване. И без това все още си стоеше неразрешен въпросът с пророчеството.

Ричард отпусна длан върху равната метална повърхност.

Щом докосна машината, земята потрепери с тътена на внезапната сила на рязко задействани огромни машинни части.

С глухо тупване, разтресло земята, от центъра на машината се изстреля лъч светлина, досущ светкавица в мрака, и на тавана се появи символът — същият като предния път, същият, който бе изобразен отстрани на машината и в книгата „Регула“. Заедно с въртенето на масивните чаркове вътре се въртеше и емблемата, изписана със светлина на тавана.

Зед и Натан се спуснаха към машината и се наведоха да надникнат през процепа.

Зед посочи, надниквайки грохота и дрънченето на взаимодействащите си един с друг механизми.

— Гледай! През механизма се придвижва метална ивица, точно както го описа Ричард.

Ничи постави длани върху машината, като очевидно се опитваше да усети силата ѝ.

Отскочи рязко назад, очевидно пронизана от болка.

— Има магически щит — каза тя, докато разтъркваше наранените си лакти и рамене.

Зед предпазливо докосна машината с една ръка, за да пробва, но по-лекичко, не като Ничи. И той се дръпна тутакси. Разтърси ръка, сякаш бе докоснал огън.

— По дяволите, права е.

— Гледайте — посочи през прозорчето Натан, като внимаваше да не се докосва до машината. — Металната лентичка се движи през светлинния лъч.

Всички чакаха безмълвно, докато Натан и Зед се взираха през прозорчето. Ричард виждаше как по лицата им пробягват лъчи светлина и части от символи.

Металната ивица се пъкна в процепа.

Ричард сграбчи Зед за китката.

— Внимавай, ще е горещо.

Зед облиза пръстите си и дръпна металната лентичка от процепа, после бързо я пусна върху машината.

Ясно се виждаха прясно издълбаните в метала емблеми. От тях продължаваха да се извиват струйки дим. Той подбутна лентичката, за да я огледа по-добре.

— Някаква идея какво пише тук? — попита Натан.

Ричард кимна, докато оглеждаше съчетанието от символи.

— Да, пише следното: „Пешката взема царица.“

— Както преди — каза Калан.

— Боя се, че...

— Вижте — посочи прозорчето Ничи, — започва да прави друга.

Още щом лентичката се пъкна в процепа, Ричард я сграбчи и обърна нагорещената плоскост върху машината.

Като видя написаното, зяпна.

Калан забеляза реакцията му и вдигна ръка на рамото му.

— Какво има, Ричард?

— Какво става? — попита и Зед. — Кажу какво пише?

Най-накрая Ричард откъсна поглед от лентичката и погледна дядо си, след това и останалите.

— Това, което пише, не бива да напуска тази стая. Ясно ли е?

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

В отговор на тихото му почукване вратата се откряна.

— Абате... — Тя отвори масивната, богато орнаментирана врата до края. — Толкова се радвам, че успя да дойдеш.

Лудвиг свали тюрбетейката си и сведе почитателно глава.

— Нима бих могъл да устоя на поканата на най-красивата кралица в Двореца?

Сдържаната ѝ усмивка придоби властност. Думите на абата бяха прекомерно ласкателни и тя го усети. Въпреки това ѝ доставиха удоволствие.

Обърна му гръб и го поведе към разточителния си апартамент, като от време на време поглеждаше през рамо, за да види дали той я следва. Върху дивани със сребриста дамаска бяха подредени цветни възглавнички. В уютен ъгъл от едната страна бяха подредени ниски масички и бюро с еднакви плотове от грапав орех. Двойни врати в дъното отвеждаха към тераса с гледка към рьба на платото и потъналата в мрак по това време равнина Азрит.

Обстановката, сгушена в меката светлина на свещи, бе подходяща за кралица, но колкото и луксозни да бяха тези покои, те не превъзхождаха с нищо неговите. Предпочете да не ѝ го казва.

— Заповядай, абате, седни. — Тя се плъзна по красивия орнаментиран килим и се настани на един от диваните.

— Моля, наричайте ме Лудвиг.

Тя пак хвърли поглед през рамо и за пореден път му се усмихна сдържано.

— Нека бъде Лудвиг тогава.

Кестенявата ѝ коса бе прихваната на кок отгоре на главата, придържана от украсен със скъпоценни камъни гребен. От всяко ухо висеше по една халка. Елегантната ѝ шия беше безукорно гладка.

Тя приседна на възглавниците. Цепката отпред на дългата ѝ рокля се разтвори достатъчно, за да се видят събраните ѝ колене, докато тя се пресегна напред към една гарафа вино.

— Защо искахте да ме видите, кралице Орнета?

Тя потупа мястото до себе си, за да го покани да седне.

— След като ще те наричам Лудвиг, значи ти ще трябва да ме наричаш Орнета.

Той се настани, като внимаваше да е на почтително разстояние от нея.

— Както желаяш, Орнета.

Тя наля в две чаши червено вино и му подаде едната.

— Кралица, която сервира вино?

— Освободих прислугата — усмихна му се. — Опасявам се, че сме съвсем сами.

Чукна чашата си в неговата.

— За бъдещето и нашето познание за него — вдигна тост тя.

Той я изчака да отпие първа и на свой ред долепи чашата до устните си. Разбираше от качествено вино и не остана разочарован.

— Интересен избор на наздравица, длъжен съм да призная.

— Попита ме защо искам да те видя. Наздравицата крие отговора. Исках да те видя заради пророчеството.

Лудвиг отпи по-голяма глътка.

— Какво за него? — попита накрая, като се постара тонът му да остане невинно озадачен.

Тя помахна небрежно с ръка.

— Мисля, че пророчеството е важно.

Той кимна.

— И аз останах с подобно впечатление по време на онзи обяд при Майката Изповедник, когато тя заплаши да ни обезглави, задето настояваме да узнаем повече за него. Ти беше направо забележителна, как само се изправи насреща ѝ. Никой не може да те обвини, че в крайна сметка отстъпи пред тази смъртна опасност.

Тя се усмихна, като този път демонстрира по-малко свенливост и повече лукавство.

— Престорена опасност бих казала.

— Нима? — Лудвиг се наведе напред. — Подозираш, че е било постановка?

Орнета сви рамене.

— По онова време със сигурност не мислех така. Мисля, че се бях потопила изцяло в настоящето, в емоцията — заедно с всички

останали.

— Беше си страшно, няма две мнения. — Той отпи пак. — Е, сега защо си на друго мнение?

Кралицата не бързаше с отговора.

— Познавам отдавна Майката Изповедник. Не, нямам предвид в личен план, но все пак съм от Средната земя. Преди войната, преди сформирането на Д'Харанската империя Средната земя се управляваше от Централен съвет, начело на който стоеше Майката Изповедник, така че съм имала вземане-даване с нея. Никога не съм оставала с впечатлението, че е импулсивна и неуравновесена, нито склонна към жестокост. Твърда — да. Отмъстителна — не.

— Значи смяташ, че не ѝ е в природата да реагира така?

— Определено. Войната се проточи доста дълго. Лично съм се убедила в абсолютната ѝ безкомпромисност към врага. Всяка нощ изпращаше началника на специалните части капитан Зимер да прерязва гърлата на вражеските войници, докато спят. На сутринта неизменно искаше да види нанизите уши, които е събрал.

Лудвиг повдигна вежди, като се опита да си придаде поне донякъде ужасен вид.

— Но нито веднъж не съм я виждала да проявява жестокост към своите, към невинните, към добрите хора. Напротив, рискувала е живота си, за да спаси непознато дете. Мисля, че обезглавяването на гостите би било доста агресивен урок за народите, които управлява. Това просто не ѝ е в характера, освен ако няма основателна причина.

Лудвиг въздъхна шумно.

— Познаваш я по-добре от мен. Ще приема, че си права.

— Интересува ме какво я е накарало да предприеме тези крайни мерки?

— Какво имаш предвид?

— Представлението беше наистина доста крайно и напълно убедително... поне докато не се замислих. Мисля, че го е направила, защото двамата с Господаря Рал крият нещо от нас.

Лудвиг смръщи чело.

— Крият ли? Какво?

— Пророчество.

Той предпочете да отпи, вместо да говори, за да я остави да изложи теорията си.

— Повиках те тук, защото чух, че се занимаваш с пророчества.
Той се усмихна.

— Да, би могло да се каже.

— В такъв случай пророчеството явно е уважавано в родината
ти.

— Провинция Фаджин. Аз съм от там. Епископът...

— Епископът ли?

— Ханис Арк. Епископ Ханис Арк е владетелят на провинция
Фаджин.

— И той вярва в значимостта на пророчествата?

Лудвиг се приплъзна лекичко към нея на дивана и наведе глава за
повече поверителност.

— Разбира се. Както и всички ние. Аз събирам пророчества,
които му нося, за да могат да му помагат в управлението на страната.

— Както би трябвало да правят Господарят Рал и Майката
Изповедник.

Той сви рамене.

— И аз така мисля.

Тя му наля още вино.

— И аз.

— Ти си мъдър владетел, Орнета.

Беше неин ред да въздъхне.

— Достатъчна проява на мъдрост е да се признае, че
пророчеството е важно.

Тя отпусна ръка над китката му.

— Голяма отговорност е да се управлява цял народ. Понякога
пророчеството може да се окаже самотно вярване.

— Много съжалявам да го чуя — имам предвид, човек да се
окаже сам във вярата си в пророчеството. Значи си нямате крал?

Тя поклати глава.

— Не. Откак се възкачих на трона, преди да навърша трийсет,
след като дълги години се готвих за тази чест, единственият ми
спътник е дългът. Трудно намирам време за себе си, няма кога да търся
партньорството на човек, който споделя моите вярвания.

— Колко жалко. Мисля, че Създателят ни е дал способността да
изпитваме съчувствие неслучайно, също както ни е дал пророчеството.

Тя сбърчи чело.

— Да, дочух част от нещата, които сподели с останалите — че твоят народ вярва, че пророчеството е свързано със Създателя, но при все това не се кланяте на Създателя. Прелюбопитно противоречие.

Лудвиг отпи, за да си даде време да си събере мислите.

— Хм, разговаряла ли си някога със Създателя?

Тя прихна, като опря пръсти в бюста си.

— Аз ли? Не. Никога не е благоволявал да отдели частичка от скъпоценното си време, за да разговаря с мен.

— Именно.

Смехът ѝ секна.

— Именно?

— Да. Създателят е създал всичко. Всички планини, морета, звездите на небето. Създал е самия живот. И всички живи същества.

Тя стана по-сериозна и леко се приведе.

— Продължавай.

— Можеш ли да си представиш същество, способно да направи всичко това? Имам предвид, можеш ли да си представиш същество като Създателя? Същество, създало всичко, което продължава да създава неизброими количества нов живот всеки ден? Всяко ново стръкче трева, всяка нова риба в морето, всяка нова душа, родена на света. Как е възможно ние, обикновените хора, дори да си представим подобно нещо? Наистина никой от нас не би могъл. Нямаме отправна точка за създаване на нещо от нищо в такъв космически мащаб. Ето защо твърдя, че Създателят трябва да е отвъд всичко, което ти или аз бихме могли да си представим.

— Май си прав.

Той почука слепоочието си с пръст за повече убедителност.

— Значи, ако нашите човешки мозъчета са неспособни дори да си представят такова същество, тогава как бихме могли да го опознаем? Или да си позволим да вярваме, че той забелязва всеки от нас поотделно. След като няма как да го познаваме, тогава как дръзваме да го боготворим? Как допускаме да приемем, че желае да бъде боготворен? Защо би искал? Ти би ли имала нужда да те боготворят мравки?

— Никога не съм се замисляла от такава гледна точка, но разбирам какво имаш предвид.

— Ето защо той не е разговарял с теб — с никого от нас. Създателят е всичко. Ние сме нищо. Ние сме пращец, който той е събудил за живот, и после, когато умрем, тленните ни тела се завръщат в пепелта. Защо да иска да говори с нас? Ти би ли искала да говориш на една пращинка?

— Значи според теб Създателят не го е грижа за нас? За него сме просто незначителни петънца?

— Там, откъдето идвам, вярваме, че Създателя го е грижа за нас, но в общ план — ние сме негово творение, в крайна сметка, — така че той разговаря с нас, но не директно.

Разказът му я увлече и тя се приплъзна още малко по-наблизо, а дланта ѝ отново захлупи неговата.

— Значи според теб него все пак го е грижа за нас? И все някак разговаря с нас?

— Да, чрез пророчество.

В стаята надвисна мъртвешка тишина.

— Пророчеството е Създателят, който разговаря с нас?

— В известен смисъл. — Той навлажни устни с език. Наведе се към нея. — Създателят е създал всички неща. Създал е самия живот. Не мислиш ли, че би проявил интерес към създаденото от самия него?

— Да, но нали сам каза, че той не разговаря с нас?

— Не директно, не с всеки поотделно, но в известен смисъл разговаря. Той е създал живота и също така е дарил човечеството с дарба, благодарение на която да може да го чува — магията. Той е запознат с всички неща — всичко, което се е случило, и всичко, което ще се случи. Чрез дарбата на магията, която той е дал на човечеството, ни дава и пророчеството, за да ни напътства по-добре.

Тя отпи глътка вино и се замисли над думите му. След малко погледът ѝ се върна върху него.

— Тогава защо Господарят Рал и Майката Изповедник не искат да узнаем пророчествата, които самият Създател ни е дал, за да ни напътства по-добре? В крайна сметка и двамата притежават дарбата.

Лудвиг повдигна вежда.

— Да, наистина — защо?

Лицето ѝ помръкна още повече.

— Какво имаш предвид?

Той се вгледа в нея за момент. Наистина беше красавица. Малко кльощава, но всъщност доста привлекателна.

— Орнета, кой би имал интерес да не знаем какви напътствия е дал Създателят на човечеството за избягване на опасностите в живота ни? Напътствия, благодарение на които да оцелеем?

Тя се замисли. Лицето ѝ бе озарено от прозрение. Погледна го облещена.

— Пазителят на подземния свят... — издиша.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Орнета се поизопна, подпряла длан на коляното си, докато обмисляше чутото.

— Значи твърдиш, че Пазителят на подземния свят... е омагьосал Господаря Рал и Майката Изповедник? Че са обсебени?

Той захлупи ръката ѝ с длан с надеждата да я убеди в сериозността на думите си.

— Смъртта води жестока битка за отнемането на живота от владенията на живите. Безименния, както го наричаме у дома, съществува единствено за да громи живота, да изтръгва живите същества от света на живота и да ги захвърля във вечния мрак на подземния свят. Понякога шепти изкусително в ушите на живите, за да ги привлече на своя страна.

Тя издърпа ръката си и като че ли се поокопити.

— Това е абсурдно. Господарят Рал и Майката Изповедник не биха се вrekli във вярност на Пазителя на подземния свят. Не познавам други, които да са по-отдадени на живота от тях двамата.

Лудвиг не я остави да се отдалечи. Приведе се към нея.

— Нима мислиш, че тези, които са обсебени от Безименния, непременно го съзнават? Ако беше така, не биха били негови полезни слуги, изпълнители на черните му кроежи, нали?

Тя го изгледа с подновено любопитство.

— Значи според теб Пазителят на подземния свят ги манипулира, без те да го знаят? Неволно изпълняват желанията му?

Той сведе глава към нея.

— Ако Пазителят иска да използва някого, ако иска да подчини някого на волята си, нима не би избрал онези, които никой не би заподозрял, че са обсебени? Нима не би избрал човек, комуто другите се доверяват и възхищават, когото следват?

Тя отново извърна поглед и се замисли.

— Вероятно. Поне на теория.

— Доколкото ни е известно, обладаният може изобщо да не подозира какво му се е случило, да продължава да работи в името на доброто или поне да го прави привидно. Ала когато Безименния реши, пуска невидимите струни, които са привързали жертвата към него. По този начин въпросният човек се превръща в перфектния гостоприемник, целият свят го възприема като добър, като надежден, а той се оказва прикован към Пазителя и готов да изпълнява волята му.

Пръстите ѝ опипваха колието, което се губеше в цепката между гърдите ѝ.

— Звучи ми обяснимо Пазителят да избере жертва, за която никой не би заподозрял, че изпълнява тайно желанията му. И все пак...

— Там, откъдето идвам, винаги се отнасяме с подозрение към хора, склонни да пренебрегват пророчествата. Тези от нас, които сме натоварени с мисията да пазим народа си от тъмните сили на Безименния, знаем, че когато някой прояви недоверие към пророчеството, това често е знак за обсебване. В крайна сметка пророчеството е словото на Създателя, изречено посредством магия, за да ни напътства в живота. Защо иначе човек би се отвърнал от него... освен ако не е започнал да се подчинява на тъмни сили?

Орнета потъна в мислите си за известно време, преди да заговори, а дори тогава като че говореше полу на себе си.

— Онази жена, Ничи, винаги е около него. Говори се, че тя е позната и като Господарката на смъртта...

— А Господарят Рал и Майката Изповедник сякаш се противопоставят на пророчеството, противно на здравия разум. Нали самата ти се опита да разговаряш с тях по темата.

Тя го погледна, този път в очите ѝ имаше напрегнатост.

— Наистина ли искаш да кажеш, в смисъл, сериозно ли мислиш, че Господарят Рал и Майката Изповедник са посредници на Пазителя?

Лудвиг изтупа някаква прашинка от тубетейката си.

— Вярваме в пророчеството и поради тази причина го изучаваме внимателно — както чрез хората, които правят предзнаменования, така и чрез пророческите книги. Разполагаме с много древни текстове, които изучаваме, опитвайки се да разберем как да пазим народа си от Безименния, за да не отнема живот, преди да му е дошло времето. В изучаването на тези древни текстове сме попадали на името на Господаря Рал.

— Нима? И какво пише за него?

— В онези древни томове той е наречен фуер грисса ост драука. Смръщената физиономия още не бе напуснала лицето ѝ.

— Това ми звучи на високо Д'Харански. Знаеш ли какво означава?

— Да, наистина е на високо Д'Харански. Означава този, който носи смърт.

Тя отвърна поглед, аха да заплаче или може би на ръба на паника — той не можеше да прецени кое от двете.

— Съжалявам. Не биваше да говоря толкова. — Надигна се да върви. — Виждам, че те разстроих. Не биваше...

Тя го стисна за ръката и го придърпа обратно към себе си.

— Не говори така, Лудвиг. Малцина имат смелостта да се изправят пред такава ужасна истина, камо ли да я споделят с непознат — съюзник на Д'Харанската империя и човек с власт.

— Моля се да не е така, повярвай ми, но не мога да намеря друго обяснение защо биха отхвърляли пророчеството толкова упорито и категорично. Ако не ти се ще да ме изгониш, мога да ти разкажа още малко.

Пръстите ѝ стиснаха ръката му.

— Да, моля те, не крий нищо от мен. Трябва да чуя всичко, ако искам да си направя правилните изводи.

— Доколкото сочи нашият опит, агентите на Пазителя служат на коварните му замисли, като се опитват да скрият пророчеството, защото пророчеството разкрива бъдещи злокобни действия, как злото на Пазителя се опитва да отнеме живота — действия, които са известни на Създателя и които той свежда до наше знание, като ни предупреждава чрез пророчеството.

— При все това — прошепна тя, — направо не е за вярване...

— Знаеше ли, че Господарят Рал е открил древна машина, скрита вътре в Двореца?

Тя остави чашата и се обърна да го погледне директно в лицето.

— Машина ли? — Намръщи се. — Каква машина?

— Машина, за която се говори, че прави знамения за бъдещето.

Тя го изгледа сериозно.

— Сигурен ли си?

Той на свой ред остави чашата си.

— Не съм я виждал с очите си, но чух, наред с другото, слухове за работници, които правят нещо в Градината на живота.

— Някой друг знае ли за тази машина за знамения?

Той се поколеба.

— Не бива да говоря, Орнета. Всичко това ми бе казано поверително.

— Лудвиг, важно е. Ако това, което казваш, е вярно, значи положението е наистина сериозно.

— Хм, има и други сред владетелите, които говорят такива работи при закрити врата.

— Сигурен ли си или са само слухове?

Той отново облиза устни и пак се поколеба, преди да продължи.

— Крал Филип помоли за среща с мен, за да поговорим за тези неща, точно както и ти. Бил чул слухове за тази машина — не попитах откъде, — и още, чул, че се била събудила от продължителния мрак и започнала пак да прави знамения, както някога, в древни времена. Господарят Рал държи тези знамения в тайна, както държи в тайна и самото съществуване на машината.

Крал Филип, също както и аз, е убеден, че има само една причина да скриеш пророчество и да не огласиш новината за машината, която прави пророчества — машина, по всяка вероятност направена от древните по заповед на самия Създател, така че да помогне на човешкия род.

Тя склочи длани в скута си, беше си възвърнала кралската осанка.

— Филип не е глупав.

Лудвиг се намести, за да покаже, че се чувства неловко, но също и за да й даде да разбере, че иска да й каже нещо повече.

— Крал Филип, заедно с други, е на мнение, че за всички би било по-добре начело на Д'Харанската империя да застане човек, който изучава и използва пророчеството. Той споделя виждането, че единственото ни избавление от предзнаменованията за мрачно бъдеще, които всеки от нас е чувал в родината си, е наличието на макар и минимална пророческа дарба. Според него начело на Д'Харанската империя трябва да стои човек, който уважава пророчеството такова, каквото е: предупреждението на Създателя към нас; предупреждение, с което трябва да се съобразяваме.

— Може би някой като вашия епископ Ханис Арк?

Предположението ѝ го накара лекичко да потръпне, сякаш си бе помислил, че се е държал твърде самонадеяно.

— Трябва да призная, че името му бе споменато от крал Филип и от други хора като на човек, вещь в пророчеството, и водач, който би оставил пророчеството да направлява ръката му, а оттам и народите в Д'Харанската империя, както сега се случва в провинция Фаджин.

Тя се позамисли малко, преди да продължи, като продължаваше да се съпротивлява вътрешно.

— Защо Господарят Рал не е казал на никого от нас, че е открил машина за знамения? Подобно нещо би помогнало неимоверно.

Той килна укорително глава.

— Струва ми се, че знаеш този отговор, Орнета. Може да съществува една-единствена причина той да не желае хората да знаят за тази машина и нейните знамения.

Орнета разтърка голите си ръце, докато погледът ѝ търсеше спасение.

— Всичко това ме кара да се чувствам ужасно самотна, тъй безпомощна.

Лудвиг отпусна ръка на рамото ѝ — опипваше предпазливо почвата.

— Нали точно затова така отчаяно се нуждаем от помощта на пророчеството.

Вместо да махне ръката си, тя захлупи неговата с другата си длан.

— Никога не съм се страхувала да бъда тук, в двореца на Господаря Рал. А изведнъж се оказва, че ме е страх.

Щом тя го погледна, той видя в погледа ѝ самота, страх от това да му се довери, страх от това да не му се довери. Разбра, че моментът изисква нещо повече, за да я спечели.

— Не си сама, Орнета.

Наведе си и нежно я целуна по устните.

Тя стоеше сковано, без да мърда, без да отвърне на целувката. Той се притесни, че може би не е преценил добре.

Но миг по-късно тя реагира и се стопи в обятията му. Той си каза, че можеше да е далеч по-неприятно от тази жена. Беше по-възрастна

от него, но не много. Всъщност с всеки следващ споделен дъх я намираще за все по-привлекателна и интересна.

Беше очевидно, че този момент на уязвимост бе довел до освобождаването на нейната страст. Плавно я положи да легне на дивана. Тя се остави на волята му, подчини му се, ръцете му плъзнаха по тялото ѝ, смъкнаха роклята от раменете ѝ.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дочула воя, Калан се събуди рязко. Ахна и се изправи до седнало положение в спалния си чувал, сърцето ѝ блъскаше толкова силно в гърдите, че тя чуваше движението на собствената си кръв.

Огледа се трескаво, като очакваше в тялото ѝ всеки момент да се впият остри зъби. Посегна към ножа си. Той не си беше на мястото. Огледа дърветата, за да намери източника на смразяващия кръвта вой. Не видя нито зверове, нито остри зъби.

Даде си сметка, че изобщо не е навън в гората. Беше вътре. Намираще се в периферията на миниатюрна горичка на закрито. Нямахше хрътки, нито вълци или каквито и да било зверове. Беше на сигурно място. Глъчката, която я събуди, се дължеше на гвардейците, които отваряха вратата на Градината на живота, за да пуснат вътре някого. Воят всъщност бе скърцането на пантите на тежката порта.

Калан въздъхна дълбоко. Сигурно бе сънувала. Струваше ѝ се толкова истинско, но беше само сън и сърцебиенето ѝ постепенно се успокои.

Разтърка ръце и се огледа, въздъхна пак, облекчена, че е било само сън, който бързо се разсейва. Горе, задвижени от цикъла на сезоните, голите клони на дърветата бяха натезали от пъпки. Скоро щяха да се разлистят. След като покривът най-сетне бе ремонтиран и стъклото изцяло подменено, в продължение на няколко дни пролетното слънце нежно бе затоплило Градината на живота, превръщайки я в уютно убежище и място, където двамата с Ричард да спят. Не беше удобно като истинско легло, но сънят идваше много по-лесно, когато не усещаха дебнещите ги невидими очи.

Докато прогонваше съня, Калан присви очи към кръглата месечина, блеснала високо горе. По положението на небесното тяло на небосклона прецени, че е спала съвсем кратко. Значи все още беше посред нощ.

Упойващата миризма на жасмина, който растеше край горичката и по протежение на ниския зид, послужи за още едно напомняне, че е

нощ. Деликатните бели цветове се разтваряха само през нощта.

— Ричард тук ли е? — попита я пътьом Натан, като не обърна внимание нито на лунната светлина, нито на уханието, а вместо това посочи тъмната зейнала дупка, без да спира да крачи между дърветата към центъра на Градината на живота. Именно него бяха пуснали да влезе гвардейците.

Калан кимна.

— Да, с Ничи е, наблюдават машината, в случай че се събуди отново. Защо? Какво има?

— Появи се проблем — отвърна Пророкът и се насочи към стълбата.

Калан забеляза, че в ръката му има нещо. Отметна одеялото и хукна подире му.

След като затвори вратата, гвардейците заеха защитни позиции. Пред Градината на живота имаше поне двайсетина елитни гвардейци. Двама-трима от тях бяха достатъчни, за да удържат цяла армия. Беше ѝ някак притеснително да ги вижда наблизо, да знае, че я следят и наблюдават, макар да не я наблюдаваха като онова същество в спалнята. Те я наблюдаваха за нейна сигурност. Нямаше представа защо я бе следило онова същество в спалнята, но беше убедена, че не е било от съображения за сигурността ѝ.

Откакто машината бе направила първото от последните си две пророчества, онова, което гласеше: „Пешката взема царица“, Ричард не искаше да рискува с нейната сигурност. Винаги когато тя напускаше Градината на живота без него, я оставяше с малка армия, Натан, Зед или Ничи и поне две Морещици.

Не че не ѝ се искаше да се чувства защитена от тъмните сили, които явно бродеха из Двореца, просто се чувстваше неловко, когато трябваше да се среща с някои от гостите. Изправяше хората на нокти, създаваше впечатление, че Дворецът е под обсада. Гостите обаче разбираха, че нещо се случва и че е имало покушение над нея, затова оправдаваха мерките за сигурност. Но неясният характер на заплахата изостряше още повече любопитството им спрямо това какво гласи пророчеството. Имаха усещането, че са изолирани от ключова информация.

Повечето гости се бяха настанили удобно в новите си стаи — поне засега. Някои от владетелите се бяха върнали по родните си

места, оставяйки свои представители. Ричард и Калан бяха на мнение, че е важно за всички части на империята да се усеща чувство на общност, на обща цел и да бъдат управлявани с общи закони. Владетелите и техните представители от други кътчета на отдалечената империя не само биваха насърчавани да поддържат официални представителства, ами и имаха свои, постоянни резиденции в Двореца. Дворецът беше същински град, кацнал на платото, и със сигурност бе достатъчно голям, за да ги поеме всичките.

Разбира се, не и принцовете. Поне към настоящия момент всички принцове бяха изпратени по домовете си. Беше естествено хората да искат обяснение. Ричард не възнамеряваше да им обяснява каквото и да било. За да го направи, трябваше да разкрие последното пророчество на машината, а не искаше да го прави. Не искаше и да лъже, но все нещо трябваше да им каже. Затова просто им сподели част от истината — че вниманието му е било привлечено към евентуална заплаха.

По онова време в Двореца бяха останали трима принцове. Единият беше важна фигура и представляваше баща си, кралят на Никобарезе. Другите двама не бяха толкова високопоставени, но Ричард не можеше да рискува. Изпроводи ги да си вървят, придружавани от солиден ескорт под предводителството на опитни офицери, подбрани лично от генерал Мейферт.

Така в Народния дворец не остана нито един принц, макар все още да се намираше по някой любопитен и недоволен от недостатъчната откритост в Двореца представител на отделните страни. Нищо не можеше да се направи. Последното знамение, дадено от машината, не беше риск, който Ричард би искал да поеме. Въпросите, повдигнати в резултат на всичко случило се до момента, бяха достатъчно изпитание за търпението на Ричард и Калан, но двамата се справяха някак си и постепенно нещата се успокояваха, защото хората преминаваха на други теми, които ги засягаха по-пряко.

Щом Калан стигна долната площадка на стълбата, която слизаше под Градината на живота, се наложи да побърза, за да настигне Натан. Пророкът крачеше с големи крачки и не забавяше ход, за да я изчака. Ярката лунна светлина, която нахлуваше през дупката в пода на Градината, озаряваше купола на стаята точно отдолу — помещението над гробницата, в която лежеше машината. Калан не бе взела факла,

така че беше благодарна за лунната светлина, докато се препъваше между огромните каменни блокове, които някога бяха представлявали поддържаща структура на пода на Градината и още не бяха разчистени.

Ричард, който държеше под око машината, за да не би да се събуди отново, ги бе чул да приближават и ги чакаше в основата на спираловидната стълба. Ничи се присъедини към него, за да види какво толкова спешно има.

Калан видя как Ричард прихваща с два пръста ефеса на меча си и го повдига лекичко в ножницата, за да се увери, че се движи свободно. Беше стар навик, който винаги му бе вършил добра работа.

— Какво има? — попита той, щом Пророкът стигна до основата на спираловидната стълба.

— Нали чу последното пророчество, знамението, което изплю машината след „Пешката взема царица“?

Ричард кимна.

— Онова, за което ви предупредих, че не искам да излиза от тази стая.

В крайна сметка бе излязло. Натан го бе открил в „Бележки за края“. Присъствието му там не само го правеше по-притеснително, ами и, както каза Пророкът, потвърждаваше неговата истинност.

— Тази нощ — обясни Натан, — след като изгря луната, Сабела, сляпата жена, направи пророчество пред неколцина от гостите. — Пророкът посочи машината, която си стоеше притихнала на сред стаята, осветена от магическите сфери. — Беше дословно същото като онова, което получихме от машината и което намерих в „Бележки за края“.

Ричард отри лицето си с длан.

— Искам да изпратя Сабела някъде далеч, за да упражнява другаде занаята си.

— Няма да помогне — продължи Натан. — Докато тя правеше пророчеството, още трима души, които никога по-рано не са били навестявани от пророчества, са изпаднали в подобен транс и в това състояние са изrekli същото пророчество.

Ричард помълча известно време.

— Същото значи... Сигурен ли си?

— Да. Дословно същото. Доста хора са го чули. А тези, които вече знаят за него, са още повече. Ако не беше нощ, досега целият

Дворец да е научил. Смятай, че до сутринта това ще бъде най-актуалната клюка, за която ще говорят всички, особено сега, след като ти изпрати принцовете да си вървят.

Ричард смръщи замислено чело.

— Защо всички тези хора са получили едно и също пророчество, а ти не си? Ти си Пророк. Точно ти си човекът, който би трябвало да получава пророчества.

Натан сви рамене.

— Може да не е реално пророчество.

— Имам чувството, че едва ли не машината иска да гарантира, че хората чуват знаменията, които прави — отрони Ричард почти на себе си. — Добре поне, че изпратихме принцовете по родните им места. Може би хората си мислят...

— Става по-лошо.

Ричард погледна Пророка.

— По-лошо ли?

— Когато Сабела направи това пророчество и после чух, че имало и други, които са изrekli същите думи, отидох да проверя и, разбира се, заварих Лорета в библиотеката да записва трескаво това.

Натан подаде на Ричард листа, който държеше. Калан вдигна ръка на рамото на Ричард и се наведе да прочете написаното на светлината на сферите. Ричард разгърна листа, сякаш се опасяваше да не го ухапе.

Там пишеше: „Докато е в Двореца, по пълнолуние един принц от Запад ще падне в жертва на остри зъби.“

— Същото пророчество, което направи машината — притеснено отрони Ричард. — Дума по дума. — Обърна се към Ничи. — Възможно ли е тези пророчества да са от играта, която спомена преди. Звучат по подобен начин.

— Първото от последните две, онова, което гласи: „Пешката взема царица“, е огледално противоположно на пророчеството от преди: „Царицата взема пешка.“ И двете обаче са ходове от шаха. — Ничи вдигна ръка към листа, който Ричард държеше. — Но това последното, за зъбите, които щели да намерят принц, макар да звучи като ход от същата игра, на практика няма нищо общо с нея.

Ричард въздъхна разочарован. Калан не можеше да разбере дали между двете пророчества има някаква връзка.

— Господарю Рал! Господарю Рал!

Беше Кара, викаше ги от горе. Хукна надолу по витата стълба, като прескачаше по три стъпала наведнъж, докато се озове достатъчно ниско, за да ги вижда.

— Господарю Рал, Бенджамин ме изпрати. Веднага трябва да дойдеш при апартаментите на гостите. Побързай.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Калан следваше плътно Ричард, докато тичаха между плътните групички хора, събрали се в коридорите; там бяха всички — от нощния персонал до гостите, настанени в близките апартаменти. Белите мраморни подове бяха застлани с плюшени килими, които поглъщаха стъпките и заглушаваха дрънченето на оръжия.

Калан държеше под око частите от червени кожени дрехи, които проблясваха пред тях, докато Кара ги водеше през лабиринта от коридори. Морещицата свиваше зад ъгли и продължаваше нататък през галерии с богато украсена ламперия сред луксозни покои за гости, където бяха настанени представителите на различните страни.

По пътя си видяха голяма част от емисарите и официалните лица, застанали сред войници. Хората подвикваха въпроси към преминаващите Ричард и Калан. Никой от двамата нито отговаряше, нито забавяше крачка. Не можеха да споделят с хората какво се случва, тъй като самите те не знаеха.

Щом завиха на поредно разклонение от няколко коридора, Калан видя кордон от гвардейци, които не позволяваха на зяпачите да минат нататък. Войниците забелязаха приближаващия Ричард и изтласкаха хората встрани, за да му сторят път. При вида на мрачните стражи с непроницаеми лица хората тутакси изпълняваха нарежданията им.

Калан видя кралица Орнета да си проправя път към предните редици от зяпачи, събрани в коридора. Кралицата изглеждаше притеснена и обърквана като всички останали.

Отвъд дворцовата охрана в широкия коридор се бяха струпали стотици гвардейци от личната охрана на Господаря Рал. Всички войници бяха със защитни униформи — кой с кожена туника, кой с ризница или лъскав метален нагръдник — в зависимост от частта, към която се числяха, и от задълженията, които носеха. Всички бяха тежковъоръжени, стиснали някакъв вид оръжие в ръка.

Отряди мъже с копия с наострени като бръснач върхове заотстъпваха към стената, за да могат Кара, Ричард, Калан, Натан и

Ничи да минат. При нужда копиеносците можеха да образуват плътна, непробиваема стена от наострена стомана. Войниците с мечове също сториха път, но и те не изпускаха от поглед случващото се в района.

Калан се запита какво ли е събрало всичките тези хора на едно място.

Когато най-сетне прекосиха цялото море от цивилни и войници, стигнаха до относително открита част от коридор, където дори повечето войници нямаха достъп.

Пред двойната врата на един от апартаментите чакаха генерал Мейферт и шепа от най-близките му подчинени. Калан разпозна крилото, където бяха настанени най-висшестоящите гости в Двореца, но нямаше представа на кого е този апартамент.

Щом малката процесия спря пред вратата, Ричард огледа пода. Калан последва погледа му и видя изпод вратата да се стича кръв — яркочервено петно на фона на белия мрамор, — която постепенно се скриваше под килима.

Кара, стиснала Агиела си в ръка, се плъзна плътно до Ричард. Ничи застана до Калан, като така Майката Изповедник и Господарят Рал се озоваха притиснати между Морещица и магьосница. Накрая пристигна и Натан.

Ричард посочи вратата и се обърна към генерала:

— Какво става тук?

— Не знаем точно, Господарю Рал. Хората в съседния апартамент били събудени от вой, последван от смразяващи кръвта писъци.

Ричард извади меча си. Характерният металически звън огласи коридора.

— Знаете ли на кого е тази стая?

Генерал Мейферт кимна.

— На крал Филип.

— И защо са се събрали всичките тези хора? — В гласа на Ричард се усети страстта на магията на меча. — Защо не влязохте да видите какво става?

Генералът стисна зъби и челюстта му изпъкна.

— Направихме всичко по силите си, Господарю Рал. Но не успяхме да разбием вратата. Повечето от тези стаи са предвидени за

важни гости, които искат да се чувстват в безопасност, затова вратите са подсилени здраво, заключени са с масивни резета.

Калан видя, че по вратите личат следи от усилията на войниците.

— След като се оказа толкова трудно да проникнем в апартамента, въпреки че се постаряхме доста, преценихме, че вероятно е използвана магия — додаде генералът.

— Вероятно, но магията на това място отслабва, освен ако не е приложена от Рал — възрази Ричард. — Кой би могъл да заключи вратите с магия?

Калан видя как в очите му пробягват пламъчета от гнева на меча и разпозна усилията му да го овладее.

Тъй като генералът нямаше какво да отговори, Натан се обади:

— Ричард, дори човек с по-малко сила би бил способен да създаде достатъчно надеждно поле, за да затвори една врата. — Вдигна глава. — Не усещам нищо, но това не означава, че мястото не е защитено с магия.

Дочул глъчка някъде отзад, генералът се обърна.

— Няма значение, ще трябва да я отворим.

В коридора нахлу група войници, понесли огромен железен таран, от двете страни на който бяха поставени халки за захващане. Стенобойната машина бе достатъчно тежка, за да принуди осем едри мъжаги да плувнат в пот, докато я носят.

В този момент крал Филип с меч в ръка проби обръча от войници, които задържаха зяпачите настрани, и си проправи път напред. Когато генерал Мейферт направи знак да го пуснат, кралят застана до Ричард и Калан.

— Това е моята стая. Какво става! — попита той.

— Още не знаем — призна генералът.

Крал Филип видя кръвта, процеждаща се под вратата. Заблъска бясно по дръжките на вратата, за да отвори.

— Жена ми е вътре! — Блъсна с рамо и продължи отново и отново, но масивната врата не помръдна.

Ричард сграбчи мъжа за дрехата и го дръпна.

— Нека оставим войниците да опитат. Донесоха таран, с който да разбият вратата.

Като се лашкаше между гняв и паника, крал Филип погледна Ричард, а после и войниците. Отстъпи встрани и ги подкани с ръка да

побързат.

Те не губиха нито миг. Запъхтени от усилието, се засилиха с тежкия таран. Коридорът предоставяше ограничени възможности, но все пак направиха каквото можаха. Таранът се стовари върху вратата с грохот. Калан имаше чувството, че цялата стена се разтресе, но вратата удържа.

Мъжете се отдалечиха за втори опит и пак връхлетяха върху вратата, разхвърчаха се трески. При удара таранът остави кръгъл отпечатък върху плоскостта, чу се пукот от разцепване на дърво, но вратата пак остана непокътната. И третият опит не даде по-добър резултат.

Калан си помисли, че би било по-добре да пробват с магия.

— Ничи, Натан, някой от вас не би ли могъл да направи нещо?

Ричард не беше в настроение да ги чака.

— Отдръпнете се! — изкрещя той нетърпеливо и когато всички отстъпиха, той се засили, за да опита лично.

Още докато се отстраняваха, без да губи нито миг, Ричард стисна меч си в двете ръце и го вдигна над главата си. Острието изсвистя оглушително, докато разсичаше въздуха и се извиваше на арка към вратата. Мечът на истината бе направен преди хиляди години и притежаваше огромна мощ. Нямаше нещо, което да не може да бъде посечено, когато мечът е в ръцете на Търсача; с едно-единствено изключение — онези, за които Търсачът знаеше, че са невинни.

Мечът на истината разсече масивната врата с неистов трясък. Заострени парчета дърво литнаха през коридора, рикоширайки по стените. Хората по-наблизо приклекнаха и покриха лицата си с ръка. Броени секунди по-късно последва втори съкрушителен удар, от който треските се посяха по целия под и плиснаха по килимите. Калан видя, че тежкото резе, придържащо вратата от вътрешната ѝ страна, бе разсечено от меч.

Ричард нанесе мощен ритник в средата на двете разклатени крила. И двете изхвърчаха от пантите си и паднаха на пода.

Щом масивната порта се разби в пода, във въздуха се вдигнаха облаци прах и отломки, а Ричард се гмурна в тъмната стая.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Калан понечи да последва Ричард в стаята, но Кара, стиснала Агиела си в ръка и готова да брани Господаря Рал, се спусна и я изпревари. Преди Калан да успее да тръгне, Ничи се плъзна пред нея и се втурна вътре редом с Кара, и двете жени притеснени за Ричард и готови да скочат стремглаво в неприятностите. Калан, не по-малко притеснена, успя да изпревари поне Бенджамин и ги последва в тъмното.

Обезумелият крал Филип се опита да тръгне с тях, но войниците го задържаха. Бенджамин го подкани да остави Господаря Рал и свитата му да разберат какво става.

Вътре всички спряха. В стаята беше тихо като в гроб. Калан притаи дъх, за да не вдишва вонята на кръв. Хвърли поглед през рамо и различи силуета на Бенджамин, очертан на прага — генералът стоеше в готовност да пусне вътре подкрепление. В другия край на стаята, от двете страни на двойна врата, се поклащаха пердета, подухвани от лек бриз — същински призраци на лунната светлина.

— Нищо не се вижда — прошепна Кара.

Ничи запали пламъче, което затрептя във въздуха над дланта ѝ. Тя бързо намери стойка с няколко свещи, забодени на нея, и изпрати пламъка, за да ги запали.

Щом стана малко по-светло, Калан най-сетне различи неясни силуети, очертани от лунната светлина, която нахлуваше през отворените врати в другия край на стаята.

— Добри духове... — пророни тя в смразяващата тишина.

Ничи взе две-три лампи, които видя да се валят сред отломките на пода, запали ги и ги остави на масата, която все още се крепеше на краката си.

На светлината на лампите най-сетне успяха да видят истинския мащаб на погрома. Навсякъде прекатурени мебели. Разхвърляни възглавници. Кожените столове бяха раздрани или от нокти, или от зъби — Калан не можеше да каже със сигурност.

Една кушетка наблизко бе боядисана в червено от кръв. Кръв имаше и по стените, на ивици, сякаш разплискана в пристъпи на неконтролируема ярост. Като цяло бе в количества, които всяваха ужас.

В краката си видяха кралица Катрин, просната ничком. Част от скалпа ѝ липсваше. Голият ѝ череп бе надран от остри зъби, които се връзваха и в горната половина на лицето ѝ. Челюстта ѝ бе разкъсана. Очите ѝ, в които все още личеше парализиращ ужас, се взираха невиждащо в тавана.

Цялата бе подгизнала от кръв — дотолкова, че бе трудно да се прецени какъв цвят е била роклята ѝ.

Коремът на Катрин беше разпран. Двете половини на тялото ѝ едва се крепяха една за друга. Мускулът на левия ѝ крак, оголен от костта, се бе разплул край трупа. По дължината на костта се виждаха дълбоки дири, вероятно от същите зъби.

Целият под беше осеян с вътрешности. Сякаш с тялото ѝ бяха пирували глутница вълци, чиито зъби я бяха разкъсвали и разпорвали. Останките почти с нищо не наподобяваха човек.

Коленете на Калан омекнаха. От ума не ѝ излизаше мисълта за жената, която бе убила децата си — онази, която Калан докосна с изповедническата си сила. Онази жена точно това бе предрекла, че ще се случи на Калан.

И тогава, сред органите и червата, Калан забеляза пъпна връв, която се извиваше като змия към пода.

В долния ѝ край се виждаха кървавите, розови останки от нероденото дете на Катрин. Малките пръстчета на крачетата му изглеждаха свършени. Горната половина на тялото му липсваше.

По останките Калан видя, че е било момче.

Принц.

С яростен вик крал Филип най-сетне проби обръча от войници, които не искаха да прилагат прекалено много сила, за да го задържат. Той влетя в стаята. Щом стигна до жена си, застина на място.

После изпищя — вледеняващ вик, какъвто можеше да се роди единствено пред ужасяваща гледка; вик, от който самите добри духове биха заридали.

Ричард прегърна мъжа през раменете и се опита да го отведе встрани.

Крал Филип се дръпна и насочи яростта си към Ричард.

— Ти си виновен!

Натан повдигна предупредително ръка.

— Няма такова нещо.

Кралят не му обърна внимание. Вдигна меча си и насочи острието към лицето на Ричард.

— Можеше да предотвратиш това!

Ричард, който продължаваше да стиска своя меч, а яростта все още танцуваше в очите му, бавно вдигна оръжието и с него отклони острието на краля от лицето си.

— Мога само да си представя как се чувстваш — рече толкова спокойно, колкото му позволяваше бушуващият в ръцете му меч, благодарение на който яростта продължаваше да пулсира във вените му. Насилствената смърт, която виждаше в краката си, само допълнително подхранваше тази ярост. — Разбираемо е да изпитваш гняв и болка.

— Ти пък откъде знаеш? — извика кралят. — Теб не те е грижа за хората ти, иначе би ни помогнал да използваме пророчеството за свое добро!

— Пророчеството не би предотвратило това — увери го Ричард.

— Изпрати тримата принцове да си вървят заради пророчеството! Знаел си! Можеше да предотвратиш това! Искал си да се случи!

Ничи не откъсваше поглед от краля. Една грешна стъпка и силата ѝ щеше да се стовари върху него, преди онзи да разбере откъде му е дошло. Калан беше сигурна, че човекът изобщо не си дава сметка под каква смъртна опасност се намира — от Ничи, от Ричард, от Натан и не по-малко от самата Калан.

— Не знаеш какво говориш — предупреди го Ничи. — Търсиш виновни не където трябва.

Онзи обърна меча си към нея.

— Знам прекрасно какво говоря! Току-що ми казаха за пророчество, според което тук, в Двореца, един принц ще бъде разкъсан от остри зъби по пълнолуние. Ако Господарят Рал ни бе предупредил за това пророчество, можехме да предотвратим случилото се!

— А ако не се бе впуснал в преследване на пророчеството — намеси се Калан с убийствен глас, — можеше да си тук и да избавиш

жена си и неродения си син от тази съдба. Те попаднаха под зъбите, защото ти се занимаваше с вятърничави слухове, вместо да си до тях и да ги пазиш. А сега се опитваш да прехвърлиш собствената си вина върху други.

Ричард нежно протегна ръка и докосна Калан, сякаш за да ѝ каже да остави човека на мира. Разбира се, че беше права, но в този момент нямаше смисъл да обясняват каквото и да било.

Кралят изобщо не осъзна, че Ричард е изпълнен със съчувствие към него. Насочи острието на меча си към лицето му. Ричард не отмести поглед, но и не вдигна ръка да отклони оръжието. Каквото и да си мислеше кралят, Калан знаеше, че няма да се окаже достатъчно бърз. Стига Ричард да поискаше, острието на меча му можеше да се движи със скоростта на светкавица и да удря със същата мощ.

— Не успя да опазиш хората си — изръмжа кралят.

— Той прави всичко възможно да пази всички — прекъсна го Калан, готова да се пресегне и да докосне краля със собствената си сила, ако се наложи.

Гневният му поглед се насочи към нея.

— Нима? Тогава защо не ни каза, че е намерил машината за знамения?

Ричард примигна.

— Моля?

Крал Филип посочи с меча си хората отвън.

— Всички знаем. Въпросът е защо държиш тази машина в тайна, както и предупрежденията, които тя прави — пророчества, които би могъл да направи единствен Създателят?

— Не знаем нищо за машината, камо ли дали може да ни помогне или да ни навреди — увери го Ричард. — Не можем да вярваме на думи, дошли от източник с неясен характер. Ето защо...

— На кого служиш, Господарю Рал? На живота или на смъртта? Кажи — на кого?

Кара вдигна Агиела си и го насочи към лицето на краля.

— Стъпваш по опасен терен. Изобщо нямаш представа какво говориш. Предлагам ти да си мериш приказките, за да не кажеш нещо, за което после ще съжеляваш жестоко.

Ричард внимателно натисна надолу ръката на Кара.

— Бих направил всичко, за да предотвратя това — каза той на краля.

— Всичко, освен да ни кажеш истината. — Погледът му се откъсна от Кара и намери Ричард. — Носи се слух, че те е страх да спиш в покоите си — вече знаем защо. Но така и не предупреди хората, които пребивават в Двореца ти. Не изпълни дълга си към нас!

Ричард на свой ред го изгледа гневно, но не каза нищо. Калан знаеше, че е безсмислено да се опитват да разговарят разумно с човек в такова емоционално състояние, който стои пред трупа на убитата си жена и нероденото им дете.

Крал Филип стисна зъби.

— Ти не си достоен да стоиш начело на Д'Харанската империя.

— Кълна ти се — отвърна Ричард, — ще открия този, който е сторил това, и ще се погрижа да си получи заслуженото.

— Да си получи заслуженото ли? Аз знам кой го е сторил. — Кралят изопна рамене. — Оттеглям кралството си от земите, които приеха твоето водачество. Вече не те признаваме за официален водач на Д'Харанската империя.

Погледна за миг останките от жена си на пода, после затвори очи, сякаш за да преглътне сълзите си или може би болезнения си вик, или пък желанието да извади пак мечата си.

После се обърна и излезе с тежка стъпка.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Стиснал здраво меча в едната си ръка, Ричард обви с другата раменете на Калан. Тя нежно отпусна длан върху гърба му, за да покаже, че оценява загрижеността му. Не бяха нужни думи, едва ли би имало подходящи за случая.

Без да каже нищо на другите, които го наблюдаваха, Ричард я изведе от стаята. Случаите, в които Калан бе ставала свидетел на насилствена смърт, бяха безчет и тя до известна степен беше свикнала, беше си изградила защитна черупка, за да не страда, но тази черупка постепенно бе омекнала след края на войната. При все това насилствената смърт не бе нещо ново за нея. Тази конкретна смърт обаче я разстрои повече от другите, прониза я в сърцето.

Вероятно защото Катрин беше бременна. Може би да види неродено дете, изтръгнато от утробата на майка му и зверски убито, ѝ бе дошло в повече. Може би защото ѝ напомняше за собственото ѝ неродено дете, което бе загинало, защото Калан беше дивашки нападната, докато беше бременна. Тя сподави болезнения си вик и направи всичко възможно да сдържи сълзите си, макар да смяташе, че в отсъствието на съпруга ѝ, който да се погрижи за останките ѝ като последен акт на почит, Катрин заслужава поне сълзи.

Щом излезе от стаята, Ричард спря. Килимът, застилащ белия мраморен под, там, където кръвта бе протекла под него, се беше поразместил навярно от ботушите и от усилията на мъжете да разбият заключената врата.

Поради някаква причина Ричард стоеше като вкаменен и го гледаше.

Озадачена, Калан се вгледа по-отблизо, после и тя забеляза нещо, някакъв белег, скрит под тъмната дипло под килима.

С върха на меча си Ричард отметна килима.

Там, където подът бе скрит под него, зацапан с кръвта на Катрин, с кръвта на неродения принц, имаше символ, издълбан в полирания

мрамор. Кръгъл символ. На Калан ѝ заприлича на някоя от фигурите в книгата „Регула“.

— Знаеш ли какво гласи? — попита.

Ричард побледня.

— Гласи: „Наблюдавай ги“.

— „Наблюдавай ги“? — попита Ничи, загледана в символа. — Сигурен ли си?

Ричард кимна, после се обърна към Бенджамин.

— Генерале, моля те да се погрижиш подобаващо за кралицата. Преди да извикаш хора да изчистят стаята, огледай всяка треска, потърси следи от стъпки в кръвта и виж дали това е дело на човек или на звяр. Търси счупени зъби. При ожесточена атака животните могат да загубят зъб. Търси козина. Виж дали можеш да научиш нещо, което ще ни помогне да разберем какво се е случило тук. Искам да знам дали са били хора или зверове.

— Разбира се, Господарю Рал.

Ричард посочи с брадичка.

— Вратите в дъното на стаята са отворени към терасата. Това, което е влязло, каквото и да е било, несъмнено го е направило от там.

Генерал Мейферт погледна през разбитата врата.

— Стаята е достатъчно ниско, за да може да се е промъкнало нещо, но не съм чувал до платото да са стигали вълци. От време на време по някое куче — да, но не и вълци.

— Имало е нещо — обобци Ричард. — Може да са били глутница кучета. Кучета, дори ако са опитомени, могат да убият човек, когато се съберат на глутница.

Генералът кимна и погледна назад към прага.

— Лично ще се погрижа стаята да бъде внимателно огледана. — Генералът кимна и погледна през прага.

— Трябва да погледна нещо — каза Ричард. — Кажи на другите гости, че имаме причина да вярваме, че кралицата е била убита от животни — най-вероятно кучета или вълци. Кажи им да си заключват вратите. Освен това трябва да разположите хора отвън, за да следят за всичко подозрително. Ако видите нещо на четири крака, което тича необезпокоявано, убийте го и прегледайте съдържанието на стомаха му.

Когато генералът удари с юмрук сърцето си, Ричард се отдалечи с бърза крачка. Изненадани, Калан и останалите бързо го последваха, докато тичаше по коридора. Като го виждаха да приближава, войниците се отстраняваха от пътя му.

Когато стигнаха до хората, на които не позволяваха да минават напред, стражите се постараха да направят път на Ричард и останалите, за да преминат безпрепятствено.

Гости се протягаха да го стиснат за ръкава, искаха да узнаят какво се е случило и дали са в опасност. Ричард им обясняваше, че опасност има и войниците ще се погрижат, но не забавяше крачка, за да им каже повече или да обсъдят положението.

След като най-сетне се отдалечиха от крилото за гости, минаха през врати, които бяха под постоянна охрана и попаднаха в частните покои на Двореца — там, където не се допускаха външни лица. Беше облекчение да бъде далеч от хора, да бъде далеч от техните въпроси, от обвинението в погледа им. Малката групичка мина напъряко през стаи, осветени от мъждиви лампи, през малки библиотеки, където единствената светлина идваше от отворени врати в двата края или от скромен огън, запален в камина.

— Къде отиваме? — попита Калан, докато крачеше до Ричард, щом се озоваха в по-широк коридор.

— В последната спалня, където спяхме.

Калан се замисли за момент, заслушана в стъпките им, огласящи празните пространства.

— Имаш предвид онази стая, където... видяхме нещо?

— Да.

Не след дълго стигнаха до познат коридор. Стените бяха с ламперия и на определени разстояния имаше постаменти с кристални вази, в които бяха потопени лалета. По средата на коридора се намираше стаята, която Калан им намери — последната, в която спаха, преди да се преместят в Градината на живота, малко след като онази жена, която се опита да убие Калан, предрече, че Майката Изповедник ще бъде похитена от същото създание, което беше изяло децата ѝ. Тъмни твари — така бе казала жената. „Тъмни твари, черни сили, които те повалят. Няма да успееш да им се измъкнеш.“

Щом стигнаха пред вратата на спалнята, Ричард обърна с крак част от килима. Там, скрит отдолу, изстърган в полирания мраморен

под, имаше друг символ. На Калан ѝ приличаше на последния, онзи, който бе пропит с кръвта на Катрин и нероденото ѝ дете.

— Тук пише същото — каза Ричард, загледан в древните очертания, издълбани на пода: „Наблюдавай ги“.

— Тук за последно усетихме някой да ни наблюдава — обади се Калан. — Дали Катрин е усетила същото?

— Бих искал да знам кой го е оставил тук и как така никой не е забелязал.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Ричард беше сам, стиснал длани зад гърба си, вторачен в машината, опитваше се да разбере какво става. Бе лежал дълго до Калан в Градината на живота, притискайки я към себе си, докато сълзите ѝ стихнат, докато напрежението напусне тялото ѝ и дишането ѝ се успокои. Когато тя най-сетне се отпусна и потъна в неспокоен сън, той слезе сам долу, в стаята, където бе заровена забравената от хилядолетия машина.

Продължаваше да е в неведение по въпроса кой и защо е създал това нещо. Може би целта наистина е била да прави пророчества. Кралят я бе нарекъл машина за знамения.

Колкото и немислимо да му се виждаше, бе някак просто. В крайна сметка книгата наричаше машината Регула, а това означаваше много повече.

Но книгата „Регула“ долу, в библиотеката, бе просто превод на символи на езика на Сътворението, който машината използваше, за да предава предсказанията си. Книгата само им помагаше да разберат знаменията, които машината Регула е избълвала. Тя не обясняваше защо машината се нарича Регула. „Регула“ означаваше да регулираш чрез суверенна власт. Какво общо имаше това със знаменията, Ричард не би могъл дори да гадае.

Предположи, че по някакъв начин посредством пророчества машината всъщност контролира какво се случва. Или друг контролира и прави така, че посланията да приличат на пророчества, излезли от машината. Освен това му се струваше, че пророчествата, пуснати от машината, не са достатъчни. Същите тези пророчества излизаха наяве и чрез различни хора в Двореца, сякаш за да се гарантира, че посланието няма да остане в тайна.

Не беше изключено, мислеше си, машината наистина да регулира — да контролира — това, което се случва, чрез последните си пророчества, та в този смисъл името „Регула“ бе подходящо, макар и предположението му да звучеше леко нагласено.

На Ричард му се виждаше много по-вероятно отговорът за това какво е истинското предназначение на машината да се крие в липсващата част на книгата — онази, която бе скрита в Храма на ветровете.

Написаното там, в онази част от книгата, сигурно беше важно или пък опасно, след като е скрито чак в Храма на ветровете.

На Ричард не му се нравеше идеята да навести отново онова място. Въобще не би било лесно и би създадо повече проблеми, отколкото би разрешило.

Опита се да изтласка встрани тревожните мисли. Искаше да се върне в Градината на живота при Калан, да усети прегръдката ѝ, да я чуе да му повтаря, че всичко ще се нареди... да го уверява, че вината не е негова. И сам знаеше, че не е, но това не му помагаше да се почувства по-добре. Нямахше как да върне събитията назад.

Трябваше да разбере какво се случва и да сложи край.

Знаеше, че гостите ще се разбунтуват не само заради убийството на кралица, пребиваваща на територията на Двореца му, ами и защото крал Филип обяви, че не признава Ричард за водач на Д'Харанската империя. Човекът го направи в състояние на силен афект, но въпреки това Ричард съзнаваше, че мнозина ще застанат на страната на крал Филип и ще го последват. Ричард не знаеше как би постъпил в такъв случай, но за момента си имаше други грижи.

Докато за краля и някои други беше удобно да обвиняват Ричард — а Ричард обвиняваше сам себе си, задето не бе свързал пророчеството с нероден принц, че не е разбрал какво се случва. Трябваше да разкрие загадката какво става и поради каква причина. В стаята на кралица Катрин се бе промъкнал някой или нещо и я бе убило.

Беше убеден, че зад това стои някой, че е нарочно. В края на краищата някой бе нарочил кралицата. Някой бе начертал символа пред стаята ѝ. Някой я бе наблюдавал и когато се бе убедил, че е сама, я беше нападнал. Поне на него така му се струваше. Трябваше да признае, че колкото и свързан с престъплението да изглеждаше символът, убийството можеше и да не е свързано с него. Ричард не можеше да допусне да се съсредоточи върху една-единствена възможност.

Още по-необяснимо му беше как е било възможно някой да се е промъкнал в покоите на Господаря Рал, покрай всичките гардове, и после, незабелязан, е издялал същия символ на пода пред тяхната стая.

Колкото и да му се искаше да бъде с Калан, трябваше да обмисли нещата. Трябваше да остане сам със себе си.

Някак му се виждаше сигурно, че тази машина, която умееше да прави предсказания, лежи в основата на мрака, надвиснал над Двореца.

Ричард си спомни думите на болното момче на пазара, което ги бе одрало двамата с Калан. Тъмнината търси тъмнина.

Ричард вече не се съмняваше, че в двореца се е настанил мрак. И обгръщаше всички.

Протегна ръка и я отпусна върху машината.

— Какво си ти? — прошепна, изказвайки гласно въпросите си.
— Защо правиш това?

Сякаш в отговор някъде от утробата на машината се надигна нисък тътен и чарковете се задвижиха. Но не както преди. Тогава задвижването бе съпътствано от светкавица, разтърсваща земята.

Този път всичко започна тихо, механизмите постепенно набираха скорост, задействаха се. Преди всичко бе ставало рязко, изведнъж, с откат. И на пълна скорост.

Този път бе другояче. Процесът се надигна постепенно, тишината плавно премина в боботене, което нарастваше към бъдещ механичен ад.

Ричард се надвеси да погледне през процепа на прозорчето. Видя, че светлината вътре постепенно става все по-ярка, сякаш бавно набиращите ход механизми разбуждаха машината. На тавана изплува същият символ, само че този път, вместо да грейне рязко и отведнъж, набра сила постепенно. Не след дълго обаче всички чаркове на машината работеха при пълен капацитет. Земята наоколо затрепери. Светлината, извираща от вътрешността, стана ослепителна. Символът на тавана започна да се върти и засия.

Под една купчина лентички от другата страна на машината се показа ключалка, монтирана върху въртящо се колело, и от купчината се подаде една лентичка. Празната метална ивица бе издърпана с клещи от дъното на купчината.

Докато тя се придвижваше из вътрешността на механизма, светлината долу се усили, стесни се и се стегна в насочен лъч, който прогори линии и символи отдолу на лентичката. Светлината инкрустираше опакото на лентичката, а през пробитите в метала дупки се процеди светлина. Докато минаваше над снопа светлина, лентичката измина същия път като тези преди нея, докато накрая се озова в процепа край прозорчето. Ричард облиза пръсти и взе лентичката от улея, където беше паднала. Метна я върху машината да изстине. Запримига от изненада, когато осъзна, че металът изобщо не е горещ. Опипа я, за да е сигурен. Беше хладен на допир.

Смръщи чело и я придърпа към себе си. Върху метала, както и преди, бяха дамгосани символи, но поради някаква причина този път процесът не бе съпътстван с топлина. Нямаше представа защо. Ричард обърна лентичката, за да прочете написаното. Надвеси се по-близо до светлината на една от сферите и различи набор от елементи, образуващи една емблема, която представляваше израз на езика на Сътворението.

„Имах сънища.“

Ричард стоеше като истукан, вторачен в лентичката. Помисли си, че може би не е разчел добре. Завъртя лентичката, като се вгледа във всеки елемент от кръга, докато впрегна всичките си познания, за да е сигурен, че е разбрал правилно, после произнесе думите на глас.

„Имах сънища.“

Отстъпи крачка назад от машината.

Винаги досега бе правила някакво знамение, някакъв вид пророчество. Това тук не му се връзваше, не му звучеше като пророчество.

Звучеше така, сякаш машината... казваше нещо за себе си.

Докато той продължаваше да се взира, „Регула“ спря да работи, механизмите забавиха ход, валовите притихнаха; после движението се поднови и набра скорост. Машината пое друга лентичка от купчината и я прекара през вътрешния механизъм, като взе да я поднася под концентрирания сноп светлина, за да инкрустира ново съобщение.

Щом падна в процепа, Ричард остана вторачен в нея дълго време, преди накрая да я вземе. И тази беше студена като предишната. Повдигна я на светлината, взирайки се в уникалната подредба на символите, образуващи двете емблеми, издълбани в метала.

Почти невярващ на очите си, прочете на глас:

„Защо имах сънища?“

Машината му задаваше въпрос. Ако наистина беше така, той нямаше идея как да ѝ отговори.

Ричард си спомни, че е чувал това, което сега виждаше написано на езика на Сътворението върху двете лентички. Онова момче, Хенрик, което видя долу на пазара — то бе казало: „Имах сънища.“ Тогава Ричард и Калан не успяха да разберат защо го казва. Бяха си помислили, че са просто бълнувания на болен. И тогава малкият бе попитал: „Защо имах сънища?“

И сега машината задаваше съвсем същия въпрос.

Значи момчето не е бълнувало.

Машината е говорила чрез него.

Освен това момчето бе попитало дали небето все още е синьо. И защо всички са го изоставили. „Защо ме изоставиха?“, това бе точният му въпрос. Сам в студа и мрака. Бе казало, че се чувства самотен, толкова самотен. Машината питаше защо са я погребали жива. Момчето бе казало още: „Той ще ме намери, знам го.“ Ричард се запита дали това е пророчество... знамение. Или просто машината изразява своя страх?

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Както пиеше жадно вода от поточето, Хенрик повдигна глава, за да напрегне взор към мрака между дърветата. Чуваше хрътките да приближават. Разсичаха храсталаците, като се зъбеха шумно и надаваха вой. С opakото на юмрука си момчето изтри от бузите си бликналите от ужаса сълзи. Щяха да го настигнат, знаеше го. Нямахше да се откажат, докато не го пипнат. От онзи ден в Народния дворец, когато изникнаха пред палатката, душейки и ръмжейки, не се отделяха от него.

Единственият му шанс беше да продължи да тича.

Пъхна крак в стремето и закачи китка на рога на седлото, за да си помогне при качването. Омота юздите около китките си, стисна ги в юмруците си и срита кобилата с пети, за да се впусне в галоп.

Надяваше се да открадне някой миг да хапне нещо повече от бисквита и парче сушено месо. Умираще от глад. Беше и жаден, но остана време само колкото да се просне по корем на брега и да глътне няколко бързи глътки от поточето, преди да се метне обратно на коня.

Отчаяно копнееше да хапне повече, да пийне повече.

Но нямаше време. Хрътките бяха твърде близо.

Налагаше се да продължава да тича, да пази преднината си. Стигна ли го, щяха да го разкъсат на парчета.

В началото нямаше представа накъде отива. Инстинктът го накара да напусне палатката на майка си и да бяга. Знаеше, че майка му иска да го защити, но нямаше да успее. Щеше да се остави хрътките да я разкъсат, а после щяха да стигнат до него.

Затова не му остана друг избор, освен да бяга с всички сили, докато, на ръба на силите си, не попадна на конете. Намери ги в неголямо заграждение, бяха няколко. Наоколо не се виждаше жива душа. Хенрик трябваше да се измъкне, затова грабна едно седло и поведе два коня. Извади голям късмет, че в самарите имаше малко храна — вероятно в противен случай досега да бе умрял от глад.

Никога не му бе минавало през ума да извърши такава лоша постъпка и да открадне коне; но залогът бе животът му. Трябваше да избяга. Кой би могъл да го вини? Нима хората биха очаквали от него да се остави да бъде изяден жив, вместо да открадне два коня и да избяга? Нима имаше избор?

Когато вече беше толкова тъмно, че не се виждаше нищо, бе принуден да спре, за да изкара някъде нощта. На няколко пъти беше успявал да намери изоставена сграда, където да се скрие, осигурявайки си моментна безопасност срещу хрътките. После на сутринта отново хукваше презглава, за да им се измъкне. Хрътките оставаха да обикалят долу пред сградата, но постепенно се уморяваха да лаят и се оттегляха. Предполагаше, че самите те имат нужда да отдъхнат или пък отиваха да търсят храна.

Друг път, когато нямаше възможност да се скрие, бе успявал да си запали огън. Сгушваше се в непосредствена близост до пламъците, готов да грабне горяща главня и да я размаха към песовете, ако дръзнат да дойдат наблизко. Не дръзнаха нито веднъж. Не обичаха огъня. Винаги наблюдаваха от разстояние, свели глави, с блеснали в мрака очи, като сновяха напред-назад и чакаха да се развидели.

Понякога, когато се будеше, хрътките ги нямаше и той си позволяваше да се надява, че най-сетне са се уморили от преследването. Но не след дълго неизменно чуваше гласовете им в далечината и всичко започваше отначало.

Пришпорваше конете толкова безпощадно, за да поддържа преднина пред хрътките, че този, който яздеше в началото, не издържа. Хенрик сложи седлото на другия и остави първия с надеждата хрътките да се задоволят с пиршеството и да оставят първоначално набелязаната си жертва на мира.

Те обаче не докоснаха коня. Продължиха преследването. Последваха момчето през планините, през горите и нататък, още по-надълбоко в мрака, през непроходими дебри с гигантски дървета.

Хенрик вече започваше да разпознава мрачните горски масиви, през които минаваше. Бе израсъл на няколко дни път на север от тези места, в малко селце, врязано във възвишенията край един ръкав на река Карокан. И друг път се бе озовавал на тази пътека — с майка си. Спомняше си високите борове, вкопчени в скалистия склон,

сключените им във висините клони, които закриваха натежалото от облаци небе и в цялата гора се възцаряваше призрачен мрак.

Конят се препъваше, докато се опитваше да намери къде да стъпи по стръмното нанадолнище. Гората бе толкова гъста и сред дърветата беше толкова тъмно, че почти не се виждаше какво има отпред. Същото беше положението и от двете му страни.

Не че би искал да гледа. И бездруго знаеше какво го очаква.

След дълго спускане по трудно различима лъкатушеца пътека теренът стана по-равен, мракът още по-гъст, а храсталаците почти непроходими. Само сегиз-тогиз между дърветата се провиждаше светлинка. Плетеницата от шубраци и ниски дървета правеше невъзможно отклоняването от тясната просека, която служеше за пътека.

Щом Хенрик стигна до скален ръб, конят изпръхтя недоволно и отказа да продължи. Оттам нататък нямаше безопасно място, където да се движи един кон. Насечената пътека прескачаше от камък на камък и от перваз на перваз.

Момчето слезе от коня и надзърна от ръба, за да огледа потъналата в мъгла пустош долу. Помнеше я тази пътека — беше тясна, стръмна и опасна. Конят не би могъл да продължи. Хвърли поглед през рамо, като очакваше хрътките всеки момент да изскочат между дърветата. По воя и ръмженето можеше да прецени, че приближават.

Бързо разседла коня, за да му даде поне минимален шанс да избяга нанякъде. Махна поводите от главата му и го тупна по хълбока. Животното изцвили и хукна в посоката, от която бяха дошли.

В мига, в който конят стигна първите дървета, Хенрик различи силуета на едрия черен водач на глутницата. Песът не тръгна подир коня. Преследваше Хенрик. Просто извърна глава и без да губи нито секунда, продължи към скалния перваз.

Макар пътеката да бе твърде стръмна и назъбена за коня, с цепнатини и зъбери, насичащи скалната повърхност, тук със сипеи, там със стърчащи скални блокове, момчето знаеше, че за хрътките няма да е проблем да го последват в ждрелото. Също така знаеше, че по такъв терен навярно можеха да се придвижват по-бързо от него. Нямаше време за губене.

Хенрик не се замисляше къде отива, нито защо; всъщност изобщо не мислеше, просто тръгна надолу. От онзи първи ден, когато одраска Господаря Рал и Майката Изповедник и избяга, изобщо не си задаваше въпроса какво прави и защо трябва да бяга. Докато прекосяваше равнината Азрит, дори не се запита в каква посока да тича. Единствената му мисъл беше да избяга от хрътките. Инстинктивно знаеше, че ако бе избрал друга посока, досега да са го пипнали. Вътрешно усещаше, че има една-единствена възможна посока и я беше избрал.

Докато се смъкна до долу, лицето му плувна в пот и се покри с мръсотия. На няколко пъти се обръща, за да види късокосместото кафяво куче, което обикновено се придвижваше сред първите от глутницата. Както черното, така и кафявото — двамата водачи — бяха с едро, силно телосложение и масивен врат. Щом го забелязаха и започнаха да ръмжат, между зъбите им започна да се събира пенеста слюнка.

Този мимолетен поглед бе всичко, от което се нуждаеше Хенрик, за да хукне по пътеката презглава, като се шумгваше чевръсто между скалисти издатъци. На места просто се оставяше да потъне в стръмната фуния от пръст и камъчета, защото беше по-бързо.

В крайна сметка убийствената пътека стана равна и взе да се вие между шубраци и пълзящи растения. Въздухът тежеше. Миришеше на гнилоч.

Под плътния балдахин от клони различни дебели, разгърнати стволоче на дървета, които сякаш поддържаха цялата зеленина отгоре в меката блатиста почва. Тук-там по въздигнати могили растяха кедри, но дърветата с широките стволоче бяха единствените, които обитаваха вонящите селения на блатистите низини. Възлестите им клони, протегнати недалеч над водата, бяха опаковани в мъх. На места мъхът се поклащаше във водата. Другаде от клоните висяха дълги лиани, чиито дебели въжета стигаха чак до долу и служеха за захващане на други, по-крехки увивни растения с виолетови цветчета. Доловили стъпките му, по околните растения пробягваха гущерчета. От клоните надзъртаха змии, езичетата им се стрелкаха скоростно напред-назад, а очите им го следваха. Под повърхността на водата лениво плуваха неясни създания, зад които оставаха кротки вълнички, плискащи се във влажната пътека.

Колкото по-надълбоко навлизаше в гористото блато, толкова по-гъста ставаше плетеницата от корени и бръшлян, напирасци от всички страни, докато накрая все едно вървеше в тесен тунел, врязан в зеленината.

Птици, които не се виждаха, надаваха пронизителни писъци, които отекваха над водата.

Хрътките отзад сякаш бяха изпаднали в ярост, нетърпеливи да догонят жертвата си.

Хенрик спря в тъмния горски тунел, като не можеше да прецени дали има сили да продължи.

Знаеше къде се намира. Непроходимата гъста растителност пред него, жилавите лиани — всичко това бележеше периферията на Кхарга. От майка си знаеше, че човек трябва да изпитва силно желание да отиде на това място, защото не всеки, дръзнал да опита, се завръщаше жив. Двамата с майка му бяха сред малцината късметлии, които бяха отишли и си бяха тръгнали от там, поради което сега му се виждаше още по-глупаво да подлага на изпитание късмета си.

Сърцето му биеше бясно, дишаше на пресекулки и се взираше в мрака пред себе си с облепени очи. Знаеше какво го очаква.

Очакваше го Джит, Бръшлянената дева сплетница.

Само едно нещо бе по-страшно от това да се изправи втори път пред Бръшлянената дева: перспективата да бъде разкъсан и изяден жив от глутницата преследващи го кучета.

Чуваше ги как приближават. Нямахте избор. Гмурна се напред.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

След страховито препускане по пътеката, която на места представляваше тунел, врязан в гъстата растителност, пейзажът стана по-открит, видя се повече вода. Пътеката, която вървеше на няма и педя от мочурището, постепенно бе превзета от заплетени корени, пръчки, увивни растения и клони, които образуваха своеобразен китеник за вървене. Без него здравата почва на пътеката на места просто би се скрила под плавея на водната леща. Пътеката от клечки и бръшлян едва се подаваше над повърхността на тъмнокафявата вода.

Хенрик се притесняваше какво ли би станало, ако се подхлъзне и излезе извън пътеката от корени и клони. Беше го страх от това какво ли дебне невнимателния или небрежния пътник във водата.

Беше толкова изморен, толкова се страхуваше, че само едничкият страх го караше да върви напред. Де да можеше да се върне, да бъде на сигурно място при майка си. Но не можеше да спре, защото хрътките щяха да го разкъсат.

Макар на места китеникът от клечки и бръшлян да беше достатъчно широк, че да минат по него няколко души един до друг, през други участъци едва се промъкваше и сам човек. При теснините тук-там имаше хватки и дори парапети, направени от криви клони, привързани с тънки лиани към подпори, подаващи се от мочурището. Всичко скърцаше и се местеше под краката на момчето, сякаш под пътеката се бе спотаило чудовище, недоволно от това някой да му ходи по гърба.

Хенрик не можеше да прецени на какво разстояние зад него са хрътките, понеже на това място акустиката беше добра и звукът ехтеше кристалночист. Интересно дали кучетата биха се затруднили да вървят по китеника от преплетени клони и бръшлян, които образуваха моста през водния свят. Дали пък лапите им нямаше да се подхлъзнат между клоните и да се заклецят. Надяваше се.

Мъглата му пречеше да вижда надалеч между покритите с мъх дебелостволи дървета. Зад гърба си също нямаше видимост. Но между

коренищата на близките дървета усещаше да го наблюдават очи.

Забеляза движение във водата и се отдръпна в средата на пътеката. Съществуващо влачеше зад себе си пихтиеста маса. Бледият къс разлагащо се месо бе осеян със следи от зъби. Нямаше начин да прецени от какво животно са останките, но по големината на стърчащия отзад кокал можеше да съди, че е било нещо доста едро. Дали пък не беше човешка бедрена кост.

Хенрик се огледа напрегнато, за да се опита да види докъде напред стига мостът. Докато тичаше, нестабилната ивица твърда земя се клатеше страховито под краката му. Не можеше да каже дали е понтонен мост или има подпори отдолу. Знаеше само, че на много места пътеката едва се показваше над повърхността на водата. Боеше се, че във всеки един момент от мочурището може да се подаде нещо, да го сграбчи за глезена и да го придърпа в черните води.

Не знаеше кое би било по-страшно — да бъде застигнат от преследвачите си, да се изсули в мочурището при невидимата заплаха там или да попадне в лапите на онова, което го очакваше отпред. Отчаяно искаше да избегне и трите, но не можеше да измисли друг вариант, освен да продължи напред, да бяга от едната опасност, да заобиколи втората и да скочи в ръцете на третата.

Усети краката му да натежават от умора, докато тичаше напред по безкрайния мост през негостоприемното мочурище. Провикваха се невидими животни, пронизителните им крясъци огласяха мъглата и тъмнината. Имаше чувството, че прекосява огромно, плитко езеро, но понеже не виждаше много напред, му бе трудно да прецени със сигурност. На места по повърхността на водата се носеха огромни кръгли листа, подобни на листа на лилии, протягаха се колкото могат нагоре с надеждата да бъдат докоснати от слънчева светлина, която пробиваше плътния балдахин от клони само в редки случаи.

Хенрик се подхлъзна няколко пъти. Парапетът го спаси. По отдалечаването на кучешкия лай можа да прецени, че хрътките не успяват да поддържат неговото темпо и изостават. Но все пак не се отказваха, продължаваха да го преследват и той не смееше да забави ход.

Когато мръкна съвсем, с облекчение установи, че през определени интервали на моста са оставени запалени свещи. Не знаеше дали някой идва да ги пали нощем, или те си горят там

непрекъснато. При последното му идване тук с майка му пак горяха. Сред високите дървета с гладка кора, чиито корони се събираха високо горе, беше сумрачно и през деня, така че свещите не биха били излишни по всяко време.

Колкото по-нататък стигаше, толкова по-широк и солиден ставаше мостът от преплетени клони и лиани. Дърветата околоръст, щръкнали от водата на разкривени коренища, се съгъстваха. Лианите, които висяха от мрака горе, също станаха повече, полюшваха се между дърветата и долният им край не докосваше повърхността на водата. Някои бяха окупирани от протягащи се от водата пипала. Растителността от двете страни бе станала толкова гъста, че за пореден път му се стори, че мостът се връзва в миша дупка от клони, лиани и храсталак. Единственото постоянно нещо беше блатистата вода от двете страни. Сегиз-тогиз в черното под краката му преминаваха сенки.

Колкото по-нататък отиваше мостът, толкова повече ставаха свещите, закрепени в кривини по стволите или между клони.

Парапетите, които в началото бяха само тук-там, постепенно преминаха в по-солидни конструкции, които се издигаха от двете страни и сякаш защитаваха моста от нашествието на пълзящата растителност, а може би от дебнещите в мочурището твари. Стените на парапета, по-масивни в основата и изтъняващи нагоре, на места завършваха със завъртени клони, които наподобяваха хищни нокти и се протягаха едни към други над главата на Хенрик.

Свещите вече бяха толкова много, че на места му се струваше, че върви между огнени стени. Хенрик си каза, че мостът вероятно не е запалим, защото бе твърде влажен и слюзест. Коренищата, клечките, клоните и лианите бяха покрити с равномерен слой хлъзгав зелен мъх и хумус. Това превръщаше вървенето по него в изпитание.

Колкото по-нататък отиваше Хенрик, толкова по-плътен ставаше китеникът от преплетени клони, покриващ стените отстрани, докато постепенно те се затвориха отгоре и момчето се почувства като в пашкул от разкривени дървета. Току надзърташе през някоя случайна пролука. Но понеже навън беше тъмно, не се виждаше почти нищо. Вътре пътят му бе осветен от трептящите пламъци на стотици свещи.

Когато си даде сметка, че вече не чува хрътките, спря и наостри слух. Дали се бяха уплашили от пътеката от клони и най-накрая бяха

изоставили жертвата си? Може би вече не се налагаше да продължава напред. Може би хрътките си бяха отишли и сега той можеше да се върне.

Но още докато си го мислеше, нещо вътре в него го подтикна да продължи напред към убежището на Бръшлянената дева сплетница. Направеше ли няколко крачки, беше трудно да не предприеме следващите и да се придвижи още по-напред в осветения от свеци тунел.

Най-накрая с неистово усилие си наложи да спре. Ако възнамеряваше да бяга, сега му бе времето. Обърна се и погледна в посоката, от която беше дошъл. Не се чуваше кучешки лай. Внимателно, предпазливо направи една крачка напред към свободата.

Преди да направи следващата, една от фамулусите, същински силует от дим, се процеди през стените и се плъзна в тунела от преплетени клони, за да му препречи пътя.

Хенрик се вкамени от ужас, сърцето му заби по-силно.

Сияйната фигура се приближи.

— Джит те очаква — изсъска съществото. — Продължавай да вървиш.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Докато Хенрик се придвижваше по пътеката, направена от сплетени лиани, бръшлян, съчки и клони, която го водеше напред през безкрайното, потънало в мрак мочурище, структурата на моста стана по-солидна, укрепена от жилави треви и мъх. Пътеката стана по-широка, стените — по-масивни, а на доста места се сливаха в сводест таван, сякаш израстваха сами и следваха някакъв свой вътрешен ритъм.

Не след дълго стените, които в началото бяха започнали като най-обикновен парапет, се превърнаха в тежка, солидна структура, която обединяваше всичко в една цялост, и първоначалната тясна пътечка, която постепенно бе преминала в мост, сега представляваше тунел. Тунелът преминаваше в по-широка галерия, която всмука Хенрик в лабиринт от килии, досущ еднакви, изваяни от едни и същи материали, преплетени здраво един в друг. Стените, подовете и таванът бяха оплетени от същото. По стените и през тях се извиваше жив бръшлян с крехки листа и нежни жълти цветове, който придаваше на мястото зеленикав оттенък и изместваше мъртво кафявото.

Вътре в притихналата утроба на оплетеното от растения пространство външният свят изглеждаше далечен и недостижим. Това тук беше свят в света, особена страна, където нищо не бе плоско или право. Преобладаваха естествени извивки без остри ъгли, природни материи, никоя от които не изглеждаше сътворена от човешка ръка, и при все това всички бяха майсторски изваяни. В резултат се бяха получили помещения със заоблени форми и вдлъбнати подове, напълно откъснати от външния свят.

Хенрик се запита дали би било възможно да раздалечи клоните и бръшляна, изграждащи стените, и да избяга при нужда. Всичко му се виждаше доста здраво, но въпреки това представляваше просто преплетени клони, клечки и бръшлян.

Докато Хенрик, съпътстван от фамулуса, реец се някъде зад него, си проправяше път през една от тумбестите стаи, се приближи

към стената, за да огледа по-добре. Погледна встрани и забеляза, че много от клоните, които съставляваха по-тежката част на матрицата, са набити с коварни остри тръни. Като се приближи до стената, успя да види, че тя до голяма степен прилича на ограда от бодлива тел.

Дори да бе принуден да се втурне да бяга, за да спаси кожата си, едва ли би могъл да премине през тези остри шипове. Не бяха просто незначителни бодилчета като на розов храст, които биха го надраскали по краката и ръцете. Тук ставаше дума за дълги, твърди като стомана и остри като шипове бодли, които биха разкъсали човешкото тяло безмилостно и биха набучили на шиш всеки.

Надзираван зорко от реещия се фамулус, чиято задача явно беше да не позволи на Хенрик да се обърне и да избяга, момчето премина през поредица стаи с различни размери, всичките осветени от стотици свещи. Някои бяха просто свързващи тунели, където той трябваше да се наведе, за да мине. Нещо като коридори в сграда с по-малки странични коридорчета, които се разрояваха в различни посоки.

Една от по-големите зали, през която минаха, съдържаше хиляди ивици плат, шнурове и тънки лиани, увесени от тавана, на края на всяка имаше закачено по нещо — от монети и черупки до разлагащи се гущери. Висяха напълно неподвижни в мъртвешки неподвижния въздух. Хенрик се наведе, за да мине под странната сбирка от вещи, като почти през цялото време съдържаше дъха си.

Цялата конструкция се движеше и скърцаше, докато той си проправяше път през лабиринта, пътят му бе осветен от свещи, сякаш запалени, за да приветстват посетителите. Имаше чувството, че се движи из гигантска цилиндрична паяжина, от онези, които бе виждал в основата на дървета, предвидени да примамват жертвите към тяхната смърт.

Той обаче съзнаваше, че тук е още по-страшно. Това бе бърлогата на Бръшлянената дева сплетница.

Мястото бе осветено от стотици, ако не и от хиляди свещи, но при все това тъмнината, която те се опитваха да изтласкат, изглеждаше потискаща. Звучите, достигащи от мочурището отвън, бяха толкова приглушени, че едва се чуваха през плътната плетена стена, ала влажното зловоние на гнилоч с лекота изпълваше задушния въздух. Свещите правеха обстановката поне мъничко по-поносима.

Докато се придвижваше все по-навътре в леговището на Бръшлянената дева, през стените се процедиха още няколко фамулуса, дошли да го съпроводят до мястото, където трябваше да отиде. Или по-скоро да не му позволят да се върне. Щом ги погледнеше, странните същества впиваха в него мъждивите си жълтеникави очи и той мигновено отвърщаше поглед. Всяка от седемте фамулуса, погледната отблизо, изглеждаше грозна като смъртта.

Щом тръгнаха по един по-широк коридор, Хенрик забеляза, че по оплетените от клони стени са окачени още повече свещи. Коридорът, осветен от златистото сияние на пламъците, ги изведе в зловещо мрачно помещение.

По всичко личеше, че тук няма нито място, нито необходимост от много свещи. Навсякъде беше претъпкано с бурканчета и съдинки. Част от тях бяха от жълтеникава глина. Бурканчетата бяха в богата палитра от цветове — от светложълто до зелено и от яркосиньо до рубиненочервено. На стотици места клоните бяха отстранени, за да може бурканчетата да бъдат наместени дълбоко в стената.

Хенрик не смееше дори да гадае какво има в бурканите. Доколкото можеше да види през цветното стъкло, повечето бяха пълни с тъмна, мръсна течност, вероятно кална вода. Вътре сред мръсотия и отломки плаваше какво ли не. Момчето се постара да не гледа отблизо съдържанието на съдовете. В единия като че ли мярна човешки зъби.

Ала не бурканите бяха най-стряскащото тук.

А това, което бе вплетено в самите стени от клони зад бурканите. От тази гледка по бузите му рукнаха сълзи от ужас.

В стените бяха вплетени хора.

Виждаше ги по коридорите, които тръгваха в различни посоки. В първия момент различи десетки хора, опаковани като в пашкули в клонестата материя. Колкото повече се вглеждаше обаче, толкова повече тела виждаше по-надълбоко в стените.

Част от тях представляваха разложени трупове със зяпнала уста и кухи очни орбити, кожата по голите им ръце и крака висеше сбръчкана. Други трупове, подпухнали, изглеждаха доскорошни. От задушливата миризма на смъртта дъхът му секна.

Но част от хората, вплетени в стените, не бяха мъртви.

Изглеждаха сякаш в транс, едва дишаха, едва осъзнаваха какво им се случва. Бяха голи, но заклещени между бодливите вейки и

клони, така че не се виждаха ясно.

Хенрик забеляза как очите на нещастниците от време на време се озъртат, сякаш се опитваха да осъзнаят къде се намират, какво им се случва. Сегиз-тогиз се чуваше по някой приглушен стон.

Когато отвърна поглед от трупове и полуживите хора, вплетени в стените, се озова лице в лице с Бръшлянената дева сплетница.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Джит седеше насред стаята със скръстени крака, положена сред гнездо от изплетени клони, и го наблюдаваше с огромни кръгли очи, които бяха толкова тъмни, че изглеждаха черни. Рядката ѝ коса едва стигаше до раменете. Не беше едра. Всъщност на ръст бе не много по-висока от Хенрик. Под простата ѝ рокля от зебло се криеше плоско тяло. По-скоро на момче, отколкото женствено. Кожата на тънките ѝ ръце изглеждаше недокосната от слънце. Беше трудно да се прецени възрастта ѝ, но въпреки бледата гладка кожа той беше убеден, че не е никак млада.

Ноктите и ръцете ѝ сякаш бяха постоянно мръсни, навярно заради съдържанието на бурканите около нея.

Той също така си представи, че мръсотията, врязала се под ноктите ѝ, може да се дължи на течността, процеждаща се от трупове, вплетени в стените из цялата стая.

Но това, което накара очите му да се облещят, а сърцето му да запрепуска лудешки и коленете му да омекнат, беше устата ѝ.

Тъничките ѝ устни бяха защити с кожени ремъци.

Кайшите бяха прокарани направо през плътта, оставяйки дупки, които сякаш не бяха съвсем зараснали. Бодовете бяха неравномерни. Явно бяха направени през куп за грош. Кайшите бяха кръстосани както дойде върху устните ѝ. Бяха толкова къси, че позволяваха само минимално отваряне на устата.

През цепката, скрита зад кръстосаните кожени ремъци, Джит нададе вълнообразен вой, в който нямаше нищо човешко. По ръцете на Хенрик пробягаха тръпки.

Понеже беше идвал и друг път тук, знаеше, че това е нейният език, че тя така говори. Макар да нямаше ни най-малка идея какво означава този звук, разбра, че е насочен към него.

Една от фамулусите — с липсваща китка, както той забеляза — се надвеси към него.

— Джит казва, че се радва да те види отново, момче.

Хенрик преглътна. Не можеше да се насили да отвърне, че и той се радва да види Джит.

Бръшлянената дева сплетница, като кимаше с глава, изскрибуца ниско, остро, после издаде няколко отривисти цъкания с език към небцето.

— Джит иска да знае дали носиш каквото трябва — преведе фамулусът.

Устата на Хенрик остана затворена. Не можеше да се накара да продума. Страхувайки се от последствията, ако не ѝ отговори, протегна юмруци. Имаше чувството, че след толкова време стискане няма да успее да ги разтвори.

Бръшлянената дева нададе дрезгав вик — смесица между скимтене и скрибуцане.

— Ела по-близо — каза фамулусът. — Джит казва да се приближиш към нея, за да види сама.

Някъде отзад се чу звук, който накара всички фамулуси да застинат на място и да се обърнат. Черните очи на Бръшлянената дева сплетница се вторачиха в далечината зад Хенрик. Той погледна през рамо да види какво е привлякло вниманието им.

Някъде там имаше раздвижване. Нещо си проправяше път към коридора, който отвеждаше към килиите.

Пламъците на свещите потръпнаха, светлината затанцува, после всички се обърнаха обратно.

Който и да бе, тъмнината го съпътстваше.

Докато съществото преминаваше, близките свеци угаснаха. Щом ги подмина, изгасналите фитили се върнаха към живот и пак пламнаха.

Сякаш самата тъмнина дебнеше през тунела и се прокрадваше към тях.

Щом онзи дойде още по-близо, като привличаше тъмнината със себе си и угасваше наред всички пламъци, фамулусите се струпаха зад Джит. Хенрик забеляза, че тази с липсващата китка леко трепери.

Джит нададе дълъг, нисък вой, последван от няколко цъкания. Две от фамулусите се надвесиха над нея и зашепнаха в ухото ѝ. Закимаха, чули нови цъкания и стържещи звуци, извиращи от дълбините на гърлото на Бръшлянената дева сплетница.

Когато смътният силует се вмъкна в стаята, повлякъл мрака със себе си, Хенрик най-сетне различи мъжка фигура.

Мъжът спря пред Джит, недалеч от Хенрик. Пламъците в коридора зад него и тези в стаята бавно се възобновиха и разкриха лицето на съществото пред тях.

Когато Хенрик най-сетне успя да го огледа добре, се вцепени, неспособен да си поеме дъх.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Мъжът погледна топлото мокро петно отпред на панталоните на Хенрик и се подсмихна.

— Това ли е момчето? — Гласът му беше толкова дълбок и властен, че момчето насила се накара да примигне, а седемте фамулуси се скупчиха зад Джит, сякаш не осъзнаваха, че самият му глас ги беше изтикал.

Бръшлянената дева сплетница издаде кратък, стържещ звук.

— Да, това е той, епископ Арк. — Едноръкият фамулус преведе думите на господарката си от странния ѝ език.

Епископ Ханис Арк се взря в Джит за момент. Сведе очи и огледа защитата ѝ уста, а след това впи отвратителния си поглед в Хенрик.

Бялото на очите му не беше бяло. Ни най-малко.

Беше като кървавочервени татуировки.

Заради тъмните ириси и зеници на кървавия фон очите му сякаш гледаха от друг свят, свят на огън и жупел — а може би от самата преизподня.

Но колкото и да бяха страшни очите му, далеч не бяха най-ужасяващото в него. Най-противното, което хипнотизираше Хенрик така, че той не можеше да откъсне поглед, нито да укроти пренебрежливия си пулс или да успокои учестеното си дишане, беше плътта на епископа.

Всеки сантиметър от тялото на епископ Арк беше покрит с татуирани символи. И то не просто покрит, а наслоен безброй пъти, така че кожата му изглеждаше нечовешка. Хенрик не виждаше нито едно местенце без татуировка на някаква част или елемент със странна кръгла форма, застъпени един върху друг на случаен принцип, наслоени така, че никъде не се виждаше нетатуирана кожа. Нито милиметърче.

Горните слоеве бяха най-тъмни, а тези под тях — все по-изсветляващи, сякаш непрекъснато се просмукваха в плътта му и затова трябваха да се добавят нови и нови пластове върху вече

съществуващите. Символите имаха безкрайна, бездънна дълбочина и бяха така сложно заплетени, сякаш непрестанно извираха от тъмнината.

Кожата му изглеждаше триизмерна заради наслоените символи. Беше много трудно да се каже къде в цялата плетеница от елементи е самата кожа, а това придаваше на епископа някак сумрачен, неясен и призрачен вид. Хенрик беше убеден, че ако поиска, мъжът би могъл да изчезне в мъглата от кипящи символи.

Тъй като по-старите слоеве бяха по-светли от горните, всеки символ беше ясен и различим, независимо от нанесените рисунки. Размерите им бяха различни, а от това, което Хенрик можеше да различи, и формите им бяха безчет. Почти всички приличаха на съчетания от по-миниатюрни символи, обединени в по-големи кръгли елементи.

Ръцете и онези части от китките на епископа, които Хенрик можеше да види изпод черната му роба, също бяха изцяло покрити със знаци. Дори ноктите сякаш бяха татуирани отдолу, символите прозираха през самия нокът.

Над тясната яка вратът и цялото му гърло също бяха татуирани. Всяка частица от лицето му бе покрита със стотици, ако не и хиляди символи. Дори клепачите, а също и ушите на мъжа, всяка гънчица, която Хенрик можеше да види, бяха застлани с припокриващи се татуирани кръгообразни символи.

Въпреки че цялата гола глава на епископа беше изрисувана със знаците, един от тях изпъкваше на фона на останалите. Беше по-голям от тях. Долният ръб на голям кръг пресичаше средата на носа му, минаваше под очите, след това се извиваше над ушите и завършваше в областта на темето. В големия кръг беше вписан още един, а между тях имаше пръстен с руни.

Във вътрешния кръг, точно над веждата на мъжа, се виждаше триъгълен символ. Двата ъгъла при слепоочията, както и третият отзад на тила, бяха оградени във вторични кръгли символи. Заради разположението си татуировката изглеждаше така, сякаш кървясалите очи на мъжа се взират от вътрешния кръгъл символ — все едно надзърташе от преизподнята.

В центъра на триъгълника към предната част на черепа имаше обърната деветка.

Огромната татуировка, покриваща голата му глава, беше по-тъмна от останалите не само защото беше добавена последна, но и защото самите ѝ контури бяха по-плътни. Очевидно при стотиците слоеве случайни елементи татуировката беше част от единен и много по-значим замисъл.

Въпреки разнообразните си форми, изглежда, всички знаци бяха варианти на един основен. Имаше символи, разположени във всякакви размери кръгове, дори кръгове в самите кръгове, а някои от символите в тях бяха съставени от други, по-малки форми. Общо взето, гледката на човек, до такава степен отдаден на окултните си занимания, беше изключително обезпокояваща.

Всичко това превръщаше епископ Арк в тъмна, жива, подвижна картина от символи, ясно различими дори сред безбройните пластове. Хенрик предположи, че цялото тяло на епископа навярно бе плътно покрито със същия слой от символи.

Единствената част от тялото му, която не беше запълнена със знаци, бяха очите — те пък бяха татуирани в червено.

Епископ Арк видя как няколко фамулуса нервно надничат към коридора зад него.

Усмихна се.

— Не я взех със себе си — отговори той на стаения в погледите им въпрос. — Пратих я да изпълни една задача.

Фамулусите угоднически преклониха глави, сякаш за да се извинят за любопитството си.

Един от хората, впримчени в стената зад Джит, се втренчи в епископ Арк. На вцепененото му лице се четеше ужас и той не можа да отмести погледа си, когато епископът го изгледа. Мъжът преглътна няколко пъти, сякаш се опитваше да сподави надигналия се в него писък. Хората, вплетени в стените, не можеха да издадат ни звук, а този изглеждаше сякаш всеки момент ще изкрещи.

Епископ Ханис Арк протегна ръка към него. Не бе целенасочено движение, по-скоро случаен жест, небрежно прострени пръсти, отпусната длан и повдигната ръка. И въпреки това посоката явно беше към мъжа, впримчен в стената, който не можеше да спре да зяпа новодошлия.

— Кротувай! — Гласът на епископ Арк беше нисък, почти шепот, но по-смъртоносен от всичко, което Хенрик беше чувал.

Онзи изхриптя, задиша на пресекулки. Успя жадно да си поеме последен дъх и забели очи. Разтресе се силно, но за кратко, а тялото му висна, доколкото бе възможно в плетеницата от вейки, клони и бръшлян. След последното потръпване трупът му се отпусна безпомощно. Издиша последния си дъх със свистене.

Епископът изгледа останалите двойки очи, втренчени в него откъм стената.

— Друг?

В настъпилата тишина всички погледи иззад слоевете клони и вейки се отместиха.

Епископът се ухили самодоволно на Бръшлянената дева.

— Ето. Пресни мъртвешки течности, които малките ти помощнички да изсмучат, за да те нахранят.

Големите черни очи на Бръшлянената дева бяха непроницаеми. Писъкът ѝ беше стържещ и нисък, накъсан с няколко прищракования.

Една от фамулусите, които наблюдаваха как Джит говори на странния си език, я изчака да довърши и се наведе към епископа, за да изрази презрението на господарката си.

— Джит иска да знае защо си дошъл.

— Не е ли очевидно? — Той посочи Хенрик. — Трябва да се уверя, че ще довършиш задачата, която ти възложих.

След дълго мълчание Джит кимна.

Епископът свъси вежди и символът на челото му се изкриви — центърът се измести по-ниско, смъкна се на нивото на веждите.

— И така, достатъчно време ми загуби. Стига толкова. Момчето най-после дойде. Захващай се с него.

Джит го изгледа за момент, след това съсредоточи вниманието си върху Хенрик и го повика с жест да се приближи.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Хенрик се боеше да пристъпи към Бръшлянената дева сплетница. Докато тя издаваше нежни звуци и го мамеше с жестове да се приближи, той не можеше да откъсне поглед от кожения шнур, с който устата ѝ беше защита така, че тя почти не можеше да я отваря. Някои от дупките там, където каишът бе пробил плътта, изпусаха розовееща течност, защото опитите ѝ да го повика разкървавяваха раните.

Момчето се запита защо ли са защити устните ѝ.

Осъзна, че краката му го носят напред, въпреки че не бе имал намерение да се движи. Оказа се безпомощен, не можеше да спре да върви към нея, все по-близо до протегнатите ѝ ръце.

Юмруците му сякаш сами се повдигнаха. Не бе способен да ги спре с усилие на собствената си воля. Водеха я към нея.

Ръцете ѝ, покрити с тъмни петна — дори не му се мислеше от какво, — жадно се ключиха около китките му. Вече съвсем близо до нея, долови странна миризма, не беше силна, но той усети как му се повдигна. Не можа да я определи, ала сбърчи нос, а гърлото му понечи да се стегне конвулсивно и той едва си поемаше дъх.

За такава дребна женица Джит имаше невероятно силни пръсти. Той се опита да се дръпне, но не успя. Почувства захвата ѝ като капан. Нищо не можеше да направи, беше изгубил контрол над себе си.

Джит издаде още един вибриращ, цъкащ, писукащ звук. Колкото повече Хенрик се приближаваше до нея, толкова повече се вглеждаше в дълбоките ѝ черни очи с безумен ужас, неспособен да помисли какво иска тя от него и какво ще му причини.

Главата ѝ се приведе към момчето и от устните ѝ се изтръгна същият звук. Хенрик не я разбираше. Само долавяше, че иска нещо.

Една от фамулусите се наведе към него през рамото на Бръшлянената дева.

— Отвори си юмруците — нетърпеливо изсъска тя.

Дъхът му излизаше на кратки, учестени пресекулки, той вложи цялата си мощ и се опита да изпълни нареждането. Въпреки усилията ръцете му не се отпуснаха. Беше ги стискал толкова дълго, че се бяха вкочанили като стегнати възли. Колкото и да се опитваше, колкото и да искаше да се подчини, не можа да накара пръстите си да се отпуснат. Зяпаше ги, отчаяно се опитваше да ги накара да се отворят, изпълнен със страх пред това, което Девата можеше да му направи, ако не изпълни заповедта.

Джит изглеждаше незаинтересована. Непоколебимите ѝ пръсти започнаха да откопчват неговите един по един. Болеше го от силата, с която тя ги опъваше, след цялото това време, в което бяха стиснати в юмруци. Пръстите му бяха изтръпнали и усещаше бодещи във всеки един от тях, докато тя ги движеше. Джит обаче не спря, не показа съчувствие към стенанията му.

Не след дълго успя да разгъне всичките му пръсти. Изпъна ръцете му напред, притисна ги между своите една по една, погали ги за малко, сякаш да облекчи схващането и да се увери, че ще останат отворени, а след това ги обърна с дланите надолу.

Бръшлянената дева измъкна една клонка от струпаната купчина зад себе си. Той забеляза, че на края ѝ има дълъг, зловещ трън. Без да знае намеренията ѝ, инстинктивно се опита отново да се отдръпне, но тя лесно придърпа ръката му по-близо, защото все още стискаше лявата му китка като в менгеме. Почувства се като животно в капан, което след малко ще одерат.

Както държеше ръката му неподвижна, Бръшлянената дева прокара върха на тръна под нокътя на показалеца му. Повдигна тръна към светлината и го огледа внимателно. Хенрик не смееше дори да гадае какво прави тя и какво би могла да търси.

Видя как една от фамулусите отзад до стената се опитва да измъкне буркан, заврян сред плетеницата от клонки. След известно усилие бурканът най-накрая поддаде. Фамулусът го взе, застана до Джит и зачака търпеливо, докато следеше работата на господарката си.

Бръшлянената дева сплетница провлече върха на тръна под нокътя на средния пръст на Хенрик. Вдигна го. Този път на връхчето имаше миниатюрно парченце.

Задоволството ѝ бе ознаменувано от дълбок гърлен звук. Гордо показва находката си на останалите. Те изпискаха доволно. Само

епископ Арк изгледа откритието кръвнишки.

Фамулусът отвори капака на буркана и го подаде на господарката си. По ръцете на съществото запъплиха хлебарки. Стотици от тях изтрополиха по пода и се пръснаха във всички посоки, преди да потънат в купчината клони. Изчезнаха за секунди.

Без да се впечатли, Джит потопа тръна в мръсната вода и я разбърка. След това го извади и видя как парченцето от него падна. Доволна от свършеното, отново концентрира вниманието си върху Хенрик.

Внимателно почисти останалите нокти на лявата му ръка. Откри още частици от търсеното съкровище, но не и под нокътя на палеца. С ъгълчето на окото си Хенрик видя усмивката на татуираните устни на епископ Арк и двата пъти, когато Бръшлянената дева откри малки люспици на върха на тръна. Всеки път потапяше тръна в смърдящата течност и находката изчезваше в мръсната вода.

Джит пусна лявата ръка на момчето и взе дясната. Прокара тръна под нокътя на показалеца му и се вгледа в него. Нищо. Стрелна епископ Арк със светкавичен поглед и отново се зае с нокътя, но и втория път не откри нищо.

Премина на средния пръст и обра нокътя още по-щателно. Трънът не закачи нищо. Повтори процедурата и щом се убеди, че е безполезно, се прехвърли на безименния. И под този нокът не откри каквото търсеше. Фокусира се върху кутретото, все едно там беше последната ѝ надежда.

Когато трънът не изкара нищо освен мръсотия, отпусна ръце в скута си.

— Какво има? — Символите, покриващи тялото на мъжа, сякаш кипнаха, щом той се наведе.

Бръшлянената дева сплетница изхриптя гърлено няколко пъти.

— Джит казва, че имаме плът от жената — преведе фамулусът отстрани. Поколеба се, преди да довърши изречението. — Но нямаме от мъжа.

При рязкото изправяне на епископа и седемте фамулуса се отдръпнаха.

Една от тях се оказа недостатъчно бърза.

Той я сграбчи за гърлото и я придърпа към себе си. Движеше го чиста емоция. Съществото записука и се заусуква като попаднала в

клопка змия, но не успя да избегне хватката му. Епископът очевидно беше изпаднал в дива ярост. Жертвата драскаше с нокти по татуираните му ръце, склучени около врата ѝ, но не можеше да си помогне.

— Кажете на господарката си, че не съм доволен — изръмжа на останалите.

Няколко фамулуса моментално се наведоха около Бръшлянената дева и зацъкаха на странния ѝ език.

Когато епископът придърпа нещастницата до лицето си и се взря в очите ѝ, онази изписка и се сгърчи в ужасяваща агония.

— Марш обратно в гроба — процеди през стиснатите си зъби.

Докато Хенрик гледаше, вцепенен от ужас, фамулусът изгуби синкавото сияние, присъщо за останалите като нея. Изпод покривалото на главата ѝ се извиха струйки дим. Цялото същество се сви и завехна, сякаш изсмукваха всичко от нея. Кожата на ръцете ѝ потъмня и се сбърчи по костите и ставите на пръстите ѝ, сякаш беше съсухрен скелет. Плътта на лицето ѝ завря и стана на мехури, а после изгоря и се превърна в тъмна кожена маска. Почернялата кожа тлееше и се свиваше все повече по черепа ѝ. Очите ѝ хлътнаха в орбитите си. Челюстите на фамулуса се отпуснаха, а устните се дръпнаха назад, като оставиха венците ѝ открити.

Епископ Арк метна безжизнените останки настрани.

Буреносно гневен, той закрачи обратно по тунела, от който беше влязъл. Свещите около него гаснеха, сякаш се движеше в покривало на мрака. Ръмжеше от яд и бяс.

Внезапно спря и се обърна. Втренчи се за момент в Бръшлянената дева и тръгна към нея. Свещите зад него отново се палеха с отдалечаването му.

— Поне разполагаш с мостра от плътта на жената, нали? — попита той Джит.

Без да откъсва тъмните си очи от него, Джит кимна и взе буркана от треперещата сянка зад нея. Вдигна го и го задържа, за да му покаже.

Епископът потърка измършавялата си брадичка с кокалчето на пръста си.

— Промяна в плановете. — Тонът му беше леден.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Бръшлянената дева сплетница се запъти към едва различима врата в задната част на стаята, а междуременно фамулусите се разлетяха наоколо и френетично задърпаха разни малки бурканчета от плетеницата по стените, а също и по-големи, част от разнородната сбирка, разпределена по ъглите на пода. Безнадеждна агония струеше от очите на малцината все още живи хора, впримчени в клоника по стените.

На Хенрик му се искаше да им помогне, но не можеше. Дори на себе си нямаше как да помогне.

Джит се отпрати към сумрачния отвор, стиснала в сгъвката на ръката си буркана с мръсната кафеникава течност, в който бе пустила находките, открити под ноктите на момчето. Кафеникавата вода се плискаше в ритъма на крачките ѝ. Капакът все пак задържа повечето вътре. Хенрик видя как изпод плетеницата от клони изпълзят големи кафяви буболечки, готови да изпият капките, потекли от буркана по пода.

Епископ Арк следеше с кървавочервените си очи фамулусите, които продължаваха да ровичкат за точните буркани сред стотиците, разпръснати из цялата стая. Тъмните символи върху плътта му правеха очевидния му гняв още по-опасен. Шестте останали фамулуси избягваха стръвния му поглед, докато търсеха нужното и издърпваха бурканчета от стените или ги изчопляха от пода.

Всяка от тях едва крепеше в ръцете си неудобно много бурканчета. Едноръката не можеше да носи колкото останалите, но се стараше. Щом събраха необходимите съдове, те забързаха с товара, за да настигнат господарката си.

Стиснала буркана в ръка, Джит взе един жезъл, облегал на стената. Погледна през рамо към Хенрик и изписука кратка, скърцаща и прищракваща команда на странния си език. Едноръката се върна и подкара момчето в колоната зад Бръшлянената дева пред останалите от вида си.

— Джит каза да побързаш и да я последваш. — Метна бърз поглед към епископа и се наведе съвсем близо до момчето. — Когато приключим с това — просъска тя с отровно задоволство — ще ти изсмуча животеца и ще хвърля останките ти на хлебарките.

Хенрик се вцепени от ужас. Тя го сръчка с кикот, за да се размърда.

Докато се препъваше, момчето си мислеше колко му липсва времето, прекарано с майка му. Искаше да е отново при нея в палатката ѝ, да правят заедно нанизии от мъниста. Искаше му се преди всичко никога да не го бе водила при Бръшлянената дева.

Откакто си даде сметка, че е прогонен обратно в Кхарга и че отново ще попадне в лапите на Бръшлянената дева, той се страхуваше, че този път може и да не си тръгне обратно.

Епископът зае последното място в колоната и последва Бръшлянената дева през тъмния проход между стените, от които висяха стотици кожени върви, пристегнали всякакви твари — вече мъртви животинки, коруби на костенурки, черепи на гризачи с остри зъби — всички те висяха на пластове от стените. Хенрик видя как очите на хората, впримчени в изпъкналите носещи части на стените, проследиха минаващата край тях процесия. Когато кръстосваха поглед с епископ Арк, те извърщаха очи. От хората в стените не се чу ни стон. Момчето си представяше как би му било много трудно да не плаче за помощ, ако самият той беше впримчен в стените.

Но нямаше кой да помогне на бедните души, попаднали в капана на това ужасяващо място. И нему нямаше кой да помогне.

Докато си проправяше път през лабиринта, който беше бърлогата на Бръшлянената дева, Хенрик долови жуженето на насекоми, крясъци на птици и звуци от други съскащи и цвърчащи животни. Когато стигнаха края на тунела и излязоха на открито в нощта, блатните създания внезапно замлъкнаха в мъртвешка тишина.

Ниските облаци, огрени от лунна светлина, плавно се носеха над главите им и излъчваха слаби отблясъци. Земята под тях беше издигната наред гъстата, заблатена гора, и беше суха. Тъмните сенки на околните призрачни дървета, от чиито клони висяха провиснали завеси от мъх, приличаха на Хенрик на ръце на мъртъвци, увити в мъртвешки саван, хищно протегнати към живите.

Докато пресичаха разчистеното пространство, той забеляза, че плоските скали там не бяха просто пръснати, а подредени в кръгове. Освен това всеки камък лежеше на ниска могила от пръст. Могилите с камъните явно водеха до центъра на открита площ, където Бръшлянената дева сплетница започна да изписва знаци с украсения си жезъл. Знаците, които драскаше по земята с върха на жезъла, не се отличаваха много от символите, татуирани по епископа.

От средата на жезъла на Девата висяха сияйни сини пера, оранжеви и жълти мъниста, а също и колекция продупчени в центъра монети, окачени на връвчици от еленова кожа. Хенрик се почуди защо жената би използвала монети за украсата на толкова важен предмет. В крайна сметка за какво можеха да й послужат пари в Кхарга?

Тогава осъзна, че всъщност за нея те не бяха ценни като пари — не и така, както за обикновените хора. Навярно бяха пари, взети от нещастниците, вплетени в стените. За Бръшлянената дева ярките монети бяха просто украса, както и ярките пера. И двете бяха трофеи от отнет живот.

Докато фамулусите подреждаха бурканите по земята около Бръшлянената дева, епископ Арк стоеше отстрани със скръстени ръце, без да изпуска пригответленията от кървясалия си поглед. От време на време някой от шестте фамулуси го стрелкаше с очи. Но не и Джит. Девата тихо продължаваше да чертае знаци в пръстта в центъра на кръга от буркани.

Както си припяваше и рисуваше, тя отваряше по някой буркан, бъркаше настойчиво с ръка в тъмната течност, вадеше по нещо меко и слузесто и го хвърляше в средата на рисунките си. Междувременно продължаваше да си тананика и припява.

Бръшлянената дева сплетница протегна ръката, в която държеше жезъла си, към ниските облаци, които се носеха над главите им. Измънка няколко прищракващи звука, наведе се и постави жезъла си напъряко през символите, които беше начертала в пръстта.

Картините на земята засияха.

За изумление на Хенрик, докато Бръшлянената дева продължи да си напява тихичко и вдигна и двете си ръце към небето, облаците над тях застинаха неподвижно.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Хенрик си помисли, че вятърът е утихнал и затова облаците са неподвижни, но после ги видя как тръгват пак. Вместо да продължат да се реят по небето, се завихриха в кръг над главите им. Разпростряха се в дълги спирали и се завъртяха над ясения, сияен символ, начертан на земята, който ги отрази като огледало. Оранжеви искрици присветваха и осветяваха облаците отвътре.

Междувременно шестте фамулуси бяха утихнали в транс от напевите на господарката си. Обикаляха в кръг около нея също като облаците над тях. Краката им не докосваха земята, докато се рееха около Джит и постепенно набираха скорост. И облаците се ускоряваха, докато проблясваха в оранжеви и жълти светлинки точно като искрящите символи на земята.

Ниските ритмични звуци на Бръшлянената дева станаха резки. Докато фамулусите и облаците се движеха все по-бързо и по-бързо, Джит нададе болезнен пронизителен писък. Все по-висок и все по-силен. Хенрик си запуши ушите, за да притъпи болката от звука.

Внезапно шестте фамулуси започнаха да се разпадат. Хенрик гледаше зяпнал как от сияйните им форми заизлизаха противни същества с дълги костеливи ръце и крака. Бяха прегърбени, с петна по слизестата си плът. Без коса. На грапавите им глави изпъкваха оцъкдени, ядни очи и озъбени уста, които разкриваха зловещи остри зъби.

За разлика от фамулусите, от които излязоха, тези същества не сияеха. Искриците от облаците над тях и знаците на земята под краката им отразяваха мократа им петниста кожа.

Хенрик видя някакви други същества да изпълзят от могилите, където бяха камъните. Всяко от тях се бореше и дърпаше, за да се измъкне от пръстта. Все повече от тях успяваха да си проправят път през могилите и да се присъединят към онези, които се въртяха около Девата и танцуваха като подивели животни.

Но не бяха животни.

Въпреки че изглеждаха живи, в тях нямаше живот.

Хенрик си помисли, че приличат на надигнали се от гробовете си мъртъвци, които танцуват и хаотично размахват ръце под звуците на Бръшлянената дева сплетница.

Погледна към ниската тъмна купчина от клонаци. Осъзна, че могилите навярно са гробовете на хората, приклепени в стените. След като Бръшлянената дева ги използваше за каквото ѝ бяха нужни, биваха заравяни тук, за да бъдат призовани, ако ѝ потрябват отново.

Хенрик осъзна, че тя навярно е същество от подземния свят, издънка на самия Пазител.

В центъра на откритото пространство се събираха десетки уродливи фигури, от тъмнината на блатото непрестанно прииждаха още и още, за да се присъединят към останалите, които ускоряваха танца си в кръг. Хенрик притискаше още повече ръцете си към ушите, защото звуците, които Джит издаваше, сякаш можеха да го разкъсат, сякаш можеха да разкъсат дори въздуха.

Облаците се движеха в кръг в синхрон с фигурите. Светлинките в тях блещукаха все по-бързо, а символите на земята също примигваха ритмично, ведно със звуците на Бръшлянената дева.

На Хенрик му се завиваше свят от звука, светлините и отвратителните въртящи се създания, които танцуваха като демони. Главата му напрегнато пулсираше с техния ритъм. Той присви очи от страх, че ако ги затвори, повече няма да може да ги отвори, а едва издържаше на гледката и звуците.

Докато всичко това се вихреше около нея, Джит бърникаше из различни бурканчета и вадеше шепи зъби, някакви малки костици от пръсти или човешки прешлени и ги хвърляше в кръга. Светлините танцуваха и заискряваха след всяка следваща шепка.

Сякаш целият свят примигваше. Момчето видя искрици в червено, жълто и оранжево.

Джит вдигна буркана с плътта, която беше из чегъртала изпод ноктите на Хенрик. Формите се въртяха така бързо, че той почти не можеше да различи отделните същества. Всичко се сливаше в мъгла от тъмна, слизеста плът и хаотично размахани крайници.

Бръшлянената дева рязко хвърли буркана във въздуха над светещите кръгове и сгърчената безформена маса от същества.

Хенрик видя как стъклото се пръсна. Течността в буркана сякаш се възпламени.

Светът стана толкова ярък, че можеше да види костите на Джит през тялото ѝ.

Всичко се превърна в светлина и огън. Дърветата наоколо горяха. Пламтящи, ярки въглени се откъсваха от тях и се завъртаха в жаравата, която извираше от съдържанието на буркана точно над центъра на огнения кръг.

Бръшлянената дева вдигна ръце и призова сили, които той никога не си беше представял, че съществуват. Тя стоеше права, озарена от светлината, размахала жезъл над света, който беше превърнала в преизподня.

В центъра на всичко, в сърцето на ослепителната светлина, имаше нещо още по-ярко, което светеше като звезди. Малките парченца — плътта, която Джит беше събрала изпод ноктите му — искряха така, че в сравнение с тях останалият горящ свят едва мъждукаше.

С вдигнати ръце Джит явно заповядваше на тези ярки искри да всмучат всичко в себе си, докато се въртяха и се издигаха все по-високо в небето.

Сама в центъра на бушуващата клада, Джит вдигна ръце още по-високо и изкомандва всичко да се събере в едно.

Костеливите зомбита виеха, докато горяха, телата им се разпадаха и рухваха в искри и дим, които политаха, всмукани от ужасяващата вихрушка ослепително сияние.

Всичко около него — дърветата, лианите, бръшлянът, мъхът и храстите и дори пръстта — сияеше в пламъци и се превръщаше в палеща жаравата и пепел, които се носеха на дълги вихрушки към мъничките искри мощна светлина, които сияеха високо в центъра на спираловидните облаци.

Вятърът бушуваше, огънят също. Хенрик присви очи срещу ослепителната сила на стихииите. Щеше да ги прикрие с ръце, но не смееше да ги махне от ушите си от страх, че Джит ще призове и него в преизподнята.

Дори и със затворени очи, продължаваше да вижда все същата картина.

Беше нощ на изгарящи цветове, ослепителна светлина и оглушителни звуци... На лудост.

Искрящата светлина в центъра на пространството притегляше всичко. От дърветата се откъртваха вейки и клони и сякаш цялата гора се подпали, докато летеше към нея. Дърветата и растенията се разпадаха на хиляди искри, които се въртяха и се издигаха след искрящите късчета плът. Телата на мъртвите, които летяха, се разпарчетосаха на пукащи, светещи въглени, както и всичко останало.

По лицето на Хенрик се стичаха сълзи, отприщени от виковете на ужас и агония.

Бръшлянената дева отново вдигна ръце. Самият въздух в центъра на олтара се възпламени в огнената пещ от светлина.

Точно когато Хенрик вече беше убеден, че ще умре в ужасяващата светлина, всичко свърши.

Внезапната тишина едва не го събори.

Усещането беше сякаш физически се опитваше да устои на звука, както когато човек се навежда срещу много силен вятър, за да се задържи прав. Щом звукът внезапно спря, той едва не се препъна.

Ушите му бучаха. Главата му пулсираше. Цялото му тяло трепереше.

Но не само звукът изчезна внезапно.

Хенрик примигна. Не можеше да повярва на очите си. Бушуващия ураган от огън и светлина също го нямаше.

Огледа се и видя, че мъхът от близките дървета виси неподвижен във влажния въздух точно както преди. Всяко дърво си беше на мястото. Пръстта, която се беше разпукала, за да излязат зомбитата, изглеждаше неподвижна.

Сякаш нищо от това, което Хенрик бе видял преди малко, не се бе случило.

Само буркана го нямаше, а наоколо по голата земя се виждаха парченца стъкло като хиляди паднали звезди.

Хенрик не можеше да разбере случилото се, не беше наясно какво е видял. Не можеше да твърди със сигурност дали огънят е бил истински, дали съществата, които бе видял да излизат от земята, са били истински, дали ужасният звук и всичко останало е било истинско.

Епископ Арк, който не бе помръднал от мястото си, изглеждаше невредим и неподвижен. Гледаше с все същия гневен поглед. Дори да

беше изненадан от ослепителния огън и светлината, не го показваше.

В средата на разчистеното място шестте фамулуси бавно се въртяха в кръг около Джит, обгрижваха я, суетяха се около нея, докосваха я нежно, сякаш да проверят дали е преживяла мъчението. Тя не им обръщаше внимание и изтри с крак знаците, които беше начертала преди това с жезъла си по земята.

Бръшлянената дева сплетница погледна епископа с тъмните си очи. Изписука с прищракване, това беше нейният начин да говори. Хенрик я гледаше как се опитва да отвори уста, докато писука, но стегнатата мрежа от кожени ремъци не ѝ позволяваше.

— Джит каза, че е готово. — Една от фамулусите прелетя покрай епископа.

Кървясалият му поглед се измести от фамулуса и намери Джит.

— Погрижи се и за останалото, което поисках — свъси вежди той. — Не ме карай да се връщам.

След тези последни думи се обърна и закрачи забързано обратно. Тъмнината го обгръщаше в движение като черно покривало, изглеждаше като тъмна сянка, която се плъзга над земята.

Една от фамулусите се наведе към Хенрик и той инстинктивно отскочи. Не я беше видял да се промъква зад него.

— Сега — просъска тя — е твой ред.

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Калан скочи и се събуди, задъхана от ужас. През главата ѝ пробягаха смътни образи. Към нея се протягаха тъмни лапи с остри нокти. Изневиделица се появиха огромни зъби, които аха да я захаят за лицето.

Не знаеше нито къде се намира, нито какво се случва. Замята се трескаво, заизвива се, започна да се дърпа, за да не я достигне това, което се протягаше към нея, като в същото време се мъчеше да се изтръгне от менгемето на пронизващата я болка.

Седна изправена, като едва си поемаше дъх, и установи, че е в Градината на живота и че е нощ. Нищо не я преследваше, нищо не я гонеше. Цареше тишина.

Беше сънувала кошмар.

В съня ѝ нещо я бе дебнало, нещо черно и изключително опасно, нещо ужасяващо. Беше непреклонно в желанието си да я достигне и се приближаваше неотстъпно. Тя бягаше, опитваше се да избяга. Но не можеше да движи краката си достатъчно бързо. Целият сън ѝ се бе сторил толкова истински.

Но най-сетне се събуди. Вече не сънуваше. Беше се спасила от кошмара и по този начин бе избягала на съществото, което я преследваше. Наложил си да освободи мисълта си, да не се съсредоточава върху съня. Вече бе будна. Вече беше в безопасност.

Но скоро установи, че будното състояние не е избавление. Макар със събуждането си да бе избягала от преследвача си в съня, болката още беше жива. Главата я болеше толкова силно, че бе на ръба да изгуби съзнание. Притисна пръстите си в слепоочията, но веднага след това ръцете ѝ се вкопчиха в корема и се опитаха да притъпят влудяващата болка там.

Докато шиповете на болката се връзваха в главата ѝ, през цялото ѝ тяло премина гореща вълна. Едва се пребори с нарастващия позив за повръщане. Пулсиращата болка в главата я надви, замая я, не ѝ даваше

покой. Събра всичките си сили, за да потисне усилващите се приливи на гадене. Не успя.

Докато вътрешностите ѝ започнаха да се свиват конвулсивно, трескаво се измъкна от намачканото одеяло и изпълзя на колене и длани в тревата, далеч от мястото, където бе спала. С усилие на волята се опита да преодолее нарастващото желание да повърне, ала тялото не ѝ се подчини и тя задиша толкова учестено, че стомахът ѝ сякаш щеше да се преобърне. Започна да ѝ прилошава пак и пак, на пристъпи, в синхрон с пулсиращата болка в главата, и при всеки пристъп отвътре ѝ напираше да повърне.

Калан усети нечия длан да я подпира в гърба, а още една отчетна косата от челото ѝ.

Между спазмите понечи да си поеме дъх. Беше убедена, че повръща кръв. При всяко остро съкращаване на мускулите убийствената болка ѝ се струваше все по-непоносима. Сякаш нещо я разкъсваше отвътре.

Най-сетне пристъпите започнаха да позатихват. Докато хрочеше горчива жлъчка, с облекчение забеляза, че ако не друго, поне няма кръв.

— Майко Изповедник, добре ли си?

Беше Кара. Усещането, че има някого до себе си, ѝ донесе покой. Почувства се по-добре при мисълта, че не е сама.

— Не знам — успя да пророни.

Изведнъж при тях се озова и Ричард.

— Какво става?

През цялото ѝ тяло преминаваха разтърсващи вълни. В промеждутъците, накъсвани от задъханото ѝ дишане, едва успя да пророни:

— Зле съм.

— Чух те да крещиш чак от долу, при машината — каза Ричард, като се опитваше да я успокои с длан, опряна в гърба ѝ.

Тя сграбчи стиска трева и я изтръгна рязко, отри устата си с нея, после я захвърли и повтори всичко отначало. Не беше осъзнала, че е крещяла насън. Пристъпите на прилошаване се бяха поуспокоили и най-после успя да си поеме дъх. Но главата ѝ продължаваше да пулсира.

— Сънувах кошмар и сигурно съм изпищяла насън и съм се събудила.

Той притисна длан о челото ѝ.

— Кожата ти е леденостудена, плувнала си в пот.

Калан не можеше да спре да трепери.

— Ужасно ми е студено.

Ричард я придърпа към себе си. Калан се строполи на една страна и се притисна в него. Топлите му мускулести ръце я обвиха като плащ.

Вместо обаче просто да я прегърне, той я хвана за китката и вдигна ръката ѝ. Тя изпита болка.

— Добри духове — пророни той.

— Какво има? — приближи Кара.

Ричард завъртя леко ръката на Калан, за да ѝ покаже.

— Върви да извикаш Зед.

Калан видя Кара да се отдалечава бегом по пътеката между дърветата. Присъствието на Ричард я успокояваше. Не искаше никога повече да се отдалечава от успокоителната му топлина.

Ала ръката ѝ пулсираше с всеки удар на сърцето ѝ. Погледна китката си и с изненада установи, че драскотините са се появили пак. Зед ги бе излекувал, но ето че сега бяха там и изглеждаха по-зле от всякога.

— Лечението на Зед в крайна сметка май се оказва не особено ефективно — отбеляза Ричард. — Ще го извикаме тук, за да видим какво ще каже. Той знае доста за тези неща, но на мен ми се струва, че раната е инфектирана и затова се е появила отново. Вероятно поради тази причина ти е и лошо. Може би поначало не е успял да се справи с инфекцията.

Като знаеше как се чувства, на Калан не ѝ се вярваше това да е причината. Не ѝ беше за първи път да има зачервени и подути рани. Никога не ѝ бяха причинявали подобни усещания. Всъщност ръката ѝ беше най-малкият проблем. Това, което я бе събудило, беше внезапната пронизваща болка в главата — от това ѝ се доповръща, от това се чувстваше зле. Именно тази остра болка между слепоочията бе причинила световъртежа. На практика не смяташе, че драскотините имат нещо общо с главоболието.

Няколко пъти досега бе изпитвала силна болка, от която ѝ се беше повръщало. Същото важеше и за Ричард. Твърдеше, че го е наследил от майка си. Калан си помисли, че това навярно е свързано с нещо подобно. Просто неприятно и силно главоболие. При тази мисъл като че ли ѝ стана мъничко по-леко.

За пореден път огледа яростните червени дири по ръката си. Притесни се, като видя, че раната, която беше зараснала, не само се беше появила пак, ами и изглеждаше по-зле. Чувстваше цялата си ръка обездвижена от подуването. Калан пак потръпна от болка. През тялото ѝ премина ледена вълна. Главоболието я връхлетя със смазваща сила.

И тогава Ричард се надвеси напред, притегли я към себе си и тя усети как приятната мекота на дарбата му потича в нея. Облекчителна топлина обля вкочанените ѝ ледени мускули. И друг път бе прибягвал към дарбата си, за да я лекува, затова усещането магията му да я докосва ѝ бе познато. Именно това правеше той сега — лекуваше я с магията си.

Дарбата на Ричард работеше по уникален начин и обикновено биваше отключвана у него под въздействието на неотложна необходимост. Съчувствието му към нея, любовта му, необходимостта му тя да е добре бяха извикали дарбата му, за да започне да я лекува.

В топлатата му прегръдка, в потока на магията, изпълваща тялото ѝ, времето изгуби своя смисъл.

Тя почувства успокояващото му, изпълнено със съчувствие, любящо присъствие с всяка фибра на съществуването си.

Но колкото и да се нуждаеше от помощта му, не ѝ се искаше да му позволява да го прави. Знаеше, че в процеса на лечение той поема нейната болка. Най-напред трябваше да отнеме агонията от нея и да я вкара в себе си, за да може дарбата му да проникне в тялото ѝ и да излекува проблема. Калан не искаше Ричард да поема болката ѝ. Колкото ѝ се щеше да се освободи от болката, толкова не искаше той да страда.

Но не можеше да му се противопостави. Силата на неговата дарба я обгърна. Не ѝ оставаше друг избор, освен да престане да се съпротивлява. Усещането беше като че се спуска слепешката в непозната бездна. Беше плашещо и в същото време облекчение — освобождаване, като да позволи на друг да се бори за нея, да се

възправи срещу болката вместо нея, докато тя стои отстрани и наблюдава бушуващата битка.

Нямаше представа колко време е останала изгубена в онова далечно място, пропито от болка, наред с Ричард, но знаеше, че когато отвори очи и дойде на себе си, все още бе в обятията му.

Противно на очакванията ѝ, болката все още бе там. Също толкова смазваща, също толкова потискаща.

Калан разпозна същата болка и в очите на Ричард. Той я бе поел в себе си и колкото и да беше странно, не бе успял да я отнеме от нея.

Усилията му се бяха оказали безрезултатни.

Хрумна ѝ, че навярно тя прави нещо не както трябва. Че навярно не дава всичко от себе си. Или, по-точно казано, че се страхува да позволи на Ричард да поеме нейната болка, затова не е направила достатъчно, че да му позволи да ѝ помогне.

Кара се надвеси над Ричард.

— Съжалявам, че ми отне толкова време, докато открия Зед. Но го намерих. Водя и Ничи.

Ричард не отвърна. Бе зареял поглед в нищото.

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Докато се рееше обратно от онова напълно откъснато от истинския свят място, което започваше постепенно да забелязва около себе си, Калан съзнаваше, че има нещо не наред — и с нея, и с Ричард.

Видя как Ничи коленичи край него. По притесненото ѝ изражение, след като се вгледа в немигащите му очи, Калан разбра, че лечението не върви така, както би трябвало.

Ричард гледаше в празното пространство, без да реагира, болката в погледа му бе видима. Не помръдна дори когато Ничи отпусна длан на рамото му и го разтърси.

Дългата руса коса на Ничи се спускаше над лявото ѝ рамо, докато тя се бе навела над Ричард и притискаше с два пръста челото на Калан. Калан усети познатото гъделичкане на адитивната магия да вибрира и гали нервните окончания по врата, раменете и ръцете ѝ.

Ничи свали пръстите си от нея и ги долепи до челото на Ричард. Отдалечи се от него и го блъсна в гърдите.

— Освободи я, Ричард. Пусни я.

Когато той не отвърна, тя обви с ръце Калан и нежно я откъсна от скованата му прегръдка. Калан не оказа съпротива. Нямаше представа защо Ничи настоява Ричард да я пусне, но при всички положения долови ясно тревогата в тона и по лицето на магьосницата.

Ничи внимателно положи Калан на земята. И тутакси се зае с Ричард.

Сега, след като връзката му с Калан бе прекъсната, Ничи долепи дланите на ръцете си о слепоочията на Ричард.

— Пусни я, Ричард — повтаряше шепнешком.

Ричард си пое рязко дъх. В погледа му внезапно нахлу осъзнаване, живот. Калан въздъхна облекчено, задето Ничи бе успяла да го изтръгне от мястото, където се бе озовал. Ричард направи физиономия, когато Ничи свали ръцете си от него.

— Какво правиш? — попита я. — Защо ме прекъсна?

— И аз това щях да попитам — обади се Зед иззад него.

Ничи потупа със същите два пръста, които бе долепила до челото на Ричард и Калан, своето и показа на Зед да опита сам. Той незабавно повдигна робата си и коленичи край Ричард. Допря два пръста о челото на Калан, после се протегна и направи същото и с Ричард.

— Какво? — попита. — Какво трябва да почувствам?

Ничи го стрелна с бърз поглед.

— Нищо ли не чувстваш?

— Не — погледна я озадачено той. — Трябва ли?

Ничи долепи за пореден път пръстите си до челото на Калан, за да провери, и Калан пак усети гъделичкането на адитивната магия, преди Ничи да повтори процедурата с Ричард. Тя въздъхна.

— Вече не го чувствам. След като връзката прекъсна, не се усеща.

— Кое да се усеща? — попита Зед изпод вежди.

Ничи хвърли на Калан бърз, потаен поглед.

— Не знам. Вероятно нищо. Не е важно. Да поговорим за това по-късно.

Ричард отри лицето си с длан, като се опитваше да се отърси от преживяното по време на опита си да помогне на Калан. Тя не се чувстваше по-добре. Ричард ѝ бе помагал неведнъж. Нямаше обяснение защо сега не се бе получило. Но това, което най-много я притесняваше, бе реакцията на Ничи и тревогата, изписана на нейното лице.

— Защо ме прекъсна? — попита разпалено Ричард. — Бях започнал да я лекувам. Не ме остави да довърша.

Това потвърди подозренията на Калан, че просто не са го оставили да приключи. Ничи го бе прекъснала, преди да е успял да завърши лечението. Но още щом си го помисли, си даде сметка, че едва ли това е проблемът, тъй като Калан се бе освестила още преди Ничи да дойде и да ги прекъсне. Нещо се беше провалило преди намесата на магьосницата.

Явно проблемът беше другаде.

Ничи въздъхна дълбоко.

— Не се получаваше. Ти не я лекуваше, а само отваряше себе си за заразата.

Зед имаше крайно озадачен вид. Погледна Ричард, после и ръката на Калан.

— Какви ги говориш?

— Усетих, че има нещо не наред. Потокът на дарбата му не се вливаше в Калан. Нещо от нея се изливаше към него. И използваше линията на живота му, пътя му обратно, за да се промъкне в него.

При тези думи Зед се стресна.

Погледът на Ничи намери Ричард.

— Разбираш ли? Наясно ли си какво ти казвам?

Той поклати глава, очевидно неразбиращ и нетърпелив.

— Не съвсем. Не знам какво почувствах. Не знам какво се случи. Знаем само, че болеше. Опитвах се да отнема болката от Калан и нещата сякаш излязоха от контрол.

— Ричард лекува интуитивно — обясни Зед на магьосницата. — Може да е израсъл, без да знае, че притежава дарбата и без да е обучен как да я използва, но съм виждал с очите си как лекува и се справя с проблеми, с които аз не бих могъл.

— И аз — съгласи се Ничи. — Той използва дарбата си по уникален начин, но в този случай не лекуваше.

— Убедена ли си? — попита старият магьосник.

Ничи кимна.

— Усетих прилива на енергия в нея, после и в него. Нещо не беше наред. Болката се връщаше и започваше да го подчинява. Би трябвало да е обратното. Дарбата му би трябвало да овладее болката, докато целебната му сила влиза в Калан, но не се получаваше така. Ричард вероятно е действал интуитивно или пък е правил каквото и друг път, само дето сега се касае за нещо различно, за нещо опасно и не се е получило. — Погледна Калан. — Нали?

Калан бе принудена да признае, че в думите на Ничи има истина.

— Но нали ме е лекувал преди?

— Да, така е — включи се Ричард. — Защо този път не стана?

— Не знам със сигурност, Ричард, но поради някаква причина проблемът, който се опитваше да излекуваш, се държеше като зараза. Може да се каже, че е като да се грижиш за болен — понякога прихващаш неговата болест.

— Но нали дарбата би трябвало да ме предпазва?

— Момчето е право — намеси се Зед.

Ничи явно не желаше да отговори.

— Възможно е някой да се намесва и да запълва празнините, останали поради липсата ти на опит в използването на магията. Не мога да го твърдя със сигурност.

Зед не губи повече време в спорове по въпроса.

— Вижте, очевидно е, че драскотините, които бях излекувал, са се появили пак. Изглеждат възпалени. Трябва да се заема с този проблем, преди нещата да са се влошили.

— Съгласен съм — потвърди Ричард и се отдръпна, за да стори място на Зед.

— Не съм убедена, че в момента това е добра идея — обади се Ничи някак загадъчно и като че ли само на Зед.

Магьосникът остана озадачен от скептичното ѝ отношение.

— Аз пък си мисля, че не е добра идея да оставим инфекцията да се разпространи. В противен случай Калан може да изгуби ръката си. Дори още по-лошо — ако това нещо стигне до други части на тялото ѝ, може да се окаже фатално.

Ничи забеляза тревогата, изписана на лицето на Калан, и кимна с въздишка.

— Прав си, Зед. Но поне ми позволи да ти помогна.

— Всяка помощ е добре дошла — каза Зед и като се надвесил над Калан, притисна длан о челото ѝ. Ничи постави своята длан върху неговата.

Калан тутакси усети как в нея се влива потокът на магията му. Различи и силата на Ничи като отделна нишка. Макар двата потока да бяха сходни, всеки беше специфичен. Двата заедно се сливаха в една обща и успокояваща енергия, която обаче бе доста по-различна от дарбата на Ричард и топлината, която Калан изпитваше в неговите обятия. Тя бе наясно, че дарбата на Зед е по-различна, затова не се притесни, а в същото време усети и силата на Ничи. Чувството от сливането на двете беше замайващо.

Наред с това обаче Калан не можеше да се отърси от усещането за някаква сянка, за нещо, което бе надвиснало тягостно над нея и вътре в нея.

Още докато си го помисли, се остави да я отнесе обединената сила на Зед и Ничи. За пореден път изпита чувството, че губи представа за време и място, отпусна се, понесена от топлия лъч на магията. Усети как Зед повдига болката ѝ почти по същия начин, по

който го направи Ричард, но доста по-умело, с повече опит и точност. Внезапно всичко секна. В следващия миг вече не съществуваше силата нито на Зед, нито на Ничи.

Калан отвори очи и си пое рязко дъх. Имаше чувството, че е минал само миг, но от опит знаеше, че бе възможно да е останала под въздействието на магията в продължение на час и дори два.

Зед се олюля на пети. Хвърли тревожен поглед на Ничи.

— Не е виновен Ричард. Нещо не е наред. Единствената разлика беше тази, че аз знаех как да се отдръпна. Докато Ричард не е знаел. — Стисна устни и додаде недоволно: — Ричард не се справи. Аз също не мога да я излекувам.

Ничи го изгледа с неразгадаем поглед.

— Значи ти също го почувства?

Калан се запита какво ли имат предвид под „го“.

Зед ги изгледа безпомощно.

— Не знам. Никога не съм усещал нещо подобно. Нещо ново е. Нямам никаква представа защо не успявам да го преодоля, но истината е, че не се справям.

Ничи остана вторачена в Зед.

— Какво почувства?

Бръчките по челото на Зед се бяха сгъстили. Двамата с Ничи си размениха многозначителни погледи.

— Не знам. Нещо... тъмно.

Ничи си позволи едва доловим знак, че е разбрала, но не отвърна.

Калан не можеше да е сигурна какво си говорят двамата, но разбра, че са постигнали мълчаливо съгласие, а освен това различи напрежението вътре в себе си след досега на магията им.

Притеснението ѝ нарасна.

— Може би Натан ще успее да помогне — предположи Ричард, който не бе забелязал, че Калан е видяла размяната на погледи между Зед и Ничи. — Той е Рал. Може би ще се справи по-добре, след като неговата магия тук работи безпрепятствено. Може би точно в това е проблемът.

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Каква е тая работа с мен и дарбата ми? — попита Натан, като спря пред Ричард. Калан забеляза, че Пророкът стиска в ръката си лист хартия.

— Ръката на Калан, която Зед излекува, е по-зле — обясни Ричард през рамо. — Той не може да я излекува пак. Просто казвах, че понеже твоята сила би трябвало да няма проблеми тук, в Двореца, може би ще успееш да помогнеш на Калан.

Натан изгледа свъсено Калан. Тя протегна ръката си на факлата, за да я разгледа той по-добре. Главата ѝ пулсираше. Единственото ѝ желание беше да легне да спи.

— С радост ще се опитам — кимна той.

— Няма да се получи — каза Ничи тихо, но категорично. — Зед вече я излекува веднъж. Не би трябвало състоянието ѝ да се влоши отново. Тук става нещо повече, но не можем да видим какво, нито пък да разберем. След като Зед не успя да се върне и да поправи стореното, значи и ти няма да успееш.

Калан бе силно притеснена от онова, което Ничи явно знаеше, но не споделяше.

— Боя се, че е права — въздъхна Зед.

Калан се надигна на лакти.

— Но ако ти не можеш да ми помогнеш...

Зед я потупа по рамото и ѝ се усмихна окуражително, в погледа му проблесна познатото дяволито пламъче.

— Не се безпокой, скъпа. Има още много ефективни начини да се справим с този проблем. В Двореца има всякакви билки. Цял живот лекувам такива драскотини с отвари и мазила. Ще ти забъркам нещо и за нула време ще се почувстваш по-добре.

— Зед е прав — увери я Ричард. — Винаги се е грижил за раните и синините ми без помощта на дарбата. Дори аз имам малко аум — додаде той към Зед.

Зед повдигна рунтавите си вежди.

— О, няма. Хм, би помогнало за уталожване на болката, докато отварата изсмуква възпалението. — Пак я потупа по рамото. — Веднага се заемам и съвсем скоро ще си като нова.

— Благодаря ти, Зед — успя да се усмихне Калан и се отпусна по гръб.

Магьосникът огледа мястото, където тя лежеше.

— Трябва да я пренесем на по-удобно, за да си почива.

— И тук ми е удобно — възропта Калан. Не ѝ се щеше да се озове отново под нечий поглед в спалните.

— Наистина ли? — Зед погледна към зейналата пропаст в средата на помещението. — Онази машина долу продължи да бълва пророчества чрез различни хора, докато спят. Чрез хора, които не притежават дарбата. Представи си каква сила се изисква за подобно нещо, да не говорим, че го прави въпреки специалното поле, което я огражда. Подозирам, че е възможно главоболието ти да е свързано с този процес.

Ричард стрелна с очи дупката в пода.

— Аз нямам главоболие, а също спях тук.

Зед вдигна пръст.

— Но ти притежаваш дарбата — и двете страни на дарбата. Нещо повече, според мен ти имаш някакъв вид уникална връзка с машината, затова на теб тя не ти действа по същия начин. Но хора, които се намират в непосредствена близост до нея, биха могли да пострадат — като например Калан.

С притеснен поглед Ричард отпусна съчувствено ръка на рамото на Калан. Болката продължаваше да пулсира в главата ѝ.

— Наистина ли мислиш, че машината би могла да е причина за болката?

Зед сви рамене.

— Не знаем много за тази машина. Нямаме представа на какво е способна и това ме притеснява. Възможно е да излъчва някаква сила, която причинява болка и прилошаване. Най-малкото, знам, че когато се опитах да те излекувам, усетих, че количеството сън, което получаваш, не се и доближава до необходимото, за да може тялото ти да се излекува. Това те прави податлива на допълнителни проблеми. Без нужната ти почивка инфекцията само се влошава. Ето защо ми се струва, че е добре да ти осигурим прилично легло, което да е

достатъчно отдалечено от машината — така ще си починеш пълноценно и ще можеш да се възстановиш и излекуваш.

Калан трябваше да признае, че в думите му има логика, но...

— В Двореца със сигурност има достатъчно удобни местенца — каза ѝ Ричард. — Ще те заведем някъде, където да си починеш, а Зед да се заеме с ръката ти.

Калан пак се изправи на лакти.

— Ами онзи проблем, който имахме в спалнята.

Ричард ѝ се усмихна накриво.

— Имам идея. Не се притеснявай.

Но тя се притесняваше. Калан положи всички усилия да не обръща внимание на пулсиращата болка в главата и ръката си.

— Чувствам се по-добре — излъга тя. Прокашля се, за да придаде повече убедителност на тона си. Не се получи.

— Не ми звучиш по-добре — обади се Натан.

— Имаме си по-сериозни грижи от моите болезки — продължи тя. — Може би просто съм сънувала лош сън и затова ме боли главата, а що се отнася до ръката ми — е, случва се състоянието на някои рани да се влошава, преди да започнат да се оправят. Струва ми се, че преувеличавате сериозността на положението.

Думите ѝ явно не прозвучаха особено убедително. Навярно самата Калан не бе убедена в това, което казва, още повече че имаше и треска. Гласът ѝ бе пресъхнал, едва говореше. И отвореше ли си устата, състоянието ѝ ставаше видимо за всички.

— Въпреки това си мисля, че трябва да опитам — продължи да упорства Натан.

— След като държиш, с радост ще стана твой пациент — опита се да звучи по-бодро, отколкото се чувстваше, Калан.

Натан понечи да се приближи към нея, но Ричард го спря с ръка.

— Между другото, каква е тази хартия?

Натан проследи погледа му и изведнъж се сети.

— А, да. — Размаха я пред Ричард. — От личния ти Пророк долу в библиотеката.

Ричард направи кисела физиономия.

— Какво е предрекла Лорета този път?

— Боя се, че звучи сериозно. Затова дойдох да те търся. Трудно е да се каже какво точно означава, но е възможно да е друго знамение,

свързано с Калан. — Той размаха листа, после го погледна и зачете: „Изборът на царицата ще й коства живота.“

— Имаш предвид, че е възможно да е ново знамение, свързано с Калан, заради приликата с предишното? — попита Зед. — Заради онова, което гласеше: „Царицата взема пешка.“

Натан поклати озадачен глава.

— Не знам. Лично аз не съм получавал никакви видения. Може да означава всичко.

Ричард беше побледнял. Грабна листа от ръката на Натан и зачете сам, като не можеше да повярва.

— Какво има? — попита Зед.

Ричард продължи да зяпа хартията още известно време, преди накрая да погледне към дядо си.

— По-рано тази вечер — едва чуто рече той — машината ми проговори.

Зед се надвеси напред.

— Как така ти проговори, какво имаш предвид?

Ръката, с която стискаше хартията, се отпусна и Ричард се съсредоточи, подбирайки внимателно думите си.

— Трудно ми е да го обясня.

Зед не възнамеряваше да го пусне да се измъкне по лесния начин.

— Бих казал, че ще трябва да се напънеш.

Ричард внимателно притисна устни една в друга, преди да продължи.

— Машината ми каза, че е имала сънища. После се поинтересува защо ги е имала.

Ничи повдигна вежди.

— Задала ти е въпрос?

Ричард кимна. Калан сбърчи чело, опитвайки се да си спомни въпреки пулсиращата болка в главата си къде е чувала тези думи. Звучаха й познати. Накрая се сети.

— Не беше ли същото, което каза онова момче на пазара? Че е имал сънища. И после попита защо е имал сънища? Помниш ли?

— Помня — кимна Ричард. — Хенрик. И да, права си. Каза същите думи.

Докато всички се опитваха да осмислят чутото, стаята притихна. От опит бяха разбрали, че пророчествата, които излизат от машината, се повтарят и чрез други хора. Калан се запита дали и този път става въпрос за същото.

Ричард прокара пръсти през косата ѝ.

— Не е само заради това, което каза машината. А и заради начина, по който го каза — това ме притеснява особено.

— Какво имаш предвид, какъв начин? — попита Ничи. — Нали прогаря думите, които изрича, върху онези пластини. Този път по друг начин ли е изпратила посланието си?

— Не, и двете неща ги каза, като прогаряше символи върху металните лентички — както и преди.

— Тогава?

— Вече всички знаете какви звуци издава машината, когато предстои да направи пророчество — рязкото задвижване, когато изведнъж се пробуди. — Ричард ги огледа един по един, докато кимаха. — Е, този път беше различно. Вместо да се събуди внезапно и да заработи, се задвижи бавно и постепенно, сякаш се пробуждаше от сън.

Зед разпери ръце във въздуха.

— Събуди се! Събуди се и ти каза, че е сънувала? Добри духове, Ричард, та това е машина!

— Да, знам, знам — вдигна ръка към дядо си Ричард, за да му покаже да се успокои. — Само че започна бавно, всичките ѝ чаркове и механизми се задвижиха едва-едва и заработиха плавно. После, щом вече работеше на пълна мощност, избълва двете лентички с двете фрази, свързани със сънищата: „Имах сънища“ и „Защо имах сънища?“ Още по-странното е, че при излизането си от машината двете лентички не бяха горещи, както досега.

— Винаги са горещи — заяви Зед.

Ричард се надвеси напред и ги огледа един по един.

— Е, този път бяха студени на пипане. И двете.

Зед потърка брадичка.

— Странна работа.

— Прекарах нощта долу при нея — продължи Ричард, — чаках да видя какво още ще каже. По някое време съм заспал. Тогава

изведнъж механизмите пак се задействаха — по същия начин, който ви е известен: рязко, внезапно. Силният шум ме събуди.

Наведе се назад, бръкна в джоба си и извади метална лентичка.

— След като ме събуди точно преди да чуя Калан да крещи и да изтичам тук да видя какво става — подаде лентичката, — машината направи знамение. И то излезе горещо както обикновено.

— Същото знамение? — попита Зед, изпълнен с подозрения.

Ричард махна към листа, който държеше Натан.

— Същото като това: „Изборът на царицата ще ѝ коства живота.“

ШЕСТДЕСЕТА ГЛАВА

Ричард надигна килима с крак. Не забеляза нито символа, който бе намерил издялан в пода на коридорите пред спалните, където бяха спали преди, нито онзи другия, който намери пред покоите на кралица Катрин след жестокото ѝ убийство.

Поне това. Символът, който означаваше „Наблюдавай ги“, го нямаше. Не му се искаше никой да ги наблюдава, докато спят.

Беше загрижен за избълваното от машината знамение, което Лорета също беше записала, но в момента най-много се притесняваше за Калан. Не знаеше дали пророчеството, което гласеше: „Изборът на кралицата ще ѝ коства живота“, се отнася за Калан, както беше първото: „Царицата взема пешка“, но сега се тревожеше най-вече за инфектираната ѝ ръка. За знамението щяха да мислят по-късно.

Освен това да се опитваш да разгадаеш значението на пророчеството си беше загубена кауза.

Засега искаше да настани Калан на някое удобно място по-далеч от машината, където Зед можеше да наложи ръката ѝ с билкова отвара и да излекува възпалението, за да може тя най-после да си отпочине.

Ричард се надяваше това място да е безопасно, тъй като не влизаше в покоите на Господаря Рал. В онези спални нещо ги бе наблюдавало. Разбира се, Ричард едва по-късно откри символите, издраскани на пода пред стаите, но и бездруго нямаше вяра на официалните покои на Господаря Рал. Изглеждаха твърде лесна мишена за силите, които той още не разбираше добре. Докато не намереше обяснение на това как са били издълбани тези символи при толкова добре охраняваните коридори и докато не разгадаеше посланието на знаците, нищо не би го накарало да повярва, че спалните са безопасни.

Тази стая не беше част от покоите на Господаря Рал — беше предназначена за гости. Сега това крило бе празно, а наблизко нямаше никого и никой не знаеше, че Господарят Рал и Майката Изповедник са там. Намираще се няколко етажа над приземното ниво, така че и отвън

никой не можеше да проникне. Не беше голяма, но за Ричард това нямаше значение. Той искаше просто да спи на безопасно място.

Преди да успее да прекрачи прага, в стаята се шумгна Кара. Бенджамин вече беше разположил гвардейци на всеки ъгъл по коридорите из цялото крило на Двореца. Рика беше недалеч от тях от едната страна, а Бердин бдеше от другата. И двете бяха облечени в червените си кожени униформи. Докато поздравяваше стражите на входа, си помисли, че едва ли биха се справили с коварния незнаен противник. Съществува, което бе наблюдавало него и Калан в спалните им, не би имало проблем да се промъкне покрай гвардейците.

Този път Ричард беше подготвил малка изненада, в случай че тайнственият посетител реши да намине.

Той въведе Калан в стаята, без да сваля ръка от кръста ѝ. Остави багажа им на земята. Кара се върна след огледа и му кимна в знак, че не е видяла нищо обезпокоително.

— Как ти се струва? — попита той Калан. Видя как погледът отскочи право към леглото.

— Добре.

Зарадва се, че първата ѝ мисъл бе за леглото. Беше притеснен за нея и искаше да ѝ осигури възможност да се наспи. В погледа на Кара също пролича тревога.

На влизане в стаята Зед потупа нежно Калан по гърба.

— Настанявай се, миличка. Аз отивам да приготвя отварата и се връщам веднага, за да я наложа на ръката ти. А след това ще трябва да поспиш. Ще ти помогне повече от всичко друго.

Калан кимна. Лицето ѝ беше пепеляво. Само по изражението на зелените ѝ очи Ричард разбираше колко много я боли. Знаеше също и че тя не иска да го тревожи, затова му спестява много от истинските си усещания. Но той можеше ясно да ги види в очите ѝ.

Калан все още беше с панталони, риза и ботуши като за път, защото в Градината на живота бяха спали на земята.

— Какво ще кажеш да се съблечеш и да се пъхнеш под завивките?

Тя поклати глава и незабавно се сгуши в леглото.

Преди да излязат от Градината на живота, Натан пробва да излекува ръката ѝ. Но и неговите усилия не дадоха резултат. Ричард се

осланияше изцяло на билките на Зед да изтеглят инфекцията, а добрият стар сън да свърши останалото.

Зед се наведе към Ричард.

— Ей сега се връщам, само да направя отварата. А междуременно ти за всеки случай можеш да се отървеш от онези огледала — тихо добави той, като ги посочи. Над тоалетката имаше две еднакви огледала.

— Не се тревожи — отвърна Ричард, — намислил съм нещо.

Щом Зед излезе, Ричард се зае лично да огледа стаята. Не че нямаше доверие на Кара, но искаше да е сигурен. Спалнята беше единична и неголяма, така че нямаше кой знае какво да се проверява.

Гардеробите ухаеха на кедр и бяха празни. В дъното на стаята имаше двойна остъклена врата. Ричард дръпна пердетата с опакото на ръката си и надникна в тъмнината. Явно имаше малка тераска с иглолистни растения в саксии, наредени покрай висок до кръста каменен парапет. Ричард видя патрулиращи войници в далечината долу.

Когато Кара си тръгна, той се опита да накара Калан поне да си събуе ботушите. Тя измрънка, че ѝ е студено и иска само да я завие с одеялото. Ричард си знаеше, че когато го болеше глава, гадеше му се и му беше ужасно зле, и той не търпеше никого около себе си. Грижливо зави Калан с леката завивка и я подпъхна покрай раменете ѝ.

Щом тя затвори очи, той се върна при завесите на остъклената врата в дъното на стаята и освободи връзките, които ги държаха разтворени. Мина покрай тоалетката и свали двете огледала. Постави ги на пода едно срещу друго и ги завърза с връзките от пердетата. Щом приключи, ги подпря на тапицираното столче.

Седна на ръба на леглото и се наведе да прегърне Калан, за да я стопли и да ѝ покаже, че не е сама. Очите ѝ бяха затворени и не каза нищо, но си позволи да въздъхне и му даде да разбере, че оценява жеста му.

Ричард се събуди, когато чу почукване. Беше Зед с готовата отвара. Ричард му подаде кутийката с аум, която беше извадил от раницата си. Докато Зед бъркаше сместа с дървена бъркалка, Ричард добави вътре и някаква жълтеникава субстанция от една купичка. После дръпна одеялото и измъкна ръката на Калан отгоре.

Тя сънливо отвори очи и смръщи чело, за да види защо смущават съня ѝ. Когато Зед нанесе сместа върху зачервената ѝ подута ръка, тя потръпна от болка.

— Скоро ще се оправи — успокой я той.

Калан кимна и затвори очи.

Зед сложи превръзката, докато Ричард държеше китката ѝ.

— Това не само ще изтегли инфекцията, но и болката. Добавил съм и нещичко, което да помогне на съня ѝ.

Ричард кимна.

— Благодаря ти, Зед. Притеснен съм колко е замаяна и не на себе си.

— Тя не се чувства добре и има нужда от почивка — увери го дядо му и го потупа по рамото. — И ти трябва да поспиш.

Ричард не мислеше, че ще може да заспи. Единственото, което го интересуваше, бе да бди над Калан.

Чули странен приглушен далечен вик на измъчено стенание, мъжете се обърнаха.

— Добри духове — възкликна Зед. — Какво беше това, да му се не види?

Ричард се усмихна и посочи огледалата.

— Завързах ги едно срещу друго. Мисля, че нещо се опита да надникне в стаята и не му хареса гледката на собственото му отражение.

Зед се засмя тихичко, за да не събуди Калан.

— Това, момчето ми, е страхотен номер.

ШЕСТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Ситуацията налага да се вземе решение, което и направих — отсеке кралица Орнета. — Решението ми е окончателно.

Малката група представители се спогледаха.

Дукеса Марпъл остави чашата си на ниската масичка и се наведе към Орнета.

— Значи наистина вярваш, че Господарят Рал и Майката Изповедник са агенти на Пазителя? Така ли?

Орнета си рече, че този въпрос издава по-скоро възмущение, отколкото скептицизъм. Освен това в очите на жената проблясваше задоволство от сдобиването с толкова ценна клюка. За някои хора най-голямата наслада се съдържаше в това да припишат на властимащите смъртни грехове.

Орнета ни най-малко не се вълнуваше нито от едното, нито от другото. Тя си имаше по-важни грижи. Притесняваше я непочтителното отношение на Господаря Рал и Майката Изповедник и последиците, които то би могло да донесе за народа ѝ.

Останалите от неколцината събрали се също започнаха да споделят опасенията си. Орнета беше провела множество разговори с тях тези дни. Те бяха сред най-големите застъпници на пророчеството, които твърдо вярваха в него и държаха да го ползват като насока за бъдещето. Бяха дълбоко загрижени, че Господарят Рал и Майката Изповедник не споделят това, което им разкрива пророчеството. Чувстваха се пренебрегнати.

Орнета не смяташе, че тези хора се вълнуват от пророчеството чак дотам, но напоследък това се бе превърнало в център на живота им. Както и на нейния. Предполагаше, че с настъпването на мира върви и по-сериозната загриженост за бъдещето.

Както бяха разбрали от откровените разговори с Орнета и Лудвиг, би могло да има само едно обяснение защо Господарят Рал и Майката Изповедник отказват да споделят знамението.

Орнета се обърна към Лудвиг.

— Както разкри абат Драйър, в знамението има няколко места, които определят Господаря Рал като този, който носи смъртта. Не ми харесва, че ти го казвам. И не е задължително да ми повярваш. Макар да не мога да преценя доколко е разумно да молиш Господаря Рал да ти ги покаже, все пак ми се струва добре да го направиш. Епископ Арк би ти ги показал, макар и с нежелание, ако настояваш да ги видиш със собствените си очи.

Предположението, че Пазителят на отвъдния свят влияе на техните водачи и ги използва за собствените си цели, беше доста притеснително. Повечето не искаха да повярват, че е така, но не можеха да оборят доказателствата.

— Кой, ако не Създателят, който е сътворил всичко, би могъл да знае бъдещето? — попита Лудвиг. — И тъй като Създателят знае всичко, как би предупредил нас, неговите създания, за опасностите, които ни грозят в бъдещето?

Присъстващите облециха очи и се приведоха напред.

— С пророчество. — Лудвиг сам отговори на въпроса си. — Създателят използва пророчества, за да ни предупреди за опасностите, известни само нему. Ясно е, че Безименния ще се опитва да осуети този начин за спасение, нали? Не би ли желал да обладае най-доверените сред нас, за да скрие пророчествата от останалите и така да е сигурен, че по-лесно ще попаднем в лапите на смъртта?

Намекът беше ясен. Като укриваха информация за пророчества от останалите владетели, Господарят Рал и Майката Изповедник можеха само да служат на Пазителя.

Беше отрезвяващо заключение, което тези хора не можеха да приемат с лека ръка, дори за дукесата то надминаваше обикновените клюки. Орнета си помисли, че може би им трябва демонстрация на решителност, за да им помогне да се ориентират какво да предприемат.

Тя стисна Лудвиг за ръката.

— Би ли изпратил вест на епископ Арк, че се нуждаем от помощта му по въпроси, свързани с пророчеството, ако обичаш? Пиши му, че някои от нас получават пророчества като него и бихме искали той да ги разтълкува. Освен това му кажи, че в замяна на помощта му съм взела решение да му засвидетелствам лоялността си — своята и на народа си.

Отново се разнесе шепот. Този път имаше и одобрителни кимания.

Лудвиг кимна.

— Разбира се, кралице Орнета. Убеден съм, че епископ Арк ще приеме смирено думите ви. Уверявам ви от негово име, че каквото и да стане с народа ни в бъдеще, двамата с епископ Арк ще продължим да разчитаме на пророчеството да ни напътства, за да сме подготвени за опасностите по пътя към общото ни добруване.

— Надявам се, че и Господарят Рал ще направи същото — намеси се посланик Грандон. Той поглади заострената си брадичка и поклати глава, обзет от искрено съжаление. — Ние не избираме чия страна да заемем — всички сме от една страна в крайна сметка, така че искрено се надявам Господарят Рал да не възприеме желанието ни за съюз с епископ Арк като предателство.

Сред хората тутакси се разнесоха одобрителни възгласи. Ясно беше, че ги интересува какво крие пророчеството, но в същото време не искаха да бъдат сметнати за изменници. Бяха верни на Д'Харанската империя, но предпочитаха тя да бъде управлявана в съгласие с напътствията на пророчеството.

Орнета се наведе, отпуснала длани на широкия мраморен парапет, и погледна надолу към просторните коридори на Народния дворец. През остъкления над тях струеше слънчева светлина. Тълпите долу, осветени от слънчевите лъчи, се движеха из коридорите или се събираха на групи, точно както тяхната групичка, събрала се в малката, но удобна ниша на балкона.

— Имаш предвид измяна — отсече Орнета без да се обръща. — Това всъщност искаш да кажеш. Надяваш се, че Господарят Рал няма да възприеме избора ни като измяна.

— Ами... да — отвърна Грандон. — За мен нещата не стоят така, нямам никакво намерение да ставам изменник. Ние продължаваме да сме верни на Д'Харанската империя, все още ценим Господаря Рал, само че...

Лудвиг, който отпи глътка вино, докато слушаше, повдигна въпросително вежда.

— Но ако епископ Арк стане Господаря Арк, той би управлявал империята в мирно време по-добре от Господаря Рал, който се справи добре по време на война.

Посланикът вдигна пръст.

— Добра формулировка. Ние сме верни на Д'Харанската империя и както казах, ценим Господаря Рал и Майката Изповедник и всичко, което са направили за нас, но вярваме, че епископ Арк — Лорд Арк, както предлагате — заради обширните си познания и факта, че познава изтънко пророчеството, би бил подходящ за водач на Д'Хара. Тъй като би следвал пророчеството, би могъл по-добре да поддържа мира и да ни помага да поемем по най-безопасния път към бъдещето.

Последваха кимания и одобрителен шепот в знак на съгласие с мъдростта на посланик Грандон.

— И аз се надявам на това — добави Орнета. — Господарят Рал и Майката Изповедник се бориха храбро, за да спечелят победата. Аз... ние сме им много задължени. Но въпреки това се страхувам, че са попаднали под влиянието на мрачни сили, затова сега трябва да действваме в интерес на своите народи. Длъжни сме да приемем напътствията на епископа. Това е решението ми и то е окончателно.

— Така и трябва. — Посланик Грандон кимна непоколебимо.

Дукесата предпочете вместо да прави гръмки изявления за окончателния си избор, да отпие от чая си. Но останалите в групата тържествено изразиха съгласието си.

Орнета беше много доволна, че Лудвиг се натовари с отговорната задача да събере информация за пророчеството от всички възможни източници и да я съобщи на епископ Арк, за да може той да го ползва при управлението на провинция Фаджин. Сега изглеждаше, че епископ Арк е по-подходящ за Господаря Арк, който да управлява всички земи, а не само провинция Фаджин.

Когато Орнета отпи глътка вино и вдигна очи, видя в далечината да се приближава Морецица. Втораченият поглед на облечената в червена кожена униформа жена не се отмести нито за миг от кралицата.

ШЕСТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

С приближаването на Морещицата групичката около кралица Орнета притихна. Всички очи бяха приковани върху високата жена в червена униформа, която крачеше неумоливо към тях. С оглед сериозността на разговора участниците в него се притесниха и никой не смееше да пророни нито дума повече.

В крайна сметка се намираха в Двореца на Господаря Рал, в наследствения дом на династията Рал, средище на д'харанската власт от хилядолетия. Бе някак непочтително, ако не невъзпитано и недопустимо подобни теми да се обсъждат под този покрив.

Но освен че бе резиденцията на Господаря Рал, Народният дворец бе убежище и на самия народ. В този смисъл той принадлежеше на всички и хората имаха пълно право да обсъждат въпроси, свързани с общото им бъдеще.

Но на фона на приближаващата червена мълния всички тези разсъждения бяха някак теоретични. Господарят Рал бе върховната власт в този Дворец и в цяла Д'Хара. Войната явно бе уредила този въпрос и бе укрепила още повече властта на Господаря Рал. Освен ако, разбира се, Орнета и хората, които споделяха възгледите ѝ, не успеяха да направят нещо по въпроса с помощта на абат Драйър и епископ Арк.

Тя беше категорична — както и някои от другите представители между впрочем, че пророчеството е правилната посока, която са длъжни да следват, защото им е показана от самия Създател. За да се съобразят с него, най-напред трябваше да знаят какво гласи. Да позволят на Пазителя на мъртвите да изврати начина, по който се използва пророчеството, бе предателство спрямо живота. Беше им нужен водач, някой като епископ Арк, който да се възкачи на престола на Д'Хара и да поведе народа си, като следва повелите на пророчеството.

В тишината, възцарила се на балкона и под погледите на всички събрали се там представители, Морещицата се доближи до парапета и

погледна надолу към кръстосващите коридорите хора. Който я забележеше, бързо отвърщаше поглед и продължаваше в посоката си.

Дори в Народния дворец повечето хора отбягваха да гледат Морещиците в очите. Разбира се, откакто Кара, най-близката до Господаря Рал Морещица, се бе омъжила, отношението на хората малко се бе променило. Мъничко.

Но видът на точно тази Морещица не даваше ни най-малък повод за успокоение. Русата ѝ коса бе сплетена по обичайния начин отзад на гърба и се спускаше между силните ѝ плещи, като стигаше чак до кръста. Изкусителната смесица от здрави мускули и женствени извивки изпълваше идеално впитата кожена униформа.

Агиелът ѝ, висящ на тънка златна верижка около китката, се поклащаше току под пръстите ѝ, за да ѝ бъде винаги подръка.

След като приключи с оглеждането на коридорите долу и обиколи набързо с очи неколцината събрали се на балкона, пронизващите ѝ сини очи се спряха върху Орнета.

— Кралице Орнета, трябва да говоря с теб. Насаме.

Орнета свъси чело.

— По какъв въпрос?

— Ще го обсъдим на четири очи.

Орнета никак не беше сигурна, че би искала да говори насаме с Морещица. Предвид последното си решение да обяви лоялност към Ханис Арк, подобна перспектива точно в момента я блазнеше по-малко от всякога.

— Не бих казала, че точно в момента искам...

— Странно. Нямах представа, че създавам впечатлението, че имаш избор.

Орнета усети как косъмчетата по гърба ѝ настръхват. Никога през живота си не бе долавяла толкова категорична заплаха в нечий коприненомек гласец.

Като не можа да се сети за по-удачна реакция, вдигна ръка.

— Покоите ми са насам. Не е далеч. Навярно би искала...

— Става. Да вървим.

Орнета погледна Лудвиг с надеждата, че той ще се намеси или ще намери начин да я избави.

Лицето му беше пламнало и реакцията му не закъсня.

— За какво става въпрос?

Доловила гнева в тона му, Морещицата вдигна Агиела си в ръка.
— За последното пророчество.

Всички погледи се вторачиха в нея с изненада.

— Какво пророчество? — попита Лудвиг.

— Доста хора, включително онази сляпа гадателка, бяха посетени от пророчество.

— И какво гласи това пророчество? — попита Лудвиг.

Морещицата изви вежда към него, преди да огледа останалите.

— Нямам абсолютно никаква представа какво гласи. Пророчеството не е предназначено за ушите на хора, които не притежават специална дарба. Включително за вас.

Гневът в погледа на Лудвиг вече беше повече от очевиден. Бе развил силна привързаност към Орнета, а и тя към него. На практика двамата прекарваха почти цялото си време заедно. Изглежда ѝ харесваше, че той не може да ѝ се насити.

— Ако дори не знаеш какво гласи пророчеството, тогава как изобщо твърдиш, че става дума за пророчество? — попита той.

— Изпълнявам заповеди. Пътьом дочух, че се касае за някакво най-скорошно пророчество. — Надвеси се над него и повдигна заплашително Агиела си. — Достатъчно време загубих. Да тръгваме!

Вместо да се дръпне, Лудвиг се опита да застане между Орнета и Морещицата.

— Струва ми се, че трябва...

Жената заби Агиела си в рамото му. Лудвиг извика от болка, изненадан от неочакваната атака. Строполи се тежко на колене. Притисна с длан рамото си и изпъшка. Вдигна глава, обзет от ярост.

— Ах, ти, кучко, как смееш...

Морещицата насочи Агиела си право в лицето му.

— Предлагам да се кротнеш сам, за да не се налага аз да те укротявам. Завинаги. Ясно ли е?

Лудвиг я стрелна с обезумял поглед, но не помръдна. Орнета простря ръце към него, ужасена от това, че му причиняват болка. Искеше да го утеши, да разбере дали е добре.

Морещицата ѝ препречи пътя и посочи с Агиела си.

— Стига глупости. Тръгвай!

ШЕСТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Преди жената да я е сръчкала с палката, Орнета стрелна Лудвиг с последен светкавичен поглед и като са завъртя на пети, се отправи към покоите си. Беше възмутена, беше ядосана, задето Морецицата причини болка на Лудвиг, ала за момента прецени, че ще е по-добре да не разкрива емоциите си.

Когато му дойдеше времето, пред подходящите хора, щеше да изкаже възмущението си и тогава тази жена щеше да си плати за наглостта и безсмислената жестокост.

Най-малкото, засега щеше да успее да отклони Морецицата от Лудвиг, преди той да е направил някоя глупост, която да му докара още повече неприятности.

Докато си проправяше път по изискания коридор, Орнета се стараеше да не върви твърде бързо. Напротив, придаваше си подчертана царственост, за да напомни на Морецицата с кого си има работа. Наред с другото, Орнета не бързаше да стигне в стаята си преди жената.

Една камериерка, понесла комплект чисти чаршафи в противоположната посока по коридора, забеляза Морецицата насреща си и прилепи плътно гръб о стената, за да не ѝ се пречка, като сведе рязко глава, избягвайки погледа на високата жена в червена кожена униформа.

Орнета се почувства като затворник, когото водят на екзекуция. Не ѝ се вярваше, че към нея се отнасят толкова неуважително. Предвид решението ѝ, ѝ хрумна, че може би не е съвсем незаслужено. В продължение на години бе върна на каузата на Д'Харанската империя. Напомни си, че това, което прави, всъщност е подтикнато от верността ѝ към каузата на Д'Харанската империя — поне на народа ѝ, ако не на главата.

Нямаше идея какво точно би могла да иска Морецицата, но с всеки изминал момент Орнета ставаше все по-разтревожена, че всичко това е свързано с избора ѝ на Ханис Арк пред Ричард Рал. Опитваше

се да си каже, че е глупава тревога. Никой освен нея и Лудвиг не знаеше за това решение. И, естествено, групата, но нали току-що им каза.

Помисли си, че е възможно да има пророчество, което да предупреждава за новата ѝ обвързаност. Господарят Рал не би им казал какво гласи пророчеството, не би им помогнал срещу заплахи, разкрити чрез тези знамения, но това не означаваше, че не би ги използвал за коварните си цели. Не можеше да се каже какво би могъл да знае човек, използван от Пазителя на отвъдния свят, или какво биха могли да знаят те.

Господарят Рал беше добър човек, почтен човек, но дори такъв като него можеше да бъде обсебен и да няма възможност да действа по своя воля, а да бъде направляван от самата смърт. Както изтъкна Лудвиг, нима има по-подходяща жертва, която да си набележи Пазителят, ако цели да изпълни коварните си намерения, от най-доверения сред хората?

Щом Орнета погледна назад през рамо, забеляза, че Морецицата я следва по петите и изражението ѝ не е никак приветливо.

Но отвъд Морецицата Орнета забеляза, че цялата групичка, която се беше събрала на балкона, ги следваше по коридора. Вървяха на разстояние, но явно бяха твърдо решени да разберат какво става, да си изяснят защо един от тях е бил привикан. Лудвиг, като се държеше за рамото и се опитваше да тушира болката от докосването с Агиела, водеше загрижения посланик Грандон, след него дукесата и останалите представители. Лицето му бе помътняло от гняв.

Орнета се радваше, че усеща подкрепата им. Надяваше се това да поукроти страстите на Морецицата. Обикновено свидетелите охлаждадат ситуацията. Присъствието на Лудвиг също я успокояваше.

Орнета спря и махна с ръка пред орнаментираните врати, край които се озоваха, в опит да даде възможност на останалите да я настигнат.

— Тук са моите покои.

Когато Морецицата я стрелна с поглед, от който и най-силният би се почувствал безпомощен, Орнета отвори вратата и двете жени влязоха. Веднага след това плъзна вратата обратно, като внимаваше да не я затваря съвсем, за да могат хората, които ги следваха, лесно да чуват какво се говори вътре.

Морецицата обаче не пропусна да я затвори плътно.

Орнета, придавайки си небрежен вид, се отправи към един шкаф, където на сребърен поднос държеше бутилки вино, вода, десертни питиета и пет-шест кристални чаши.

— Да ти предложи питие?

— Не съм дошла за питие.

Орнета се усмихна сърдечно.

— Съжалявам, но не попитах за името ти.

Сините очи на Морецицата бяха достатъчно силни, за да накарат коленете на Орнета да омекнат, но кралицата се постара да не ѝ проличи.

— Името ми е Вика.

— Вика — усмихна се Орнета. — Е, Вика, какво мога да направя за теб?

Морецицата запристъпва напред.

— Можеш да крещиш.

— Моля? — примигна Орнета.

Вика сграбчи роклята на Орнета при ръкава.

— Казах, че можеш да крещиш.

Морецицата стисна зъби и като дръпна рязко кралицата към себе си, заби Агиела си в корема ѝ.

Ужасът от болката бе отвъд всичко, което Орнета някога бе изпитвала или си бе представяла, че е възможно да изпита.

След като целият ужас се стовари отгоре ѝ, бе невъзможно да не закрепци.

Останала без дъх, Орнета се намери свита на кълбо на пода, обляна в сълзи.

— Защо го правиш? — успя да пророни на пресекулки.

Вика стоеше над нея и не я изпускаше от очи.

— За да ти помогна да крещиш.

Орнета не можеше да каже нито дума. Изобщо не би могла и да си представи защо го прави тази жена и за какво са ѝ нужни виковете.

— Но защо?

— След като си толкова твърдо решена да оставиш пророчеството да управлява човечеството, е редно да ти бъде оказана честта да станеш проводник на изпълнението на пророчеството. А сега нека чуем един хубав писък.

Щом Орнета я изгледа неразбиращо и на ръба на паниката, Вика заби острието на Агиела си в ямката на врата на кралицата.

Орнета изпищя тъй дълбоко, че имаше чувството, че викът ще раздере гърлото ѝ. Дори да бе искала да потисне изблика, едва ли щеше да успее. Болката я превзе, мускулите на ръцете и врата ѝ започнаха да се съкращават в неконтролируеми спазми.

От гърлото и устата ѝ бликна кръв, която заглуши виковете. Червената течност потече по брадичката на жената и увисна на дълга, масивна струя, която миг по-късно вече попиваше в роклята ѝ.

Стаята се сви до черна точица, после отново се върна на мястото си. Орнета не знаеше къде се намира Морещицата, нито какво прави, докато накрая не я видя да приближава иззад гърба ѝ.

Без да каже нито дума, Вика заби Агиела в основата на тила на кралицата.

В главата ѝ удари мълния. Във всички посоки се разхвърчаха искрящи цветове. В главата ѝ закънтя влудяващо дрънчене, от което болката стана невъзможно, невъобразимо непоносима, несравнима с нищо, което бе изпитвала през живота си. Пронизващи спирали агония се стрелнаха от вътрешната страна на ушите ѝ.

Орнета се отпусна на пода безпомощна, докато пищенето, трясъкът, боботенето и светкавицата отшумят в главата ѝ.

Чу тежките стъпки на Вика по мраморния под около нея. Морещицата се извиси над Орнета и я изгледа без следа от съчувствие, камо ли угризение. Орнета никога досега не бе виждала толкова студено и безсърдечно изражение.

— Биваше си го — спокойно изкоментира Морещицата. — Сигурна съм, че всички ще чуят.

Орнета не можеше да повдигне главата си. Не можеше да накара мускулите на врата си да отвърнат. Болката бе толкова силна, че предположи, че са скъсани. Брадичката ѝ полегна на просмуканата ѝ с кръв гърд.

Видя по белия мраморен под да тече кръв. Нейната кръв. Голямо количество от нейната кръв.

Ботушите на Морещицата бяха в същия цвят като локвичката кръв, сред която седеше кралицата.

С върховен опит, въпреки изгарящата болка в гърлото, въпреки кръвта, бликаща в устата ѝ, тя използва цялата си сила, за да вдигне

глава и да заговори:

— Какво искаш от мен?

Вика изви вежда над едното си студено синьо око.

— Ами сега, след като се справи толкова добре с крещенето, искам да умреш.

Орнета запримига насреща ѝ. Не можеше да се съпротивлява по никакъв начин, не можеше да противодейства на това диво същество.

При все това обаче не остана изненадана. Беше предугадила отговора, още преди Вика да го изрече.

Орнета забеляза поредното приближаване на Агиела.

Усети само първата секунда на остра болка, докато болката изригна в гърдите ѝ.

И тогава онази останала без дъх, смазваща агония се стопи в последната съзнателна, чезнеща искрица осъзнатост.

ШЕСТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лудвиг тъкмо си наливаше чаша вино, когато чу вратата зад него да се отваря и затваря. Не се почука.

Погледна през рамо само колкото да мерне отблясък от червена кожена униформа. До ноздрите му достигна познатият мирис на кръв. Напомни му за абатството, за работата му по изтръгване на пророчества.

Обърна се и отпи от чашата, опрял хълбок в масата. Беше късно и бе уморен. Вика стоеше, изправена в целия си ръст и великолепие, склучила длани зад гърба си, стъпала на ширината на раменете, вдигната брадичка, само дето не срещаше погледа му.

— Доволен ли сте, абат Драйър?

Той закрачи през стаята към нея.

— Всички бяха ужасени. Чухме виковете. Докато ти излизаше, преди да се разпръснат, мярнаха през вратата тялото. Най-много ми хареса как ги изгледа, докато триеше кръвта от ботушите си в килима. Добре изпипано.

Тя продължаваше да отбягва погледа му.

— Благодаря, абат Драйър.

— Орнета страда ли много?

— Да, абате, точно както разпоредихте — постарах се да страда извънредно много.

— Добре. След като една Морещица върши нещо подобно пред очите на всички, съм убеден, че мнозина от представителите вече вярват, че Господарят Рал е чудовище, на което не може да се има доверие.

— Убедена съм, че ще се втурнат в гостоприемните обятия на Господаря Арк — рече тя.

— Да — провлече той, — няма начин да не го направят.

Тя се поколеба, облиза устните си и не се стърпя да попита:

— А рамото ви добре ли е, абате? Боях се да не отида твърде далеч.

Лудвиг притисна с длан средата на пулсиращата болка и разкърши ръка.

— Направи каквото трябваше. Демонстрацията остави впечатлението, което ми беше нужно. Никой никога няма да заподозре, че помежду ни има нещо общо. Няма да се досетят, че си с мен.

Сините ѝ очи най-сетне се извърнаха, в погледа ѝ отново пропълзя леден хлад.

— Аз съм Морещица на Господаря Арк, не твоя.

— Добре го каза, само дето не виждам смисъл — сви рамене той.

— Господарят Арк едва ли ще се съгласи.

Лудвиг повдигна ръката си към нея, като освободи кълбо енергия в стомаха ѝ, и бавно отпи глътка вино.

Погледът на Вика се навлажни и тя се строполи на коляно. Лицето ѝ придоби цвета на кожената ѝ униформа. Ръцете ѝ се притиснаха върху корема, сякаш се опитваха да овладеят непоносимата агония, която я разкъсваше отвътре. Тялото ѝ се прихлупи на една страна и от гърлото ѝ се изтръгна болезнен стон.

Морещиците бяха обучени да търпят на болка. Но не и този тип болка, не и толкова силна.

Погледът ѝ се разфокусира. Той знаеше, че тя се визира някъде отвъд, в света на мъртвите. Знаеше, че не очаква да се завърне от ужаса на това мрачно видение.

Почти никой не дръзва да достигне толкова надалеч и да се завърне.

Границата бе деликатна. Той я позадържа там, много близо до мястото, откъдето връщане назад нямаше. Макар наистина да бе много красива, такива като нея с лопата да ги ринеш.

Напомни си, че Ханис Арк държи на нея.

Лудвиг я пусна.

Вика ахна, като се опитваше да си поеме дъх, и се завъртя на една страна. Ръцете ѝ бяха широко разтворени настрани, докато светът на живота отново се завъртя наоколо ѝ. Той различи объркването, което я обзе при неочакваното ѝ завръщане към живота. Най-сетне примигна и вдигна очи към него, дала си сметка къде се намира.

— Никога повече не се заяждай с мен. Ясно ли е?

— Да, абат Драйър.

— Не понасям да се държат непочтително с мен.

Тя кимна и с мъка се изправи на крака.

— Моля да извините грубата проява на неуважение от моя страна.

Той я изчака, докато успя да се изправи съвсем. По бузата ѝ се изтърколи сълза.

— Ами другото? — попита.

С огромно усилие да не показва сковалата я болка тя склочи длани зад гърба си.

— Погрижих се, абат Драйър.

Вика преглътна, като се опитваше да си възвърне самообладанието.

— Успях да проникна в коридорите, където се намират спалните на Господаря Рал, и да поставя символите пред вратите му. Поставих един и пред стаята на крал Филип, когато го видях да оставя жена си сама.

Лудвиг отпи глътка вино.

— А някой видя ли какви ги вършиш.

— Да, абате. Доста хора ме видяха, но никой не ме и погледна. Както заповядахте обаче, постарях се да не бъда забелязана от нито една Морещица. За всички аз бях просто една от Морещиците на Господаря Рал. Хората са свикнали да ги виждат в двореца. За щастие напоследък всички са в червени униформи. Всички, които ме видяха, се постараха всячески да не се заглеждат по мен. Все едно бях невидима.

Лудвиг се усмихна. Знаеше, че е така. Когато го предложи на Ханис Арк, беше убеден, че тя може да влезе посред бял ден и да извърши каквото си поиска, без никой да ѝ обърне внимание. Колкото и могъщ и умен да бе Ханис Арк, се бе отдал на страстите си, на маниите си твърде надълбоко, за да знае как действат нещата по широкия свят. Той не би могъл да постигне каквото възнамеряваше без напътствията на Лудвиг.

— Добре — кимна доволен. — Добре. — Остави чашата си. — Сега, когато приключи с това, което те помолих, трябва да вървиш. Не ми се ще някоя от Морещиците на Господаря Рал да те види. Колкото по-дълго си тук, толкова по-голям е рискът някой да се досети, че не си от Морещиците на Господаря Рал.

— Готова съм, абате, мога да си тръгна незабавно.

Лудвиг кимна.

— Каретата е оседлана и ме очаква. Аз самият скоро също ще тръгна. След като се отдалеча от Двореца и от равнината Азрит и се озова в гората, можеш да се качиш в каретата при мен, за да пътуваме заедно. Убеден съм, че Господарят Арк ще се радва да те види час по-скоро.

— Да, абате, и аз.

Той вдигна глава, за да долови дори минимална следа от подигравка в хладните ѝ сини очи, но не откри нищо подобно.

— Това, което чувам, вярно ли е, абат Драйър?

— Не знам. Какво чуваш?

Вика се поколеба.

— Че имало омъжена Морещица. Че затова били поканени всичките тези гости с церемониите. Бях заета с изпълнението на поставените ми задачи, така че не успях да видя с очите си.

— Не че ти влиза в работата, но да, вярно е. Именно затова сме тук всички представители. Бяхме поканени да присъстваме на венчавката на Кара.

Вика издиша шумно.

— Просто не разбирам как е възможно една Морещица да направи подобно нещо.

— Тукашните Морещици, които са под властта на Господаря Рал, са започнали да се размекват.

Тя кимна и се отнесе в мислите си.

— Сигурно.

Той се приближи до нея, като нарочно я огледа от главата до петите. Спря току пред нея и се вгледа в сините ѝ очи. Тя не отвърна на погледа му.

— Мисията ни тук приключи. По-добре върви. Не искам да рискуваш някой да те види.

Вика сведе глава.

— Тръгна веднага и ще те намеря, когато стигнеш до горите.

Лудвиг проследи с поглед изваяната ѝ като скулптура фигура, поклащането на бедрата ѝ. Би било вълнуваща промяна да се сдобие с някое такова кръшно същество след Орнета. Не че Орнета беше лоша, но все пак не беше Вика. Малцина бяха като нея.

Но сега, както и другите Морецици, тя принадлежеше на Ханис Арк. Един ден обаче, ако Лудвиг се пребори, Господарят Арк ще бъде наоколо и ще отправи искане за нея. Един ден абат Драйър ще бъде Господарят Драйър и ще има свои изисквания.

Но дотогава трябваше да се внимава изключително. Ханис Арк беше ужасно опасен човек. Окултните му способности не биваше да се вземат на шега. Освен това беше и обсебен.

Лудвиг се отърси от приятните размисли. Трябваше да тръгва. Всички представители бяха загубили вяра в Господаря Рал и се бяха вrekli във вярност на Господаря Арк и сега си тръгваха, разпръсвайки се по родните си места. Лудвиг искаше да е между тях.

ШЕСТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Ричард беше изненадан и ядосан. Почти не можеше да повярва на кървавата сцена с кралица Орнета, безжизнено просната на пода. Това беше второто убийство на кралица от сватбата на Кара насам. И двете бяха ужасяващи. Беше още по-разстроен от факта, че го бе извършила Морещица. Не знаеше коя. Не можеше да си представи и защо.

— Господарю Рал — заговори Кара, — признавам, че не харесвах тази жена и не ѝ се доверявах, но не бих направила това.

Кара не би и помислила точно сега да подлага на изпитание търпението му.

— Не твърдя, че си ти.

— Тогава кажи нещо.

Той я погледна.

— Искам да знам кой я е убил.

Кара стисна устни и кимна. Искаше да му обясни, че никоя Морещица не би направила такова нещо сама — вече не. Но не можеше да обори доказателствата и да пренебрегне очевидците.

Самата Кара потвърди онова, което Ричард вече знаеше: че кралицата е умряла от Агиел.

Несъмнено Морещица беше убила кралица Орнета. Единственият въпрос без отговор беше коя точно.

Ричард не искаше да обвинява никоя от тях. Всички бяха доказано безмилостни, случеше ли се да защитават живота му и този на Калан, безжалостни в битка, но също и безкомпромисно верни.

Нещата просто не се връзваха.

Посланик Грандон стоеше в коридора, когато Ричард му помахаше да дойде. Онзи угоднически кимна при повикването на Господаря Рал и влезе в стаята без особено желание, като през цялото време въртеше с пръсти едно копче на дългото си наметало.

Кимна още веднъж и спря.

— Да, Господарю Рал?

— Казваш, че е била Морещица и си я видял?

— Да, Господарю Рал.

— Опиши я. Как изглеждаше?

Грандон се замисли за момент.

— Висока, с руса коса. Очите ѝ бяха сини.

Ричард едва сдържа импулса си и посочи застаналата до него Кара.

— Кара е висока, русокоса и със сини очи. Тя ли беше?

— Разбира се, че не, Господарю Рал — отвърна посланикът, докато гледаше Кара.

— Много Морещици имат руса коса и сини очи. Както и много други хора в Д'Хара.

Грандон още веднъж склони глава, докато продължаваше да си играе с копчето на наметалото.

— Да, Господарю Рал.

— Кажете ми тогава какво открояваше тази жена. Как да я различим от всички останали русокоси и синеоки Морещици? Как да разберем коя е отговорна за случилото се?

Мъжът най-после пусна копчето, за да поглади края на заострената си брада.

— Не зная, Господарю Рал. Не я огледах директно и внимателно. Видях червена кожена униформа, руса плитка и Агиел. Държеше се като Морещица, ако ме разбирате. Беше жена, която всява страх. Не съм сигурен, че ще успея да я разпозная дори и да я видя отново.

Ричард въздъхна объркано. Той знаеше, че човекът е прав. Малцина дръзваха да погледнат Морещица в очите или да задържат поглед върху нея. Добре разбираше усещането и страха.

Отпусна лявата си ръка върху ефеса на меча и потупа с палец релефния символ върху него.

— Какво правехте ти и останалите с кралица Орнета? Защо се бяхте събрали отзад на балкона? Така като гледам чашите, сте прекарвали доста време там. Какво изобщо правехте?

Онзи леко пребледня и Ричард разбра, че е уцелил слабото му място.

— Ами, Господарю Рал, просто си говорехме.

— Просто сте си говорили. За какво по-точно?

— За пророчеството.

— Пророчеството значи. И какво обсъждахте за пророчеството? Забелязвам, че повечето от присъстващите на тази среща незабавно са си събрали багажа и ако не са си тръгнали вече, то се канят да го направят.

Посланик Грандон облиза устни, докато внимателно обмисляше отговора си.

— Господарю Рал, все още съм тук само защото мисля, че поне аз ви дължа обяснение.

— Обяснение за какво? — Ричард се намръщи.

— Защо останалите си тръгнаха или се канят да тръгват, както и за това какво решихме. Ние чухме онова, което вие и Майката Изповедник имахте да казвате за пророчеството. Изслушахме и Натан, Пророка, но с цялото ми уважение, имаме собствена гледна точка за нещата.

Ричард преглътна непочтителния отговор. Замълча и пое дълбоко въздух. Все пак той, а не друг, беше казал на тези хора, които преди това на колене засвидетелстваха отдадеността си на Господаря Рал, че животът си е техен и трябва да се изправят и да го живеят. Очакваше да разсъждават самостоятелно, да вземат разумни решения, да си живеят живота.

Ричард отпусна ръка на рамото на мъжа.

— Посланик Грандон, ние сме свободни хора. Трябва да си сътрудничим за собственото си добруване, но аз не бих изтезавал до смърт онези, които не искат да се съобразяват с моите решения. Затова и водихме войната — заради идеята, че всички имаме право да живеем както намерим за добре. Когато ви казах всеки да си живее живота, наистина го мислех. Надявам се, че хората ще прозрат мъдростта и опита в тези думи и сами ще изберат да ни следват.

Посланикът погледна смирено и със съжаление.

— Не мога да изразя колко съм благодарен да го чуя, Господарю Рал. Това е още една причина, поради която ми е трудно да ви споделя защо останах.

— Просто ми кажи истината, посланико. Не бих могъл да те държа отговорен, задето говориш истината.

Мъжът кимна.

— Вижте, Господарю Рал, ние осъзнаваме, че имате собствена гледна точка за пророчеството, дори разбираме, че несъмнено имате

основателни причини за това, но сме убедени, че трябва да знаем какво гласи то, за да помогнем на хората си да живеят по-добре. Кралица Орнета избра да засвидетелства лоялността си към Ханис Арк, да следва напътствията му за пророчествата, ако той се съгласи да ги даде. Не можем да сме сигурни как той ще приеме желанието ни да сподели знанията си с нас, но имаме причини да вярваме, че ще откликне на молбата ни. След като тя обяви намеренията си, ние също решихме, че искаме да имаме водач, който се съобразява с пророчествата и ги използва, а не... а не вас.

Ричард подпъхна палци в колана си и отново пое дълбоко въздух.
— Разбирам.

— След това, когато се бяхме събрали тук на балкона, абатът попита Морещицата, която дойде да отведе кралицата, за какво става дума, я тя отвърна, че е по повод най-новото пророчество. Абат Драйър поиска да разбере какво гласи то. Морещицата каза, че не знае, но вече няколко души са получили знамението. Когато абатът се опита да спре жената, тя го рани доста зле с Агиела си.

Той посочи мъртвата жена, която лежеше в локва кръв.

— Морещицата отведе кралица Орнета. Ние я последвахме и чухме какво стана. Когато онази излезе, след като бе убила кралицата, всички си помислихме, че сега е наш ред. Затова никой не я погледна. След като тя се отдалечи, се разпръснахме. И така, някои от нас незабавно отидоха при гадателката, която седи в един от коридорите.

— Сабела — вметна Ричард. — Познавам я.

— Точно тя. — Посланик Грандон кимна.

— И какво каза Сабела?

— Каза, че предишния ден е имала видение, което гласи: „Изборът на кралицата ще ѝ коства живота.“ Това, разбира се, беше вече след като кралица Орнета ни беше казала, че изборът ѝ е да засвидетелства вяроност към Ханис Арк, за да я напътства той при разгадаването на знаменията. — Той махна към мъртвата кралица. — Скоро след това Орнета загуби живота си.

Пророчеството е изпълнено. Още едно доказателство за много от нас, че сме прави да настояваме да знаем за тях, че е нужно да следваме водач, който е запознат с пророчествата, и то такъв, който ще ни ги разкрива.

— Разбирам.

Посланикът увеси глава.

— Съжалявам, Господарю Рал, но става дума за нашите животи и ние избираме да ги защитаваме по всички възможни начини. Това решихме и затова много от представителите си тръгват. Някои вече са на път. Други потеглят, докато говорим. А някои в момента опаковат багажа и ще тръгнат още донечера.

— Ти от тях ли си, посланико?

Той кимна и отново поглади брада.

— Да, Господарю Рал. Моля ви, не мислете, че ви обръщаме гръб, ние по-скоро искаме да отворим уши и да чуем човек, който ще ни разкрие тъмните тайни на пророчеството.

Тъмни тайни. Ричард вече беше в пълна безизходица по въпроса с тъмните тайни, които обсебиха Двореца от деня, в който той откри машината за знамения.

Ричард не беше далеч от мъртвата кралица, а пророчеството за смъртта ѝ беше изписано върху металната лентичка в джоба му. Вътре в него бушуваше ураган от емоции. Мислеше, че е най-добре да ги запази за себе си, особено желанието да зареже всичко и да се върне в Еленовата гора и да си бъде най-обикновен горски водач.

— Разбирам, посланико. Надявам се, че ти и останалите един ден ще ме разберете и ще схванете защо с Майката Изповедник вярваме, че трябва да стане така, както твърдим. И ти, и останалите сте добре дошли да се върнете в Двореца, ако промените нагласите си.

Онзи отново се преклони и след бърз поглед към мъртвата кралица се обърна и тръгна.

Размина се с Ничи, която тъкмо влизаше. Изглеждаше непривично посърнала. Тя също погледна тялото на кралицата, преди да го вдигнат на носилка и да го отнесат, за да подготвят погребението. Отвън в коридора една група от обслужващия персонал на двореца стояха със сериозни изражения и чакаха, за да ги пуснат да почистят кръвта.

— Чувам, че е убита от Морещица — каза Ничи.

— Ще се радвам някоя от нас да си признае, че я е убила — отговори Кара. — Но само ако е така наистина.

Ничи беше в отвратително настроение и Ричард не можеше да я вини. И неговото не беше кой знае колко по-ведро. Ничи като че ли не искаше да обсъжда темата. Изглеждаше сякаш си има свои грижи.

— Какво има? — попита я той.

Тя го погледна за кратко в очите.

— Първо, искам да знаеш, че идвам от стаята ти. Калан спи спокойно. Лично проверих спалнята за нещо нередно, следи от магия, изобщо за проблеми. Калан спеше спокойно през това време. След това проверих всички гвардейци на пост в стаята и в района. Рика и Бердин бяха в коридорите. Казах им да си държат очите отворени за всичко, което изглежда дори и малко странно, за всякакви съмнителни знаци.

— Какво става? — Ричард се намръщи.

Непоколебимият ѝ поглед срещна неговия.

— Бях със Зед при машината, когато се започна — бавно и леко, както ти го беше описал. Набра скорост и гравира ново пророчество на метална лента. Лентата беше хладна, както ни описа, че е станало и преди, когато машината ти споделила, че е имала сънища. След това утихна и спря. Зед е долу при нея, в случай че даде още знамения. Помоли ме да ти донеса пластината с новото пророчество. Пътьом, както ти казах, проверих Калан и помолих Бердин да ми преведе какво пише.

Ричард ставаше все по-сериозен и подозрителен.

— Е, какво гласи?

Ничи си пое дъх, за да се стегне, и му подаде пластината.

— Предпочитам да си го преведеш сам. Не искам да съм този, който носи лошите вести.

Ричард смръщи чело и взе металната лентичка, разгледа простикия символ върху нея, последван от доста по-сложен елемент.

Усети как лицето му се налива с кръв в пристъп на ярост.

На пластината пишеше: „Хрътките ще ти я отнемат.“

Стисна челюст.

— Дотук беше. Писна ми от тази машина. Искам да бъде унищожена!

Докато той крачеше към вратата, Ничи и Кара се затичаха, за да го настигнат.

ШЕСТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Калан се събуди от усещането, че нещо ѝ диша в лицето. Нямахше никакъв смисъл. Вътрешният ѝ глас я застави да си държи очите затворени и да остане напълно неподвижна.

Неистово се опитваше да разбере какво става, но не можеше. Знаеше, че не е Ричард. Той се тревожеше за нея и никога не би направил нещо, което да я уплаши, особено сега, когато тя не се чувстваше добре.

Лявата ръка я болеше. Смътно си спомни, че Зед я бе наложил с нещо и я бе превързал. Но в момента проблемът не беше в ръката ѝ.

Опитът ѝ от войната, а още повече обучението и опитът ѝ като Изповедник незабавно взеха превес. Тя игнорира все още пулсиращото си главоболие, замайването и болката в ръката и се концентрира изцяло върху належащия проблем. Без да отваря очи, да мърда или да променя дишането си, започна да преценява ситуацията.

Нещо я беше затиснало здраво през одеялото. Опита да си представи какво може да я притиска така здраво. Докато се стараяше да разбере, си помисли, че усещането е сякаш някой е застанал на колене и лакти над нея и притиска одеялото.

Знаеше, че стаята е тежко охранявана, така че не можеше да си представи как някой, който иска да я нарани, би могъл да влезе. Не можеше да се сети за нито един човек, който би се пошегувал така. Тогава осъзна, че миризмата на съществуването беше осезаемо неприятна и изобщо не беше човешка.

Тежкото дишане беше примесено с ниско ръмжене.

Изключително внимателно тя леко отлепи клепачи и едва откряна очи.

Близо до нея, от двете ѝ страни, имаше нещо тънко. Тънко и космато. Осъзна, че може да са единствено предните лапи на животно, подобно на вълк или куче, а може би койот. Беше трудно да определи цвета на козината на приглушената светлина от единствената лампа на шкафчето до леглото.

С това късче информация неистовото, смущаващо объркване започна да се изяснява. Мислите ѝ какво би могло да е това, което я притиска, най-после започнаха да се събират.

Не беше човек на колене и лакти. Беше животно. Ако се съди по тежестта му на леглото, беше прекалено едро за койот.

Тогави чу отличителното тихо ръмжене и отново усети горещия дъх. По миризмата на съществото, лапите, които беше успяла да види, и сподавеното ръмжене беше почти сигурна, че е доста голямо куче, може би вълк.

Беше ѝ много трудно да съобрази какво би могло да търси то в спалнята ѝ.

Внезапно си спомни кучето, което бе нахлуло преди в Двореца — онова изключително агресивно животно, което стражите бяха принудени да убият.

Не знаеше как това куче се е промъкнало в стаята. Остави настрана и усилието да разбере. В момента нямаше значение как е влязло. Важното беше, че животното е вътре, както и — тя не се съмняваше в това — че е опасно.

Така както беше затисната под одеялото, нямаше особена надежда, че ще успее да изскочи и да се затича към вратата. Съществото беше твърде близо до нея. Просто нямаше да успее.

Отвори очи още мъничко и успя да види озъбена муцуна и дълги зъби. Ако се опиташе да скочи, както беше приклепена в капан от одеялото, звярът щеше да разкъса лицето ѝ, преди изобщо да успее да вдигне ръце, за да се защити.

Калан осъзна, че животното е стъпило между дясната ѝ страна и дясната ѝ ръка. Лявата ѝ ръка беше затисната плътно до тялото, но дясната — не, беше останала от външната страна на лапата.

Знаеше, че има само един шанс. Освен това знаеше, че няма време за губене. И кучетата, и вълците имат хищнически инстинкти. Нахъсваха се, ако плячката се опитва да се измъкне или да им избяга. Докато тя лежеше напълно неподвижна, дебненето щеше да продължи.

Но само докато е напълно неподвижна, при това само няколко секунди. Тя знаеше, че кучето може да реши да нападне първо.

Чуваше как ниското, заплашително ръмжене става все по-дълбоко и се усилва. Усещаше вибрациите му в гръдния си кош.

Кучето беше решило да провокира плячката си.

Тя нямаше време за губене. Знаеше, че щом то забие зъби в нея, няма измъкване.

Трябваше да действа веднага.

ШЕСТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Калан бавно пое дълбоко дъх, докато се подготвяше. Кучето усети нещо. Ръмженето стана по-силно. Внезапно с цялата си сила, колкото можеше по-бързо, Калан надигна одеялото с дясната си ръка и го омота около кучето. То започна да се мята. За секунди, преди животното да може да реагира и зъбите му да достигнат лицето ѝ, беше успяла да го увие в одеялото.

Въртеливото движение, с което дръпна одеялото, за да омотае и впримчи кучето, претърколи и двамата им от леглото. Паднаха на пода — Калан се оказа върху силното, съпротивляващо се животно. То неистово риташе с лапи, затиснати под одеялото, в опит да се освободи.

Калан знаеше, че пред вратата има гвардейци. Опита се да повика помощ, но гърлото ѝ беше толкова възпалено, че нямаше глас. Не успя да изтръгне вик.

За щастие при падането не събори лампата на пода, та поне сега виждаше какво прави. С годините натрупан опит Калан инстинктивно се пресегна към ножа на колана си, за да убие буйстващия звяр.

Ножа го нямаше.

За момент тя се обърка, замисли се да не би да го е загубила, докато се е изтъркала от леглото. Но веднага се сети, че обикновено когато е в Двореца, не го носи. Сега го държеше в раницата си. Докато се бореше с кучето, обиколи с поглед слабо осветената врата, за да подири път за бягство.

Тогава видя святкащите очи на още три кучета до изхода — навели глави, с изпънати назад уши, оголени зъби и муцуни, целите в лиги. Бяха големи, силни, тъмни на цвят, късокосмести кучета с дебели, мускулести вратове.

Калан не можеше изобщо да си представи как са успели да влязат в стаята. Докато панически се оглеждаше, забеляза, че едното крило на двойната врата в дъното на стаята е открехнато.

Всичко, което можеше да направи в момента, бе да държи увитото в одеяло куче под себе си на безопасна дистанция. То риташе със задните си лапи, опитваше се да се отскубне и да я ухапе. Калан беше успяла да натика част от одеялото в устата му. Заради объркващата борба останалите кучета поне засега не се намесваха. Тя знаеше, че може да атакуват всеки момент.

Когато погледна отново, за да види къде са точно, откри, че едното от тях се е приближило.

Освен това забеляза, че раницата ѝ е вдясно, не много далеч, до крака на леглото. Не таеше надежда да успее да излезе през врата, пазена от три ръмжащи хрътки. Единственият ѝ шанс беше да се докопа до ножа си, за да може да се защити в битката.

Без да прецени доколко е разумно, тя прехвърли крак през разбеснялото се куче, приклекна в одеялото, и се протегна вдясно към раницата си. Почти на косъм успя да стисне пръсти около ремъците ѝ.

Докато кучето, което предвождаше останалите, се засилваше към нея, тя залюля раницата с цялата си сила. Помете с нея кучето и то се плъзна на пода през стаята.

Без да губи време, Калан скочи на крака, ритна кучето в одеялото в ребрата с всички сили и се втурна към вратата в дъното на стаята.

Като че ли от нищото, от тъмните ъгли на спалнята към нея се спуснаха още хрътки, които едва не я хванаха.

Калан притаи дъх от уплаха и изскочи през отворената врата навън на балкона. Блъсна се в парапета и остана без въздух. И имаше късмет, че стана така, защото видя, че е доста високо и ако беше паднала на земята, нямаше да оживее.

Извъртя се, за да затвори вратата, но кучетата вече бяха излезли. Видя още един балкон от същата страна на сградата. Беше на около два метра от нейния и прескачането изглеждаше доста трудно.

Нямаше време да му мисли, нито имаше друг избор. Стъпи върху парапета и се отгласна към съседния балкон. Зад нея щракнаха челюсти, които едва не я ухапаха за глезена.

Успя да стъпи на парапета, но се подхлъзна и се просна на пода. Като вдигна поглед, откри, че на другия край на балкона имаше тясно стълбище към земята. Огледа се и видя, че едно от кучетата беше

стъпило с предните си лапи на парапета на нейния балкон и я търсеше с поглед.

Отново се концентрира върху стълбището. Явно така се бяха качили в спалнята ѝ. Бяха изкачили стълбите и после бяха прескочили оттук на балкона към стаята ѝ.

Забеляза, че кучетата отстъпват назад, за да се засилят и да прескочат при нея. Нямахше време да спре и да помисли. Действаше панически, скочи и се затича към стълбите.

Прескачаше по три стъпала надолу, когато първото куче успя да прескочи. Задъхана, неистово бягаше надолу по стълбището, хвана с една ръка ръба на перилата и се прехвърли през стълбището на долната площадка.

Метна бърз поглед назад, като си помисли, че може да използва раницата си, за да ги разгони, ако бяха прекалено близо. Когато видя как на косъм от нея щракнаха челюсти, прецени, че тактиката с раницата няма да сработи. Бягаше все по-бързо надолу по стъпалата, превърташе се при всеки завой и се премяташе по-ниско.

Кучетата трудно вземаха тези завой, те се хлъзгаха и драскаха по каменното стълбище, а това ги забави. Калан успя да спечели преднина. Не беше успокоителна преднина, но поне се отдалечи малко от зъбите.

Главата толкова я болеше, че си мислеше как просто в един момент ще припадне и ще я докопат.

Не беше забравила предсказанието на жената, убила децата си — същата, която Калан докосна със силата си. Предсказанието беше, че ще я нападнат остри зъби и ще я разкъсат.

Калан бягаше с всички сили.

Но колкото и да бягаше, беше наясно, че е на предела на силите си. Усещаше как силата ѝ се стопява. Беше толкова изтощена, че можеше да падне, както тичаше в глухата нощ. Зад нея приближаваха хрътките, наваксваха скоростта. Нямахше друг избор, освен да продължи да бяга.

Бушуващата болка в главата ѝ едва не я надви. Знаеше, че няма да може да продължи още дълго и хрътките ще я хванат.

Спомни си ужасяващата гледка на Катрин, разкъсана от неизвестни животни. Калан беше напълно сигурна, че вече знае какво бе убило бременната кралица.

Същото, което бе убило Катрин и нероденото ѝ дете, сега беше по петите на Калан. Нямаше съмнение, че ако тези зверове я хванат, щяха да я разкъсат точно както бяха разкъсали Катрин. Тази картина и споменът ускори краката ѝ.

Единственият ѝ шанс беше да бяга. Но дори да не беше толкова близо до края на силите си, кучетата бяха по-бързи от нея. Те просто топяха преднината, която беше спечелила при стълбището. И което беше по-лошо, първоначалният ужас, който ѝ бе дал тласък и стимул, вече не действаше. Беше близо до премалата.

Трябваше да направи нещо.

Калан видя в тъмнината пред себе си каруца, която се отдалечаваше.

Коригира леко посоката и се затича със сетни сили към нея. Не ѝ достигаше въздух, но знаеше, че дори да се забави само секунда, хрътките ще впият зъби в нея и това ще е краят ѝ — толкова близо бяха.

Почти изписка от радост, когато достигна каруцата, но нямаше нито глас, нито дъх, за да го направи наистина. Прецени крачките си и скочи на желязната ос отзад.

Докато кучетата се мятаха напред и се опитваха да я ухапят за краката, се издърпа по-нагоре, напрегна се до краен предел и с последен напън успя да се прехвърли вътре в каруцата.

При падането си удари главата в нещо невероятно твърдо. Болката беше пронизваща.

Светът наоколо причерня.

ШЕСТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Беше вече среднощ, когато Ричард най-накрая слезе по спираловидното стълбище в стаята с Регула. Пътят от крилото за гости до Градината на живота бе дълъг. Комплексът на Двореца се бе разраснал до град и понякога му се струваше, че половината от времето му отива да го кръстосва.

Скръцна със зъби от яд при вида на машината. Беше му писнало от това знаменията да се оказват в дъното на всички убийства напоследък. А сега машината предричаше, че хрътките ще му отнемат Калан.

Той не можеше да се отърве от спомена за начина, по който хрътките бяха отнели Катрин от съпруга ѝ. От мисълта, че това можеше да се случи на Калан, погледът му се наливаше с кръв.

Въпреки уверенията на Ничи, че Калан спи спокойно, след като си тръгна от стаята, в която бе убита кралица Орнета, той се отби да провери сам. Беше се вмъкнал тихичко в спалнята и на светлината от единствената лампа на масата до леглото я бе видял, дълбоко заспала, завита с одеялото, което бе подпъхнал под брадичката ѝ по-рано. Дишаше равномерно и не се мяташе насън, затова на Ричард му се стори, че спи спокойно. Като лепна нежна целувка на челото ѝ, я остави да си отдъхва.

Освен това се увери, че Рика, Бердин и гвардейците бяха наясно, че не бива да пренебрегват нищо, което по някаква причина им се струва необикновено. Всички разбираха.

През цялото време думите на машината: „Хрътките ще ти я отнемат“, не му излизаха от ума.

Зед вдигна поглед и видя Ричард.

— Какво има?

Ричард махна с ръка към машината.

— Помниш ли знамението, което машината даде по-рано тази сутрин? „Изборът на кралицата ще ѝ коства живота“?

— Какво за него? Разбра ли какво означава?

Ричард кимна.

— Оказа се, че е за кралица Орнета. Решила да засвидетелства вяроност към Ханис Арк от провинция Фаджин, защото той вярва в пророчествата, през цялото време се занимава с тях и с радост би ѝ ги разкрил, както и на всеки друг, който би се повел по тях. Малко след това бе убита.

— Убита ли? Как?

Ричард си пое дълбоко дъх.

— От Морещица. Няма логика. Не ми се иска да повярвам, че някоя от тях го е направила, но няма съмнение, че е извършено от ръцете на Морещица.

— Разбирам. — С притеснено изражение Зед се обърна и се отдалечи няколко стъпки, за да обмисли новините.

Ричард извади от джоба си металната пластинка, размаха я и продължи.

— По-късно машината изкара това знамение, което ти си ми пратил по Ничи.

— Какво гласи? — Зед го погледна през рамо.

— „Хрътките ще ти я отнемат.“

Лешниковите очи на Зед отразяваха умората му. Погледът му помръкна.

— Добри духове — прошепна той.

Ричард отново посочи машината.

— Зед, искам това нещо да бъде унищожено.

— Унищожено ли? — Зед потри брадичка с върховете на пръстите си и вдигна смръщен поглед. — Разбирам чувствата ти, Ричард, но наистина ли мислиш, че е разумно?

— Сещаш ли се за някое пророчество, каквото и да е, което да е довело до радостно събитие? Изобщо някое, за което си чувал през живота си?

Зед изглеждаше объркан от въпроса и се смръщи още повече.

— Да, разбира се. В момента надали ще си ги спомня с точност, но съм сигурен, че съм срещал и в общи линии си спомням някои. Не са толкова много както повечето лоши поличби, но в книгите с пророчества се срещат и знамения за радостни събития. Натан също е имал пророчества за щастливи случки и добри развръзки.

— А тази машина изкарала ли е дори едно-едничко знамение, различно от предсказанията за страдания и смърт?

Зед погледна машината, която стоеше тихо в центъра на сумрачната стая, осветена от странната светлина от съседните сфери.

— Не мисля.

— Не ти ли се струва странно?

— Странно ли? Какво имаш предвид?

— Няма баланс. Знаменията са магия. В магията трябва да има равновесие. Дори самото съществуване на знаменията трябва да е балансирано от свободна воля. Но в пророчествата, които това чудо бълва, няма равновесие, нали? Те са само за смърт и страдания.

— Е, има едно и за това, дете имала сънища — вметна Ничи.

Ричард се обърна към нея.

— Но то радостно ли е? А и дори да е, истинско пророчество ли е? Не мисля.

— А какво е тогава? — попита тя.

Ричард помисли за момент.

— Не мисля, че е знамение. На мен ми звучи повече като че ли машината задава въпрос за себе си. Имах сънища... Защо имах сънища? Нещо такова се пита.

Той се обърна към Зед.

— Но знаменията за страдания и смърт, които дава, са поличби. В това няма баланс.

Зед изглеждаше истински объркан.

— Какво искаш да кажеш, момчето ми?

— Искам да кажа, че не съм сигурен дали това са действително пророчества.

— А какво друго може да са? — Ничи изглеждаше скептична.

— Мисля, че е възможно някой да спуска тези знамения и след това да ги изпълнява, за да си мислим, че са пророчества, които се сбъдват. Те искат да мислим, че са пророчества. Все едно да кажа, че съм имал видение как изтеглям мечи си и докосвам рамото ти с него, а след това да направя точно това, за да се сбъдне мнимото пророчество. Така ще излезе, че съм имал видение и то се е сбъднало, но всъщност не е пророчество.

— Мислиш, че някой изпраща тези знамения, или измислени пророчества, чрез машината? — Зед прокара костеливия си пръст през

един непокорен кичур от побелялата си коса и се почеса по главата. — Ричард, дори не мога да си представя как може да се направи такова нещо, да не говорим дали изобщо е възможно.

Ричард махна с ръка.

— Не ме интересува. Само защото не мога да разбера дали действително някой прави това, или пък как, не означава, че трябва да позволя да им се размине.

— Но да унищожим такова нещо, без дори да знаем нищо за него, изглежда...

— Ние знаем нещо за него — отреза го Ричард. Той сви юмруци. — Предсказва ужасни неща и те се сбъдват. Искам тези убийства да спрат. Искам Калан да е в безопасност. Искам това чудо да замлъкне.

Безсилен, Зед погледна Ничи.

— Страхувам се, че не мога да възразя — отвърна тя на неизказания въпрос на Зед. — Има нещо в тази машина, което ме притеснява от момента, в който я видях. Неслучайно беше заровена. Ричард може и да има право. Откакто я открихме, нищо добро не ни е сполетяло.

Зед премести поглед от Ничи към Ричард.

— Каква част от книгата „Регула“ е скрита в Храма на ветровете?

Ричард неопределено махна към далечината.

— Няма особено значение. Дори и да стигнем до там, няма да я намерим лесно. Мястото е огромно. Никой не може да каже колко време ще ни отнеме да открием книгата, ако изобщо е там и не е скрита специално. Не е ясно и дали ще ни свърши работа. Имаме проблем и той е точно тук, в тази стая.

Зед дълбоко пое дъх и въздъхна, докато обмисляше.

— Ами — каза накрая, — може и да си прав. Трябва да призная, че от момента, в който я открихме, машината не ми харесва. Както казва Ничи, неслучайно беше заровена. Никой не би си навлякъл толкова грижи да зарови и скрие такова нещо, освен ако не е създавало сериозни проблеми.

— Тогава да не губим повече време — отвърна му Ричард. — Да го прекратим сега.

Примирен, им махна да отстъпят и избута Ричард и Ничи в защитеното пространство при спираловидните стълби, където Кара стоеше на стража.

Без повече помайване Зед се върна при машината и запали магически огън между протегнатите си длани.

Стаята се освети с въртящи се спирали оранжева и жълта светлина, която се отразяваше от каменните стени. Бялата коса на Зед изглеждаше оранжева от светлината, която струеше от злокобната огнена геена, която той премяташе в ръце, докато я превръщаше в смъртоносно оръжие. Врящото кълбо огън, което се образува, се сгъсти и започна да съска и припуква.

Доволен, че го е сгъстил както искаше, Зед най-накрая запрати искрящата сфера течен огън към квадратната метална кутия в центъра на стаята. Нажеженото кълбо пръскаше светлина по пода, стените и тавана, докато летеше, като при това съскаше зловещо и смъртоносно.

Ричард усети в гърдите си трясъка, когато сферата течен огън експлодира към притихналата машина. Течният магически огън, едно от най-опасните вещества, които съществуват, защото изгаряше убийствено, обгърна машината с припукване, докато се изливаше отстрани и я нажежаваше до бяло.

Магьосническият огън, който се разля в затвореното пространство, беше изключително наситен и неизмеримо опасен. При все че Ричард, Ничи и Кара извърнаха лица от горящия ад, те все пак бяха принудени да вдигнат ръце, за да предпазят лицата си от палещата горещина и светлината от концентрирания като в пещ огън. Треценето от пламъците беше гръмоносно.

Сякаш поглъщаше целия свят.

ШЕСТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато яростта на магьосническия огън се успокои, Ричард най-после отвори очи и отмести ръка от лицето си. Последните пръски жарава потънаха в пода, угаснаха със свистене и димът се разнесе. Той очакваше да види Регула, превърната в стопена локва метал. Но тя не беше.

Машината все още стоеше в центъра на стаята и изглеждаше точно както я бе видял за пръв път. Изглеждаше непокътната.

Беше сигурен, че поне външните стени на машината ще бъдат нажежени, но когато се доближи до нея, не усети металът да излъчва остатъчна горещина. Ричард внимателно се протегна и докосна металната повърхност. Беше хладка на допир.

Той беше виждал ужасни последици от магьоснически огън, но по машината нямаше и следа. Дори ръждата по повърхността ѝ не беше свалена. Символите отстрани, същите като онези от книгата „Регула“, бяха перфектно запазени.

Ако не беше видял със собствените си очи как магьосническият огън поглъща машината, нямаше да повярва, че се е случило, нито пък че е приложена най-мощната магия, съществувала някога.

Изправена до Ричард, Ничи също пипна повърхността с пръст.

— Е, адитивната магия очевидно не проработи. Може би е време да пробваме нещо малко по-унищожително. — Тя махна на останалите да отстъпят.

Ричард придърпа Зед и Кара обратно към стълбището, за да ги предпази. Той знаеше какво ще направи Ничи. Виждаше как аурата на силата припуква около магьосницата. Придаваше ѝ особено сияние, изглеждаше сякаш от друг свят — като че ли беше при тях само духом.

Тя вдигна ръце към машината. Съскащата аура около нея проблясваше силно. Ричард знаеше, че останалите не го виждат, но винаги усещаше щита на силата около някои хора. Никога не беше виждал по-силна аура от тази на Ничи.

С гръмовен трясък в стаята пламна черна светкавица — субстрактивна магия. От пода се вдигна прах. Съседните сфери моментално притъмняха.

Черната светкавица се усука и внезапно освободи ослепително ярък заряд адитивна магия. Въжето от субстрактивна магия беше толкова тъмно, че изглеждаше все едно гледаш през малък процеп в света на живите самото подземно царство.

До известна степен си беше точно така.

Мастиленочерната светкавица се свърза с машината. Заигра по повърхността ѝ, проблесна от горе до долу. Частта от светкавицата между Ничи и машината бясно се блъскаше из стаята, припукваше и пращеше всеки път, когато двете силови полета — невъзможната тъма и ослепителната светлина — се преплитаха. Въздухът в стаята замириса на изгоряла сярка и завибрира от мощта на противоположните сили, които се бореха за надмощие. Тъмнината и светлината се виеха с дивашки усилия да вземат превес, да превземат едно и също място по едно и също време. В един момент машината се къпеше в блясъка на адитивната магия, а следващия просто изчезваше в бездната на субстрактивната.

Беше ужасяваща гледка на две несъвместими сили, унищожително концентрирани върху машината за знамения.

Всичко спря така рязко, както и започна.

От внезапната тишина ушите на Ричард забучаха. Съседните сфери бавно се озариха.

— Не става. — Ничи отпусна ръце до тялото си. Аурата ѝ се успокои и изчезна.

Ричард пристъпи изпод стълбищното пространство.

— Как може да не стане? Какво не е наред?

— Никога не съм виждала такова нещо преди.

Ничи прокара ръка по повърхността на машината, сякаш с допир се опитваше да долови скритите ѝ тайни.

— Усещах, че просто не се свързва.

— Как така не се свързва?

Ничи невярващо поклати глава, втренчена в машината.

— Създавам пресечна точка на другия край, в целта. После потокът на силата изпълва празнината между мен и целта. Пресечната точка е връзка, чрез която силата си проправя път, който да следва.

Щом като се установи връзка, двата енергийни потока се освобождават в точката и унищожават това, към което тя е свързана. Случва се инстинктивно и почти мигновено. Но този път, когато приложих силата, пресечната точка просто не успя да намери целта, сякаш я нямаше там. Затова силата ми не можа да се свърже с машината. — Тя погледна Ричард. — Съжалявам, Ричард, опитах. Трябваше да е разрушена изцяло, но дори не успях да надраскам метала по повърхността.

Ричард не беше доволен.

— Трябва да има начин.

— Това е нещо, което никой от нас не е виждал преди. — Ничи тръсна глава. — Нищо чудно, че са я заровили.

Ричард знаеше какво би разрязало всеки метал.

Докато изтегляше Меча на истината, помръкналата стая се изпълни с характерния металически звън.

Магията, която мечът отприщи, го изпълни. Той ѝ се отдаде и позволи буреносната сила да премине през него с гръм. Остави я да бушува за известно време и да изпълни всяка частичка от него.

Останалите в стаята се отдръпнаха, защото добре знаеха какво възнамерява да направи Господарят Рал.

Изпълнен с яростта на меча и със собствения си гняв, Ричард бавно вдигна искрящото острие и допря чело до стоманата.

Позволи на яда, породен от заплахата за безопасността на Калан, да се преплете със справедливия гняв на меча.

С притворени очи той напълно се отдаде на неистовия порив на магията.

— Острие — прошепна, — бъди ми вярно днес.

Ричард вдигна меча над главата си с две ръце. Без да спира нито за момент, с цялата си мощ и ярост замахна към машината.

Острието изсвистя, докато цепеше въздуха.

Ричард изкрещя, зареден със силата на магията, бушуваща в него, с мощта на гнева си. Острието се изви надолу със светкавична скорост.

На косъм преди да порази целта си, оръжието застина неподвижно във въздуха.

Ричард се сепна. Не очакваше мечът да застине по този начин. Мускулите го боляха от насъбраното напрежение, което така и не се

освободи.

Магията на меча се ръководеше от намеренията. Ако човекът, който го ползва, бе убеден, че атакува враг или зло, мечът поразяваше целта, независимо от препятствията по пътя си. Ако Търсачът вярваше, че някой е зъл, обектът не можеше да се скрие дори зад стоманена стена.

Но ако някъде дълбоко в себе си, в най-тъмните ъгълчета на съзнанието си изпиташе съмнение, че противникът може да е невинен, острието не би прорязало и лист хартия.

Ричард стоеше, здраво стиснал меча с двете си ръце, острието беше застинало във въздуха, само на косъм от машината, струйки пот се стичаха по слепоочията на Търсача.

Тогава машината се разбуди.

Чарковете се завъртяха бавно, колелцата заскрибуцаха, механизмите постепенно започнаха да набират скорост.

СЕДЕМДЕСЕТА ГЛАВА

— Хм, и това ако не е нещо — отрони Зед и отстъпи от стълбата.
— Май никой от нас не би могъл да унищожи машината.

Ричард се запита защо ли.

Направи крачка назад, щом вътрешният механизъм постепенно се задвижи и частите заработиха, бавно набирайки скорост.

Той стоеше мълчаливо, загледан в разбуждащата се машина, изумен, че мечът му се бе възпрял тъй рязко. Не го беше очаквал.

И преди му се беше случвало да усети сянка на съмнение някъде дълбоко в себе си. Този път стана същото — една част от него вярваше, че машината не е отговорна за случилото се. Нещо в него му подсказваше, че не е правилно да се стоварва върху металния блок вината за ужасните събития от последните дни.

Знаеше, че ако не бе разяждан от подобни съмнения, мечът му би разбил машината. Въпреки това беше дал всичко от себе си. Почувства се дезориентиран, когато стигна до смъртоносния ръб и бе принуден да се върне обратно.

Наличието на съмненията не позволяваше на меча да причини вреда. Кое то не означаваше непременно, че съмненията са оправдани. Твърде възможно беше именно машината да е източник на смъртта и наистина да се налага да я унищожат.

Докато чарковете забързваха ход и светлината от вътрешността на машината прожектиреше емблемата върху тавана, стаята се изпълни с механичното тракане на всичките ѝ елементи, заработили на пълна мощност.

Изобщо не беше нужно Ричард да поглежда през прозорчето. Знаеше какво се случва вътре. В един момент металната лентичка тупна в улея. Ричард прибра меча обратно в ножницата и пипна лентичката — не беше нагорещена. Взе я от улея и си преведе наум посланието.

— Е, казвай, какво пише? — нетърпеливо попита Зед.

— Гласи: „Можеш да унищожис този, който казва истината, но не и самата истина.“

Зед изгледа подозрително Регула.

— Хм, какво сега, машината си служи с Правилата на магьосника?

— Май така излиза — съгласи се Ричард. Отпусна ръце върху машината, облегна се, за да дойде на себе си след употребата на меча, и насочи мисълта си към следващата си стъпка. — Въпреки всичко ми се ще да я унищожим, ако намерим начин.

— Явно има някаква защита — намеси се Ничи. — Само дето не усещам каква е и май не работи по познатите ми начини. Вътре са вложени сили, които не мога да си обясня.

Докато тя говореше, Зед кимаше.

— Явно някога в миналото е имало опити за унищожаването ѝ. Никой не би си дал целия този труд да зарови машината, ако не беше последна възможност за справяне с проблема.

— Де да знаехме какво се е случило... — прошепна Ничи.

— Един ден може да се наложи сами себе си да закопаем — каза Ричард, — също като тези, които са заровили нея.

Машината, която не беше съвсем притихнала, след като изписа правилото на магьосника, се задвижи наново. След малко в улея тупна друга лентичка. Отново студена. Ричард я взе и преведе за останалите.

— „Смяташ да ме държиш отговорна, задето казвам истината ли?“

Ричард разпозна собствените си думи, които бе казал на посланик Грандон. Стана му неприятно да ги чуе повторени от машината.

Разбра причината мечът да не иска да я унищожис. Дълбоко в себе си той всъщност не вярваше, че машината е отговорна за проблемите.

— Да — отвърна в отговор на зададения въпрос. Облегна се на машината. — Всъщност не го правиш ти, нали? — попита. — Ти си просто вестител.

Машината не забави ход, напротив, скоро работеше на максимална мощност, инкрустираше поредната лентичка. Ричард я издърпа веднага, щом я видя да пада в улея, и я прочете на глас.

— „Когато вестителят се превърне във враг, врагът бива погребан.“

Зед застана до Ричард и също постави ръка върху машината.

— Интересно, а?

Ричард се запита как точно машината е успяла да излезе от гроба си.

Тя пак заработи и под лъча светлина премина нова лентичка с прогорени отгоре ѝ символи на езика на Сътворението. Щом лентичката падна в улея, Ричард поспря за миг, преди да я вземе.

— Хайде, какво чакаш — подкани го нетърпеливо Зед.

Накрая Ричард я взе и мълчаливо огледа надписа. Беше сложен от предишните, но след малко той все пак го прочете на глас: „Тъмнината ме откри. Ще открие и вас.“

СЕДЕМДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ничи пристъпи до Ричард.

— Тъмнината я е открила?

— Така и предполагам — кимна Ричард. — Мисля, че ни казва, че някой я използва, говори чрез нея. Поради тази причина мечът не може да ѝ стори нищо.

— На сутринта след сватбата на Кара и Бен онова момче на пазара, Хенрик, каза, че тъмнината търси тъмнина. Освен това попита защо има сънища. Тогава думите му не означаваха нищо, помислихме си, че момчето е болно и бълнува, но явно машината е говорила чрез него, явно е искала да ни каже, че се чувства използвана. Може би когато всичко е започнало, единственият начин машината да го опише, е било като мрак, който я е открил, и го е изтълкувала като някой, който говори чрез нея посредством сънища.

Челото на Ничи се стегна.

— Да разбирам ли, че според теб това, което е казало момчето, всъщност са били думи на машината?

— Допускам — сви рамене Ричард.

Зед въздъхна шумно и поклати глава.

— Не знам, Ричард. Струва ми се, че трябва да внимаваме и да не допускаме да повярваме, че тази купчина чаркове и зъбни колела има интелект. Започваме да се държим така, все едно е жива и има мозък. Това е машина. Машините не разсъждават.

— Тогава как отговаря на въпросите на Господаря Рал? — попита Кара. Всички се обърнаха и я погледнаха. Тя посочи машината. — Как успява да ни каже какво искаме да знаем, да попълним празните места, за да можем да продължим нататък?

— Може би просто си въобразяваме, че ни казва нещо полезно; виждаме повече в посланията ѝ, отколкото реално е вложено в тях — рече Зед.

Кара не изглеждаше убедена.

— Тя казва това, което казва. Ние не си измисляме и не си въобразяваме думите ѝ.

Зед приглади чорлавата си бяла коса.

— Има една игра, наречена „Попитай оракула“. Представлява кутия с кръгъл отвор отгоре. Отстрани има нарисувани сцени с оракул, потънал в мистериозни мъгли, които го обгръщат, докато общува със света на духовете. В кутията се съдържат отговори, предварително написани върху малки дискове. Едно от децата задава въпрос — да речем, когато порасна, ще се ожения ли по любов и еди-коя си ще ме обича ли истински и от душа... После детето посяга в кутията и изважда един от дисковете с написан отгоре отговор. Пускат обратно диска в кутията, разклащат я и идва ред на следващото дете да зададе въпроса си.

— Сериозно ли? — изгледа го с невярващ поглед Кара. — И наистина действа?

— Всъщност доста прилично. Отговорите са от сорта: „Със сигурност“ или „Не и ако нещо не се промени“, „Духът каза да“, „Твърде е вероятно“, „Отговорът е съмнителен“, „Не е изключено“, „Няма да стане“ или „Попитай по-късно, когато духовете са склонни да ти отговорят“. Нали разбирате, независимо кой диск извади съответното дете, изглежда така, все едно кутията отговаря на конкретния въпрос.

— Човешкият мозък има тази особеност — да си мисли, че отговорите пасват на въпроса; заблуждават се, че оракулът от кутията чува въпроса и им отговаря. В известна степен хората сме доста лековерни.

Отговорите са доста общи, но тъй като често се случва да пасват на конкретния въпрос, хората си мислят, че получават конкретни отговори.

Има хора, които вярват от цялата си душа в оракула от кутията. Някои дори си въобразяват, че в това има магическа сила или някаква връзка със света на духовете, която направлява ръката им при избора на правилния диск. Но всъщност тук няма никаква магия. Просто човешката мисъл сама си върти номера.

Кара скръсти ръце.

— Значи според теб тази машина е просто един огромен, сложно замислен номер?

— Не знам. — Зед склучи длани. — Просто казвам, че трябва да се внимава и да не се правят прибързани заключения. Често е по-лесно да се повярва в готови отговори.

Ричард не вярваше, че обяснението е толкова просто.

— Не знам, Зед. Струва ми се, че има и още нещо.

— Какво например?

— Ами, когато предстои да даде страшни поличби, машината заработва по различен начин. И металните лентички излизат нажежени. А когато... не знам как да се изразя... един вид, когато общува с нас, се събужда плавно и пластините са студени.

Струва ми се, че лентичките, които излизат, са дело на самата машина. Според мен вътре в нея протичат два процеса.

— Съгласна съм — кимна Ничи. — Възможно е някой да я използва, да ѝ казва какво да говори, навярно дори я кара да казва определени неща. Щом я принудиш да говори, лентичките излизат нагорещени. Реши ли да говори сама, са студени.

— Според теб някой използва машината? — смръщи чело Зед и се почеса по главата. — Да приемем за момент, че е вярно. Кой би могъл да го прави? И защо?

Ричард облегна хълбок на машината.

— Какъв е нашият проблем?

Зед сви рамене.

— Нашият проблем ли?

— Да, нашият проблем, причината да стоим тук, в тази отдавна погребана стая с този скрит от света уред и неговите пророчества. Какво прави тази машина? Прави пророчества. Това беше в основата на всички смъртни случаи напоследък — пророчество. Какво искат всички представители? Пророчество. Какво е това, което ни преследва безспир и е винаги на една стъпка след събитията? Пророчество от машината.

— Всичко това ни е известно — прекъсна го Зед. — Накъде биеш?

— Погледни как се увеличава интересът на всички към пророчествата — продължи Ричард. — Пророчествата, които прави тази машина, удобно биват повторени от кой ли не навсякъде из Двореца. Това гарантира, че достигат до знанието на всеки и така всеки започва да се притеснява за смисъла, който крие пророчеството.

Слуховете за съществуването на машината за знамения са навсякъде. Хората си мислят, че укриваме пророчества от тях, че се опитваме да ги изложим на опасност.

— Каква теория прокарваш? — Зед вече го слушаше с внимание.

— Според мен някой посява тези семена преднамерено. — Ричард се приведе към дядо си. — Какво кара хората да вярват все повече в пророчеството? — Той почука по машината с пръст. — Пророчествата, които прави машината, се сбъдват точно така, както са направени, при това съвсем скоро. Там започва всичко. Играта придоби зловещ характер — наподобява на детската игра с оракула, която ти ни припомни, но последиците са жестоки и кървави.

Пророчествата се сбъдват, така че хората още по-ревностно вярват в тяхната значимост и са още по-нетърпеливи да узнаят следващото пророчество. Защото машината отговаря на убедеността им, че пророчеството знае бъдещето — именно затова те искат от нас да разберат какво гласи пророчеството. И както ти самият ни каза, в Ейдиндрил, а навярно и навсякъде другаде, всички говорят само за пророчества. Нали каза, че това се е превърнало в доходоносен бизнес. Нима не е странно?

— В началото ми се видя странно, да — потвърди Зед.

— Пророчествата на машината убедиха представителите на всичките тези народи, които тачат пророчеството, че тази материя е лесна за разбиране. Ето защо те не могат да си обяснят защо не сме склонни да разкриваме опасността, надвиснала над живота им, която е толкова красноречиво показана в пророчествата, които чуват. Пророчествата на тази машина накараха хората да вярват още по-убедено.

— Как иначе? Нали се сбъдват — кимна Зед.

— Нима? Някога да си попадал на толкова красноречиво и лесно за разбиране пророчество, изречено направо и категорично? На пророчество, което се осъществява толкова скоро, след като е било направено, при това по абсолютно същия начин?

Зед се замисли над въпроса и отвърна глава.

— Всъщност не бих казал, че ми се е случвало. Доколкото показва опитът ми, пророчествата в най-добрия случай са двусмислени. Нещо повече, обикновено минават векове, преди да се осъществят. Докато тук всичко става едва ли не на мига.

— Точно поради тази причина се тревожа още повече от това изречение: „Хрътките ще ти я отнемат.“ Единственото, което не разбирам, е защо лентичката, на която бе написано, не беше като другите зловещи знамения — дойде на студена пластина, а не на гореща.

Зед срещна погледа му.

— Може би означава, че не е като другите. Може би това е истинско пророчество, което носи скрит смисъл.

Ричард погледна косо машината.

— Или е предупреждение, което машината е решила да отпрати към мен. На всичкото отгоре преди малко каза, че тъмнината я е намерила и ще намери и мен — пак сякаш ме предупреждаваше. Тази машина сякаш има някаква връзка с мен.

— Това поне за мен е сигурно — кимна Зед.

— За тези пророчества, които дойдоха на нагорещени пластини, поне знаем, че няма равновесие. Всички са зловещи.

Зед изгледа намръщено Ричард.

— Значи твърдиш, че това не са истински пророчества?

— Ти ми кажи. В тази ситуация, когато хората са полудели по пророчествата, към кого се обръщат за помощ? На кого се кълнат във вяроност в замяна на пророчества?

— Ханис Арк — отвърна Кара.

Ричард кимна.

— И не друг, а именно абат Драйър от провинция Фаджин ни каза — на нас и на всички останали — как Ханис Арк вярва, че пророчеството помага на неговото управление. Същото, което искат представителите от мен. Според мен Ханис Арк, а не истинското пророчество, лежи в центъра на всичко това.

— Както казваш обаче, той си е в провинция Фаджин. — Кара показва машината. — Как е възможно да прави всички тези неща?

— Не знам — призна Ричард. — Но абат Драйър е тук. Може би той е замесен по някакъв начин.

Кара вдигна пръст към небето.

— Доколкото ми е известно, полето около Градината на живота би трябвало да е защитно. Нали неговата цел е именно да защитава от проникване на опасна магия вътре. Освен това целият Дворец е обвит със заклинанието, което отслабва силата на всеки, който не е Рал.

Зед заби юмруци в хълбоците си и се обърна към Кара.

— Я виж ти, Морещиците май са станали специалисти по магия.
Какво ли ни чака?

— Говореща машина — отвърна Ничи.

Ричард взе стиска метални пластини от десетките хиляди, натрупани покрай стената, и ги зареди в машината.

— Ами хайде да я накараме да се поразговори.

СЕДЕМДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Щом Ричард приключи със зареждането на металните пластини в машината, заобиколи от другата ѝ страна — там, откъдето излизаха. Не мислеше, че се налага, но все пак отпусна длани върху металната плоскост — за всеки случай. Лостовете вътре вече задвижваха механизмите, чуваше се щракане. Емблемата на Регула, която се въртеше на тавана, заискри в оранжево.

— Знаеш ли кой е отговорен за тъмнината, която каза, че те е намерила? — попита Ричард. — Можеш ли да назовеш тъмнината?

От купчинката излезе една пластина и тръгна по маршрута си из машината, премина през лъча светлина, който прогаряше символите на езика на Сътворението. Когато Ричард взе лентичката, символът бе изобразил една-единствена дума: „Тъмнина“.

— Голяма помощ, няма що — взмути се Зед.

Ричард не обърна внимание на дядо си и продължи да пита:

— В момента тъмнината в теб ли е?

Появи се нова лентичка, която Ричард измъкна.

— „Тъмнината не е моето предназначение“ — прочете той.

Кара скръсти ръце.

— Започва наистина да ми прилича на играта на оракул с готовите дискове с отговорите.

Ричард не обърна внимание и на нея.

— Защо го правиш? Защо говориш чрез металните лентички?

Когато се появи поредната пластина, Ричард прочете на глас:

— „Изпълнявам предназначението си, правя каквото трябва.“

— Какво е твоето предназначение? — попита веднага Ричард.

След като лентичката бе обиколила вътрешността на машината и се беше озовала в улея отвън, Ричард забеляза, че е студена. Огледа символите и прочете гласно съобщението: „Да изпълня това, за което съм тук.“

Кара забели очи.

— Никакво съмнение, разполагаме с предварително напечатани отговори. Питай я дали Бен наистина ме обича. Бих искала да чуя мнението на духовете по този въпрос.

Ричард не се впечатли от заядливия ѝ тон и се опита да промени посоката на въпросите.

— Кой те създаде?

Този път отне малко повече време, докато лентичката обиколи вътрешността на машината и лъчът гравира върху нея по-дълго и сложно съобщение. Накрая тя тупна в улея.

Ричард я поднесе на светлината и прочете написаното:

— „Бях създадена от други. Нямах избор.“

Ричард отпусна длани върху металния блок и се надвеси напред.

— Защо те създадоха тези други?

Когато отговорът дойде, Ричард го прочете, после въздъхна отчаяно и го преведе на останалите:

— „Бях създадена, за да изпълня предназначението си.“

Хвърли пластината върху машината.

— Защо трябва да изпълниш предназначението си? Защо е толкова важно?

Машината забави ход и спря.

В тишината всички се спогледаха.

Ричард си помисли, че разговорът е приключил, но после чарковете започнаха да се въртят наново, отначало бавно, после постепенно набираха скорост. Една от празните лентички беше избутана, след което я пое пинцети, положи я върху вал и тя се отправи по пътя си. Ричард наблюдаваше през прозорчето и видя как пластината минава под светлинния лъч, който прогаря в нея надписа. Когато готовата лентичка тупна в улея, той я взе, отбеляза, че е студена, и я поднесе на светлината на магическите сфери.

— „Защото на пророчеството невинаги може да се има доверие.“

— Виж, това е вярно — мрачно отрони Зед.

Ричард го стрелна с поглед и зададе следващия си въпрос.

— Какво имаш предвид, защо на пророчеството невинаги може да се има доверие?

Машината изтегли лентичка от купчината. Докато металната пластинка измине обичайния си маршрут, Ричард вече я очакваше. Прочете я на другите.

— „Пророчеството остарява и с времето се изопачава.“

Ричард отпусна ръка.

— Но нали ти си тази, която прави пророчества?

Нова лентичка мина през машината и падна в улея.

— „Аз изпълнявам своето предназначение, правя каквото е нужно. Ти трябва да изпълниш своето предназначение.“

Ричард я изгледа изпод вежди.

— Моето предназначение ли? И какво е то?

Всички се скупчиха по-наблизо в очакване на следващата лентичка. Ричард я грабна още с падането ѝ в улея.

— Пише: „Да изпълня моето предназначение.“ — Ричард прокара пръсти през косата си и направи няколко крачки встрани. — Моето предназначение е ти да изпълниш своето предназначение, което пък е да изпълниш своето предназначение? Не разбирам. Звучи абсурдно. Въртим се в кръг.

Машината бавно се задвижи.

— Каж ми нещо, което може да ми влезе в работа? — извика Ричард, като се завъртя към Регула. — Каж ми как да предпазя Калан от хрътките, които ти твърдиш, че ще ми я отнемат!

Машината не отвърна.

След дълго, мъчително мълчание Ничи вдигна приятелска ръка на рамото му.

— Трябва да си починем, Ричард, всички имаме нужда. Това няма да ни доведе доникъде. Ще се върнем по-късно. Сега върви при Калан. Това е най-добрият начин да се погрижиш пророчеството да не се осъществи.

Ричард въздъхна отчаяно.

— Права си.

Не знаеше дали истинското предназначение на машината е да прави пророчества, или е била създадена с друга цел. Все още нямаха представа какво я е създало, защо е била заровена и забравена, нито защо така внезапно се събуди от съня си. Той не бе сигурен дали вярва на теорията, че някой друг я направлява. Колкото и объркващи да бяха нещата, които тя казваше, той започваше да се пита дали изобщо тъмнината я е намерила. Струваше му се, че машината просто си играе с него. Нищо чудно, че са я погребали. Тя беше безполезна.

Зед потупа Ричард по гърба.

— Ти си Търсачът. Убеден съм, че ще измислиш нещо, момчето ми.

Ричард обърна гръб на машината.

— Тази нощ няма да открием отговорите, които ще ни свършат работа. Както казва Ничи, на всички ни е нужна почивка.

Ричард не беше приключил с въпросите към машината, но вече ставаше късно, а и искаше да се върне при Калан. Знаеше, че като преспи, ще му хрумнат още въпроси. Може би ако попита по правилния начин, ще успее да започне да разбира защо е била създадена машината и какво е истинското ѝ предназначение. Но тези въпроси щяха да почакаат.

Щом се насочиха към стълбите, машината започна да боботи пак. Обърнаха се и я погледнаха, докато тя постепенно набираше скорост. От основата на купчинката бе издърпана една пластина и вече минаваше през сложния маршрут вътре.

Ричард я видя как тупва в улея. Нямахше желание да прочете какво пише на нея. Тази игра му омръзна. Не искаше да я играе повече. Замисли се дали да не остави лентичката там до заранта.

Преди да е успял да се отдалечи, Зед издърпа лентичката, погледна символите и я подаде на внука си.

— Студена е. Какво пише?

Ричард с неохота я взе от ръката на Зед и я поднесе на светлината, за да разчете символите.

— „Единственият ти шанс е да пуснеш истината на свобода.“

— Това пък какво означава! — възкликва Кара.

Ричард стисна юмрук.

— Някаква загадка е. Мразя загадките.

СЕДЕМДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Калан се събуди, объркана от усещането, че се клати. Щом докосна с пръсти темето си, болката я принуди да присвие очи. Косата ѝ беше влажна. Свали дланта си, за да погледне, но беше прекалено тъмно и единственото, което мярна, бе блещукането на нещо лъскаво на лунната светлина.

Подозираше, че знае прекрасно откъде идва влагата. Надигна се на колене и близна с език дланта си.

Оказа се права — кръв.

Когато преглътна, установи, че гърлото я боли ужасно, почти нетърпимо. Цялото тяло я болеше, разтърсваха я ледени тръпки и се потеше обилно.

Умът ѝ работеше трескаво, опитвайки се да свърже разпокъсаните ѝ спомени, да си припомни какво точно се случи. В главата ѝ проблясваха образи и мисли, разпилени на болезнени гроздове. В същото време сякаш целият свят около нея се движеше.

Нещо я разтърси, тя подскочи, изгуби равновесие и политна напред. Протегна ръка, за да се подпре и да не падне възник. Усети груба дървена повърхност. Огледа се и установи, че се намира в задната част на каруца. От пулсиращата болка в главата и новопоявилите се бодещи в темето се почувства замаяна, догади ѝ се. Едва преодоля позива за повръщане.

Внезапно от тъмното изскочи огромно куче и се блъсна отстрани в каруцата, стряскайки Калан. Животното не успя да скочи достатъчно, за да се метне изцяло в каруцата, но някак закачи предните си лапи и с неистово усилие започна да се набира, за да примъкне и останалата част от туловището си вътре.

От устата му се разнесе потресаващо ръмжене, прекъсвано сегиз-тогиз от ожесточен лай, при което от двете страни на муцуната му започнаха да се процеждат тлъсти лиги.

Калан незабавно изрита едната лапа на кучето от страничната преграда на каруцата. Като не успя да се задържи само на другата си

лапа, онова се олюля и се изгуби в мрака.

Целият кошмар на случилото се в спалнята нахлу обратно в главата ѝ — разпокъсан на несвързани фрагменти. Спомни си и случилото се с кралица Катрин — онова, което ѝ бе причинила глутницата кучета. В същото време в главата ѝ изплува пророчеството, което ѝ каза онази жена, която Калан бе принудена да докосне с изповедническата си сила — онази, която бе убила собствените си деца, за да ги избави от още по-ужасна смърт. Същата жена, която бе казала на Калан, че я чака страшна участ. Когато Калан я попита какво означава това, онази отвърна: „Тъмни твари, черни сили, които те повалят. Няма да успееш да им се измъкнеш.“

Ето че тъмните твари я преследваха. Откъде се бяха взели хрътките и защо я преследваха, Калан не можеше да си отговори. Единствената ѝ мисъл бе да им избяга.

Присви очи в мрака, опитвайки се да види какво има отпред, да съзре кочияш, който евентуално да ѝ помогне, само че каруцата бе натоварена с някакви огромни неща, скрити под твърдо платнище. Единственият начин да се стигне до капрата, където би трябвало да седи кочияшът, беше да се изкатери отгоре на товара и да пропълзи през него. Струваше ѝ се ужасно високо и опасно при цялото това клатушкане, особено предвид, че ѝ се виеше свят. Опита се да погледне отстрани, но не видя никого.

Калан подвикна, ала гърлото ѝ беше толкова възпалено, че не произведе нито звук.

Никой не ѝ отговори. Каза си, че при целия този шум кочияшът едва ли би чул нещо зад огромния товар. От друга страна, треската допълнително отслабваше гласа ѝ и тя не можеше да извика достатъчно силно. Ако искаше да бъде чута, трябваше да се премести по-близо.

Калан се изправи с усилие. Докато вдигаше крак отстрани на каруцата, за да се опита да заобиколи товара, от тъмното изскочи едър пес и се опита да я захапе за глезена. Тя отскочи и видя цяла глутница озъбени и ръмжащи животни, които тичаха край каруцата.

Преди да направи нов опит да заобиколи товара, второ куче скочи към крака ѝ и предните му лапи се закачиха за страницата. Зъбите му се впиха в платнището и то се опита да се изтегли горе.

Калан го изрита в главата. Онова пусна платнището и щракна със зъби насреща ѝ, обаче не се задържа и падна.

От другата страна се зададе следващото огромно животно и за малко да успее. Скочи и трето.

Калан риташе като обезумяла, блъскаше кучетата от каруцата и не им позволяваше да се качат. Щом успееше да отблъсне едно, се появяваше следващото и закрепваше лапите си за страницата. Червените им очи святкаха застрашително.

Каруцата не пътуваше достатъчно бързо, за да се измъкне на глутницата, но бе достатъчно, за да ѝ попречи да пази равновесие, като подскачаше и се клатушкаше. В един момент каруцата отскочи от камък, ритникът на Калан пропусна и се наложи да нанесе светкавичен втори удар, за да не позволи на едно от кучетата да се качи.

Калан погледна в мрака зад себе си. Не се виждаше добре, но все пак луната осветяваше достатъчно и тя би трябвало да различи платото и Народния дворец, кацнал отгоре му. Би трябвало да види и светлините на града дворец, но уви, не ги виждаше.

Нямаше представа в коя посока се движат, само знаеше, че напускат равнината Азрит.

Макар засега да отблъскваше набезите на глутницата кучета, Калан усещаше, че губи битката. Изритваше едно, но други две тутакси заемаха мястото му и заканваха предните си лапи на страницата на каруцата. Нечии нокти успяваше да откачи, други, стигнали по-навътре, трябваше да изрита, за да паднат.

Но беше ясно, че губи. Песовете продължаваха да скачат и да атакуват и беше въпрос на време да превземат целта. Случеше ли се това, щяха да я повалят.

Калан усети внезапен прилив на болка при мисълта за Ричард. Той нямаше да знае какво става. Щеше да се чуди къде е тя. Нямаше откъде да разбере какво ѝ се е случило.

Представи си собствения си труп проснат като трупа на кралица Катрин, разкъсан на парчета от зверовете. Калан преглътна мъката от това, че може би никога повече нямаше да види Ричард. Надяваше се той никога да не открие тялото ѝ. Не искаше да я види така.

Завъртя се и скрита в ребрата едно куче, което се опитваше да се изкатери в каруцата. Онова изквича и падна назад, а Калан различи

кон, който тичаше покрай каруцата, завързан за дълго въже. Животното се опитваше да поддържа максимална дистанция от кучетата.

Калан нямаше време за мислене. Това беше единствената ѝ надежда да получи помощ. Грабна раницата си и изблъска поредното куче от страницата, за да си освободи достъп до въжето. Докато се навеждаше, за да го сграбчи, изневиделица изскочи едно куче и щракна с огромните си зъби в опит да я ухапе за ръката. Тя успя да се отдръпне частица от секундата преди челюстта му да се захлопне с трясък. Докато кучето отскочи назад и се претърколи на земята, тя бързо сграбчи въжето.

Конят, изпаднал в ужас от подивелите песове, изцвили и започна да се дърпа, като не позволяваше на Калан да го приближи до себе си. Тя качи крак върху страницата и натисна с цяла тежест. Жребецът танцуваше и се мятеше в опит да стои надалеч.

Кучетата не обръщаха никакво внимание на коня. Цялото им внимание беше съсредоточено върху Калан. Само дето животното не го знаеше.

Щом успя да придърпа коня максимално близо до каруцата, Калан се обърна и видя как две кучета прелитат през страницата и се строполяват вътре в каруцата. Тупнаха с мощен плонж и разперени във всички посоки крака.

Докато се опитваха да се изправят, Калан метна раницата си на гръб, отвърза въжето от страничната ръкохватка и като го стискаше за равновесие, се покачи на страницата. Едва се задържаеше там, докато каруцата подскочаше и се друсаше.

Конят се опита да препусне. Калан използва случая, че животното е близо до каруцата, и скочи над ръмжащите, лаещи кучета. Озова се леко накриво върху гърба на коня.

Замаяна от облекчение, че е избегнала острите зъби на кучетата, Калан се вкопчи в гривата на коня с две ръце и праметна крак през гърба на уплашеното животно.

Най-сетне успя да се закрепи и пришпори коня с пети. Помисли си да го насочи напред към кочияша, за да подири помощ, ала хрътките ѝ препречиха пътя. Появиха се още и още, опитваха се да я ухапят за стъпалата и да я свалят на земята. Конят, изпаднал в ужас от псетата, свърна рязко встрани, за да се отдалечи от каруцата. Като нямаше

време за губене, Калан се приведе напред и пришпори в галоп животното, което с радост препусна в нощта.

Глутницата хрътки им дишаха във врата.

СЕДЕМДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Нищо ли? — Ричард се обърна към Бердин.

— Всичко беше мъртвешки спокойно, Господарю Рал. — Бердин посочи с пръст през рамо. — Проверих как е Майката Изповедник, спеше дълбоко. После направих контролна обиколка, просто така, за собствено спокойствие, и нямаше нищо необичайно. Върнах се по коридора и оттогава насам не съм мърдала от вратата. Майката Изповедник е идеалният пациент. Не се чува нито гък.

Ричард отпусна ръка на рамото на Морещицата.

— Благодаря, Бердин.

— Машината каза ли още нещо, Господарю Рал?

Ричард се сепна и я погледна.

— Каза много неща, но никое от тях не ми се струва особено полезно.

— Може би се нуждаем от липсващите страници от книгата „Регула“, за да разберем.

И той си го беше помислил.

— Може би.

Ричард остави Бердин отвън в коридора, а гвардейците се разположиха от двете страни, като бдяха зорко никой да не припари до стаята.

Останал сам, Ричард тихичко притвори вратата зад себе си, после запристъпва в полутъмната стая, където спеше Калан. Беше намалил фитила на лампата при предното си посещение тук, така че сега беше трудно да различи каквото и да било. Не искаше да светва, за да не я събуди.

Беше толкова уморен. Скоро щеше да съмне. Трябваше да поспи. Искеше му се да не беше изгубил толкова много време при машината.

За да не стресне Калан, Ричард си помисли да поспи на някой стол. Беше ѝ нужна истинска почивка, за да се възстанови от треската. Беше благодарен на дядо си, задето обработи раната ѝ с билкова отвара, която щеше да изтегли инфекцията.

Неговата рана от ноктите на момчето на пазара отдавна беше зараснала. Беше си помислил, че и при Калан е така. Внезапният обрат, меко казано, му се видя притеснителен, особено след опитите, които Зед направи да излекува раната ѝ с дарбата си.

На път към стола краката на Ричард се заплетоха в одеяло напред пода.

Помисли си, че вероятно Калан в трескавия си сън го е съборила от леглото. Вдигна го и понечи да я завие.

На мъждивата светлина на лампата на път за леглото Ричард замръзна на място. Нещо не беше както трябва. Дори Калан наистина да бе изпуснала одеялото на земята, му се стори невероятно да го е запратила толкова надалеч.

Първото, което изникна в главата му, беше предупреждението на машината, че хрътките ще му я отнемат. Почти едновременно с това си спомни проснатото на пода безжизнено тяло на кралица Катрин, зверски изкормена от нечии остри зъби. Ричард пусна одеялото и скочи към леглото. Калан не беше там. Той огледа за миг разхвърляното празно легло, после усили фитила и се озърна. Нямахше я.

Щом вдигна глава, Ричард забеляза, че вратата към балкона зее отворена. Първата му мисъл беше, че навярно треската я е отвела към балкона, за да подири хлад в нощта.

Преди да излезе на балкона, погледът му бе привлечен от вида на собствената му раница на пода. Преди там беше и раницата на Калан. Знаеше го, понеже лично бе поставил и двете раници там. Каза си, че навярно Калан е искала да си вземе нещо и може да я е преместила. Нещо му подсказваше, че би било загуба на време да я търси.

Предпочете да изтича към балконската врата. Най-малкото, притесняваше се, че състоянието ѝ може да се е влошило. Очакваше да я намери в несвяст. Но я нямаше и там.

Спалнята, също като балкона, не беше голяма. Нямахше как да не я види, ако беше там. Силно притеснен, надзърна през парапета, като се опасяваше да не би да е паднала. В тъмното не се виждаше добре, но все пак не беше невъзможно. Отдъхна си, като не видя нищо долу на земята.

Докато се извърщаше, за да влезе обратно, Ричард забеляза, че има и втори балкон. Не беше свързан, нито толкова близо, но той отиде

до най-близкия до него парапет, за да огледа. Различи стълба, която се виеше надолу.

И тогава видя отпечатъка. Беше оставен от ботуш.

Ричард скочи на парапета и се прехвърли на другия балкон. Вратата там беше заключена и вътре в стаята бе тъмно. Беше възможно Калан да е влязла вътре и да е заключила вратата, но не му се вярваше. Не се връзваше. Ако се е уплашила от нещо, знаеше, че пред вратата пазят Морещици и гвардейци.

Вместо да разбива вратата, Ричард тръгна по най-вероятния път, по който можеше да е поела Калан. Хукна надолу по стълбата, докато не слезе на приземния етаж.

Лунната светлина, която пробиваше пелената от облаци, не беше особено ярка, но се виждаше достатъчно, за да различи стъпките на Калан. Дългогодишният му опит в разчитането на следи различи уникалната ѝ походка. Виждаше начина, по който се е движела така, както можеше да различи изражението на лицето ѝ.

Нямаше съмнение в това. Калан бе слязла по стълбите пред Двореца, кацнал на платото.

Това, което го притесняваше най-много, бе, че по следите ѝ виждаше, че е бягала колкото ѝ държат краката. Огледа се за други следи — за следите на евентуален преследвач, но не се виждаше нищо.

Не разбираше.

Ричард се изправи и се загледа към тъмното плато. От какво ли с бягала?

СЕДЕМДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

В далечината се виждаха разкошни градини, насечени от виещи се пътеки, но теренът край Двореца, където водеше стълбата, от която бе слязъл Ричард, представляваше открито пространство за товарене и разтоварване — там пристигаха доставките. Обикновените посетители влизаха в Двореца през множеството стълбища, прорязали вътрешността на платото, но най-знатните гости, които идваха с коне или карета, биваха посрещани отвън на платото, където бе издигната внушителна порта, намираща се между товарната зона и градините. През този вход гостите попадаха във великолепни широки коридори, които ги отвеждаха в крилата за гости. По-близо до Ричард, в по-слабо осветен участък, се намираха конюшните и сервизните помещения.

Той различава тъмните очертания на десетки карета и каруци, някои от които бяха оставени за през нощта, а други бяха в процес на товарене. От конюшните биваха извеждани коне, които оседлаваха или впрягаха. Дори и посред нощ представителите събираха багаж и напускаха двореца. Наоколо кипеше трескава активност. Никой не пристигаше. Всички впрягове напускаха.

Ричард се тревожеше за всичко, което се бе случило напоследък — както за представителите, които бяха решили да следват знаменията, така и за онези, които обещаваха помощ посредством пророчество. Искаше да знае какво стои в дъното на всичко, но в момента бе концентриран изцяло в това да намери Калан.

Ричард проследи стъпките ѝ, които водеха в тъмнината горе на платото. Беше тичала с всички сили. По определени признаци в следите, например по извитото стъпало на места, той разбра, че се бе озъртала назад, сякаш нещо я беше преследвало. Ако тя самата бе преследвала, следите щяха да изглеждат по друг начин.

Нямаше никаква логика. Нямаше отпечатъци от преследвачи, но въпреки това страхът ѝ бе ясно различим в оставените стъпки. Каквото и да я гонело, навярно е летяло, за да не остави следи. Освен това

Ричард осъзнаваше, че високата температура може да е предизвикала халюцинации, от които тя да е бягала.

Но знаменieto на машината, което гласеше, че хрътките ще му я отнемат, не беше халюцинация. Поне нямаше следи от хрътки.

На едно място сред отпечатъците от конски подкови и товарни коли стъпките на Калан просто свършваха.

Ричард отиде там и приклезна на коляно, за да разгледа следите отблизо. Забеляза, че последният отпечатък е само на пръстите на крака ѝ. Беше по-дълбок от останалите и имаше ясно изразени ръбчета, сякаш бе скочила в нещо. Тъй като стъпките ѝ свършваха там, значи беше скочила в карета или каруца.

С вледеняващо усещане за ужас Ричард осъзна, че Калан я няма. Не можеше да разбере какво е станало или защо е бягала по този начин, но ясно виждаше, че е напуснала спалнята, слязла е по стълбите, тичала е през платото и е скочила в каруца.

Всякакви коли отпътуваха непрекъснато. Навсякъде имаше отпечатъци от конски подкови и колелета. Никой не можеше да каже в коя карета или впряг е скочила Калан. А ако бе останала в някоя от тези каруци, можеше да е потеглила във всяка една посока, която води далеч от Двореца.

Няколко представители бяха напуснали Народния дворец през нощта. Повечето имаха и ескорти. Някои водеха целите си домакинства, всички, като се почне от стражите, обслужващия персонал, съветниците и момчетата за поддръжка, та до товарните коли с багажа, така че тази нощ бяха отпътували безброй карети и каруци.

Калан можеше да е във всяка една от тях.

СЕДЕМДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Патрулите, които бяха забелязали Ричард, го настигнаха, за да разберат какво се случва. Той видя как от далечината се появиха още войници на коне.

Преди мускулестият капитан на стражата да заговори, Ричард обясни:

— Майката Изповедник е слязла тук по тъмно. Следите ѝ са поне на няколко часа. Дали ти или някой от твоите хора не сте я видели?

— Майката Изповедник ли? — Обърканият капитан поклати глава. — Не, Господарю Рал. Ние патрулираме още от преди да се стъмни. Щях да знам, ако някой я е виждал.

Ричард бе проверил Калан малко след като бе паднал мрак.

— Колко коли тръгнаха оттук, откак се стъмни?

Капитанът почеса здравия си врат, докато броеше наум.

— Десетки, Господарю Рал. Имаме дневници и записки. Мога да ви кажа точния брой.

— Добре. Пригответи достатъчно от хората си заедно и ги прати по дирите на всяка една кола. Искам конниците да догонят всяка каруца, която е тръгнала оттук през нощта. Всяка една. Да проверят всеки впряг и всяка кола.

Мъжът кимаше на заповедите, но изглеждаше объркан.

— Какво ще търсим?

— Майката Изповедник е напуснала стаята си по някое време през нощта. Възможно е нещо да я е преследвало, но тя е болна и е с висока температура, така че е по-вероятно да е била замаяна. Зная, че е слязла оттук и е скочила в някоя от каретите, отпътували през нощта. Не зная в коя, затова хората ти трябва да проследят всички впрягове и да ги проверят. Ако я открият, искам да я пазят и да я доведат обратно в Двореца.

— Знаете ли къде е скочила в каретата, Господарю Рал? Това може да стесни търсенето.

— Точно тук. — Ричард посочи последната ѝ стъпка.

Лицето на мъжа разочаровано посърна.

— Всички коли трябва да завият оттук, когато тръгват.

— Тогава трябва да претърсим всичките — отвърна Ричард. — Прати конниците по следите им незабавно, преди да са се отдалечили много.

— Веднага, Господарю Рал. — Капитанът отдаде чест, като удари юмрук в гърдите си.

— И на мен ми трябва кон — изкомандва Ричард. — Веднага.

Капитанът се обърна и изсвири сигнал в тъмнината, при което още мъже се разтичаха в различни посоки. Само няколко секунди по-късно Ричард бе заобиколен от над сто души.

Когато десетина ездачи достигнаха до тях, мъжете се отдръпнаха, за да ги пропуснат. Конниците се събраха, за да чуят какво се иска от тях. Без да се обяснява, Ричард бързо огледа конете им. Той махна на един от тях да слезе от кобилата си, която изглеждаше доста силна. Мъжът скочи на земята.

— Капитанът ще ви предаде заповедите ми — каза Ричард, мушна крак в стремето и се метна на седлото. — Аз трябва да тръгвам.

— Ще проверим всяка кола, Господарю Рал — увери го капитанът. — Вие с някоя от групите ли ще тръгнете?

Ричард настояваше да проверят каруците за всеки случай, но се съмняваше, че ще я намерят. Ситуацията беше далеч по-сериозна и тепърва трябваше да разбере какво става.

Той мислеше за машината и за предупреждението, че хрътките ще му отнемат Калан. Мислеше за всички проблеми, които бяха започнали, след като бяха видели момчето, Хенрик, на пазара в центъра сутринта след сватбата на Кара.

Напоследък проблемите сякаш бяха обвързани с пророчествата. Някои представители бяха решили, че искат да се присъединят към Ханис Арк от провинция Фаджин, защото той ползваше знаменията. Затова много от тях бяха тръгнали през нощта.

Една от първите поличби беше „Царицата взема пешка“. Ничи беше казала на Ричард, че знамението също така е и ход от една игра, наречена шах, която играеха в провинция Фаджин в Печалните територии. Хенрик, болното момче, което първо беше предупредило, че в двореца цари мрак, беше ходило до едно място в Печалните територии на провинция Фаджин, наречено Кхарга.

Ричард си спомни, че майката на момчето беше разказала, че го е водила при Бръшлянената дева сплетница в Кхарга. Спомни си как се стрелкаха очите ѝ, когато говореше за нея. Освен това си спомни и колко нервен беше станал абат Драйър при споменаването на Бръшлянената дева.

Ничи беше предупредила Ричард колко са опасни Бръшлянените деви сплетници.

Спомни си също и че майката на момчето беше казала, че при палатката им са идвали хрътки да търсят Хенрик.

Капитанът все още чакаше Ричард да му обясни къде отива.

— Няма да се присъединя към група, за да претърсвам каруците. — Конят на Ричард тъпчеше на едно място, нетърпелив да потегли. — Предай на генерал Мейферт и на Зед, че отивам в Кхарга и нямам време да ги изчакам. Нямам нито секунда за губене, а освен това те биха ме забавили.

— Кхарга ли? — повтори един от войниците. — В Печалните територии?

Ричард кимна.

— Познаваш ли мястото?

Мъжът пристъпи напред.

— Не искате да ходите там, Господарю Рал.

— Защо?

— Аз съм от провинция Фаджин. Не искате да ходите в Кхарга. Там отиват най-отчаяните, за да се срещнат с една жена, за която твърдят, че владее тъмни сили. Но много от онези, които отиват, не се връщат. Това не е нетипично за Печалните територии. С радост се присъединих към Д'Харанската армия. Имах късмета да ме приемат при гвардейците от личната ви охрана, за да мога да служа тук. Изобщо не искам да се връщам там — никога.

Ричард се запита дали човекът просто не е суеверен. Още докато беше горски водач в Еленовата гора, така и не срещна тъмни зли сили из непроходимите гори, но пък видя доста хора, които се страхуваха от тези същества и от дън душа вярваха в тях. Но тези истории не помрачаваха скъпите му спомени за дома.

— Сега, след като войната вече свърши — попита той войника, — наистина ли не искаш да се прибереш?

— Господарю Рал, не съм запознат с дарбата, но през войната се нагледах на магия, от която се страхувам. Но онова в Печалните територии е различно. Лукавият народ там, както ги наричат, използва окултни заклинания — черна магия — и се занимава с неживите. В Печалните територии е много по-различно, отколкото магията, която съм виждал тук.

— Различно? Как така различно?

Мъжът плахо се огледа, сякаш се боеше да не го чуят сенките.

— В Печалните територии бродят мъртъвци.

Ричард сложи ръка на лъка на седлото си и смръщено погледна войника.

— Какво искаш да кажеш с това, че в Печалните територии бродят мъртъвци?

— Точно това. Печалните територии са прокълнати земи на демони, обитавани от мършоядите от подземното царство. За нищо на света не бих се върнал там.

Ричард си помисли, че такива суеверни страхове звучат още по-странно от устата на здрав, млад мъж, който се е изправил лице в лице с войната и с ужаси, които не са по силите на всеки човек.

Но после си спомни как Ничи му каза, че силите на Бръшлянената дева са различни и че той не би могъл да се защити от тях. Преди време Ничи бе не просто Господарката на смъртта, тя беше и Сестра на мрака и беше служила на каузата на Пазителя на подземното царство. Тя познаваше тези неща.

Мисълта, че Калан отива на такова място, накара сърцето му да прескочи. Ричард със сигурност не искаше Калан да отива в Печалните територии, особено при Бръшлянената дева сплетница. Но твърде много неща сочеха натам, за да е просто съвпадение.

Ричард кимна.

— Благодаря за предупреждението, войнико. Надявам се да настигна Майката Изповедник доста преди тези места.

Мъжът удари юмрук в гърдите си.

— Дано се върнете скоро, Господарю Рал. Върнете се живи и здрави с Майката Изповедник, преди да ви се наложи да стъпвате в Печалните територии.

Ричард дръпна поводите, за да задържи коня на едно място.

— Капитане, кажи и на Ничи накъде тръгвам. Предай й, че според мен Майката Изповедник може би е на път към Бръшлянената дева в Кхарга. Ще се опитам да я настигна, преди да стигне до там.

Един от войниците изтича, донесе десаги и ги метна на гърба на коня.

— Поне вземете малко провизии, Господарю Рал.

Ричард извади меча от ножницата, за да се увери, че се движи безпроблемно. Кимна в знак на благодарност към мъжете и се понесе по пътя, който се виеше покрай платото.

Веднага щом Ричард дръпна юздите на коня и го пришпори, животното мигновено се подчини и се изстреля в нощта.

СЕДЕМДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Калан се събуди стресната. Присви очи на слабата светлина на изгрева и огледа гората. Не видя хрътките наблизо, поне още не.

Те винаги се връщаха.

Знаеше, че е само въпрос на време.

Беше спала само няколко часа, при това лошо. Поне не беше паднала от дървото. Клоните, които бе струпала, ѝ осигуриха неудобно, но безопасно място за почивка.

Ужасяващите дни се нижеха протяжни и се сливаха, докато не загуби представа за времето. Силите ѝ бяха изцедени от безкрайната гонитба. Заспиваше единствено заради непоносимото изтощение.

Нощем, когато ставаше достатъчно тъмно, хрътките сякаш изчезваха. Калан мислеше, че вероятно тогава си търсят храна и почиват. Когато не ги видя първата нощ, помисли, че са се уморили от преследването и са се отказали.

През първите няколко нощи след като напусна Двореца, докато все още беше в равнината Азрит и хрътките изчезваха нощем, Калан си помисли, че това е шансът ѝ за бягство, да спечели преднина пред преследвачите си, но независимо колко дълго и бързо бягаше или яздеше безспир цялата нощ, хрътките неизменно се появяваха при изгрев и отново я подгонваха.

Тъй като слънцето изгряваше вдясно пред нея и залязваше зад гърба ѝ, тя знаеше, че се движи на североизток. По това се ориентираше къде е Дворецът. Няколко пъти през нощта, докато хрътките ги нямаше, се опитваше да обърне посоката, но кучетата я причакваха в засада. Едва успя да им се изплъзне. Докато я гонеха, трябваше да тича на североизток с единствената мисъл да им избяга и да спечели преднина пред убийците.

Понякога ѝ идваше да се откаже, просто да спре и всичко да свърши. Но споменът за мъчителния край на Катрин бе твърде ужасяващ, за да ѝ позволи да се предаде. Непрекъснато си повтаряше,

че ако оживее, ако запази преднината си, все още има шанс. Стига да беше пред тях, щеше да оцелее. А докато бе жива, имаше надежда.

Мисълта за Ричард също не ѝ позволяваше да им се остави. Представата, че ще я открие, разкъсана от кучетата, бе толкова сърцераздирателна, че ѝ даваше стимул да се бори още по-отчаяно за живота си.

След като напусна равнината Азрит и навлезе в планински терен, стана почти невъзможно да язди нощем. Страхуваше се да не би животното да си счупи крак в тъмното. А без коня хрътките лесно щяха да я хванат.

Оцеляваше единствено благодарение на коня. Затова се грижеше добре за него. Поне доколкото бе възможно. Знаеше, че ако загуби него, е обречена. От друга страна, ако не пришпорваше коня до предела на силите му, хрътките щяха да я съборят.

Калан надникна през вейките. Жребецът беше вързан за един дебел клон наблизо на достатъчно дълго въже, така че да може да пасе тревата наоколо. Ако спешно ѝ потрябваше, тя можеше да дръпне другия край на въжето и да се метне на гърба му.

По някакви причини хрътките не обръщаха внимание на коня. Те искаха Калан, а не него, затова не го и нападаха. Тя не можеше да разбере защо. Но жребецът нямаше нищо против, че не го нападат. Дори само присъствието им го паникьосваше.

Калан погледна към земята, за да разбере къде е конят. Независимо че бе капнала от умора, тя знаеше, че трябва скоро да тръгва, или кучетата щяха да дойдат и да уплашат коня. А в паниката си той можеше да се нарани. Ако счупеше крак, с нея щеше да е свършено.

В случай че кучетата успеяха да я приклепят в капан горе на дървото, щеше да ѝ е много трудно да привика коня достатъчно близо до ръмжащите, лаещи и хапеци зверове. Не ѝ харесваше мисълта да е приклепена и да рискува конят да се освободи и да избяга без нея. Само да просветлееше достатъчно, за да вижда, и щеше да тръгне.

Не беше яла много, само някакви бисквити, по няколко ядки от време на време и малко сушено месо, които носеше в раницата си. Все още ѝ прилошаваше и всъщност нищо не ѝ се ядеше, но знаеше, че трябва да пази силите си, и затова все пак хапваше по малко.

Имаше треска и ръката ѝ пулсираше болезнено. Виеше ѝ се свят и непрекъснато се страхуваше, че ще повърне. Спомни си как се събуди в Градината на живота с ужасяващо главоболие и неконтролируемо гадене. Тъй като знаеше, че трябва да яде, за да не ѝ стане още по-зле, ядеше само колкото да не ѝ призлее повече.

Докато претърсваше околностите за следи от хрътките, видя нещо странно сред дърветата.

Приличаше на човек.

Тъкмо се канеше да повика за помощ, когато забеляза как се движи фигурата. Не вървеше. По-скоро се носеше през сенките.

Тя се наведе през клоните и се опита да го огледа по-добре. Точно в този момент първите слънчеви лъчи проникнаха през клоните на дърветата.

Тогава Калан видя, че онова, което бе помислила за човек, всъщност беше куче — голямо черно куче. То беше водачът на глутницата, която я дебнеше сред дърветата.

Майката Изповедник не разбираше как е могла да го вземе за човек. От ужаса при вида на хрътката я обзе паника и всичко, за което можеше да мисли, беше как да се измъкне.

Калан се наведе, дръпна въжето възможно най-бързо и придърпа коня под дървото, преди кучетата да са се приближили да го изплашат.

Когато той беше вече под нея, тя слезе на един по-нисък клон на дъбовото дърво и скочи от него на гърба на коня.

Калан погледна зад себе си и видя как кучетата от глутницата излизат от прикритията на дърветата едно по едно. Тя се наведе напред и пришпори коня.

Гонитбата започваше отново.

СЕДЕМДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Докато Калан водеше коня си сред огромните борове, често поглеждаше през рамо, за да види колко са се приближили кучетата. Гигантските дървета над главата ѝ пречеха да види небето. Под клоните им беше още по-мрачно заради оловносивите облаци и конят едва се ориентираше.

По игличките на боровете се събираше роса. Големите, неравномерни капки разсейваха Калан, когато капеха по лицето ѝ. Беше ѝ студено, беше мокра и нещастна. Трябваше да се концентрира и да открие едва различимата следа сред боровете иглички, които бяха нападали по земята в гъстата гора.

На много места те покриваха пътеки, които не бяха ползвани много отдавна. Другаде пък беше прораснала толкова гъста папрат, че скриваше дори и намек за просека през гъстата гора.

Израснала в Двореца на изповедниците, Калан не разбираше особено от неясни следи. За да върши задълженията си на Изповедник, винаги бе пътувала по пътища или по добре утъпкани пътеки между селищата в Средната земя. Освен това винаги я бе придружавал магьосник. Но всичко това беше толкова отдавна, сякаш в друг живот.

До известна степен хрътките ѝ помагаха да се ориентира, защото ѝ оставяха само една възможна пътека, която да следва. Трябваше само да намира достатъчно широки места, за да минава конят. Макар че кучетата бяха далеч зад нея, тя се страхуваше да не би животното да се подплаши и да хукне. А и не се знаеше на какво може да се натъкнат, ако загубят пътеката. Конят можеше да се заклеци в някоя дупка между скалите или при някой паднал дънер. Можеше внезапно да се озоват пред бездна, непроходима клисура или гъсталак храсти, през които да не могат да минат. Ако това се случеше, глутницата подивели кучета щяха да ги хванат в капан и всичко щеше да свърши.

Тя не искаше да умре в гората наред нищото, разкъсана от кучета и изоставена на лешоядите.

На пътеката беше в относителна безопасност, успяваше да държи преднина пред преследвачите. Ричард я беше учил да се ориентира по неясни пътеки, които се ползваха твърде рядко и затова не се различаваха. Освен че гледаше за знаци наблизо, тя не изпускаше от поглед ширналото се пространство пред себе си и търсеше издйнически следи накъде може да води пътят, който следваше.

Мисълта за Ричард я изпълни с копнеж. Не мислеше много за него напоследък. Толкова отчаяно се опитваше да се измъкне, че почти не можеше да мисли за друго, освен да бяга и да стои далеч от лаещата глутница кучета.

Ръката я болеше. Главата й пулсираше. Беше толкова изтощена, че едва се крепеше на коня. И което беше още по-зле, толкова й беше зле от треската, че се притесняваше да не припадне.

Предполагаше, че може би е най-добре да умре в безсъзнание. Можеше да се окаже благословия, ако бе припаднала, в случай че глутницата я докопа.

Калан избърса една сълза от бузата си с опакото на ръката. Толкова й липсваше Ричард. Сигурно е обезумял от тревога, задето я нямаше толкова време. Срамуваше се, че не успя никак да му даде знак какво се бе случило.

Внезапно няколко кучета изскочиха от храстите отстрани и се спуснаха към краката й. В паниката си Калан пришпори коня. Покрай нея свистяха клони. Покрити с иглички вейки я шибаха през лицето, докато препускаше през гората. Един клон така я удари през рамото, че едва не я свали от коня.

Внезапно конят замръзна на място. Пръстта пред него се изрони от ръба на скалиста пропаст. Той не можеше да направи и крачка напред, без да се хлъзне в урвата. Калан се страхуваше, че са загубили пътеката и са попаднали в капан. Погледна назад. Хрътките приближаваха.

Кучетата започнаха да скачат и да лаят от нетърпение, че са ги приклезили, конят се уплаши и рязко се изправи на задните си крака. Беше неоседлан и Калан почти нямаше за какво да се хване, за да се задържи. Тя се пресегна към гривата, докато се изплъзваше от гърба на животното. Не успя да я хване.

Преди да се усети, падна на земята. Зашеметена от удара, тя изскимтя от болка. Беше паднала на ранената си ръка. Стисна я със

здравата и я присви към корема си.

Преди Калан да успее да хване въжето, конят успя да се изплъзне и да избяга в гората. Само след няколко секунди тя го изгуби от поглед. Но видя как кучетата тичаха към нея, а водачът им лаеше с яростно настървение.

Калан се обърна и се хвърли право в стръмната урва. На места прескачаше през скалите надолу, без да успява да овладее падането от скала на скала. Тичаше толкова бързо, че нямаше време да преценява всеки скок. Знаеше колко е опасно да се спуска така, но бе обхваната от паническият пристъп да избяга от ужаса, който я следваше по петите.

Калан се подхлъзна на чакъл и се пусна по един сипей с дребни камъчета. Заради скоростта виждаше камъните и храсталаците около себе си размазани, докато се носеше надолу.

Зад нея кучетата скачаха по скалите, сякаш бяха създадени за това. Настигаха я.

Тя стигна края на сипея и падна, просната по очи. Без да губи време в самосъжаление, напрегна сили да се изправи. Пътят пред нея изглеждаше по-равен, но и мокър. Сред гъстите дървета се носеше мъгла, така че не можеше да погледне много далеч пред себе си.

Това, което виждаше, беше гъста плетеница от растения. Отгоре висяха лиани. Пътят от двете ѝ страни беше непроходимо обраснал.

Но все пак забеляза, че не беше изгубила пътеката. Тя криволичеше през гъстата растителност право пред нея.

Едно късокосместо кафяво куче се строполи по стръмната пътека и се превъртя зад нея. Докато драскаше, за да се изправи на лапи, челюстите му щракнаха в опит да стиснат крака на Калан.

Тя се изправи и се затича в тунела през гъстия храсталак. Проходът през растителността изглеждаше безкраен. Не виждаше края на пътеката пред себе си. Кучетата лаеха, докато я преследваха през заплетения зелен лабиринт.

Внезапно тя изскочи от гъстака и се озова насред обширно заблатено пространство. От застоялата вода стърчаха дървета с гладка сива кора и заплетени дебели коренища.

Ботушите на Калан потъваха в калта и тя падна. Докато се бореше да се освободи, се укори, задето обръщаше прекалено внимание на хрътките по петите си, заради които нехайно се беше отклонила от пътеката. Единственото добро нещо беше, че калта

забавяше и кучетата. Те се лутаха зад нея, скачаха по сухите места и чимовете с трева, търсеха начин да я догонят.

Калан с мъка се изкатери обратно на пътеката и се затича напред, опитваше се да скача от корен на корен, за да стои далеч от водата и калното тресавище. Тя не смееше да стъпи във водата от страх да не затъне и да не се заплете в някое коренище отдолу. Дори можеше да счупи глезен. И двете мисли я ужасяваха.

Въпреки че пътеката от време на време потъваше в широкото блато, Калан видя как тук-там по земята бяха наслагани клонки, които ограждаха непроходимите места. Благодарение на тях преминаването през локвите беше безопасно.

Колкото повече напредваше, толкова по-ясно се очертаваше пътеката. Беше много по-лесно да се тича по утъпкания терен под краката ѝ. Докато тичаше напред през гъстото блато, през висящите лиани и мъх, просеката става още по-широка и се издигаше над повърхността на мочурището застояла вода.

С един бърз поглед назад установи, че кучетата имат проблем. Лапите им се хлъзгаха в дупките на криволичетата пътека и понякога се препъваха. Колкото по-навътре навлизаха, толкова по-трудно им беше да преодоляват усуканите клони, вейки, бръшлян и лиани. Калан скоро беше с такава преднина, че не можеше да ги вижда през непрогледната мъгла.

Пътят стана здрав и утъпкан. На места имаше парапет, направен от дебели клони. Не след дълго и самият парапет стана по-укрепен.

На Калан ѝ се зави свят от облекчение. Приближаваше населено място. Беше уверена, че така добре устроен и толкова грижливо укрепен път ще я доведе до спасението ѝ.

СЕДЕМДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Калан остана изумена да види конструкцията на затворения, облян в светлината на свещи тунел. Мочурливи части от пътеката, по които в началото се виждаха небрежно разхвърляни клечки и бръшлян, се сплитаха в един безкраен китеник, проснат вместо пътека, издигащ се над повърхността на водата в структура, която постепенно се заизвива около пътеката и се затвори отгоре. Подът, стените, таванът — всичко бе направено по един и същи модел, изцяло от преплетени клони, съчки, лиани, бръшлян и треви. Калан никога не бе виждала по-добре изградена и солидна постройка.

Нямаше представа кой е поставил всичките тези свещи, които посрещаха посетителите, но бе благодарна, че са там. Поне най-сетне щеше да се отърве от кучетата, които я преследваха толкова отдавна. Най-накрая щеше да може да потърси помощ и да се върне в двореца при Ричард.

Калан си спомняше прекрасно пророчеството. „Тъмни твари, черни сили, които те повалят. Няма да успееш да им се измъкнеш.“

Сега, когато беше открила място, на което по всичко личеше, че ще намери хора, поне си позволи да мисли, че е надвила пророчеството. Скоро щеше да се озове на сигурно място и най-сетне да си почине. При мисълта, че ще се озове на сигурно място, очите ѝ толкова натезаха, че едва успяваше да ги държи отворени.

Колкото по-навътре навлизаше в структурата, толкова повече се освобождаваше от паниката, която я бе държала в напрежение дълго време. Сега, когато взе да се поуспокоява, силата също я напусна.

Не беше яла и не беше спала достатъчно от много дни. Като се прибави и треската, дойде ѝ твърде много накуп. Едва вървеше, но знаеше, че трябва да продължава. Докато не намереше помощ, нямаше да бъде в безопасност.

Дори това да държи очите си отворени се бе превърнало в усилие, да слага единия си крак пред другия. Все едно към стъпалата ѝ

бяха привързани огромни тежести. Съвсем скоро единственото усилие, на което бе способна, бе да се влачи едва-едва напред.

Калан премина през стаи със стотици ивици плат, увесени от тавана, на края на всяка от които бе окачен някакъв предмет, всичко — от монети до останки от дребни гризачи. Запита се какво ли е това място; опита се да задържи дъха си, защото вонята беше почти нетърпима.

По-нататък премина през лабиринт от коридорчета и стаи, осветени от стотици свещи. Спря на място. Стори ѝ се, че някой шепне името ѝ.

— Майко Изповедник...

Този път бе сигурна — викаха я. Огледа помещението и напрегна взор да пробие мрака, в който тънеха страничните коридори, но не видя никого.

Когато го чу за трети път, вече беше наострила слух и успя да определи посоката, от която идваше гласът. Беше откъм стената. Като се приближи към звука, Калан забеляза, че вътре в самата тъкан на стената е вплетен дребничък човек. Беше гол.

Изведнъж Калан го позна. Беше Хенрик, момченцето от пазара.

— Майко Изповедник...

Облещила очи, Калан се вторачи в момчето.

— Хенрик, какво правиш тук?

— Вкараха ме тук. Моля те, помогни ми.

Калан извади ножа си и започна да сече клоните и бръшляна, който се беше увил около него и го държеше в плен. Докато се опитваше да разкъса жилавото увивно растение, в пръстите ѝ се впиха бодли. Тя се дръпна, лапна върха на пръста си, за да облекчи внезапната болка. Видя и дупчиците с набъбнала кръв, там, където тръните се бяха впили в плътта на Хенрик.

Калан тутакси се зае наново да разкъса растителността, която го притискаше. По лицето му се ронеха сълзи.

— Благодаря ти, благодаря ти — заповтаря той, хлипайки. — Толкова съжалявам за това, което направих, Майко Изповедник.

— Какво направи? — попита тя, за да отклони вниманието му от болката на бодящите го тръни, докато се опитваше да го освободи.

— Одрасках те. Не исках, нямах такова намерение. Но не можах да се въздържа... И...

— Няма нищо. — Калан внимателно преряза трънливия клон, който го бе приклецил. Наведе се напред, като се опитваше да намери безопасно местенце, където да го хване, за да го откъсне от момчето, без да го нарани допълнително. — Всичко е наред, спокойно. — Целите му гърди бяха надупчени от тръните, краката и ръцете му също. Но макар да изглеждаше болезнено, раните не бяха смъртоносни.

— Бягай — едва успя да пророни той.

Калан го изгледа изпод вежди.

— Кой ти стори това? Какво става тук?

— Бягай — повтори той. — Махни се, преди да са те пипнали.

Тя взе ръката му и я преметна през раменете си, после го повдигна. Той потръпна, щом тръните се откъснаха от кожата на гърба му. Част от тях бяха закривени и трудно поддаваха. Когато най-сетне го освободи, Калан го положи да легне на земята и извади резервната риза от раницата си.

— Трябва да бягаш — повтори той, докато тя намяташе ризата на гърба му.

— Не мога да бягам — обясни му Калан. — Преследва ме глутница диви кучета. Избягам ли, ще ме хванат.

Той зяпна.

— Гонили са те до тук? — След като тя кимна, той продължи: — И мен. Но тук е по-ужасно. Бягай. Спасявай се.

Преди Калан да успее да попита какво става, Хенрик се обърна и хукна в посоката, от която бе дошла Калан.

— Бягай — изкрещя той тичешком.

Калан остана облещена, гледаше го как се отдалечава по тунелите. Не можеше да тръгне след него. Хрътките бяха там. Освен това не й бяха останали сили. Не знаеше дали изобщо ще може да се задържи на крака още дълго.

В същия миг към Калан се пресегна скрита под наметало с качулка женска фигура. Не бе забелязала някой да приближава.

— Насам — каза жената тихо и властно.

— Коя си ти? — попита я Калан. Този въпрос сякаш изразходва и последните й сили.

От другата й страна се появи друга фигура и плъзна длан под другата ръка на Калан. И тя бе с наметало с качулка — също като

първата жена. Двете леко я повдигнаха и я понесоха към една по-тъмна стая.

И от двете се излъчваше призрачно синкаво сияние. Калан си помисли, че навярно е мъртва и я посрещат в света на духовете. Но веднага прогони тази мисъл от главата си. Колкото и странно да изглеждаше това място, не беше светът на духовете.

Тя не беше сигурна какво става, но след трескавото предупреждение на Хенрик искаше да избяга, а бе на ръба на силите си.

— Очаквахме те — отрони схлупената фигура отдясно и хватката ѝ около ръката на Калан се затегна.

Двете сияещи фигури издърпаха Калан в по-голяма стая, натъпкана с бутилки, буркани, съдини и малки кутийки от всякакъв вид. Бурканите с разноцветни стъкла бяха втъкнати в стените, откъдето стърчаха и кахлени съдове, стомни. От всички тях имаше и по пода. От плитка купа в средата на стаята се издигаха тънки струйки парлив дим.

Докато издърпваха Калан до средата на стаята, тя отвърна очи от необичайната сбирка контейнери и се озова лице в лице със странна жена, която тъкмо се изправяше на крака.

Имаше дребна фигура. На мъждивата светлина беше трудно да се различи друго освен момчешкото ѝ телосложение и дългата до раменете коса.

После жената се наведе напред и дари Калан с широка усмивка през запречени от каиши устни.

Калан се сепна при вида на зловецата усмивка в тъмните очи срещу нея.

Жената със запечатаната уста започна да издава ниски, клопаци, скърцащи, цъкащи звуци към едната от двете сияйни фигури, които сякаш бяха изплували от стените. Междувременно към тях се бяха присъединили и други, общо шест.

Забулената фигура, към която се бе обърнала жената на странния си език, склони глава.

— Тръгвам веднага, господарке, и ще му кажа, че тя е при нас и че скоро ще бъде сред ходещите мъртъвци.

ОСЕМДЕСЕТА ГЛАВА

Калан превъртя думите в главата си, без да е сигурна, че е чула добре.

Скоро ще бъде сред ходещите мъртъвци.

С това фигурата изчезна като дим през стените. Докато Калан я гледаше как се отдалечава, за пръв път забеляза, че в стените има втъкани и други хора, точно както бе намерила и Хенрик. Някои бяха близо до повърхността на стената, но други потъваха толкова надълбоко, че едва се виждаха. Всички бяха голи. Голяма част очевидно бяха мъртви.

Дребната жена с кожените ремъци през устата се обърна и хвърли шепа песъчлива субстанция в плитката купа, където се топяха малки пръчици. Издигна се спираловидна светлина. Стаята се изпълни с още фигури, разкривени и гротескни, едва видими.

Усещането беше като да е сред сборище на духове, само дето тези не приличаха на призраци на хора. Бяха едри, човекоподобни същества със скелет. Дългите им ръце и крака имаха огромни възлести стави. Плътта им, изопната на крехките крайници, сякаш нямаха мускули, блестеше, опръскана на петна в слизеста плесен. Демоничните им глави пазеха само далечна прилика с хора. Щом я видяха, започнаха да ръмжат, устните им се дръпнаха встрани да разкрият огромни уста със заострени като игли зъби.

Жената със защитите устни простря мръсната си черна ръка и сграбчи Калан за китката.

През тялото на Калан тутакси се стрелна парализираща болка. Но не беше просто болка. Освен пристъпа докосването ѝ донесе усещане за ужасна, потресаваща безнадеждност.

Беше като да си докоснат от смъртта.

Всички сияещи същества в закачулени наметала се скупчиха около нея и Калан най-сетне успя да види страховитите им лица. Все едно гледаше разлагащи се трупове. Възлестите им длани драпаха да

докопат дрехите ѝ и Калан знаеше, че трябва да направи нещо, при това бързо. Не можеше да допусне да осъществят намеренията си.

Жената със защитите устни я докосваше.

Това бе всичко, от което се нуждаеше Калан. Повече, отколкото се нуждаеше.

Светът сякаш спря да се върти. Времето принадлежеше на Калан. Изтощение, страх, болка, гадене, окаяност, безнадеждност — всичко това бе забравено.

Милост не съществуваше.

Мигът ѝ принадлежеше.

В това лишено от време място вътре в нея, в ядрото на съществуването ѝ, обитавано от неродената ѝ изповедническа сила, Калан освободи юздите на своите способности.

Във въздуха изтрещя гръмотевица без гръм.

Силата на съприкосновението разтърси цялата сграда.

От всички страни закрепяха вплетени в стените хора, замятаха се бясно, започнаха да се тресат неистово, доколкото им позволяваше затворот на трънените стени. Въздухът се преизпълни с вой.

Щом всичко утихна, жената със защитата уста само се усмихна.

Силата на Калан не ѝ бе въздействала.

Силата на Калан въздействаше на всеки. Е, поне на всяко човешко същество. Нямахше власт над някои магически създания, над твари със специална магия или други особености.

Думите на Ничи, че нямат защита срещу Бръшлянената дева сплетница, прокълтяха в мислите на Калан. Пред нея би могла да стои единствено Бръшлянена дева сплетница.

Възлести пръсти пропълзяха към дрехите ѝ.

Калан нямаше как да противостои, с какво да се бори. Беше болна и слаба, а отгоре на всичко току-що бе изразходвала последните искрици останала ѝ сила, благодарение на която бе освободила изповедническата си магия.

Възлести ръце задърпаха дрехите ѝ. Кокалестите създания ръмжаха през отворени уста, пълни с остри зъби. Калан стоеше права само защото всичките тези ръце, които я дърпаха, притискаха тялото ѝ, не му даваха да мръдне, теглеха и блъскаха.

Докато продължаваха да дерат дрехите ѝ, Бръшлянената дева се обърна към бурканите и бутилките си, отваряше различни контейнери,

добавяше разни неща към тлеещия огън в плитката, плоска купа в центъра на стаята. Щом се разгоряха искри, с помощта на тънка клечка тя се зае да рисува символи върху табли с пепел от страни.

Калан усети как по бузите ѝ се стичат сълзи, капят от брадичката ѝ, докато сияйните фигури я теглят нанякъде. Демоничните, кокалести твари съскаха и се зъбеха насреща ѝ.

Калан имаше чувството, че зли духове я водят из мъчилищата на подземния свят.

Помисли си, че навярно точно това ѝ се случва.

Оголили зъби, съществата започнаха да я увиват в трънест жилав бръшлян. Пристягаха ги около китките и глезените ѝ, като заканваха краищата им на стената зад нея и я привързваха здраво.

Калан бе изпаднала почти в безсъзнание, докато смеещи се, лудуващи фигури танцуваха, размахващи бръшлян и трънест клони, които оплитаха в подобната на стобор стена.

Тя изкрещя от болка, осъзнала, че я хапят по корема. Усещаше как остриите им като игли зъби пробиват плътта ѝ. Знаеше, че потъват дълбоко в тялото ѝ. Само като си помисли, че никога повече няма да види Ричард, закрещя от отчаяние и мъка.

Гледаше в ужас, докато сияйните фигури притискаха бурканчета към корема ѝ и като ги въртяха, изцеждаха в тях кръв.

Калан не можеше да спре тази лудост по никакъв начин. С всяко нейно движение тръните се забиваха все по-дълбоко и по-дълбоко в тялото ѝ.

Сияйните фигури и кокалестите създания, които танцуваха из цялата стая, се хилеха и клопаха на странния си писукащ и припукващ език.

Други, които вече бяха напълнили съдинките си с кръвта на Калан, ги отнасяха на Бръшлянената дева. Жената с кожените каиши, пришити върху устните, пиеше жадно. Съществата около нея, размахали ефирните си ръце във въздуха, танцуваха, като повдигаха високо нозе. Стаята завибрира от монотонен тътен, докато кокалестите им стъпала се пляскаха в изплетения от клони под.

Кръвта на Калан се процеждаше по брадичката на дребната жена и увисваше на тлъсти лиги. Там, където капки кръв докосваха пода, изневиделица се появяваха хлебарки и се втурваха да споделят пиршеството на Бръшлянената дева.

Калан усети как тъмнината милостиво я обгръща и я скрива от
вилнеещата наоколо ѝ вакханалия.

ОСЕМДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ръмеше. Ричард стоеше и гледаше подобния на тунел вход, изплетен стегнато от клечки и клони. Мина му през ума, че изглежда доста примамливо и подканващо. Цялата внимателно поддържана пътека през мочурището на Кхарга бе някак твърде лесна, твърде безпрепятствена и сякаш насърчаваше посетителите да продължават нататък по нея. Запита се къде ли е паякът.

Знаеше, че Калан е тръгнала насам. Знаеше го, защото я бе проследил до тук. Видя къде е паднала от коня, къде се е свлякла надолу по стръмния сипей. Различи следите ѝ, докато се е влачила с уморени стъпки на зигзаг, навлизала е за кратко в меката кал и се е връщала обратно на пътеката.

По следите ѝ можеше да съди, че едва се е държала на краката си. По колебливите ѝ, несигурни стъпки си личеше, че е била на ръба на силите си.

Ако конят му не бе убит, досега да я бе настигнал. Случи се по мръкнало, когато от храсталака изневиделица го нападна огромен див шопар. Не беше размножителният период, но дивите свине можеха да са агресивни по всяко време, а този определено беше, нападна коня без изобщо да му мигне окото. Едва ли не още преди жребецът да докосне земята, глиганът вече забиваше острите си бивни в корема му, за да го разпори. Ричард го намушка с меча си, но беше твърде късно. След като уби глигана, нямаше друг избор, освен да избави жребеца си от агонизиращата смърт. Нищо не можеше да се направи за горкото животно.

След като загуби коня, се наложи да измине последната част от пътя по следите на Калан пеша. Мина му през ума да свърне от пътеката и да потърси друг кон, но като не познаваше района, се опасяваше, че дори да намери, търсенето може да му струва твърде много време, а с такова не разполагаше.

Тъй като тя беше слаба и болна, се бе придвижвала по-бавно от обичайното, така че едва ли бе стигнала много напред. Но явно се

движеше достатъчно бързо, за да не може да я настигне веднага, ако върви пеш.

Щом стигна тунела на входа към комплекса, Ричард чу приближаващи стъпки. По походката и лекотата, с която падаха, прецени, че се касае за дребен и лек човек. В следващия миг от тунела изскочи дете.

Носеше една от ризите на Калан.

Ричард падна на коляно и протегна ръка, за да сграбчи момчето през кръста, преди онзи да успее да му избяга. Малкият беше с висока температура.

— Хенрик?

Обляното в сълзи дете престана да се мята и примигна.

— Господарю Рал?

— Какво правиш тук?

Брадичката на детето се разкриви, по бузите му се изтърколиха нови сълзи.

— Бръшлянената дева, Джит, ме залови. Вплете ме в стената при другите...

— Чакай, спокойно. Как така те вплете в стената?

Ричард видя, че цялото тяло на момчето е осеяно с кървави рани — краката, ръцете, навсякъде. Червените петна личаха и по ризата.

— Фамулусите на Джит използваха клони и бръшлян, за да ме привържат към стените. Там има много тръни. — Хенрик посочи назад към тунела. — Майката Изповедник дойде и ме спаси. Измъкна ме от стената. Казах ѝ да бяга, но мисля, че я пипнаха.

Мозъкът на Ричард работеше трескаво, опитваше се да осъзнае какво се е случило, за да може да прецени какво да предприеме. Трябваше да отиде и да спаси Калан, но знаеше, че Бръшлянената дева би причакала всеки, дръзнал да прекрачи прага на леговището ѝ. Нямаше да може да помогне на Калан, ако заловят и него.

Ричард сграбчи Хенрик за раменете.

— Би ли направил нещо за мен?

— Какво? — попита малкият, като отри носа си с опакото на ръката.

— Насам идват още хора. Трябва да им кажеш...

— Но хрътките ще ме хванат!

— Хрътки ли?

— Хрътките, които ме преследваха до тук. Погнаха ме още от Двореца, докато бях с майка ми. Тръгнаха да ме гонят и аз побягнах. Трябваше да им се измъкна. Майката Изповедник каза, че са преследвали и нея.

Ричард започваше да разбира. Поклати глава.

— Не, само така ти се е сторило. Те не са били истински. Били са някаква магия, изпратена от Бръшлянената дева — магия, с която да те примамим насам. Ти ни одраска, помниш ли?

Хенрик кимна.

— Съжалявам, беше по-силно от мен.

— Знам. Разбирам. Ти си бил при Бръшлянената дева преди, когато си бил болен. Майка ти те е довела тук. Според мен Бръшлянената дева е използвала някакъв вид магия, за да те накара да ни одраскаш. После си се върнал тук, нали? Кучетата са те подгонили насам?

Хенрик пак кимна.

— Точно така. Бръшлянената дева изчегърта кожата изпод ноктите ми, след като ви бях одраскал, и я замеси с някаква магия, но успя да намери следи само от Майката Изповедник. Докато се добера дотук, под ноктите ми не беше останала и прашинка от твоята кожа.

Ричард започваше да схваща.

— Виж, няма никакви кучета. Било е просто номер, за да те подмами да дойдеш тук. Мисля, че сега, след като вече си бил тук, те няма да се появят повече. Бръшлянената дева вече няма причина да те държи тук.

Хенрик го изгледа невярващо.

— Щом така казваш, Господарю Рал.

— Трябва да ми повярваш. Сигурен съм. А сега ме слушай много внимателно, защото ще ти кажа нещо важно. Трябва да се върнеш по пътеката, по която дойде тук, и да посрещнеш приятелите ми. Ще са ми нужни тук. Трябва да измъкна Калан. Но сам няма да се справя, нужна ми е помощта на моите приятели и ти трябва да им кажеш къде съм и че ги чакам вътре. Можеш ли да го направиш за мен?

— Да, Господарю Рал. Ще го направя. Тогава ще ми простиш ли за това, което сторих на теб и Майката Изповедник?

— Разбира се. Не беше виновен ти. Беше маша на зъл човек. А сега побързай, тръгвай. Нямаме никакво време за губене.

Хенрик кимна и се втурна обратно по плетения китеник на пътеката.

Ричард огледа комплекса.

И започна да се катери по него.

ОСЕМДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Приведен напред, Ричард си запроправя път към покрива на комплекса, построен изцяло от оплетени клони и бръшлян. За щастие изглеждаше достатъчно здрав, за да издържи тежестта му, без да поддаде и без да скърца, докато той се движеше отгоре. Но от дъжда всичко беше хлъзгаво. Нещо повече — там, където водата бе напоила мъха и хумуса, се пързеляше като на лед. Добре че грубо преплетените вейки със стърчащи разклонения осигуряваха удобни места за захващане и стъпване.

Плетената сграда беше изненадващо голяма, на места излизаше извън очертанията на мочурището и се разпростираше далеч встрани, образувайки разлат комплекс. Трудното беше да разбере къде точно сред този лабиринт от помещения и сгради държат Калан. Имаше право на един опит. Едва ли можеше да се надява на втори шанс да я измъкне.

От водата наоколо стърчаха дървета с гладки стволове, разпрострели нашироко плетеницата си от корени. По огромните им корони висяха воали от сивкавозелен мъх. На места водата около дърветата бе покрита с дебел слой плаващи водорасли, които ѝ придаваха вид на вълниста ливада. Ричард знаеше, че от тъмните водни дълбини дебнат зловещи твари, готови да изненадат неподготвения.

На места структурата, направена от клони и бръшлян, бе прикрепена към вековни дървета — за повече устойчивост. На места от короните висяха толкова дебели, тежки лиани и всякакви увивни растения, че Ричард едва успяваше да види нещо между тях. Другаде бе принуден да се шмугва под ниски клони. Или пък да разчиства пътя си от дебелите мъхести паяжини.

Щеше му се да се придвижва по-бързо, но докато си проправяше път през хлъзгавия покрив на комплекса, трябваше да бъде възможно най-безшумен, за да не го чуят долу.

Навън в мочурището острите викове на животни отекваха над черните води. Когато надзърна над овалните извивки на сградата, различи долу в благото да се движат сенки. Напомни си да внимава. Ако падането не го убие, най-вероятно обитателите на мочурището щяха да се погрижат. На други места мярна дългокраки бели чапли да стоят на пост върху коренища, в готовност да изненадат някоя непредпазлива преминаваща риба. Невидими водни твари на свой ред дебнеха чаплиите. Както се придвижваше напред, Ричард внимателно заобиколи отровна жълто-червена коралова змия, полегнала на нисък клон.

Ричард застина на място, наострил слух. В пролуката между подсвирквания, цирикания и крясъци на животни сякаш дочу монотонен напев. Приклезна, опирайки се с длан на покрива за равновесие, и продължи да слуша напрегнато. Дори да не успя да различи думите, беше сигурен, че дочува някакъв вид напяване. Не можеше да се каже откъде точно идва. Странните звуци не приличаха на нищо познато.

Приклезнал още по-ниско, като надзърташе иззад ефирни завеси от мъх, Ричард различи валма мъгла. Каза си, че навярно е дим. Проправи си път нататък и се убеди, че наистина вижда дим. Издигаше се на талази като от огън, но беше много ефирен и се виеше на тънки струйки — вероятно бе от този, който използваша в различни тайнствени ритуали.

С приближаването си Ричард усети парливата миризма на дима. Долови и жилка на леш.

Щом стигна до разширението, където забеляза дима, установи, че комин няма. Белите струйки се процеждаха направо между преплетените клони. Точно под себе си чу дивашки напеви и думкане.

Бавно, внимателно, възможно най-безшумно Ричард издърпа меч си. Не вярваше някой да го чуе при цялата тази врява долу, но не искаше да рискува. Стоманата просъска тихичко, щом срещна сумрака навън.

От всичко видяно дотук беше убеден, че каквото и да се случва долу, не е никак хубаво. Знаеше, че Хенрик е бил подмамен към това място, след като е бил принуден да вземе частица от плътта на Ричард и Калан, а когато избяга от тук, бе целият в кръв. Знаеше също, че Калан, благодарение на някакви окултни практики, свързани с

донесената от Хенрик плът, също е била подмамена непреодолимо към това място.

Не хранеше илюзии. Битката щеше да е на живот и смърт.

Яростта на меча запулсира в него, сля се със собствения му гняв, роден от мисълта, че някой е посегнал на Калан и я държи в плен. Нямаше представа дали изобщо е жива. Едва успяваше да се съсредоточи върху действията си и да овладее яростта си.

Спомняше си прекрасно предупрежденията на Ничи по отношение на Бръшлянните деви. Беше му казала, че няма защита срещу тях. Това означаваше, че мечът му няма да действа. Вече му се беше случвало, затова се отнесе сериозно към предупреждението на Ничи.

Но така или иначе, вече нямаше какво да се направи по въпроса. Нямаше избор, не можеше да чака подкрепление. Трябваше да действа.

Но предупреждението на Ничи не означаваше, че мечът му няма да действа срещу останалите, а той чуваше, че долу има доста други.

Единственият му шанс беше изненадата, бързината на действията и физическата сила.

Ричард прокара острието по вътрешната страна на ръката си, като го остави да усети вкуса на кръвта му. Върху стоманената повърхност проблесна струйка кръв, една капка се откъсна от острия връх.

Ричард повдигна оцапаното с кръв острие и го докосна до челото си.

— Острие, бъди ми вярно днес — прошепна.

Ричард знаеше, че трябва да действа светкавично. С цялата си ярост и сила повдигна меча над главата си, застина за миг и го стовари между широко разтворените си крака, като разсече плетеницата от клони, вейки и бръшлян.

Звукът от раздиране на дебелия китеник отекна в тежкия въздух над мочурището. Той прилепи юмруци към гърдите си, насочи меча нагоре, събра крака и скочи през пролуката.

Приземи се в сърцето на лудостта.

ОСЕМДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ричард се приземи с приклякване. В периферията на стаята се рееха сияещи закачулени фигури, докато в центъра танцуваха същества, излезли от кошмар, мършавите им крайници се полюшваха във въздуха, кокалестите им стъпала пляскаха плетения под, от което цялата зала вибрираше и пулсираше. Отметнали назад глави, оголили остри като игли зъби, те напяваха странни гърлени звуци в ритъма на стъпките си.

Звученето на всичко това накара косъмчетата по гърба на Ричард да настръхнат.

Гледката доведе до още по-здраво стискане на ефеса на Меча на истината.

Във въздуха се стелеше парлив дим. Острата миризма на прясна кръв надделяваше дори над смрадта на смърт.

Изненадана от внезапната му поява, една дребна жена в центъра на стаята впи в него огромните си черни очи.

Устните ѝ бяха запечатани с кожени ремъци.

Черните ѝ ръце и нокти бяха наслоени с неznайни пластове мръсотия. Лицето ѝ бе придобило здрачната патина на кир и сажди. На брадичката ѝ блестеше прясна яркочервена кръв. Той видя как ръката ѝ полюшва ритмично купата, която държеше.

Насред целия този хаос, той беше убеден, че това не би могло да е друго освен Бръшлянената дева.

И тогава в другия край на стаята, където се носеха рояците сияйни фигури, той забеляза Калан. Стори му се, че е оплетена в тъканта на бодливата стена. Всички клони и бръшлян я придържаха плътно залепена за стената, но тялото ѝ беше така отпуснато, че най-вероятно беше в несвяст.

Ричард блъсна рязко дребната жена в гърдите и като я отстрани от пътя си, се спусна тичешком към Калан. След предупреждението на Ничи не му се искаше да използва Бръшлянената дева.

Сияйните фигури се завъртяха към него. Отвратителните им жълти очи го заливаха с неописуема омраза. Отвъд ръбовете на синкавите им качулки се провиждаше сбръчканата плът на уродливите им, белезникави лица, целите в рани и язви, разкривени от ярост и виещи от бяс. Валчестите им деформирани ръце се протегнаха към него.

Острието на меча изсвистя във въздуха, щом Ричард се завъртя към тях. Докато металът ги разсичаше, светещите фигури се стопиха във въздуха, за да се появят миг по-късно, веднага щом острието прелетя.

Ричард не забелязваше почти нищо друго освен Калан. Отпред беше цялата в кръв. Той различи разкъсвания от зъби по корема ѝ, а по врата и раменете имаше белези от пробождания. В първия момент кръвта бе скрила от погледа му факта, че тя е гола. И със сигурност не беше в съзнание.

При вида на това, което ѝ бяха причинили, Ричард изпадна в бяс, завъртя меча, посичайки всичко по пътя си. Напяващите кокалести твари оголиха зъби и започнаха да го нападат, внезапно прекъснали танца си, насочиха цялото си внимание към него.

Мечът се стоварваше с грохотна сила, трошеше кокали и разполовяваше черепи. В стаята изригнаха фонтани от откъснати китки и посечени нозе, глави и остри зъби. Но колкото и да громеше вражеските фигури, унищожавайки наред крака, ръце и глави, прииждаха още и още от всички страни. Протягаха се, дългите им остри нокти драскаха да го докопат.

Ричард се биеше сърцато, без миг покой. Но мечът му не смогваше да се справи с ордите. В краката му се издигнаха могили от обезглавени трупове и откъснати крайници. Докато се опитваше да отблъсне напредващия враг, Мечът на истината посичаше и стените, трошеше буркани и стомни. Във въздуха полетяха парчета стъкло. В стаята запрелитаха клечки, парчета клони, части от бръшлян. Но мечът явно не успяваше да намали броя на кокалестите твари, които изпълваха стаята и прииждаха ли прииждаха като мравки, изпълзели от тайни ъгълчета в дъното на помещението.

Сияйните създания се спуснаха към него, започнаха да раздират ризата му. Накрая успяха да го сграбчат за ръцете, численото им превъзходство даде резултат. След като мечът му бе укротен, високите

същества го обградиха от всички страни, навираха лицата си в него, отваряха уста да му покажат страховитите си, наблъскани едни в други остри зъби. Нападаха, хапеха го.

Той се пресегна и се опита да докопа една от светещите фигури за врата, ала онази се изкикоти зловещо и изчезна яко дим, като само след миг се материализира извън обсега му. Устните ѝ се разтеглиха в грозна усмивка, която разкри светкавично нападнали го остри зъби. Ричард успя да избегне нападението на косъм, като се наведе рязко.

С неистово усилие той се завъртя и се освободи от вкопчените в него ръце. Джит внезапно се оказа току пред него. Хвърли по него нещо, наподобяващо черен прах.

Ударът бе като с метален прът. Ричард се строполи на земята, изпусна меч. Кокалестите твари измъкнаха оръжието настрани с тънките си клечести пръсти.

Към него се запротягаха възлести пръсти с остри нокти, приковаха го на място. Остри зъбки загризаха ризата му и за броени минути я превърнаха в дрипи. Но гнусните същества не спряха да прииждат, идваха нови и нови и го хапеха по гърдите и корема.

Ричард едва успяваше да помръдне ръцете и краката си. Почувства се замаян, не можеше да фокусира погледа си.

Джит каза нещо на странния си клопац и прищракващ език. Ръцете, вкопчени в него, го повдигнаха и го залепиха на стената до капсулираната в бодливи увивни растения Калан. Опита се да я извика, но не можеше да изтръгне нито звук от гърлото си. Дори установи, че едва успява да диша. Прахът, който Джит хвърли по него, прогаряше дробовете му.

Усети пронизваща болка там, където бодлите на увивните растения се впиваха в краката му, докато съществата ги пристягаха около него, за да го обездвижат. Щяха да го вплетат в стената така, както бяха направили с Калан и всички останали жертви, които можеше да види наоколо.

Щом едно от демоничните същества, чиято кожа бе покрита със зеленикав пласт от слузеста тиня, впи острите си зъби в корема му, друго тутакси опря в раната купичка, за да събере кръвта. Щом я напълни, светкавично я отнесе на Джит.

Като стисна купата между двете си кирливи ръце, Бръшлянената дева залочи жадно кръвта. С кожените ремъци, пришити за устните ѝ и

придържачи устата ѝ почти плътно затворена, ѝ беше трудно да пие, затова кръвта започна да се стича по лицето ѝ и закапа от брадичката.

Кокалестите създания бяха достойни на вид за слуги на самия Пазител. Движеха се в компактна група около Джит, полуприведени, досущ верни малки паленца. Изпод краката ѝ изпълзяха хлебарки, привлечени от капещата от брадичката ѝ кръв.

Джит продължаваше да говори на особения си прищракващ език.

Една от сияйните фигури, загърната с наметало с качулка, се плъзна към Ричард и го посочи с пръст.

— Тя каза, че и ти като Майката Изповедник скоро ще се превърнеш в ходещ мъртвец.

Ричард си спомни думите на онзи войник в двореца. Мъжът му бе казал, че в Печалните територии бродят мъртъвци. Сега вече знаеше, че не е въпрос на суеверие.

Запита се защо ли устата на Бръшлянената дева е защита.

ОСЕМДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Просветна му.

Разбра последното съобщение на Регула.

Само дето не беше сигурен, че вече може да му е от полза. Макар долната половина на тялото му да бе пристегната в капана на бодливия бръшлян, ръцете му започваха да възвръщат силата си и все още бяха свободни, така че се протегна към Калан, опита се да докосне лицето ѝ с надеждата тя някак си да усети присъствието му, да разбере, че той е тук с нея. Тя обаче беше в безсъзнание и не отвърна. Трябваше да предприеме нещо, при това незабавно.

Танцуващите същества, които лудееха из стаята и тъпчеха потрошените кокали и крайници на другарите си, явно намираха нещо забавно в привързаността му към Калан. Подиграваха му се, имитираха го и му подсказваха с жестове какво ги очаква и двамата.

Джит продължи да добавя в горящия в ниската купа огън стиска от един буркан или щипка от друг. Сегиз-тогиз вадеше по някоя клечка, украсена с лъскави зелени пера, змийска кожа и лъскави монети, за да начертае заклинание в пепелта, разстлана в подносите.

От огъня изплуваха призрачни форми, докато тя произнасяше ключови думи с ниски, гърлени, дрезгави, цъкащи звуци. Всяка струйка дим се завихряше в уродлива фигура, която сякаш бе освободена от най-дълбоките дебри на подземния свят, за да се въздигне сред живите.

Докато Джит извършваше неразбираемите си ритуали, разлуделите се същества се задяваха с Ричард, той тайничко откъсна две ивички от раздраната си риза и ги нави на топченца между палеца и показалеца си.

Когато към тях се приближиха две фигури горе-долу с ръста на Ричард и Калан, той се наведе към нея и демонстративно я погали по лицето. При това движение тръните се впиха безмилостно в краката му. Нямаше друг избор, освен да изтърпи болката. Чуваше уродливото

клопане зад себе си, докато всички чакаха Джит да приключи с ритуалите си.

С лявата си ръка, за да не се вижда какво прави, Ричард пъхна едно от топчетата плат в ухото на Калан. Внимателно го натика понавътре с пръст. Без да губи нито минута, повтори процедурата и с другото ухо.

Една лапа се вкопчи в китката му и я дръпна. Други ръце обвиха ръцете му с бодлив бръшлян и го привързаха за стената. Трети се погрижиха бодливото растение да го обгърне плътно през средата на тялото. Колкото и да беше силен, Ричард не можеше да се бори с толкова многоброен противник.

Като действаше максимално бързо със свободната си ръка, той успя да вкара още две топчета плат в собствените си уши.

Спомни си думите на машината.

Единственият ти шанс е да пуснеш истината на свобода.

Трябваше да направи нещо, което Бръшлянената дева не би очаквала. Щом Джит се обърна към него, той ѝ се усмихна широко.

Всички създания се отдръпнаха и си зашушукаха, удивени от странното му държание. Неочакваното за тях беше страшно.

Пак погледна Бръшлянената дева с открита усмивка, за да ѝ покаже, че той знае нещо, което на нея не ѝ е известно.

Всъщност знаеше истината.

Бръшлянената дева рязко помръкна и го стрелна с убийствен поглед.

Трябваше да я накара да се приближи към него.

— Пипна ме — усмихна се широко той. — Пусни Калан и съм готов да ти сътруднича всячески.

Една от светещите фигури, на която липсваше китката, го сръчка с пръст.

— Не ни е нужно сътрудничеството ти.

— Напротив, нужно ви е — абсолютно убедено отвърна Ричард, като не преставаше да се усмихва на Бръшлянената дева.

— Трябва да знаете истината.

Закачулената фигура свъси чело.

— Истината ли? — обърна се и заговори на Джит на странния ѝ език.

Бръшлянената дева се намръщи към другарката си, после се приближи до Ричард. Той се извисяваше над нея, ала тя не изпита страх.

Но щеше.

Джит отвърна на усмивката му със зловещо хилене, каквото Ричард не бе виждал в живота си, устните ѝ се разтеглиха, доколкото позволяваха кожените ремъци.

Със свободната си ръка Ричард изтегли ножа от канията на колана си. Стана му приятно да го усети в дланта си. Острието означаваше избавление. Това острие беше остро като бръснач — като истината.

Бръшлянената дева сплетница не се боеше от ножа му и с право. В крайна сметка мечът му се бе оказал напълно безполезен срещу нея.

Ричард знаеше, че да се опитва да нарани Джит с острието би било не само пропиляно усилие, но и смъртоносна грешка. Аурата на силите ѝ я предпазваше, не му позволяваше да я нарани. Беше му доказала, че мечът му не може да я нарани, така че тя определено не се страхуваше от някакъв си нож.

А би трябвало.

ОСЕМДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

За части от секундата, преди Бръшлянената дева сплетница да се е усетила или да е разбрала какво ѝ крои, Ричард изсвистя с ножа пред лицето ѝ, като внимаваше да не я докосне, за да не предизвика задействане на окултната ѝ защита. Ако наистина не възнамеряваше да я нарани, защитата ѝ не би се задействала.

Със смъртоносна точност, вместо да докосне плътта ѝ, той плъзна острието по каишите между разтворените ѝ устни... и ги разсече.

Тъмните очи на Девата се ококориха.

Устата ѝ зяпна до краен предел — нещо, което не ѝ се беше случвало никога досега. Челюстта ѝ се отвори максимално. Със сигурност не беше съзнателно. Последва писък, който бе толкова мощен, толкова зловещ и злокобен, че сякаш се вряза в самата тъкан на света на живите.

Бе писък, роден в света на мъртвите.

Навсякъде изригнаха буркани. Съдържанието им се разпиля във въздуха.

Кокалестите създания покриха уши с огромните си ръце. Счупено стъкло, парчета глина, клечки и бръшлян започнаха да се мятат безразборно из стаята, все едно тласкани от пориви на вятъра, но после с нарастваща сила отломките се вдигнаха във въздуха и започнаха да кръжат из стаята. Дори кокалестите създания бяха всмукани в набиращия скорост вихър, ръцете и краката им се мятаха безпомощно, докато телата им се въртяха лудешки сред облаци от натрошени стъкла и посуда, заедно с цялото съдържание на буркани и стомни.

Смъртоносната сила на писъка откънтя необезпокоявана, всмука всички същества вътре в себе си, без да пропусне разлетелите се отломки.

Закачулените фигури покриха ушите си и запищяха от ужас и болка. Напразно. Докато освобожденият писък на Джит вибрираше из

стаята, онези се завъртяха в набиращото сила звуково торнадо, което върлуваше из помещението.

От ушите на вплетените в стените нещастници рукна кръв, телата им се затресоха неистово.

Кокалестите създания започнаха да се разпадат, да изчезват, сякаш разпилени в пясък, прах и пръст. Крака и ръце се сриваха, разтваряйки се във вихрушката и като се смесваха с върлуващата из помещението буря от отломки. Виковете им на ужас се сляха с безкрайния писък, който продължаваше да се изтръгва от устата на Бръшлянената дева.

Сияйните форми със закачулени наметала започнаха да се удължават и да се накъсват на парчета в светещия дим, докато се носеха отчаяно в силата на вика на своята повелителка.

Блесна светкавица и докато обикаляше стаята, затрептя. Самият въздух забоботи и се разтресе.

Насред всичко това Джит се изправи, отметнала назад глава, продължавайки да пици. Отровната ѝ същност, злобата и развалата ѝ, коварството и отдадеността ѝ на смъртта, презрението към живота напускаха устата ѝ с раздиращ писък, който бе бездиханният финал на всичко, което тя издигаше в култ.

Писъкът бе самата смърт.

Сега, когато истината за мъртвата душа вътре в нея беше освободена, тази мъртва душа изсмукваше живота на своя гостоприемник.

Джит стана свидетел на истината за собствената си мъртва същност. Животът, нейният живот, бе несъвместим със смъртта, която носеше вътре в себе си.

Смъртта не ѝ засвидетелства почит, нито милост.

Лицето ѝ започна да се разтапя, докато собственото ѝ зло, смъртта в същността ѝ, не напусна своя затвор. Вени се пръснаха, мускули не издържаха, а кожата ѝ цъфна, като отдолу се показаха костите. Всичко това само придаде допълнителна сила на предсмъртния ѝ писък.

Този писък, неговата сила, неговата отрова се стовари и върху Ричард. Болката от него бе повече от всичко, което можеше да очаква. Всяка част от тялото му крещеше от болка. Всеки нерв вибрираше, изтезаван от напускащия устата на Бръшлянената дева писък.

Той също бе докоснат от освободената от дълбините на съществуването ѝ смърт.

На път да загуби съзнание, Ричард си даде сметка, че запушалките, които бе поставил в ушите на двама им с Калан, не бяха достатъчни, за да устоят те на зловещия и разтърсващ писък.

Беше се провалил. Бе изменил на Калан.

Усети как по бузата му се изтърколва сълза, отприщена от мъката му по Калан, от любовта му към нея, потича по лицето му, докато пищящият, боботещ, присвяткващ свят се върне обратно към тишината и тъмнината.

ОСЕМДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Ако оживее — изсъска Кара, — ще го убия!

Ничи се усмихна, но мисълта, че Ричард може да умре, я прониза с поредния болезнен пристъп на паника. Самата мисъл за това я хвърляше в ужас. Отпусна длан върху гърдите му, докато войниците, до един със сериозни лица, внимателно полагаха безчувственото му тяло до Калан в каруцата.

През одеялата, с които бяха опаковали Ричард и Калан, беше избила кръв. Но Ничи усещаше ударите на сърцето му, усещаше дъха на живота в дробовете му. Калан, за щастие, също беше жива. Засега и двамата бяха живи и това бе най-важното.

— Ще оживее — обяви Ничи. — И двамата ще прескочат трапа, мен ако питаш.

Ако се съди по помещението, където ги намериха, навярно беше изненадващо, че са живи, камо ли че са цели. Беше страховито да ги измъкнат от затвора им от бодливи клони и бръшлян, в който бяха впримчени.

— Какво е това? — попита намръщен Зед.

Ничи се отърси от мислите си и му подаде миниатюрния предмет. Изглеждаше като тапа от текстил.

— Не знам. Къде го намери?

— В ухото му. — Зед звучеше озадачен. Посочи с пръст. — Виж, и в другото му ухо има същото. — Извади го и й го подаде.

Ничи се наведе над каруцата и провери Калан. И тя имаше. Ничи извади малките запушалки от двете уши на Калан и ги огледа.

Усмихна се и стисна тапите в дланта си.

— Нищо чудно, че са живи.

— Какво имаш предвид? — не разбра Зед.

— Какво знаеш за Бръшлянните деви сплетници?

— Мисля, че съм чувал за тях като дете — сви рамене Зед, — но не знам много. Защо?

Кара имаше вид, като че ѝ идеше да убие някого, без да държи особено на конкретен човек.

— Аз самата бих искала да попитам същото.

Ничи посочи обратно към хълма при гъстото мочурище, където бяха намерили комплекса, за който им каза онова момче, Хенрик. Ако не беше малкият, може би никога нямаше да намерят мястото навреме, за да ги спасят. Той ги беше завел точно там, където бяха затворени Ричард и Калан.

Зед бе използвал магьоснически огън, за да унищожи целия комплекс с все съдържанието му, включително неразличимите, кървави останки на Бръшлянената дева. От леговището ѝ не бе останала нито клечка.

— Казано е, че звукът, издаден от Бръшлянена дева сплетница, ако ѝ бъде позволено да си отвори устата докрай, е гласът на самия Пазител и ще запрати всеки, който го произведе, както и всеки, който го чуе, в подземния свят. Необезпокояваният писък на една Бръшлянена дева е смърт дори за самата нея, затова на съвсем млада възраст устните на тези същества биват зашивани от майките им — още преди да са съумели да оформят глас.

— И бащата просто оставя майката да зашие устата на детето? — попита Кара.

Ничи вдигна глава.

— Бръшлянените деви сплетници, подобно на някои паяци, покоряват мъжкия, съвкупяват се с него и после изпиват кръвта му.

— Чудно — изсъска едва чуто Кара.

— Откъде знаеш това? — попита Зед.

Ничи повдигна вежда към магьосника.

— Някога бях Сестра на мрака, не помниш ли? Сестрите на мрака служат на Пазителя на подземния свят. Ние знаем доста за света на мъртвите и за съществата, отдадени на него.

Зед се почеса по брадата и смени темата.

— Е, значи според теб Ричард и Калан са живи, защото са пъхнали в ушите си тези тапи?

Ничи се надвеси над ниската талига и докосна с два пръста челото на Калан.

— Ето, увери се сам.

Зед на свой ред долепи два пръста на челото ѝ.

— Какво усещаш? — попита го Ничи, като го гледаше в очите.

— Не знам — намръщи се Зед. — Нещо като... тъмнина. — Внезапно я погледна. — Същото усетих и последния път, когато се опитах да я излекувам.

Ничи кимна. Радваше се, че магьосникът го разпозна. Така работата им щеше да се улесни.

— Това е докосването на смъртта, което носи Бръшлянената дева.

Кара изведнъж се притесни.

— Имаш предвид, че и у двамата има смърт? Че ще умрат?

— Не мога да кажа със сигурност — отвърна Ничи. — И двамата са били докоснати не само от окултните ритуали на Бръшлянената дева, ами и от нейния вик, в който трепти самата смърт.

— Но ти можеш да ги излекуваш — прекъсна я Кара.

Не беше въпрос, но Ничи избра да го интерпретира като такъв.

— След като Бръшлянената дева е мъртва и няма връзка с тях, съм почти сигурна, че бих могла. — Пое си дълбоко дъх. — Ричард сигурно е прерязал каишите, които държат устата на Бръшлянената дева затворена. За щастие е проявил достатъчно предвидливост, че преди това да запуши ушите на Калан. Не че напълно е препречил пътя на смъртта към нея, но поне донякъде е смекчил нещата.

— Значи са били докоснати от Бръшлянената дева — заключи Зед. — И това е, което усещам у нея?

Ничи накрая кимна.

— Боя се, че да.

— Но би могла да ги излекуваш. — Сега Зед звучеше като Кара.

— Да, струва ми се. Нали бях Сестра на мрака. Разбирам от тези неща. Но не мога да го направя тук. Трябва да отидем в защитено поле.

— Градината на живота — веднага каза Кара. — Там е защитено поле.

Ничи се усмихна на Кара и направи знак на Бенджамин. Каруцата тръгна.

— Затова бързам да ги закараме там възможно най-скоро. Двамата със Зед можем да поддържаме живота у тях известно време, но трябва да ги отведем в Градината на живота, за да ги излекуваме напълно и да махнем от тях докосването на смъртта.

Направи знак на Хенрик, който седеше на капрата до войника, който караше каруцата.

— Той също е бил докоснат от силата на Бръшлянената дева и ще му е нужна помощ, но при него не е толкова сериозно. Той не е чул мъртвешкия зов.

Конниците от кавалерията се разположиха в защитен обръч около каруцата, докато се придвижваха в сумрака под високите дървета. Стоманеносивите облаци бяха виснали тъй ниско, че се прокрадваха между короните на дърветата, сякаш изпращаха натрапниците от Печалните територии.

Колкото и да обмисляше нещата, Кара все не беше доволна.

— Защо не можеш да ги излекуваш веднага? — попита тя. — Защо трябва да чакаме, докато се върнем в Градината на живота?

— Докоснати са от смъртта. Трябва ни защитено поле, докато извършвам нужните процедури. Трябва да ги излекуваме, но за да стане това, е нужно да премахнем белега от докосването на смъртта, оставен вътре в тях. Ако се опитаме да го направим тук, този белег ще призове Пазителя на мъртвите при тях и те ще умрат. Затова трябва да изчакаме, докато се озовем в защитено поле — в Градината на живота.

— О, сигурно си права — съгласи се Кара.

— Машината за знамения също се намира в защитено поле — напомни ѝ Зед.

— Да имаш по-добра идея? — попита Ничи.

— Май не — избоботи недоволно.

— Тази машина ни спаси живота — обясни Ничи. — Спомнете си последното, което тя каза на Ричард. „Единственият ти шанс е да пуснеш истината на свобода.“ Машината каза на Ричард как да унищожи Бръшлянената дева. Изобщо не бих се сетила. Добре, че Ричард се е сетил.

— Мислиш ли? — повдигна рунтавите си вежди Зед.

Ничи се усмихна към двете безчувствени тела в каруцата.

— А ти как мислиш, защо е запушил ушите на двамата?

— Момчето се е досетило — усмихна се бавно магьосникът, но веднага след това пак се намръщи. — Как мислиш, защо машината му е казала това... защо му спаси живота?

— Нима не е очевидно? — попита Ничи.

— Очевидно ли?

Докато вървяха от двете страни на каруцата, Ничи изгледа косо магьосника.

— Машината се нуждае от него.

— Нуждае се, казваш — повтори недоволен Зед.

— За да изпълни предназначението си — обясни Ничи.

— Спомням си — избоботи той. — Каквото и да е това предназначение — додаде накрая едва чуто.

Ничи отпусна ръка върху гърдите на Ричард, докато вървяха редом с каруцата, за да го изпълни с успокояващото въздействие на струя адитивна магия, с чиято помощ да му покаже, че не е сам с шепота на смъртта вътре в себе си. От другата страна на каруцата Зед направи същото с Калан.

Ничи усети как Ричард си поема дълбоко дъх. Бе доловил присъствието ѝ. Дори да не можеше да отвърне, дълбоко в себе си той знаеше, че тя е там.

Ничи дръзна да си позволи да се освободи от паниката си. Най-сетне и двамата бяха в безопасност. Какво ужасяващо пътуване. Като знаеше накъде е тръгнал Ричард, Ничи не очакваше да го види някога пак. Поне сега бяха в добри ръце и стигнат ли в Двореца, Зед и Натан ще могат да се погрижат подобаващо за тях.

Ничи изпита такова облекчение, че не ѝ достигаха думи да го изрази. В същото време изпитваше и гняв към Ричард, задето бе тръгнал по следите на Бръшлянената дева сплетница. Беше го предупредила. Беше му казала колко опасни са тези същества. Но той не я чу.

Вероятно е нямал избор, рече си Ничи. Трябвало е да спаси Калан. Кой друг, ако не Ричард би влязъл в бърлогата на Бръшлянена дева, за да спаси любимата си.

Кой друг, ако не Ричард.

— Сладки са, както си лежат така — обади се Кара, като не откъсваше очи от каруцата.

Лицето на Морещицата изведнъж пламна.

— Няма да им казвате, че съм го казала. — И това не беше въпрос.

Ничи се усмихна. За пръв път от много дни насам се усмихваше истински.

— Нито думичка.

— Добре — измърмори Кара. Погледна първата редица от войници. — Генерале, би ли задал малко по-бързо темпо. Трябва да ги върнем в Двореца!

Бенджамин погледна през рамо с усмивка и поздрави жена си с юмрук в сърцето. После пришпори коня си да ускори ход.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.